

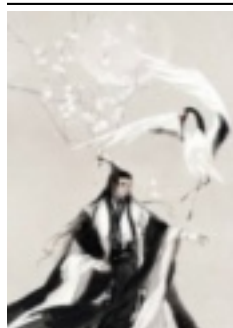
Tiên Lôì Cuồn Cuộn Đến

Contents

Tiên Lôì Cuồn Cuộn Đến	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Xuất Phát	4
3. Chương 3: Lên Thuyền	7
4. Chương 4: Gặp Nạn	11
5. Chương 5: Sét Đánh	14
6. Chương 6: Âm Mưu	17
7. Chương 7: Cái Mông	20
8. Chương 8: Đói Bụng	22
9. Chương 9: Quái Vật	24
10. Chương 10: Nhấn Nại	27
11. Chương 11: Ma Lực	31
12. Chương 12: Trưởng Thành	34
13. Chương 13: Báo Đáp	37
14. Chương 14: Trừ Ma	40
15. Chương 15: Nữ Sắc	44
16. Chương 16: Phong Ấn	47
17. Chương 17: Vá Trời	50
18. Chương 18: Cảm Thấy Thẹn	53
19. Chương 19: Bồi Kiếm	55
20. Chương 20: Kiếm	58
21. Chương 21: Cõi Trộm	61
22. Chương 22: Hương Hoa	65
23. Chương 23: Kiss	67
24. Chương 24: Ngộ Đạo	71
25. Chương 25: Đại Diễn	74
26. Chương 26: Thần Y	77
27. Chương 27: Dị Biến	80
28. Chương 28: Hãm Hại	83
29. Chương 29: Chân Tướng	86
30. Chương 30: Thủy Hóa	90
31. Chương 31: Song Nhận(1)	94
32. Chương 32: Lời Tiên Đoán	97
33. Chương 33: Quỳnh Hoa	101
34. Chương 34: Hỗn Loạn	103
35. Chương 35: Khảo Vãn	106
36. Chương 36: Hang Hổ	110
37. Chương 37: Ăn Thịt Người	114
38. Chương 38: Ma Vật	119
39. Chương 39: Nói Dối	122
40. Chương 40: Thần Rửa	126

41. Chương 41: Hi Sinh	129
42. Chương 42: Thóa Mạ	132
43. Chương 43: Tạm Biệt	136
44. Chương 44: Thiên Nhân	141
45. Chương 45: Hạo Kiếp	144
46. Chương 46: Công Chúa	148
47. Chương 47: Thức Tỉnh	151
48. Chương 48: Mổ Bụng	155
49. Chương 49: Sống Lại	158
50. Chương 50: Trọng Sinh[1]	162
51. Chương 51: Sơ Ngộ[1]	165
52. Chương 52: Đến Đây	170
53. Chương 53: Dạ Bạch	174

Tiên Lôi Cuồn Cuộn Đến

Giới thiệu

Giang Dạ Bạch, nữ nhi của kẻ giàu nhất thiên hạ, từ nhỏ không có mục tiêu gì, không có theo đuổi gì.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-loi-cuon-cuon-den>

1. Chương 1: Mở Đầu

“Cái gì? Cảnh gia muốn từ hôn?”

Tiếng đập bàn vang lên, làm kinh động đến Giang Dạ Bạch đang mơ mơ màng màng ngủ gật phía sau bức rèm. Nàng dụi dụi mắt, ngồi thẳng dậy bên cạnh (1), nhân tiện đưa ánh mắt dò hỏi về phía nha hoàn bên cạnh.

Nha hoàn giờ phút này cũng trong trạng thái kinh ngạc y như người đã đập bàn, bộ dạng như bị sét đánh trúng.

Bên ngoài, Giang gia chủ mẫu tiếp tục nổi cơn giông bão: “Vì sao Cảnh gia từ hôn?”

Bà mới năm đó đã làm mai cho hai nhà, ấp úng, vẻ mặt xấu hổ: “Chuyện đó... Người cũng biết rồi đó, Cảnh gia công tử từ nhỏ đã có thiên phú tuệ căn, được Thục Sơn tiên nhân để mắt đến, đưa lên núi tui chân, hơn nữa hiện tại đã thăng tới cấp Tử Y đệ tử...”

“Vậy thì đã sao? Ta không biết là còn có quy định thăng lên Tử Y thì không thể thành thân!”

“Không phải không thể thành thân, mà là...” Ánh mắt bà mới lướt nhẹ, bay tới phía sau bức rèm, hiển nhiên bà ta cũng biết Giang gia tiểu thư ở ngay phía sau đó, “Cảnh gia công tử nói... nói... tiểu thư... cùng y... không xứng...”

Giang mẫu thiếu chút nữa không thở nổi: “Cái gì? Dạ Bạch nhà ta không xứng với hần? Dạ Bạch nhà ta không xứng với hần? Dạ Bạch nhà ta không xứng với hần?!” Nàng liên tiếp lặp lại ba lần, mới thấy bà mới khiếp sợ khẽ gật đầu.

“Loảng xoảng—” Ngay lập tức một tách trà bay tới, “Tuy không nói ra, nhưng trù nghệ của Dạ Bạch nhà ta đứng hàng thứ nhất trong thiên hạ.”

Dạ Bạch ở phía sau rèm ngược mắt nghi ngờ.

Bởi vì mẫu thân đại nhân thường nói, đường đi đến trái tim của nam nhân là thông qua bao tử của hần. Bởi vậy, đối với nữ nhi duy nhất của mình cũng hết lòng bồi dưỡng tài nghệ, từ Nam chí Bắc phàm là đầu bếp nổi danh đều được mời đến quý phủ giảng dạy qua. Bất quá, tuy rằng nàng học không tệ lắm... nhưng muốn nói là thiên hạ đệ nhất thì e rằng khoa trương quá.

“Nhưng mà...” Bà mới thở dài, “Cảnh gia thiếu gia là người tu chân, ăn sương uống gió, cơ bản là không cần ăn cơm.”

“.....” Một bầu không khí im lặng bao trùm lên Giang phủ.

Giang mẫu không chịu thua: “Nữ, nữ nhi của ta may vá thêu thùa cũng là đỉnh của đỉnh!”

“Tu chân y bào, là đồng phục được phát...”

“Còn có cầm kỳ thi họa...”

Bà mới không còn muốn phản bác, chỉ lẳng lặng nhìn Giang mẫu, Giang mẫu không nói được nữa. Trong đại sảnh cứ như yên tĩnh như thế, một lúc sau, Giang mẫu thở sâu, mở miệng nói: “Vậy tên Cảnh Nguyên đó muốn thê tử như thế nào?”

“Điều này không có nói đến. Tuy nhiên... theo lão thân đoán, hần cũng phải là một vị tu chân cô nương.”

Giang mẫu hừ lạnh một tiếng, bưng chén trà lên: “Nếu vậy thì ta còn hiểu. Được rồi, từ hôn thì từ hôn. Làm phiền bà bà trở về báo với Cảnh gia, từ bỏ hôn sự này rồi thì về sau Cảnh gia cùng Giang gia cũng không còn liên hệ gì nữa.”

Tự bản thân bà mới cũng biết chuyện từ hôn này nhất định sẽ chọc giận Giang gia, nay nghe Giang mẫu nói vậy cũng không phải ngoài dự đoán, áy náy vén áo thi lễ, cáo từ ra về.

Bà mới chân trước chân sau vừa mới rời đi, Giang Dạ Bạch liền thấy tấm rèm bị xốc lên, mẫu thân đại nhân ánh mắt quyết liệt đi đến trước mặt, ôm chặt bả vai của nàng: “Nữ nhi à, nhìn con xem! Con nhất định phải lấy lại thể diện ẹ.”

“Hả?”

“Không phải muốn thê tử là người tu chân sao! Nữ nhi của ta cũng có thể! Đi chứng minh cho Cảnh Nguyên xem, cũng là cho Cảnh gia xem, bọn họ đã đưa ra một quyết định sai lầm cỡ nào!”

“Đợi đã! Mẫu thân, ý người là sao?”

“Không phải chỉ là một tên Tử Y đệ tử của Thục Sơn phái sao? Nữ nhi, đem hần hạ xuống, sau đó phong phong quang quang mặc... cái đó, y phục cấp bậc cao nhất của Thục Sơn đệ tử là gì?”

“Bạch y.” Nha hoàn nhắc nhở.

Giang mẫu gật đầu thật mạnh: “Đúng, bạch y. Phong phong quang quang khoác bạch y, cười phi kiếm bay trở về! Chỉ có như vậy mới có thể có thể rửa được nỗi nhục mà hôm nay ta phải chịu.”

“Đúng, tiểu thư, đó chính là biện pháp tốt nhất để trả thù kẻ phụ lòng kia.”

“Dám không cười tiểu thư chúng ta, đúng là ăn gan hùm mật gấu! Còn là tiên nhân cái gì chứ! Rõ ràng là kẻ mù!”

“Nghe nói nơi đó toàn là dùng pháp thuật để phân cao thấp, thật muốn nhanh chóng nhìn thấy bộ dáng tiểu thư dẫm trên đầu tên họ Cảnh...”

“Tiểu thư, nếu là người thì nhất định không thành vấn đề!”

“Tiểu thư cố lên...”

Bọn nha hoàn ở bên cạnh bàn tán xôn xao, ai nấy đều phần nộ.

Làm cho đương sự Giang Dạ Bạch ngơ ngác hồi lâu, mới khẽ khàng nói một câu: “Mẹ à, người thật sự là mẹ ruột của con...sao?”

2. Chương 2: Xuất Phát

Mẹ có phải mẹ ruột hay không còn chưa xác định được.

Nhưng chuyện tu chân này đã chắc chắn là sự thật.

Vì Giang mẫu mạnh mẽ như vũ bão, nói là làm, hiện giờ đã nhờ con trai của hàng xóm của dì cả của cháu họ của dưỡng ba – Thanh y đệ tử của Thục Sơn, làm người tiến cử, đưa lý lịch của Giang Dạ Bạch trình cho sư phụ quản sự Vu Nhân – người chuyên phụ trách chiêu nạp tân nhân.

Vu sư phụ vừa nhìn qua lý lịch, nhíu mày: “Mười sáu tuổi? Tuổi hơi lớn...”

Giang mẫu đưa tới một hộp nhân sâm năm trăm năm, Vu sư phụ lập tức nói: “Cô nương này bát tự rất tốt, thông minh sáng sủa, tướng này có tài nhưng thành danh muộn, nếu nói mười sáu tuổi, là vừa đúng!”

Vì thế, Giang Dạ Bạch dựa trên thân phận mầm non nhân tài vô cùng tiềm lực, lọt vào danh sách chiêu sinh năm nay của Thục Sơn.

Ngày mười ba tháng tám, tập hợp ở Thủy Đô.

Trước khi đi, Giang mẫu giữ chặt tay nàng, áy náy nói: “Nữ nhi à, mẹ cảm thấy thật có lỗi với con...”

Giang Dạ Bạch liền thấy cảm động: Mẹ... rốt cuộc người cũng biết bản thân mình hoang đường cỡ nào rồi sao? Hiện giờ tình ngộ vẫn chưa muộn nha!

Ngay lúc mắt ngấn lệ định đáp lại thì nửa câu sau của Giang mẫu lọt vào tai: “Chỉ có một cây nhân sâm, không thể có nhiều hơn để đưa thêm hai nha đầu đi hầu hạ con tu chân!”

“...” Làm ơn đi, hại một mình con là được rồi.

Giang Dạ Bạch xoay người lên xe.

Giang mẫu nhét vào một bao ngân phiếu: “Cầm lấy, dùng để mua lòng người.”

“Con đi tu chân mà...” Giang Dạ Bạch bắt lực nhắc nhở.

“Đừng có ngốc. Con cho là mình có được tư cách nhập học bằng cách nào?”

“...” Giang Dạ Bạch nhận lấy ngân phiếu, buông màn xe. Xa phu thúc ngựa, bánh xe chậm chậm lăn đi, lọc cà lọc cọc. Nàng nghe thấy âm thanh đơn điệu lại thê lương không nói nên lời này, vén rèm cửa sổ quay đầu nhìn lại, trông thấy xa xa bóng dáng mẫu thân gầy gầy nhỏ dần, sau đó quay lưng đi thẳng vào cửa chính.

Mẫu thân vẫn mạnh mẽ như vậy, không chịu thua trước người khác bao giờ...

Giang Dạ Bạch khẽ thở dài, buông tay, mặc cho rèm cửa sổ che đi nỗi buồn ly biệt.

Xe đi nửa ngày đã đến Thủy Đô.

Đúng như ý nghĩa của tên. thành này bốn phía toàn là nước, muốn vào thành nhất định phải chuyển qua đi thuyền. Có điều năm nay điểm tập hợp của tân sinh Thục Sơn là ở trên thuyền, thực ra đã bớt đi phiền phức lớn. Ai ngờ vừa đến lại thấy không có thuyền nào cả, chỉ có một cây liễu ở cạnh bờ đang thương mình đơn chiếc, dưới tán cây có một chiếc bàn gỗ, trên bàn dựng tấm bảng viết bảy chữ lớn – “Nơi tân sinh Thục Sơn tập hợp”.

Rất nhiều người vây xung quanh bàn, có công tử nhà giàu đang khóc lóc từ biệt, cũng có người đứng trầm tư một mình một cõi.

Xa phu nói: “Tiểu thư ơi, không có thuyền!”

Giang Dạ Bạch đưa mắt nhìn về nơi đó, sau khi tin rằng tấm bảng trên bàn kia là thật thì quay sang nói với xa phu: “Được rồi, người trở về đi.”

“Xe này làm sao bây giờ?” Về mặt xa phu ngần ngại.

Xe ngựa đưa nàng đến nơi này, là do Giang mẫu đặc biệt tu chỉnh, dài hai trượng, rộng bảy thước, ột trượng, dùng tám con tuấn mã để kéo, sửa thành một căn phòng di động, bên trong đầy đủ đồ dùng cần thiết cho sinh hoạt. Chẳng hạn như chậu rửa mặt, bàn trang điểm, vãn vãn và vãn vãn, điều đáng nói nhất là ngay cả bồn cầu cũng được chuẩn bị một cái.

Bởi vậy trên đường đi, chiếm cứ cả con đường, vênh vang vô cùng. Không bị sơn phỉ đánh cướp đã là điều mà ngay cả Giang Dạ Bạch cũng cảm thấy kỳ quái. Cuối cùng, chỉ có thể mang công trình này tới gần Thục Sơn, là nơi của tiên nhân hiệp khách, không ai dám làm càn.

Những thứ mà Giang mẫu hao tổn tâm trí chu đáo chuẩn bị, ở trong mắt nàng lại là phiền phức lớn. Nàng còn chưa xuống xe đã biết xung quanh mình đầy rẫy ánh mắt sấm soi, hơn nữa, đa số là khinh bỉ.

Nếu thực sự nàng muốn mang cái xe này lên Thục Sơn, còn chưa lên tới chắc đã bị người ta hòa nhau tiêu diệt rồi.

Vì vậy Giang Dạ Bạch thản nhiên nói: “Tất cả đều cho người. Khi trở về hẳn người đã biết nên báo lại thế nào?”

Ánh mắt xa phu lập tức sáng lên, vội vàng gật đầu: “Biết biết! Tiểu nhân biết!”

Nhìn đây, thu mua lòng người, nàng cũng đã làm. Giang Dạ Bạch cười nhạt, đứng dậy, cầm bao ngân phiếu mà phút chót mẫu thân đã đưa, nhét vào trong áo, sau đó lùi về phía sau, dùng sức tông mạnh cửa xe rồi ngã xuống, nhìn từ bên ngoài giống như là bị ai đá xuống xe.

Xa phu kinh ngạc, thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống.

Còn Giang Dạ Bạch đã nhanh chóng xoay người bò dậy, nhìn vào trong xe cười cười, “Tiểu thư, từ này về sau tiểu Dạ không thể tiếp tục hầu hạ tiểu thư, người bảo trọng nha.” Sau đó đóng cửa xe, quay đầu lại nói: “Tề đại thúc, cảm ơn thúc đã đưa ta tới đây, thúc mau đưa tiểu thư trở về đi.”

Xa phu ngơ ngác nhìn nàng nửa ngày, rốt cuộc cũng hiểu ra, gãi gãi đầu nói: “Vậy tiểu... tiểu Dạ, người nhớ bảo trọng.” Nói xong đánh xe rời đi.

Giang Dạ Bạch lúc này mới phỉ phỉ bụi đất trên quần áo, ngẩng đầu cười với đám người đang nhìn mình.

Ai nấy đều rút ánh mắt về. Trong khoảnh khắc đã trở lại như lúc đầu.

Giang Dạ Bạch đi đến bờ sông, đưa mắt nhìn ra xa, vẫn không thấy bóng dáng con thuyền nào. Xung quanh có người bàn tán: “Tại sao nhà thuyền vẫn còn chưa đến nhỉ? Có phải là nơi này không đây?”

“Không sai đâu, chính là nơi này, không thấy mọi người đều đến đây sao?”

“Nghe nói năm trước là do các tiên nhân tự mình cưỡi phi kiếm đưa lên núi, năm nay sao lại không giống như vậy?”

“Mỗi năm đều không giống. Có một năm, vì muốn khảo nghiệm thành tâm, còn để cho các đệ tử phải tự mình leo lên nữa đấy...”

“Hả, còn không phải đi chết sao? Nghe nói nơi ở của họ được xây trên mây nha!”

“Cũng không hẳn vậy, cho nên phần lớn đều bỏ cuộc nửa đường, chỉ còn có một người lên đến đỉnh núi. Thế nên năm đó chỉ có một người đệ tử.”

Đề tài tới chỗ thú vị, càng nhiều người gia nhập, trong đó có một ông lão vuốt râu nói: “Chuyện này lão phu biết, năm ấy, cũng đúng lúc lão phu đưa trưởng tử lên núi bái sư, kết quả khuyến tử vô năng mà bỏ cuộc, haiz, điều đáng hận trong đời...”

Đứa trẻ bên cạnh lão ngược đầu lên nói: “Vì con sẽ giúp cha thực hiện ước muốn, nên có gì mà đáng hận?”

Giang Dạ Bạch trông thấy đứa trẻ kia mi thanh mục tú, răng trắng môi hồng, dung mạo vô cùng đẹp, hơn nữa cũng chỉ trên dưới mười tuổi, không nghĩ tới ông lão này đã lớn tuổi mà còn có con nhỏ như vậy.

Ông lão nghe vậy quả nhiên cười đến cả khuôn mặt nhăn nheo lại: “Đúng vậy, đúng vậy, con trai bảo bối của ta, ta còn có con! Đại ca phế vật của con thì hoàn toàn không thể trông cậy rồi...”

Người lúc này khởi nguồn câu chuyện, nhận thấy đề tài sắp bị thay đổi, vội vàng hướng trở lại: “Nghe nói, đệ tử duy nhất năm đó, được xem như đệ tử thiên tài nhất kể từ khi Thục Sơn lập phái tới nay, chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi, tu vi đã đột phá lên tầng thứ sáu, trở thành Tử y đệ tử.”

“Trước mắt, Thục Sơn cũng chỉ có tổng cộng mười ba Tử y đệ tử, người đang nói tới người nào?”

“Chính là đại công tử của Cảnh gia – Cảnh Nguyên đó!”

Nghe tới cụm từ nhạy cảm, lỗ tai của Giang Dạ Bạch không tự chủ được liền động lên.

“A a, Cảnh Nguyên có phải là người mà mười hai tuổi đã đạt cử nhân cao trung không?”

“Chính hắn. Thiếu niên anh tài, đáng tiếc không có tham vọng trên con đường làm quan, cuối cùng lại đi tu chân.”

“Lời này nói ra thật không có kiến thức, tu chân so với làm quan không phải hơn gấp trăm lần sao? Cười kiêu bay đi, nuốt mây phun sương, còn gì thích hơn?” Một người chen mặt tới.

“Ta nghe nói Cảnh công tử đi tu chân, là có nguyên nhân khác.” Một người do dự.

“Sao? Nguyên nhân gì?”

“Nghe nói nhà hắn không bằng lòng chuyện hôn nhân mà gia đình đã định, cho nên hắn thà rằng đi làm đạo sĩ.”

“Còn có loại chuyện này ư? Làm vậy, nhà ai lại không biết xấu hổ như vậy, rõ ràng là đã tước đi tiền đồ của vô lượng thanh thiên đại lão gia rồi!”

“Nghe nói là một gia đình họ Giang, thường buôn bán.”

“À——” Mọi người đồng loạt kéo dài ngữ điệu, trên mặt đầy vẻ chế giễu.

“...” Giang Dạ Bạch không nói gì.

Cũng không làm sao khác được, những năm này, thương nhân đều bị kỳ thị. Mà ban đầu là Cảnh gia chủ động đến cầu thân, sao lại biến thành nàng không biết xấu hổ chứ? Hơn nữa làm sao biết chắc được Cảnh Nguyên kia nhất định sẽ là thanh thiên đại lão gia? Không chừng là một tên tham quan thì sao? Nói tóm lại là tại sao dư luận lại nghiêng về một bên, không biết gì mà toàn nhận định cái sai ở phía nàng?

Giang Dạ Bạch chỉ có thể tự nhủ trong lòng: Không phải ta, không phải ta, không có liên quan gì tới ta, người mà bọn họ nói không phải ta, không phải ta... Bất quá, chuyện này cũng nhắc nhở nàng rằng, thân phận Giang gia đại tiểu thư ở Đồng Thành này, tuyệt đối không thể để lộ. Nếu muốn bình yên lên tới Thục Sơn, nàng phải giấu chuyện mình chính là vị hôn thê trước đây của Cảnh Nguyên.

Trong lúc mọi người còn đang bàn tán, trên trời đột nhiên xuất hiện một người bay đến.

Đúng là đột nhiên bay đến.

Một cơn gió thổi qua, trên mặt đất xuất hiện thêm một cái bóng, mọi người ngẩng đầu lên liền thấy một người áo xám đứng trên thân kiếm, có thể nói là tư thế oai hùng hiên ngang, tiên phong đạo cốt.

Nhìn thấy màu áo trên người, ai cũng nhận ra đây là Hôi Y đệ tử trong hàng ngũ Thục Sơn: Bạch – Tử – Hôi – Lam – Thanh y đệ tử. Thông thường đệ tử mới vào phái đều mặc Thanh Y, sau khi luyện đến tu vi nhất định sẽ thăng lên Lam, rồi chậm rãi thăng lên từng cấp.

Người này mặc áo xám chứng tỏ địa vị không thấp, lại có năng lực cười kiêu phi hành, cũng là một nhân tài, thu hút ánh mắt dõi theo của những người xung quanh.

Người áo xám nhẹ nhàng bay tới, ánh sáng của cây kiếm dưới chân đột nhiên nở thành một đóa hoa sen, rồi từ từ nhạt dần, sau khi hào quang tan đi, hắn đã đứng trên mặt đất.

Mọi người bị cảnh tượng này làm kinh diễm vô cùng, im lặng như tờ.

Người áo xám đảo mắt qua một lượt, khẽ nói: “Sao còn có một người chưa tới?” Có điều hắn cũng không cần người khác trả lời, xoay người cầm lấy tấm bảng trên bàn. Tấm bảng kia vốn làm bằng giấy, hắn gấp vài cái thành chiếc thuyền.

Hắn ném chiếc thuyền giấy đó về phía giữa sông, chỉ nghe “oành” một tiếng, chiếc thuyền giấy vốn nhỏ bằng bàn tay trong nháy mắt to lên mấy trăm lần, biến thành cỡ một chiếc thuyền bình thường. Chỉ là vẫn còn lung lung lay lay, nhìn lại vẫn là làm bằng giấy.

Người áo xám vẫn giữ nguyên cánh tay đưa ra, nghiêng đầu nói với mọi người: “Mười sáu đệ tử bước ra theo ta lên thuyền.” Dứt lời, mũi chân nhún nhẹ, người đã bay lên thuyền, đứng ở mũi thuyền đón gió, tư thế vô cùng tiêu sái.

Trên bờ mọi người quay lại nhìn nhau, có mấy người nhón chân đi tới, nhìn nhìn chiếc thuyền rồi dừng lại.

Người áo xám cũng không thúc giục, chỉ đứng yên lặng, tuy rằng hắn chưa từng nói gì, nhưng trong lòng mọi người đều rõ, chỉ sợ đề thi năm nay chính là người có thể lên thuyền mới có tư cách trở thành đệ tử chân chính của Thục Sơn.

Cuối cùng, có người tự tin vào kỹ năng bơi của chính mình, cắn răng một cái, nhảy lên thuyền, ai ngờ hai chân vừa mới bước lên, thuyền giấy lập tức nghiêng một bên, hắn vội vàng đưa tay ôm cột buồm, kết quả là cả người và thuyền đều rơi vào trong nước.

Người này vội vàng bơi lên bờ.

Người áo xám điểm ngón tay một cái, thuyền giấy đứng dậy một lần nữa, nhìn qua vô cùng sạch sẽ, nửa giọt nước cũng không bị dính.

Có vết xe đổ đi trước, những người khác cũng không dám lên theo.

Đứa trẻ mười tuổi khi nãy, nhìn mọi người, lại nhìn nhìn chiếc thuyền, đột nhiên mở miệng nói: “Thuyền này thật sự có thể lên sao?”

Người áo xám cũng không xem thường nó nhỏ tuổi, nghe hỏi vậy, liền đáp: “Đúng. Thuyền độ người hữu duyên.”

“Làm sao mới tính là hữu duyên?”

Người áo xám cười cười: “Tâm thành tắc linh.”

3. Chương 3: Lên Thuyền

Giang Dạ Bạch nghĩ thôi xong rồi, kẻ không tự nguyện mà bị bắt ép lên Thục Sơn học đạo như nàng, chắc chắn là không lên được thuyền. Thôi kệ, rốt ngay tại cửa này cũng tốt, trực tiếp dọn đường hồi phủ tạ lỗi với mẫu thân đại nhân, còn tốt hơn nhiều so với việc thực sự lên núi.

Bên này nàng còn đang đắn đo, đứa trẻ bên kia đã xoay người quỳ xuống trước mặt cha hắn: “Cha, con đi lần này không biết bao nhiêu năm nữa mới có thể gặp lại. Xin dập đầu tạ ơn dưỡng dục của cha trước.” Nói xong dập đầu lạy ba cái.

Trong nhất thời, khiến trong lòng mọi người dậy lên một cỗ chua xót.

Quả thật, năm tháng như thoi đưa, đối với người tu chân mà nói thì búng tay một cái đã ngàn năm. Nhìn cậu ta bây giờ cũng chỉ là một đứa trẻ, lần này lên núi, lần tới xuống núi không biết đã trải qua bao nhiêu năm. Còn lão ông kia thoạt nhìn cũng đã hơn sáu mươi, không biết còn sống được mấy năm.

Nghĩ như vậy cũng thấy tu chân quả nhiên là việc vô tình.

Trong lúc mọi người thở dài, đứa trẻ kia đã dập đầu xong, đứng lên, đi về phía chiếc thuyền. Đến bên bờ, nhẹ nhàng nhún người nhảy lên thuyền, thân thuyền đúng là nửa điểm cũng không lắc lư.

Người áo xám nhìn hẩn, trong mắt ẩn chứa sự tán thưởng: “Ta nói rồi, tâm thành tắc linh.”

Mấy đệ tử khác đứng trên bờ nhìn thấy, chợt hiểu ra. Thuyền này tuy là làm bằng giấy, nhưng chỉ cần trong lòng có sự chân thành thì sẽ không bị rơi xuống nước. Sau khi hiểu được điều đó, mọi người cần từ biệt cũng từ biệt, nên vứt bỏ cũng vứt bỏ. Ai nấy đều mang vẻ mặt nhiệt thành đi lên thuyền.

Kết quả dĩ nhiên là có người lên được, có người rơi xuống nước.

Cuối cùng chỉ còn có Giang Dạ Bạch là chưa nhúc nhích gì.

Mắt thấy người áo xám nhìn về phía mình, nàng đành phải cắn răng đi tới. Đến cạnh bờ, lấy hết dũng khí vươn chân bước lên, vừa chạm tới sàn đã thấy thân thuyền chìm xuống, tim nàng cũng run lên theo.

Ngay tại thời khắc quan trọng nhất, đột nhiên bên cạnh có người lao tới va vào nàng...

Bùm!

Rơi tõm xuống nước.

Sau đó, vùng vẫy, kêu cứu, chìm xuống nước.

Một luồng ánh sáng màu hồng bay xuống, Giang Dạ Bạch chỉ cảm thấy hông bị siết chặt, cơ thể nhẹ hẫng, bay ra khỏi nước, lặn trên sàn thuyền.

“Xin lỗi xin lỗi, ta cứ nghĩ đã đến muộn cho nên vội vã chạy qua đây mà không thấy người, người không sao chứ?” Tiếng nói líu ríu bên tai, đồng thời một gương mặt xuất hiện trong tầm mắt.

Mắt to, mặt trái đào, hai bím tóc dài, khi cười lộ ra hai cái răng khểnh nhỏ – Hồng y cô nương này đúng là xinh đẹp không thể tưởng.

Hồng y cô nương nhìn thấy vẻ mặt nàng mơ mơ màng màng nên hỏi lại lần nữa: “Không sao chứ?”

Giang Dạ Bạch lắc đầu nguây nguây, chợt phát hiện, mình đã... ở trên thuyền.

Không thể nào? Dễ dàng vậy sao? Hay là... gặp họa được phúc?

Nàng đưa tay sờ sờ sàn thuyền, rõ ràng vốn là thuyền làm bằng giấy, vậy mà lúc này bỗng nhiên biến thành gỗ, chỉ nghe lạt phật mấy tiếng, buồm căng ra hứng đầy gió, tiến về phía trước.

“Tốt lắm. Đủ người rồi.” Nàng nghe tiếng người áo xám ở đầu thuyền nói.

Đủ người rồi.

Nhưng thực ra là 16 danh đệ tử cộng thêm hồng y cô nương đến muộn, rõ ràng vốn là 17 người có tên, vậy mà giờ phút này trên thuyền chỉ có 9 người.

Giang Dạ Bạch vắt khô y phục ẩm ướt dán trên người mình, trong lòng còn sợ. Nếu như hồng y cô nương không đúng lúc lao tới đây, chứ nhìn phản ứng khi vừa đặt chân xuống lúc này, chỉ bằng sức của nàng thì tám phần là sẽ ngã xuống. Thế nhưng, nếu nói người không có lòng thành sẽ không lên được thuyền này, vậy tại sao mình lại được cứu lên? Không chừng là bên trong còn có huyền cơ gì đó?

Giang Dạ Bạch lại không thể nghĩ ra được điểm nào hợp lý nhất, đã vậy tạm thời không nghĩ tới. Không cần lao vào bụi rậm tìm khó, chỉ lướt ánh mắt, đánh giá chín người trên thuyền lúc này.

Năm nam bốn nữ.

Trong bốn người nữ, ngoại trừ nàng và Hồng y cô nương vô cùng xinh đẹp ra, thì còn có một người mặt trái xoan, mắt mi dài nhỏ, nhìn sơ qua đây vẻ ma mị, theo kiểu miêu tả thông thường của người đời thì chính là – Hồ ly tinh. Còn một người cao lớn, tay chân trắng kiện, thoạt nhìn có vẻ đầu óc đơn giản, theo kiểu miêu tả thông thường của người đời thì chính là - Nam nhân bà(1)-.

Lúc này, nam nhân bà hết nhìn Đông rồi lại nhìn Tây, vô tình ánh mắt hai người giao nhau, ngay khi Giang Dạ Bạch định thu hồi ánh mắt thì nam nhân bà mở miệng nói: “Ta tên là Bạch Liên. Còn người?”

“Phụt!”. Bên cạnh có một nam đệ tử đang cười.

Trong lòng Giang Dạ Bạch khẽ kêu thầm: Đặt tên gì không đặt, lại đặt cái tên quá mức tương phản với hình tượng, quả thật là trào phúng mà.

Ánh mắt Bạch Liên lập tức hóa thành hai cái phi đao bay tới, nam đệ tử lập tức ngưng cười, quay đầu đi thì Bạch Liên mới chịu bỏ qua, tiếp tục nhìn Giang Dạ Bạch chờ đợi.

Giang Dạ Bạch đành phải trả lời: “Ta họ Giang, tên Tiểu Dạ.”

Đang lúc cân nhắc xem Bạch Liên chủ động thân cận với mình là vì cái gì thì chỉ thấy Bạch Liên quay đầu lại hỏi Hồng y cô nương: “Còn người?”

Hồng y cô nương chớp chớp mắt, có thể thấy được ánh sao lấp lánh trong mắt nàng, trong lòng Giang Dạ Bạch lại thầm than: Dung mạo xinh đẹp như vậy, thực là hại người...

“Ta họ Ngôn, tên Sư Thái. Ngôn Sư Thái trong Ngôn Sư Thái Được.”(2)

Wa, tên hay nha! Giang Dạ Bạch kinh diễm.

Bạch Liên ừm một tiếng, nói: “Tên thật kỳ quặc.” Lại hỏi hồ ly tinh: “Còn người?”

Hồ ly tinh mỉm cười, đôi mắt sâu như đóa hoa ngọt ngào nở trong đêm, Giang Dạ Bạch nghĩ: Chắc, người này cũng xinh đẹp không kém...

“Ta họ Hoa, tên Âm Túy. Túy Hoa Âm Hoa Âm Túy.” (3)

Giang Dạ Bạch không nhịn được việc đem Ngôn Sư Thái cùng Hoa Âm Túy ra đánh giá tới tới lui lui vài lần, đưa ra kết luận: Vô luận là dung mạo hay tên, hai người này đều là tử địch của nhau.

Mà hai vị tử địch kia cũng đang đánh giá lẫn nhau, cười thật thâm sâu.

May mắn còn có một Bạch Liên không thâm sâu, lại mở miệng hỏi: “Haiz, vì sao các người lại muốn tu chân?” Không đợi mọi người trả lời, nàng ta đã lên tiếng trước: “Ta là vì trừ bạo cứu giúp kẻ yếu, duy trì chính nghĩa! Hiện giờ sở dĩ có nhiều người kẻ xấu trên đường, cuộc sống của người dân khó khăn, đều là vì ta. Vì ta bất tài... nên ta muốn tu chân, như vậy có thể có được sức mạnh lớn hơn để cứu giúp họ! Để trên đời không còn điều xấu xa!” Vừa nói vừa hùng dũng đứng lên, rút đao bên hông ra chém xuống hai cái.

Vẻ mặt của Giang Dạ Bạch nhất thời biến thành sùng bái.

Không vì cái gì khác, người này sống vì mục đích cao đẹp như vậy, thật đáng quý biết bao!

Nhìn lại Ngôn Sư Thái và Hoa Âm Túy, cũng mang vẻ mặt chấn động.

Bạch Liên đối với phản ứng của các nàng tương đối hài lòng, thu đao rồi ngồi xuống, hỏi: “Còn các người?”

Ngôn Sư Thái sờ sờ mũi, rõ ràng cảm thấy khá tự ti trước hào quang vô địch của nàng ta: “Người chưa từng có lý tưởng lớn nào chỉ biết nhàn hạ sống tạm như ta, là vì tiền mới đi tu chân thôi...”

“Hả?” Cả ba người đều ngẩn ra.

Bạch Liên nghiêng đầu: “Tu chân có thể kiếm được tiền?”

“Đương nhiên.” Ngôn Sư Thái cười cười, “Luyện đan, muốn có không? Tiền. Thảo dược, muốn có không? Tiền. Linh phù, muốn có không? Tiền. Pháp khí, muốn có không? Tiền.

Giang Dạ Bạch nheo nheo, sau khi xác nhận rằng người này tuyệt đối không phải người cha coi tiền như mạng, chỗ nào có lợi là nhúng tay vào của nàng, vô cùng cảm khái – Thương nhân như thế này mà lại có thể lên thuyền, pháp thuật của vị sư huynh áo xám kia thật sự không có vấn đề chứ?

“Vậy sau này nếu như tiểu muội có cần gì, còn phải nhờ Ngôn tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn.” Hoa Âm Túy nũng nịu cười nói.

Ngôn Sư Thái nở nụ cười vô tư tán không thua nàng ta: “Đó là chuyện đương nhiên, ta còn cần phải nhờ Hoa tỷ tỷ chiếu cố nhiều nữa là.”

Một tia sầm chớp phân cách ánh mắt nhìn nhau của hai vị mỹ nữ này.

Người cắt đứt bầu không khí vi diệu này, không ai khác lại là Bạch Liên: “A Hoa, vậy mục đích tu chân của người là gì?”

Khóe mắt Hoa Âm Túy thoáng giật giật, quay đầu nhìn về phía nàng cười càng xinh đẹp: “Ta tên là Hoa Âm Túy”.

“Ta biết rồi, cho nên mới gọi tắt là A Hoa.”

Khóe mắt Hoa Âm Túy lại giật lên, nhưng vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười: “Ta vì nam nhân.”

Tay đang chống cằm của Bạch Liên bị trượt, cả người ngã chúi về bên phải, va trúng mạn thuyền.

Hoa Âm Túy cười tủm tỉm bổ sung: “Thứ nhất, nghe nói nam tử anh tuấn nhất trong thiên hạ hiện giờ đều ở Thục Sơn, cho nên ta muốn đến xem thử. Thứ hai, ta vốn sinh ra đã có mị nhãn, nên muốn biết sau khi tu chân sẽ đạt đến trình độ nào.”

Bạch Liên trợn mắt há hốc mồm.

Giang Dạ Bạch nghĩ, có lẽ nàng ta đã rõ bản thân mình cùng Hoa Âm Túy rất cuộc chênh lệch cỡ nào.

Hoa Âm Túy sau khi trả lời xong, chuyển ánh mắt về phía Giang Dạ Bạch, Giang Dạ Bạch bỗng cảm thấy có luồng khí âm âm cuộn cuộn như nước quần quanh mình từ đầu đến chân. Chẳng lẽ đây là ma lực của “mị nhãn”?

“Vị tỷ tỷ này, đến phiên người rồi đó.”

Giang Dạ Bạch bực bội. Lúc trước Vu Nhân nói nàng mười sáu rồi, lớn tuổi quá không nhận, làm mẹ nàng phải vội vàng đưa lễ vật. Nhưng hiện giờ nhìn thử những người trên thuyền, còn có người lớn tuổi hơn nàng. Cái này tạm gác qua đi, đã vậy trong ba cô nương này tuyệt đối không có ai nhỏ hơn nàng. Rõ ràng còn lớn tuổi hơn nàng, vậy mà mở miệng ra là tỷ tỷ này tỷ tỷ nọ, thật là quá đáng mà!

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng cũng không mấy may biểu lộ ra ngoài, mà còn trưng ra bộ mặt vô cùng thành thật, chậm chạp đáp: “Ta...ta là nha hoàn của Giang gia, thay... thay tiểu thư đi tu chân.”

“Cái gì?” Bạch Liên giật nảy mình.

“Ừm... tiểu thư sợ cực khổ, không chịu đi cho nên... ta đi thay.” Nhất định phải giấu thân phận thật sự, bằng không dựa vào địa vị và sự nổi tiếng của Cảnh Nguyên ở Thục Sơn, thân là “hôn thê trước đây”, nàng tuyệt đối sẽ không hòa nhập được. Giang Dạ Bạch hiểu rất rõ điểm này, cho nên trên đường đi đã nghĩ ra cách đối phó. Dù sao Đại tiểu thư của Giang gia giàu nứt vách trong thiên hạ, vốn dĩ được dưỡng ở khuê phòng, không ai biết đến. Ngay cả Cảnh Nguyên cũng chưa từng gặp qua, vì vậy tuyệt đối sẽ không có ai nhận ra được nàng.

Giang Dạ Bạch càng nghĩ càng thấy phải nên tính toán kỹ càng, nguy tạo thân phận là cách hay nhất. Nàng đang trong lúc tự khen mình thì chợt nghe một tiếng hô lớn: “Sư huynh áo xám, có người giả mạo ở đây nè!”

Giang Dạ Bạch lập tức ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai chân Bạch Liên to khỏe đứng vững chắc mặt đất, ngón tay chỉ thẳng ngay mũi nàng.

Còn có ánh mắt của mọi người trên thuyền đang tập trung về phía mình.

(1) Nam nhân bà: Tomboy, hoặc là phụ nữ mang dáng vẻ đàn ông.

(2) Ngôn sư thái được là một câu trong bài thơ của Giả Đảo.

(3) Túy hoa âm: tên bài thơ của Lý Thanh Chiếu

Ý là tên hai người này đều lấy từ thơ ca.

4. Chương 4: Gặp Nạn

Nhiều dấu chấm hơn nữa cũng không thể biểu thị được tâm tình lúc này của Giang Dạ Bạch.

Mạnh mẽ như vậy, hành động tố cáo vô cùng dứt khoát và quang minh chính đại như vậy, đủ để đánh bại bất kỳ ý chí chiến đấu nào.

Nàng sợ hãi ngược mắt lên, nhìn chằm chằm về phía người áo xám đứng ở đầu thuyền, chờ đợi hần xử lý.

Trên gương mặt tuấn tú của người áo xám không có vẻ gì là kinh ngạc, chỉ bình thản nhìn lại nàng, sau đó lại điềm nhiên nói: “Không hề gì, lên được thuyền thì chính là Thực Sơn đệ tử.”

Khá nhiều người cảm thấy thất vọng.

Lần đầu tiên Giang Dạ Bạch cảm nhận được sự biến hóa ảm lạnh của tình người. Song, bất ngờ hơn là trong đám người khiến cho nàng mất lòng tin lại không có Bạch Liên – người trực tiếp tố cáo nàng.

Bạch Liên nghe xong lời của người áo xám, cuối cùng gật gù, nhìn Giang Dạ Bạch: “Cũng đúng. Tuy không thể dễ dàng tha thứ cho hành vi gạt người của ngươi, nhưng nghĩ kỹ lại chẳng qua ngươi cũng là vì chủ của mình, rất đáng khen. Được rồi, tạm thời chấp nhận ngươi là đồng môn của ta.”

“...” Nhân sinh quan của người này tuyệt đối đáng kính trọng!

Giang Dạ Bạch mắt khép hờ, tâm tình rất phức tạp. Tuy rằng chuyện này dễ dàng được bỏ qua, nhưng mặt khác coi như mất đi cái cơ để hồi phủ, nói đi nói lại vẫn là khó chịu.

Bấy giờ, Ngôn Sư Thái bỗng nhiên vỗ vỗ vai nàng: “Giang gia nhà ngươi... có phải là Giang gia ở Đồng Thành không?”

Hoa Âm Túy sắc mặt khê biến, ánh mắt cũng nóng lên: “Thật là Đồng Thành Giang gia sao?”

Chỉ có Bạch Liên hỏi thẳng không chút ẩn ý: “Nếu là Giang gia kia thì sao?”

“Nếu là Đồng Thành Giang gia thì chính là nhà giàu nhất trong thiên hạ!”

“Nếu là Đồng Thành Giang gia thì chính là nhà vị hôn thê của thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử – Cảnh Nguyên chứ sao!”

Ngôn Sư Thái cùng Hoa Âm Túy đồng loạt nói, càng khiến người ta nghĩ đến cái gì mà nhất thanh nhị sở.

Hoa Âm Túy bổ sung thêm một câu: “Không đúng, phải là vị hôn thê cũ.”

Giang Dạ Bạch khóc thầm trong lòng, vì sao còn có người nhắc nàng nhớ tới chuyện này chứ, trái tim mỏng manh của nàng không đủ sức chống đỡ nữa đâu nha! Không còn cách nào khác đành phải cắn răng đáp: “Đúng – vậy.”

“Lão già họ Giang kia thật rất biết cách kiếm tiền sao?”

“Giang tiểu thư có đẹp không?”

Ngôn Sư Thái và Hoa Âm Túy lại cùng nhau lên tiếng, mối quan tâm của các nàng càng hiển thị rõ ràng.

Giang Dạ Bạch lần lượt trả lời theo mức độ cảm tình, trước tiên là Ngôn Sư Thái: “Đúng vậy, lão già rất biết kiếm tiền. Nếu muốn biết ông có thể kiếm được bao nhiêu tiền thì có một câu nói rất dễ hình dung: ‘Nếu Giang lão gia làm rót 1000 lượng, ông cũng chẳng thèm nhặt lên, bởi vì khoảng thời gian mà ông cúi xuống để nhặt đó có thể dùng để kiếm về 2000 lượng.’”

Ngoại trừ người áo xám vẫn lạnh lùng đứng ở đầu thuyền, ánh mắt toàn bộ những người trên thuyền đều biến thành hình trái tim.

Ngôn Sư Thái nhin không được ngửa mặt lên trời lẩm bẩm: “Quả nhiên là tượng đài mà trong lòng ta hằng ngưỡng mộ, đúng là nam nhân chân chính...”

Một tuyệt sắc mỹ nhân như vậy lại có thể sùng bái người cha xấu chỉ biết chăm chăm kiếm tiền của nàng, Giang Dạ Bạch âm thầm đổ mồ hôi dùm mẫu thân. Tuy tuổi tác của cha cũng đã cao, nhưng khổ cầu ông trời ngàn vạn lần đừng để Ngôn Sư Thái và cha nàng gặp nhau.

Sau đó, trở lời tiếp câu hỏi của Hoa Âm Túy.

Giang Dạ Bạch hơi đảo tròn mắt, sau đó liền có quyết định. Nàng em hèm lấy giọng, hướng về ánh mắt sốt ruột của Hoa Âm Túy, trước tiên cười một cái sau đó chuyển sang giọng điệu u oán: “Giang tiểu thư là nha hoàn trong phủ cũng được, là hàng xóm cũng mặc kệ, nói tóm lại đó là nữ nhân xấu xa, vô sỉ, độc ác nhất mà ta từng gặp!”

“Thật không?” Hoa Âm Túy hỏi dồn, “Mặt nàng ta thế nào?”

“Cực kỳ tai họa!”

“Dáng người thì sao?”

“Hoàn toàn không có khí chất!”

“Ăn mặc như thế nào?”

“Vô cùng không đứng đắn!”

“Có bạn bè thân thiết không?”

“Độc lai độc vãn! Không ai thích ở cạnh nàng ta cả”

Hỏi xong bốn câu này, sắc mặt Hoa Âm Túy sạm lại, mà Ngôn Sư Thái cũng thở dài, thương cảm nhìn Hoa Âm Túy: “Người thua rồi...”

Bạch Liên ở bên cạnh không hiểu gì hết: “Chờ một chút, sao lại thua? Thua cái gì?”

“A Hoa bị thua bởi ‘vị hôn thê cũ’ của Cảnh công tử.” Ngôn Sư Thái nhấn mạnh cụm từ quan trọng.

Bạch Liên vẫn không hiểu.

Ngôn Sư Thái đành phải giải thích rõ ràng hơn một chút: “Một nữ nhân khiến cho nữ nhân khác phải ghen tị là vì sao người có biết không?”

“Vì nàng ta xấu!”

Ngôn Sư Thái lắc đầu: “Không phải, là vì nàng ta tốt đẹp.”

“Sao?”

“Gương mặt tai họa ý là gương mặt rất đẹp, không có khí chất nói rõ là không chỉ gương mặt đẹp, mà thân hình cũng rất tuyệt, ăn mặc không đứng đắn lại càng mang vẻ quyến rũ vô hạn... cô nương như vậy lại không có bạn thân. Nhất định là vì tất cả mọi người đều ghen tị với nàng.”

Giang Dạ Bạch trong lòng muốn đứng dậy vỗ tay khen Ngôn Sư Thái. Rất hiểu biết! Quả nhiên hoàn toàn vạch trần lời nói ẩn dụ của nàng! Thay vì dốc sức nói thật nhiều điều tốt về một người, đơn giản chỉ cần nói ngược lại, hạ thấp người đó, ra vẻ ghen ghét đố kỵ, lại càng thể hiện được người đó vô cùng tốt đẹp.

Như bây giờ, được nàng đề cao theo cách đó, cơ bản đã đặt hình ảnh “Giang Dạ Bạch” ở địa vị cao quý trong tâm trí người khác.

“Cô nương như vậy mà Cảnh sư huynh lại bỏ qua, nếu không hơn được nàng ta thì càng không có cơ hội...” Ngôn Sư Thái vừa thở dài, vừa làm như vô tình liếc mắt về phía Hoa Âm Túy.

Hoa Âm Túy lập tức phản bác: “Cũng chưa chắc. Loại mèo khen mèo dài đuôi, phô trương vẻ phong tình, cử chỉ ngả nghiêng, tự cho là nữ nhân xinh đẹp, đương nhiên là không được rồi.”

Mỗi một lời nói của nàng ta, Giang Dạ Bạch đều tự nhủ ở trong: Nàng ta đang tự nói mình, nàng ta đang tự nói mình!

Cuối cùng Hoa Âm Túy chốt lại một câu: “Cảnh sư huynh thoái hôn với nàng ta đúng là sáng suốt.”

Lại nữa rồi, Giang Dạ Bạch kêu lên trong lòng, chuyện xấu về hôn sự của nàng và Cảnh Nguyên ít nhiều đã đến tai người khác rồi...

Thân thuyền khẽ lắc lư, phong cảnh bên đường vô cùng đẹp. Hiện tại mọi người rời khỏi Thủy Đô khá xa, bên bờ cũng không nhìn thấy nhà cửa nữa, chỉ có núi non nhấp nhô trùng điệp giữa tầng sương mù, cây cối xanh tươi. Cối thần tiên ẩn hiện ngay trước mặt.

Tâm tình Giang Dạ Bạch bỗng trở nên thư thái.

Kỳ thực đối với chuyện Cảnh gia từ hôn, vốn dĩ nàng không để ý tới. Từ khi Cảnh Nguyên quyết định đi tu chân, nàng đã mơ hồ đoán được kết cục này. Tuy nói là tiên nhân ở Thục Sơn không ngăn cản hôn chuyện hôn nhân của đệ tử, nhưng chưa từng nghe nói người đi tu chân còn mang theo vợ con. Tóm lại chỉ cần bước chân lên con đường này, tức là nói lời vĩnh biệt với cuộc sống của người bình thường. Vì vậy khi nghe Cảnh gia từ hôn, ngược lại nàng còn thở phào nhẹ nhõm, rất tốt, nàng có thể tìm một phu quân bình thường rồi.

Ai ngờ mẫu thân lại không cho qua chuyện này, bắt nàng phải lên Thục Sơn. Nàng vốn luôn hiếu thuận, nếu mẫu thân đã muốn vậy thì cứ làm theo lời bà, lên núi một chuyến.

Thế nhưng, giờ phút này nhìn thấy cảnh đẹp khiến cho lòng thanh thản như vậy, dường như chuyện phạm trần thế tục đều bị cách ly. Giang Dạ Bạch đột nhiên nghĩ thông suốt – đây đúng là một bước ngoặt kỳ lạ trong cuộc đời nàng. Nàng vốn là tiểu thư khuê các chỉ biết môn đăng hộ đối, cử án tề mi, giờ còn có thêm lựa chọn thứ hai. Nàng đương nhiên có thể nương theo sóng nước chờ đợi thời cơ thích hợp danh chính ngôn thuận lên đường hồi phủ, thế nhưng không làm vậy, mà lại nghiêm túc cân nhắc một thoáng, sau cùng dần dần thân vào con đường tu chân này.

Những lựa chọn ngẫu nhiên xuất hiện trong đời như thế này, khẳng định là rất thú vị.

Kỳ thực rất nhiều người đối việc mạo hiểm đều cảm thấy hứng thú. Thử tưởng tượng có một ngày, bất ngờ phát hiện ra mình không phải là con ruột của cha mẹ, bản thân mình còn có một thân phận khác, phải đối mặt với cuộc sống hoàn toàn khác trước v.v... Chỉ có điều, người tưởng tượng thì nhiều, nhưng thực sự gặp phải và dám đối mặt lại rất ít. Suy cho cùng thì hông phải ai cũng có đủ dũng khí.

Nhưng đối với Giang Dạ Bạch mà nói, cái nàng thiếu không phải dũng khí, mà là hứng thú.

Không sai, dù sao cuộc sống từ đó tới giờ cũng khá thuận lợi, ngược lại còn nhàn chán.

Trong khi người khác cả đời cố gắng làm việc tích trữ tiền bạc của cải, nàng vừa ra đời cha mẹ đã làm sẵn cho rồi, còn hôn phu tương lai lại là đối tượng hoàn mỹ trong lòng vô số nữ nhân, nàng còn có vốn thông minh trời cho, học đâu hiểu đó. Ví dụ như nấu ăn, sự phụ chỉ cần dạy một lần là xong, nàng tập luyện hai ba lần là có thể làm ra món ngon thượng hạng.

Cứ như vậy, không có mục tiêu sẽ không có mưu cầu, không có mưu cầu sẽ không có động lực. Lúc nhỏ còn chấp nhận, nhưng mấy năm gần đây bắt đầu nhận thấy càng lúc càng vô vị.

Tuy nhiên hiện giờ đã có cơ hội tốt ở trước mặt.

Ánh mắt Giang Dạ Bạch bắt gặp sáng lên.

Hay là... thử xem sao?

Trong lúc nàng còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên gió lớn nổi lên, pát pát mấy tiếng, cột buồm bị gãy, ngã xuống trong chớp mắt.

“Aaaaaa” Mọi người hét lên chói tai, chạy bốn phía tìm chỗ nấp.

Người áo xám sắc mặt khê biến, đang muốn thi triển pháp thuật ổn định thân thuyền thì một tia sét từ trên trời đánh xuống, buộc hẳn phải tránh đi, nhanh chóng rút kiếm ra, dưới chân mọc ra một đóa hoa sen, đứng lơ lửng trên không.

Tia sét đó đánh vỡ mũi thuyền tạo ra một cái lỗ lớn, nước sông ừng ực trào lên từ chỗ đó.

Chín đệ tử trên thuyền sợ hãi, lão đạo ngã trái ngã phải.

Cùng lúc đó, một thanh âm từ đằng xa truyền tới: “Thục Sơn đệ tử sao?”

Mặc dù bên ngoài hỗn loạn, nhưng người áo xám vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, nghe vậy liền ôm quyền đáp: “Đúng vậy. Chẳng hay là vị thần tiên nào? Vì sao lại ra tay phá thuyền?”

Thanh âm ở đầu ngọn gió kia cười lạnh: “Lão tử bình sinh ghét nhất chính là Thục Sơn Phái! Cho nên hôm nay các ngươi đều phải chết.”

Mới nãy, tâm tình của Giang Dạ Bạch khó khăn lắm mới hào hứng lên một chút, liền bị câu nói này đập tan.

Giang Dạ Bạch run rẩy ôm mái chèo, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Không biết bây giờ ta rời khỏi Thục Sơn Phái còn kịp hay không...

5. Chương 5: Sét Đánh

Đáp lại lời nàng là sóng nước vô tình chảy cuộn cuộn.

Giang Dạ Bạch không biết bơi.

Nên nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn sóng lớn cuộn ngập trời đang kéo đến, đánh tan chiếc thuyền vốn là giấy ra thành nhiều mảnh, còn mái chèo gỗ nàng đang ôm chặt trong tay trong nháy mắt đã hóa thành bột vụn.

Lại một lần nữa rơi xuống nước, vùng vẫy, kêu cứu rồi chìm xuống. Lần này còn thảm hơn, bởi vì dòng nước đang chảy mạnh, cuồng phong tạo ra vô số xoáy nước khổng lồ, giống như nước đang sôi ùng ục trong nồi.

Trong đám đệ tử đang hoảng loạn chỉ Ngôn Sư Thái và đứa trẻ kia là biết bơi, còn có thể miễn cưỡng chống đỡ chốc lát.

Người áo xám có lòng cứu giúp nhưng trên không trung sét đánh liên hồi, buộc hẳn phải ngừng niệm thuật. Lúc gần như không còn cách nào cứu vãn tình thế thì bỗng một dải sương trắng không biết từ đâu bay tới, nhẹ nhàng lướt quanh.

Cuồng phong vốn rất dữ dội, còn làn sương kia lại hết sức mềm mại, nhưng không biết tại sao hễ sương mù bay đến chỗ nào là sóng gió chỗ đó tiêu tán. Gió ngừng thổi, xoáy nước cuộn kia cũng theo đó mà nhanh chóng trở nên tĩnh lặng. Người áo xám nhân cơ hội bay qua, mũi chân điểm nhẹ trên mặt sông, lao đến chỗ mấy đệ tử bị rơi xuống nước, ném từng người từng người lên đài sen của hắn.

Trải qua phen này, đại đa số các đệ tử đều chỉ còn một hơi thở. Giang Dạ Bạch thấm nhất, vì sóng lớn đẩy nàng đi xa nhất, người áo xám cứu xong hết mọi người rồi mới tới nàng, không ngờ chậm một bước, một đường sét đánh xuống, không lệch đi đâu hết, trúng ngay vào đầu nàng...

Ầm một tiếng, cả mái tóc đẹp của nàng dựng đứng cả lên.

Người áo xám vừa trông thấy, hoảng sợ tái mặt, vội đưa tay ra tóm lấy, kết quả chỉ tóm được một khối than hình người. Mà sét dường như vẫn chưa chịu ngừng lại, mắt thấy một tia sét chuẩn bị đáp lên đầu người áo xám thì một luồng sương trắng mờ ảo nhẹ nhàng bay tới bao lấy tia sét.

Tia sét cố gắng giật mạnh vài cái, muốn vùng ra, nhưng càng lúc càng yếu dần cuối cùng bị đám sương trắng nuốt chửng.

“Tên Nhất Cửu kia, ngươi thật sự muốn xen vào việc của người khác?” Giọng nói phẫn nộ của người đánh tia sét đó vang lên.

Làn sương trắng biến thành ký tự O(_)O trên không trung, một giọng nam trong trẻo êm tai đáp: “Quỳnh Hoa đại nhân nổi giận làm gì, ra tay với mấy đứa nhỏ còn chưa nhập môn này chỉ tổ tổn hại uy danh của ngài thôi.”

Lời nói của người này có thể hiểu theo hai hướng, cho rằng hắn chế giễu đối phương cũng được, mà cho là đang nịnh đối phương cũng không sai. Còn Quỳnh Hoa đại nhân kia, chắc hẳn đã nghe thành lời nịnh hót nên chỉ khẽ hừ một tiếng.

“Dù thế người cũng không nên nhúng tay vào chuyện của ta.” Tuy vẫn là lời trách mắng, nhưng ngữ khí đã nhẹ nhàng hơn hẳn.

“Nếu như đại nhân vẫn còn giận, để ta báo cho ngài biết một tin tốt, nghe nói Đông Hải Long Châu sắp ra đời, chẳng hay đại nhân có hứng cùng tại hạ đi một chuyến không?”

Giọng Quỳnh Hoa hỏi dồn: “Thật sao?”

“Sao ta dám lừa ngài?”

“Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!” Lời còn chưa dứt, tầng mây trên không trung trong nháy mắt đã tan đi, bầu trời sáng trở lại. Từ đầu tới cuối cũng chưa ai thấy bóng dáng của người này.

Quỳnh Hoa thì vội vàng vàng, còn làn sương trắng kia lại chậm chậm bay đến trên người Giang Dạ Bạch, bao trùm lấy thân người nàng từ đầu đến chân, rồi từ từ nhạt dần.

Nhưng lại có thể nghe được tiếng bàn tán của nhiều người xung quanh: “Ái chà, nàng ta bị sao vậy?”

“Bị sét đánh trúng đấy, thật đáng thương.”

“Vậy có phải đã chết rồi không?”

Ta chưa chết !!! Giang Dạ Bạch trong lòng hét lớn. Nhưng hoàn toàn không thể mở miệng.

“Đều là lỗi của ta!” Một tiếng boong vang lên, mới nghe qua đúng là của Bạch Liên, “Quả nhiên là vì ta vô dụng, không thể ngăn cản yêu ma, làm hại đến tất cả mọi người...”

“Đều là lỗi của ta!” vừa nghe đã biết là Bạch Liên ” là do ta vô dụng nên không thể ngăn cản yêu ma, khiến mọi người đều chịu thương tổn...”

“Ta thấy ba hồn của nàng vẫn còn.” Người áo xám cắt lời tự trách của Bạch Liên: “Dù thế nào đi nữa, trước hết cũng phải mang nàng lên Thục Sơn để sự phụ xem xét.”

Cứ như thế, Giang đại tiểu thư bá sự chưa thành đã chết. Sau đó là bị mang lên núi ở bộ dạng bị cháy sém.

Tuy rằng nàng có thể cảm nhận được tiếng động bên ngoài, nhưng cũng rất hạn chế. Đối phương phải tới rất gần mới được, còn xa hơn một chút là không biết gì luôn.

Trong lòng Giang Dạ Bạch vô cùng lo lắng, khổ nỗi không có cách gì, chỉ có thể nén lòng chờ đợi. Không biết qua bao lâu, cảm thấy hình như mình được khiêng vào đại sảnh, xung quanh có nhiều tiếng nói không rõ ràng, tiếng nói của người áo xám cũng bị đứt đoạn: “... trên đường gặp Quỳnh Hoa.... Nhất Cửu ra tay cứu giúp... nàng là nha hoàn của Giang gia ở Đồng Thành...”

Lại không biết trải qua bao lâu, chung quanh trở nên tối đi, hình như nàng lại bị đưa đến một nơi khác, chỉ lờ mờ thấy một màu tím nhạt.

Giọng nói của người áo xám lúc này lại trở nên rõ ràng: “Cảnh Nguyên sư huynh...”

Ầm ầm, Giang Dạ Bạch bỗng cảm thấy như lần thứ hai bị sét đánh trúng. Chẳng qua lúc này là sét trong lòng.

Đừng mà! Nàng hét không ra tiếng — đừng có nhanh như vậy chứ!

Theo kịch bản bình thường, thì nàng phải giấu diếm thân phận mà vào Thục Sơn, âm thầm tu dưỡng, ẩn mình chờ đợi. Trong suốt thời gian đó cũng nhiều lần thoáng gặp qua hắn, hắn tất nhiên sẽ không để ý tới tiểu nhân vật như nàng, mà nàng lại có thể yên tâm quan sát hắn; sau đó, ở đại hội luận võ gì đấy, nàng sẽ biểu hiện tài năng khiến mọi người kinh diễm, lập tức trở thành huyền thoại; cuối cùng khi hắn đang mang vẻ mặt tái nhợt chán nản vì đã phụ sự kỳ vọng của mọi người, tiêu sái đến trước mặt hắn, lấy tư thái trên cao nhìn xuống nói một câu “Người có biết ta là ai không ?”

Đến lúc đó mới coi như chính thức gặp.

Làm sao có thể nhảy qua bao nhiêu bước thế này?!

Nếu bây giờ Giang Dạ Bạch có thể cử động, nhất định sẽ điên cuồng cào nát tường. Đáng tiếc, ngay cả sợi tóc nàng cũng không thể động đậy, vậy nên chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh màu tím đỏ từng bước tới gần, mờ mờ xuất hiện dáng vẻ một nam tử tuấn mỹ.

Thường nghe Cảnh Nguyên mày kiếm, mắt sáng như sao, mặt như quan ngọc, tuy không phải thiên hạ đệ nhất mỹ nam, nhưng cũng gần như vậy. Đáng tiếc, bây giờ này tầm mắt mơ hồ, không thể nhìn rõ.

Sau đó, nghe bóng người nọ hỏi: ‘Trời phạt’ của Quỳnh Hoa? Thanh âm ôn nhuận lọt vào tai, đúng là âm áp dào dạt.

“Đúng vậy.” Người áo xám đáp.

“Không giải được.”

Giang Dạ Bạch rơi lệ —— đại ca, người đừng vội kết luận như vậy chứ! Tốt xấu gì cũng phải có chữ “Thế nhưng” để xoay chuyển tình hình nha.

“ Thế nhưng —— ”

Quả nhiên là có hướng xoay chuyển tình hình!

“ Nhưng cái gì?”

“Cơ thể nàng hiện giờ đã hủy, ngũ nguyên(1) đều bị tổn hại, sống như vậy chẳng khác gì một cái xác không hồn. Chi bằng —— ”

“Chi bằng?”

“Đánh tan ba hồn của nàng, giúp nàng hoàn toàn giải thoát.” Rõ ràng là giọng nói ầm ầm êm êm, vô cùng dễ nghe, nhưng lại nói ra lời khủng khiếp nhất trên đời này.

Giang Dạ Bạch hận không thể nhào tới bóp cổ hắn mà gào lên: “Đánh tan tan cái đầu người! Ta còn chưa có chết đâu! Thoái hôn với ta chưa đủ, còn muốn giết ta hả!”

Dĩ nhiên hai người kia không nghe được tiếng gào thét của nàng. Gian phòng trở nên im lặng trong một thời gian dài —— Chẳng lẽ sư huynh áo xám cũng đồng tình với quan điểm với tên khốn Cảnh Nguyên?

Lá gan của Giang Dạ Bạch khẽ run lên.

“Vẫn là... không nên..” Thật lâu sau mới nghe thấy người áo xám ngáp ngừng nói, “Tam trưởng lão tự mình hạ lệnh nói nhất định phải cứu sống nàng, không thể để Quỳnh Hoa khinh thường chúng ta.”

Cảm tạ Quỳnh Hoa!

“Như vậy...” Cảnh Nguyên trầm ngâm một lát. “Biết rồi. Vậy để nàng ở đây đi. Bảy ngày sau người quay lại.”

“Làm phiền Cảnh Nguyên sư huynh rồi.” Bóng xám nhanh chóng rời đi.

Bóng tím lại thông thả bước tới.

Giang Dạ Bạch trầm nghĩ: Nghe ý tứ của sư huynh áo xám, có lẽ mình sẽ được cứu? Mà người có thể cứu mình lại là Cảnh Nguyên?

Trong nhất thời, thật không biết nên cảm khái là oan gia ngõ hẹp hay là duyên phận trên người.

Bóng tím chợt ngừng lại, nhìn chằm chằm vào nàng.

Còn lẽ mề gì nữa, có biện pháp cứu mạng gì mau lói ra đây! Không phải người rất lợi hại sao? Được xưng tụng là đệ tử có tài nhất từ khi Thục Sơn lập phái tới nay, vết thương nhỏ này hẳn là không làm khó được người chứ?

Mặc dù trong lòng nàng hiểu rõ, thứ mình chịu tuyệt đối không phải là “vết thương nhỏ” gì, nhưng nàng bây giờ không phải người mà cũng chẳng phải quỷ, nửa sống nửa chết, lại nghĩ tới mẫu thân còn đang chờ ở nhà thì không nỡ nổi bi thương. Tục ngữ nói “cha mẹ còn sống thì không nên đi xa”, vậy mà mẹ lại bắt con đi tu chân, vốn đã không biết khi nào có ngày trở về, mà nay lại sắp người – quỷ đôi đường ...

Không được, nói gì cũng không thể để bị chết như vậy! Nàng còn muốn trở về gặp mẹ.

Giang Dạ Bạch nghĩ tới đây, càng thêm tha thiết “nhìn” về phía bóng tím kia, hy vọng hấn nhanh chóng nghĩ ra biện pháp.

Giao lưu tinh thần trong yên lặng hết nửa ngày trời, bóng tím bỗng đến gần vài bước, đưa tay xoa đầu nàng. Giang Dạ Bạch còn đang ngạc nhiên vì hành động của hấn, Cảnh Nguyên đã mở miệng nói từng chữ rõ ràng: “Giang, Dạ, Bạch.”

Giang Dạ Bạch từng người, có cảm giác như chút nguyên thần ít ỏi còn sót lại cũng bay mất.

Hấn, hấn hấn hấn hấn hấn... Hấn làm lại biết ??!!!

(1) Dựa vào Hà Đồ, Lạc Thư người ta mà nhận định rằng trong con người có 2 phần Âm Dương: Nhân Tâm (Âm) và Đạo Tâm (Dương). Người tu đạo phải làm tăng Đạo Tâm và chế ngự Nhân Tâm.

Ngũ nguyên nằm trong Đạo Tâm gồm có: Nguyên Tính, Nguyên Thần, Nguyên Tình, Nguyên Tinh, Nguyên Khí .

6. Chương 6: Âm Mưu

Nếu nàng không bị sét đánh thì đã đành, thân là vị hôn phu cũ, Cảnh Nguyên có lẽ cũng đã từng gặp qua nàng vào lúc nào đó mà nàng không biết, cho nên mới nhận ra nàng. Nhưng mà bây giờ nàng là một khúc than cháy đen nha!

Như vậy mà cũng nhận ra được? Siêu dữ vậy sao?

Cũng may, sự kinh ngạc này duy trì không lâu lắm, bởi vì nửa câu sau của Cảnh Nguyên nhẹ nhàng bay tới : “Nha hoàn, à?”

Giang Dạ Bạch bỗng thấy sao bay đầy trời.

Nói chuyện chậm thiệt hại chết người mà!

“Người thật may mắn.” Cảnh Nguyên tiếp tục chậm rì rì nói tiếp: “Ba mươi năm nay, bị ‘Thiên Khiển’ của Quỳnh Hoa bỏ trúng mà không chết, ngươi là người đầu tiên, cũng là người không hề có chút pháp thuật nào, phạm nhân duy nhất. Chỉ điểm này cũng đủ để ngươi vang danh thiên hạ.”

Cảm tạ Quỳnh Hoa lần nữa!

“Nếu ta đoán không sai, lý do ngươi không chết không phải là nhờ tu vi của bản thân, mà là ngay lúc hồn phi phách tán, Vụ Tiên Chân Nhân Nhất Cửu đã dùng Vụ Yếu Thuật khóa trụ ba hồn của ngươi, nhờ vậy mà ngươi thoát chết.”

Vậy thì... cũng nên cảm tạ Nhất Cửu?

“Có điều, ngươi hiện tại tuy là không chết, nhưng muốn sống cũng chẳng dễ dàng gì...” Cảnh Nguyên nói tới đây thì ngừng lại, trầm ngâm.

Giang Dạ Bạch chỉ có thể thấp thỏm chờ đợi.

Cảnh Nguyên lại không nói tiếp, mà còn quay người bỏ đi. Đi một cái là cả nửa ngày trời, khiến Giang Dạ Bạch nôn nóng không yên.

Đang trong trăm mớ xúc cảm trăm việc khó nghĩ trăm đường bơ vơ trăm nỗi tuyệt vọng trăm điều buồn chán trăm sự vô năng, đột nhiên cảm thấy trên người có thêm vật gì đó, giống như bị rắn quấn quanh, vừa ngứa vừa chặt, vô cùng khó chịu.

Ngay sau đó, nàng cảm giác được cái thứ đó cứ từng chút từng chút chảy ra khỏi thân thể nàng, cuối cùng tích tụ lại thành sương trắng giữa không trung.

Í? Đây, đây không phải là cái vụ thuật gì gì đó mà Cảnh Nguyên đã nói tới sao? Trước đó cũng chính là thứ này đã quần quanh thân trong chốc lát rồi tiêu tán đi. Giờ sao lại hiện ra nữa vậy?

Làn sương đó bỗng bình lơ lửng, lượn một vòng quanh phòng, rồi lại chui vào cơ thể nàng. Thân thể Giang Dạ Bạch không thể động đậy, miệng cũng không thể nói, chỉ có thể để nó tự do đi.

Có điều, không biết có phải là do làn sương này đã ra ngoài xem xét một lần rồi không, lúc nó quay về bên trong cơ thể nàng, Giang Dạ Bạch đột nhiên cảm thấy giác quan vốn đang hỗn độn đã trở nên rõ ràng hơn.

Ví dụ như, nàng vốn chỉ có thể cảm nhận được những gì ở thật gần cơ thể, nhưng lúc này, lại có thể nhìn thấy nơi cách xa khoảng một trượng. Nàng mới phát hiện ra, căn phòng này của Cảnh Nguyên chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung —nghèo xơ nghèo xác.

Tường trắng, tường trắng, tường trắng!

Trừ bỏ cái nệm cỏ mà nàng đang nằm, cái gì cũng hoàn toàn không có!

Nếu mẹ mà biết tình huống này thì chắc chắn sẽ cười nhạo, nói: “Đáng đời, đây chính là hậu quả của việc từ hôn con gái của người giàu nhất thiên hạ. Đáng bị nghèo chết!”

Nhưng nếu cha mà biết chuyện, thì sẽ hào phóng quỳen tặng một đồng đồ gia dụng cho phái Thục Sơn, lấy danh nghĩa là đáp tạ tiên nhân, nhưng quay đầu đi thì sẽ bắt đầu treo bảng “Đồ gia dụng duy nhất được phái Thục Sơn chỉ định” lên những món đồ giống y như vậy ở khắp các chi nhánh cửa hiệu.

Đáng tiếc, người nhìn thấy tường trắng vào lúc này không phải là mẹ cũng chẳng phải cha, mà lại là đứa con gái lười nhác này đây, do đó cũng chỉ là hơi ngạc nhiên một chốc, rồi quên bống đi luôn.

Sau đó, vấn đề mà nàng cần phải suy tính nhất là — làm cách nào để sống lại. Nhưng mà với hình dáng là mảnh hồn như vậy, dù cho có nghĩ ra được cách tốt thì cũng chẳng thể làm được gì cả!

Giang Dạ Bạch đang chán nản, có tiếng hỏi: “Người có muốn sống lại không?”

Nàng giật mình, thử tìm xem tiếng nói đó từ đâu đến. Kết quả lại càng ngạc nhiên phát hiện ra thanh âm đó không phải đến từ bên ngoài, mà phát ra từ bên trong cơ thể của nàng.

Là làn sương trắng đó?!!

Không, so với việc người nói là ai, vẫn còn một vấn đề quan trọng hơn —“Người, người là nam, nam nam nam nam, nam?”

Bên trong cơ thể có thứ gì đó.

Thứ đó có thể nói chuyện.

Là giọng nói của nam nhân.

Ba điểm này gộp lại với nhau, trở nên dị thường đáng sợ.

Giang Dạ Bạch tự nhận mình là người không hề biết sợ, nhưng gặp phải tình huống như vậy cũng là đã vượt qua phạm vi chịu đựng của nàng rồi.

Thanh âm đó đoán được nàng kinh sợ chuyện gì, khẽ cười nói: “Thân thể người hiện tại như thế này, chẳng lẽ người còn sợ ta sẽ làm loạn với người sao?”

“...” Được rồi, bây giờ thật không phải lúc lo nghĩ tới trình tiết gì đó. Giang Dạ Bạch đột nhiên nhanh trí một chút, nghĩ: “Món ăn hôm nay sẽ là gì nhỉ?”

Đối phương không có phản ứng.

Nàng lại nghĩ: “Bên ngoài có mưa không?”

Đối phương vẫn không có phản ứng.

Nàng lại nghĩ: “Người là Nhất Cửu sao?”

Tiếng nói lập tức đáp lời: “Nếu người nhất định muốn hỏi như vậy, cũng có thể xem là thế đi.”

Quả nhiên! Qua ba lần dò xét, nàng đã hiểu rõ một chuyện: đối phương không có thuật đọc tâm, cũng không thể biết ý nghĩ của nàng, nhưng mà, nếu như nàng hỏi những câu nhắm vào hấn thì có thể bị hấn cảm nhận được.

Thế nhưng, điều này cũng không phải là tuyệt đối. Rốt cuộc, nếu mà đối phương thật sự biết thuật đọc tâm, vậy thì nàng thăm dò suy nghĩ của hấn đã sớm bị hấn biết được rồi, đối phương cũng có thể tương kế tựu kế lừa gạt nàng.

Giang Dạ Bạch khẽ thở phào.

“Người...có muốn sống lại hay không?” Đối phương lần nữa đem mỗi câu thả trước mặt nàng.

“Làm sao để sống lại? Người có thể cứu ta?”

“Ta không thể.” Nhất Cửu khẽ cười, “Ta chỉ có thể giữ cho người không chết.”

“Vì sao người lại muốn giúp ta?”

“Vì ta muốn mượn thân thể người để đến nơi này.”

Giang Dạ Bạch hiểu rồi. Nhất Cửu muốn lẻn vào Thục Sơn, vậy thì, so với cách tiến nhập thân thể của một người trong nhóm đệ tử, sau đó được đưa lên một cách quang minh chính đại, còn cách nào ẩn nấp tốt và an toàn hơn nữa đây?

“Người tới Thục Sơn làm gì?” Nàng tùy tiện hỏi. Thường thì dạng vấn đề có tính mấu chốt này đương nhiên không thể nói người khác nghe, kết quả không ngờ Nhất Cửu lại trả lời: “Ta đến để vạch trần một âm mưu. Còn về chuyện đó là âm mưu gì, và người sẽ sống lại bằng cách nào, người nhanh chóng... sẽ biết thôi...”

Theo tiếng nói cuối cùng, cửa trước mở toang, ra là Cảnh Nguyên đã trở lại.

Đây là lần đầu tiên Giang Dạ Bạch nhìn thấy dáng vẻ của Cảnh Nguyên, tầm mắt mơ hồ nhìn thành một làn sương mờ mờ tỏa ra quanh thân hấn. Da hấn trắng tinh, tóc và mắt đen như mực, làm nổi bật lẫn nhau, giống như là được họa sĩ tài năng dùng bút lông phác thảo từng nét trên giấy Tuyên Thành, lại giống như Chức Nữ khéo léo thêu từng đường kim mũi chỉ lên tấm vải lụa, vô cùng tinh xảo.

— tựa như người trong mộng.

Trái tim nhỏ bé của Giang Dạ Bạch rất không có tiền đồ mà nhảy lên vài nhịp.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Cảnh Nguyên tiến đến gần.

Nhưng không phải chỉ có mình hấn.

Sau lưng hấn còn một người nữa. Toàn thân người đó ẩn dưới tấm áo choàng màu đen, không nhìn thấy được gương mặt.

Sau khi hai người đã vào trong phòng, Cảnh Nguyên đóng cửa lại.

Người áo đen quét mắt một cái, nhìn thấy Giang Dạ Bạch nằm trên nệm cỏ, “Chính là nàng ta?”

Người này vừa lên tiếng, Giang Dạ Bạch liền giật nảy mình — Đây, đây là...

“Do chính tay người làm, còn nhận không ra sao?”

“He he...” Người đó cười nham hiểm, “Người bị lão tử đánh chết còn nhiều hơn số kiến người dẫm chết, người có thể nhớ được đám kiến đó sao?”

Lòng Giang Dạ Bạch nhất thời chùng xuống.

Nàng không đoán sai, thanh âm này, cùng với lời nói của hấn, đã tuyên bố vô cùng rõ ràng thân phận của người này — Quỳnh Hoa.

7. Chương 7: Cái Mông

Sao Quỳnh Hoa lại xuất hiện ở đây?

Chẳng phải hẳn là kẻ thù không đội trời chung của Thực Sơn ư? Sao trông như có vẻ thân thiết với Cảnh Nguyên lắm?

Cái mà Nhất Cửu gọi là âm mưu, lại là gì đây?

Còn nữa, không phải là lúc trước Nhất Cửu cùng Quỳnh Hoa đi xem Đông Hải Long Châu gì gì đó sao? Sao giờ đều tụ hội về Thực Sơn cả thế?

Tất cả tất cả những chuyện này, tóm lại là xảy ra chuyện gì?

Cảnh Nguyên nói: “Cứu được không?”

“Nói thừa, không cứu được thì người tìm lão tử tới làm gì?”

Cảnh Nguyên cười cười: “Thực ra là tìm người tới uống rượu.”

Quỳnh Hoa run rẩy, dường như đã gợi đến một ký ức cực kỳ đáng sợ, “Cút, lão tử là tiên nhân biết tự kiềm chế!”

Ngừng lại một chút, lại hỏi: “Khi nào thì người có thể cho ta chìa khóa phía sau núi?”

Cảnh Nguyên đáp: “Chờ thêm chút nữa.”

Quỳnh Hoa giận dữ: “Chết tiệt, lão tử đã chờ năm năm rồi người còn bắt lão tử phải chờ nữa! Cứ chờ đợi thế này thì thứ kia cũng già mất rồi!”

“Không có cách nào hết, cấm địa phía sau núi không phải Tam đại trưởng lão thì không được đi vào, không phải Bạch Y đệ tử thì không được tới gần.”

“Vậy người còn không mau thăng lên Bạch Y đi!”

“Vẫn cần thời gian.”

“Người rõ là đồ ăn hại! Nếu là lão tử, ba năm là đã lên tới Bạch Y rồi!”

Đầu ngón tay Cảnh Nguyên khê lặt, một đường ánh sáng bảy màu rực rỡ bất chợt vạch ra, đánh thẳng về phía Quỳnh Hoa. Quỳnh Hoa vội vàng phi thân tránh né, cười nói: “Ha ha, ta đây cũng chẳng sót ruột gì, chỉ nói giỡn thôi mà. Đầu là người tu đạo, không nên đánh đánh giết giết.”

Cảnh Nguyên thu ánh sáng về. Chỉ nghe xoẹt một tiếng, Quỳnh Hoa nhảy dựng lên: “Á! Người ra tay thật đấy à! Y phục ẩn thân của lão tử! Y phục ẩn thân của lão tử đó!”

Hắn vừa nổi cáu, vừa vội vã nhấc hắc bào lên, chỉ thấy chỗ dưới eo ba phân đã rách thành hai mảnh.

“Lão tử liều mạng với người!” Quỳnh Hoa xấn ổng tay áo lên.

Giờ phút này, tuy Giang Dạ Bạch còn mù mờ về pháp thuật nhưng vẫn nhìn ra được, công kích của Quỳnh Hoa mặc dù mãnh liệt, nhưng Cảnh Nguyên lại né tránh dễ dàng. Vả lại, Quỳnh Hoa từ đầu tới cuối vẫn không dùng lời thuật, có lẽ vì tiếng sét đánh quá lớn, sẽ bị người bên ngoài phát hiện.

Quỳnh Hoa cứ thế đuổi bắt Cảnh Nguyên vòng vòng trong gian phòng trống suốt chừng nửa nén hương, sau đó bất chợt dừng chân, “Không đánh, không đánh nữa!”

Cảnh Nguyên ở một tiếng, cũng ngừng lại.

Quỳnh Hoa nhân lúc hắn ngừng lại ấy, đột nhiên quay người đánh thẳng về phía Giang Dạ Bạch, túm nàng từ trên chiếu lên, cười khà khà: “Chẳng phải người muốn nàng sống lại sao?”

Cảnh Nguyên nhú mày.

“Dập đầu cho lão tử một cái, lão tử sẽ làm nàng sống lại ngay.”

Cảnh Nguyên rũ mi xuống, dường như đang cân nhắc.

Quỳnh Hoa vô cùng đắc chí, “Đây là thử thách mà lão bất tử Đồ Hằng giao cho ngươi phải không? Nếu ngươi không làm được... khi bình xét cấp bậc cuối tháng, phải chăng sẽ không lên được cấp Bạch Y? Bởi thế, mau cầu xin ta đi. Quỳ xuống đất nhận lỗi, ta sẽ giúp ngươi...” Lời hắn còn chưa dứt, Cảnh Nguyên bỗng nhiên xoay người, mở cửa phòng ra, cất cao giọng nói: “Quỳnh Hoa ở ——”

Chữ “trong” chưa kịp thốt ra, Quỳnh Hoa đã sợ tới mức quăng cả Giang Dạ Bạch đi, bịt thật chặt miệng hắn, liều chết kéo hắn về, chân cũng không rảnh, khều cửa phòng đóng rầm lại.

“Ngươi điên rồi! Nếu bị người khác biết lão tử ở trong này, lát nữa lão tử còn thoát thân thể nào được?”

Chẳng biết Cảnh Nguyên tránh như thế nào mà đã trượt ra khỏi tay hắn, đứng yên một bên thản nhiên nói: “Còn muốn ta dập đầu không?”

Quỳnh Hoa cân nhắc tình hình một chút, bất đắc dĩ hừ một tiếng.

Cảnh Nguyên mỉm cười: “Cứu nàng. Nếu không, bán đứng ngươi.”

“Con mẹ nó!”

Cảnh Nguyên giả bộ mở cửa, Quỳnh Hoa vội vàng sửa lời, nói: “Ta cứu, ta cứu ngay đây!” Dứt lời, nhặt Giang Dạ Bạch đang bị ném trên mặt đất lên.

Giang Dạ Bạch vô cùng may mắn vì bản thân lúc này chỉ là vong hồn, nếu không với cái kiểu quăng đập ban nãy, dám chắc nàng sẽ chết thêm lần nữa.

Quỳnh Hoa đặt tay lên trán nàng.

Một luồng khí lạnh lập tức từ trán len vào, Giang Dạ Bạch bất giác run lên cầm cập. Ngay tức thì, khí lạnh xuôi dòng mà xuống, lan ra bốn phía, đi đến mọi nơi, thân thể từng tắc từng tắc bị khí lạnh đóng băng, mà hồn phách vốn đang phiêu đảng cũng bị đông cứng ngay sau đó.

Theo sát luồng khí lạnh, là dòng nước ấm.

Khí lạnh như sương, dòng nước ấm lại như kim châm.

Mũi châm nhỏ như kim đâm, nhưng với tốc độ cực nhanh điên cuồng lan phủ, đâm chọc cơ thể vốn đông cứng thành trăm ngàn lỗ, trông như tổ ong vò vẽ.

Tay Quỳnh Hoa không ngưng nghỉ, miệng càng không ngơi ngớt, luôn mồm mắng nhiếc: “Con mẹ nó, lão tử quả nhiên không hợp với Thục Sơn. Ngay cả loại phản đồ Thục Sơn, gian tế, ác ôn, tiểu bạch kiểm, con cháu rùa như ngươi cũng dám uy hiếp lão tử. Nếu không phải thấy ngươi còn có phần hữu dụng thì hôm nay không chém ngươi không được. Con mẹ nó... Đi!”

Một tiếng “Đi” sau cùng, không phải là nói với Cảnh Nguyên. Ngay sau tiếng quát kia, lỗ chân lông trên người Giang Dạ Bạch đồng thời nứt ra, luồng không khí tươi mới ẩm ẩm tràn vào, thoáng cái tràn đầy toàn thân.

Nàng mở choàng mắt.

Sau đó, liền phát hiện —— không thấy Quỳnh Hoa đâu nữa.

Đương nhiên Quỳnh Hoa chưa hề rời khỏi, chẳng qua là hắn đang mặc y phục ản thân. Trước đây Giang Dạ Bạch có thể nhìn thấy hắn là vì nàng là vong hồn. Mà lúc này nàng đã khôi phục mất thịt của người phàm, nên cũng mất đi loại năng lực cảm nhận kia.

Giang Dạ Bạch đưa mắt nhìn sang Cảnh Nguyên, Cảnh Nguyên khẽ nhú mày, không nói gì cả, chỉ xoay người mở cửa.

Chân hắn vừa mới bước qua ngưỡng cửa, Giang Dạ Bạch liền trông thấy một cái móng trơn bóng lộ ra giữa không trung, còn lúc ẩn lúc hiện, nàng không kiềm nổi hét rầm lên Á Á Á Á!!!!

Cái móng nọ nhảy lên, nhanh chóng biến mất tăm. Cảnh Nguyên quay đầu lại, hướng về phía cái móng hung hăng trừng mắt, chân vẫn tiếp tục đi ra ngoài.

Giang Dạ Bạch run rẩy nói: “Kia, kia, cái kia là, là...”

“Người biết rồi đây, áo bào của hần bị chém rách, xem ra chỗ rách không được đẹp lắm nhĩ...” Nhất Cửu trong cơ thể nàng, kín đáo trả lời.

Giang Dạ Bạch rất muốn chết ngay lập tức.

Cái mông... của nam nhân.

8. Chương 8: Đới Bụng

Nhưng mà, so với chuyện bên trong thân thể còn đang ẩn chứa một nam nhân, chuyện này tính là gì chứ?

Giang Dạ Bạch tức tối: “Người muốn ở lại trong người ta đợi đến bao giờ?”

Nhất Cửu vẫn như trước, chẳng hề nóng vội, “Đợi đến khi âm mưu bày ra ánh sáng.”

Cũng có nghĩa là, chưa tra rõ mọi việc thì hần sẽ không chịu đi! Giang Dạ Bạch nghiêng răng.

“Ân oán giữa Quỳnh Hoa và Thục Sơn có liên quan gì tới người?” Đúng là lo chuyện bao đồng!

Nhất Cửu cười ha hả, “Nếu thứ mà hần trăm phương ngàn kế muốn đạt được là đồ vật của ta... Người nói xem có liên quan tới ta hay không?”

“Thứ gì thế?”

“Hà hà.”

“Đồ vật của người sao lại có thể ở phía sau núi của phái Thục Sơn chứ?”

“Hà hà.”

“Người và Quỳnh Hoa rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Hà hà.”

“Người có thể nào đừng ‘hà hà’ nữa không hả?”

“O(_)O~”

“...” Đối mặt với ngôn ngữ của ngàn năm sau, Giang Dạ Bạch đầu hàng rồi. Việc nhỏ không nhin tất hồng việc lớn, giờ phút này thể xác và tinh thần mình đang nằm trong tay người ta, chỉ có một chữ — nhin.

Nàng quyết định không để ý chuyện của người khác nữa, quay lại suy nghĩ cho bản thân. Mục tiêu vừa thay đổi, lập tức hoảng hốt.

“Tay, tay tay, tay ta...” Nàng trừng mắt nhìn đôi tay mình đang lơ lửng giữa không trung.

Trước đó Quỳnh Hoa làm phép làm cho nguyên thần của nàng quay về vị trí cũ, khi nàng mở mắt và đứng dậy đều hành động rất thoả mái, vì thế nàng đương nhiên cho rằng bản thân đã hồi phục rồi. Nhưng mà lúc này bình tĩnh nhìn lại, mới phát hiện, thân người vẫn đen thui như cũ.

Giang Dạ Bạch không dám tin mà sờ sờ tay mình, lại sờ sờ mặt mình, quay người tìm gương soi, lại phát hiện trong phòng chẳng có vật gì có thể dùng để soi bóng cả.

Nhất Cửu thấy nàng rối lên, liền thổi ra một ngụm sương khí. Sương trắng bay ra khỏi cơ thể, tích tụ giữa không trung, biến thành một mặt gương.

Giang Dạ Bạch ngơ ngác nhìn chính mình trong gương, cảm thấy tuyệt vọng tận đáy lòng.

Da tóc thân thể là của cha mẹ. Mẹ ơi, cha ơi, con xin lỗi cha mẹ...

Biến thành dáng vẻ ma quỷ như vậy, làm sao còn mặt mũi quay về thăm cha mẹ nữa!

Nhất Cửu an ủi: “Thật ra... cũng chẳng sao.”

“Người thử biến thành như vậy xem!”

“Nghe nói, ở một nơi xa xôi nào đó, tất cả mọi người ở đó đều có hình dạng giống như người vậy nè.”

“Người gạt người, làm gì có cái nơi như vậy chứ?”

“Là thiệt đó, nơi đó gọi là ‘Châu Phi.’” Nhất Cửu nói rất thật, “Nhiều năm về trước, Quỳnh Hoa chính là ở nơi đó tu luyện thuật ngự lôi.”

“Người nơi đó quá thâm hiểm rồi!” Nghe nói người khác cũng cùng chung số phận với mình, mà lại không chỉ có một người, Giang Dạ Bạch cảm thấy tốt hơn rất nhiều.”

Ngay lúc này, gương bồng dường tan biến. Cùng lúc ấy, cửa phòng mở toang, Cảnh Nguyên tiến vào.

“Người cảm thấy thế nào? Có tốt hơn chút nào không?” Vừa nói, vừa đưa tới một cuộn giấy.

Giang Dạ Bạch lập tức nhận lấy, mở ra coi, chỉ chút dày đặc chữ, nàng tiếp tục kéo cuộn giấy ra, kéo một hồi vẫn chưa thấy hết.

“Đây là cái gì?”

“Người bị ‘Thiên Khiển’ đánh trúng, lại còn bị cưỡng ép hoàn hồn, thân thể chịu tổn thương rất lớn. Thế nên, trước tiên cần phải tu luyện ‘Thừa Phụ Tâm Kinh’. Bộ tâm kinh này có tổng cộng mười tầng, mỗi khi luyện lên một tầng, thân thể sẽ hồi phục thêm một phần.” Cảnh Nguyên nói đến đây, lộ ra một nụ cười rất đổi thành tâm và thân thiện, “Tiểu sư muội, để sớm ngày bình phục, đừng sợ chịu khổ nha.”

Nếu Giang Dạ Bạch trước đó chưa hề tận mắt nhìn thấy hắc và Quỳnh Hoa ngấm ngấm cấu kết với nhau, chắc chắn sẽ bị thuyết phục bởi khí chất ôn tồn lễ độ, phong độ ngời ngời này của hắc rồi. Chỉ tiếc là nàng đã biết cái tên này chẳng phải người tốt lành gì, bởi thế, những lời lẽ này của hắc trong mắt nàng chỉ có bốn chữ—

Giả mù sa mưa!

“Sư muội hiện giờ như thế này, không tiện quay về ở chung với các đệ tử mới nhập môn. Căn phòng này trước hết uội mượn, muội cứ ở đây tu luyện. Bảy ngày sau, Lưu Băng sẽ đến đón muội. Muội phải ráng tận dụng tốt bảy ngày này, đột phá mười tầng đi.” Cảnh Nguyên lại cười vô cùng dịu dàng.

Giang Dạ Bạch thấy hắc cười xong thì quay người định đi, lập tức gọi lại: “Đợi một chút!”

Cảnh Nguyên quay đầu ra vẻ muốn hỏi.

“Ta, ta, ta...” Giang Dạ Bạch ngại ngần cắn môi, hạ quyết tâm, thôi thì cứ hỏi vậy, “Xin hỏi, ta đi nơi nào để ăn?”

Sau đó liền thấy vẻ mặt hoàn toàn ngây người của Cảnh Nguyên.

Qua một hồi lâu, Cảnh Nguyên mới trả lời với thần sắc cổ quái: “Đệ tử Thực Sơn... không cần ăn.”

“Ta biết tu chân không cần ăn, nhưng là người mới thì đâu thể nào thoáng một cái tuyệt thực liền được? Chẳng phải là nên xem xét một chút, làm một cái phòng ăn, để mọi người có thể tuân tự luyện tập từng bước sao?”

Cảnh Nguyên trầm mặc.

Giang Dạ Bạch nhìn hắc đầy chờ mong.

Cảnh Nguyên đành cẩn thận chọn lựa từ ngữ để giải thích: “Thông thường... sau khi lên đến Thực Sơn, thì liền bắt đầu tuyệt thực để tu luyện rồi. Trừ sương sớm ra, không hề ăn bất cứ thứ gì khác. Hơn nữa, tiên linh chi khí nơi này, người thường sau khi ngửi được, thì sẽ không còn ham muốn ăn gì nữa...”

“Nhưng ta rất đói...” Giang Dạ Bạch liếm môi, “Ngay bây giờ, ta cơ hồ muốn đem cái nệm cỏ dưới đất này ăn luôn rồi.”

Nàng thật là rất đói.

Trong thân thể, cái bộ phận gọi là dạ dày kia giống như là bị dấy lên một ngọn lửa, cấp tốc cháy bùng lên. Mà thức ăn, chắc chắn là vật dẫn cháy.

Cảnh Nguyên bỗng nhiên giơ tay, đặt lên trán nàng.

Giang Dạ Bạch liền giật mình, chỗ bị hấn chạm đến giống như truyền băng tuyết vào, băng tuyết lại theo mười hai đường kinh mạch chảy xuống. Cái cảm giác nóng bức điên cuồng kia bỗng chốc biến mất, man mát lạnh, thoải mái không tả được.

Nàng đang hưởng thụ, Cảnh Nguyên đột nhiên đẩy mạnh nàng một cái, sau đó nhìn bàn tay mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Giang Dạ Bạch xem bị ngã xuống đất, vội vàng bám vào tường.

“Muội...” Ánh mắt Cảnh Nguyên thâm thúy, “Muội vừa nãy, thiếu chút nữa đã hút đi công lực của ta.”

“Sao có thể?!”

Cảnh Nguyên bình tĩnh lại, trầm ngâm nói: “Tình trạng này của muội cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy. Như vậy đi, muội trước tiên hãy thử tu luyện tâm kinh, xem có thể xoa dịu không. Ta đi tìm trưởng lão thương lượng kế sách.” Nói xong liền nhanh chóng bỏ đi, bước chân còn có chút lảo đảo.

Giang Dạ Bạch đợi hấn đi khuất, bắt đầu nổi giận: “Vừa nãy ngươi đã làm gì với hấn?!”

Không cần nói, đối tượng bị giận dữ chính là người ở bên trong, Nhất Cửu.

Nhất Cửu vô tội biện bạch: “Hoàn toàn không có làm gì nha.”

“Lừa quỷ hả, ngươi có phải vừa mượn thân ta nhân cơ hội hút đi pháp lực của hấn không?”

“Đại tỷ—”

“Ta mới mười sáu!”

“Vậy thì tiểu muội.”

“Quá lợi cho ngươi rồi.”

“Vậy thì... mỹ nữ?” Nhất Cửu vô cùng thức thời đổi giọng, “Ta tuy là ẩn trong người cô, nhưng hoàn toàn không hề điều khiển năng lực của cô.”

“Thật chứ?”

“Cô không tin ta cũng hết cách. Nhưng ta không thẹn với lòng.”

Giang Dạ Bạch đành tạm bỏ qua. Ánh mắt nàng lia khắp nơi, vô tình lại lia tới tấm nệm cỏ. Chẳng biết vì sao, tấm nệm cỏ mộc mạc đã có chút bạc màu đỏ nhìn thật là vô cùng thơm ngon.

Sau khi pháp thuật của Cảnh Nguyên đã rút đi, thân thể lại bắt đầu đói đến khó chịu... Muốn ăn quá... Muốn ăn quá đi!

Làm sao đây? Chẳng lẽ ăn nệm cỏ thiệt sao?

Giang Dạ Bạch đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn là sự thèm ăn chiến thắng tất cả. Nàng liếm liếm đôi môi khô khốc, đi về phía nệm cỏ...

9. Chương 9: Quái Vật

Nệm cỏ thoạt nhìn rất thơm ngon.

Nhưng là chỉ là thoạt nhìn mà thôi.

Cắn thử một cái, liền cảm thấy vừa dai vừa khô, tuyệt nhiên cắn không đứt.

Nhưng dục vọng muốn ăn thì quá mãnh liệt, đến nỗi dù là cắn không đứt, Giang Dạ Bạch cũng không từ bỏ, tiếp tục dùng cả tay lẫn chân cầu xé. Mà mỗi một miếng nuốt vào, từ đầu lưỡi đến cổ họng rồi tới dạ dày, tựa như được một dòng nước ấm nào đó chảy qua một lượt, cực kỳ thoải mái.

Đã đến nước này thì còn luyến tiếc gì?

Giang Dạ Bạch gặm, gặm, gặm, ra sức gặm.

Nhất Cửu trong cơ thể nàng thở dài: “Ăn ngon không?”

“Ăn không ngon, nhưng cũng đành chịu.” Giang Dạ Bạch ậm ờ đáp.

“Thực ra... Ta định nhắc người một chút, trong phòng này có lựa chọn tốt hơn nệm cỏ...”

Nhất Cửu còn chưa dứt lời, mắt Giang Dạ Bạch sáng rõ vì đã trông thấy thứ tốt hơn cả nệm cỏ đó —— Cuộn kinh văn Cảnh Nguyên đưa cho!

Tại thời khắc quãng nệm cỏ đi, trong đầu Giang Dạ Bạch đã có ý nghĩ chớp nhoáng rằng “Nếu ăn hết thứ này... sẽ không thể khôi phục dung mạo”. Nhưng khi ngón tay vừa chạm được cuộn kinh văn, trong nháy mắt dung mạo liền trở thành thứ không quan trọng nhất trên thế gian.

“Rắc ——” Cắn xuống một cái, cuộn sách lập tức nát vụn, đưa vào trong miệng, quả nhiên ngon hơn nệm cỏ rất nhiều.

Khi Cảnh Nguyên trở lại phòng, đập vào mắt chính là cảnh tượng ——

Hình người cháy sém ngồi trong gian phòng trống không, bên cạnh là một tấm nệm cỏ rách rưới, chỗ ở rìa nam nhỡ như bị chuột gặm; mà trong tay nàng, đang cầm một cái trục gỗ ăn ngấu ăn nghiêng.

Trục gỗ nọ nhìn khá quen mắt, nhìn kỹ lại, không phải là “Thừa Phụ Tâm Kinh” sao? Hắn còn chưa kịp ngăn cản, đằng kia Giang Dạ Bạch đã trông thấy hắn, lập tức nhảy lên, ném trục gỗ đi, âm ảm đâm thủng cửa sổ, bò ra ngoài, thân thủ đúng là nhanh nhẹn đến khó tin.

“Đợi đã!” Cảnh Nguyên vội vàng kêu lên.

Nhưng Giang Dạ Bạch càng quỳnh quáng chạy. Nàng lão đảo lao ra sân, thấy đường liền xông tới, thấy người liền trốn tránh, thấy rừng liền chạy vào, trước mắt toàn là cây cối xanh tươi rậm rạp, cơn thèm ăn càng dữ dội, tiện tay ngắt chút hoa cỏ vừa chạy vừa ăn, cuối cùng chạy đến trước một thác nước.

Dưới thác nước, đầm nước xanh biếc mát lạnh, nhìn rõ tận đáy hồ. Đương nhiên... cũng thấy rõ cả đàn cá không sót một con nào.

Hai mắt Giang Dạ Bạch lập tức phát sáng.

Nhất Cửu cảm thấy không ổn, vội vàng hô lên: “Chờ một...” Mới hô được hai chữ, chợt nghe bùm một tiếng, Giang Dạ Bạch đã nhảy vào trong nước.

Lần thứ ba rơi xuống nước không có gì mới mẻ, sắc nước, chìm xuống.

Nhất Cửu thở dài —— thừa biết chính mình không biết bơi, còn dám nhảy vào trong đầm sâu như thế, anh hùng quá ha!

Hắn đang định làm phép cứu giúp, chợt thấy bên bờ có người xuất hiện, bèn thu lại ý định, yên lặng quan sát.

Người đến là Cảnh Nguyên.

Hắn thấy Giang Dạ Bạch đang giãy dụa đập nước trong đầm, không biết là nên giận hay nên cười, đầu ngón tay búng nhẹ, luồng sáng ngũ sắc rửa rõ như dải lụa bay ra, cuốn lấy Giang Dạ Bạch, kéo vèo lên bờ.

“Khụ khụ khụ...” Giang Dạ Bạch phun ra mấy ngụm nước, trong tay còn cầm chặt một con cá, đợi hơi thở khôi phục lại một chút, liền cầm con cá lên cắn một miếng to.

Cảnh Nguyên nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp.

Giang Dạ Bạch ngoạm liền ba miếng mới ngẩng đầu lên, bên khóe môi vừa là nước vừa là máu, bộ dạng hết sức thảm hại.

Trong mắt Cảnh Nguyên hiện lên một chút xót thương, bước tới chỗ nàng.

Nhưng Giang Dạ Bạch lại cầm lấy con cá vội vã lui về phía sau, trong mắt tràn ngập phòng bị. Cho đến khi lưng nàng đụng phải một cây đại thụ, mới ngừng lại.

Mà Cảnh Nguyên đã chậm chậm đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, nhìn nàng, lại nhìn con cá thoi thóp trong tay nàng, cuối cùng ngược mắt lên, lẳng lặng nhìn nàng chăm chú.

Trong mắt hắn phản chiếu bóng dáng nàng.

Giang Dạ Bạch lúc này mới biết thì ra bản thân mình đáng sợ như thế. Một luồng ý thức xấu hổ cùng bàng hoàng ủa tới, nàng bỗng nhiên không biết nên làm thế nào.

“Lần sau, cá chín mới ăn.” Ngón tay Cảnh Nguyên nhẹ nhàng quệt lên mình cá, con cá chết vốn tanh tươi đột nhiên biến thành màu đỏ tương, trông như cao lương mỹ vị mà đầu bếp nổi danh dày công nấu nướng, mùi thơm xông vào mũi.

Giang Dạ Bạch thoáng ngây người, nhìn con cá trong tay, nước mắt, đột nhiên rơi xuống.

“Ta, ta...” Toàn thân nàng run rẩy, chừng như đến cả cá cũng không cầm nổi, “Ta... Ta là... Quái vật sao?” Ham ăn như thế, điên cuồng như thế, xa lạ như thế, đến chính nàng cũng không nhận ra.

“Muội chỉ là sinh bệnh thôi, còn chưa bình phục.” Cảnh Nguyên dịu dàng nói.

“Vậy... Ta có thể bình phục không?”

“Có thể.” Cảnh Nguyên lại vươn tay sờ sờ đầu nàng, “Muội sẽ bình phục rất nhanh.”

Dù biết rõ sự dịu dàng của người này chẳng qua là biểu hiện giả dối, dù biết rõ bệnh trạng cổ quái như thế tuyệt không đơn giản là “Sinh bệnh”, thế nhưng, câu trả lời này vẫn khiến Giang Dạ Bạch nhất thời cảm động, nàng run rẩy tựa đầu vào lòng đối phương, nức nở nói: “Cảm, cảm ơn... Cảm ơn Cảnh Nguyên sư huynh... hu... hu...”

Cảnh Nguyên vỗ lưng nàng: “Được rồi, không sao, không sao đâu... Đúng rồi, tiểu sư muội...”

“Dạ?” Giang Dạ Bạch rúc trong lòng hắn đáp lại không rõ tiếng.

“Muội ăn tới quần áo của ta rồi...”

Động tác của Giang Dạ Bạch thoát cái cứng đờ.

Cảnh Nguyên chậm rãi tách chính mình từ trước mặt nàng ra, chỉ thấy Giang Dạ Bạch giữ nguyên tư thế nhào vào lòng hắn, trong tay nắm chặt con cá nọ, miệng càng không nhàn rỗi, chất đầy thịt cá cùng vải áo.

Mà trên phần áo trước ngực hắn có rách một lỗ to bằng nắm tay, lộ ra nước da trắng muốt như ngọc bên trong.

Giang Dạ Bạch ngẩng đầu, ngượng ngùng cười: “A ha ha, a ha ha. Lỡ miệng, thực sự là lỡ miệng... Có điều là, hương vị quần áo của sư huynh rất tốt nha...” Vừa nói, vừa nhìn chăm chăm vào chỗ rách trên ngực hắn, con mắt lại đang tỏa sáng lấp lánh.

Cảnh Nguyên chợt cảm thấy rung cả mình —— thứ nàng thực sự muốn ăn, chỉ sợ không phải là quần áo, mà là... thịt ở bên trong chẳng?

Cứ như vậy, Giang Dạ Bạch vẫn bị hắn đưa về phòng.

Cảnh Nguyên vội vàng dặn dò nàng không được tiếp tục chạy lung tung, sau đó tránh đi ngay.

Giang Dạ Bạch vô cùng buồn chán nhìn bốn bức tường, chiếc nệm cỏ ăn được vài miếng không biết đã ở nơi nao, hiện giờ trong phòng này, thật xứng gọi là nghèo rớt mồng tơi, cái gì cũng không có. Khi nàng đang nghiên cứu xem có thể móc lớp trát tường xuống ném thử được không, Cảnh Nguyên đột nhiên đã quay trở lại.

“Cảnh Nguyên sư...” Còn chưa bắt chuyện xong, Cảnh Nguyên đã vỗ trán nàng một cái, hai con mắt Giang Dạ Bạch lập tức tối đen, té rầm xuống.

“Ra đây!” Cảnh Nguyên túm từ trong tay áo ra một người nhỏ như quả trứng gà, ném lên mặt đất.

“Gì đó gì đó gì đó? Lão tử vừa mới đi không bao lâu thì lại bị người cường ép kéo về! Cảnh cáo người nha, đừng có lần nào cũng ném ta như ném rác! Có thể bị thương đấy! Con mẹ nó!” Cùng với câu cửa miệng có tính chất đại biểu độc đáo này, khỏi phải nói, đồng chí Quỳnh Hoa lại tiếp tục lên sân khấu.

Hắn tỏ ra khá là, vô cùng, cực kỳ bất mãn: “Lão tử còn vội chạy đi vá y phục ẩn thân của mình đó!”

“Người xem nàg một chút.”

Quỳnh Hoa lơ đãng nhìn Giang Dạ Bạch trên mặt đất: “Chẳng phải nàg sống rồi đó sao?”

Cảnh Nguyên đá hấn một cước, hấn liền lăn cồng cộc đến trước ngực Giang Dạ Bạch.

“Người nhìn lại xem.”

Ánh mắt Quỳnh Hoa lập tức đơ ra: “Ngực to quá.”

“Ai bảo người xem cái này!” Cảnh Nguyên lại đá một cước, quả trứng liền lăn đến phía trước dạ dày.

Sau khi xem xét, Quỳnh Hoa kinh ngạc: “A!”

“Người nhìn ra rồi?”

“Ồ, từ góc độ này nhìn ngược lên trên, bộ ngực càng vĩ đại...” Lời còn chưa dứt, một chiếc giày cực to đã đập xuống.

10. Chương 10: Nhấn Nại

“Dừng dừng dừng!” Quỳnh Hoa vội vã lăn người tránh khỏi đế giày, bùm một tiếng, khôi phục lại chân thân.

Quả nhiên, sau khi trở về chân thân, nhìn lại ‘khúc than’ trên mặt đất, bộ ngực cũng chẳng thấy to chút nào cả.

Quỳnh Hoa liên tục lắc đầu thở dài, rất là tiếc nuối. Nuối tiếc xong, lại nghĩ tới việc chính, tỉ mỉ quan sát phần bụng của Giang Dạ Bạch. Vừa muốn giơ tay sờ một chút, Cảnh Nguyên ‘hừ’ một tiếng, Quỳnh Hoa vội vàng rút tay lại, cười ngượng: “Ta chỉ là xem, xem thử...”

“Với công lực của người, không cần phải chạm vào mới đoán được chứ.”

Câu nói của Cảnh Nguyên rõ ràng mang theo ý châm biếm, nhưng vào tai Quỳnh Hoa thì lại thành khen ngợi, vẻ mặt liền phấn chấn lên: “Điều đó là đương nhiên rồi. Xem ta đây!” Nói rồi, lấy từ áo choàng ẩn thân ra một viên thủy tinh, soi kỹ từ đầu đến chân Giang Dạ Bạch, càng nhìn càng ngạc nhiên, càng nhìn càng ngưng trọng. Cuối cùng, khi hắn dừng lại, vẻ mặt đã rất khó coi: “Kỳ quái...”

“Hử?”

“Bị sét của ta đánh trúng mà không chết, nàg là người đầu tiên. Tuy nói là ta tự tay cứu lại, nhưng tình trạng này của nàg, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Người xem—” Quỳnh Hoa chỉ vào phần bụng của Giang Dạ Bạch, “Dạ dày của nàg ta đã biến mất rồi, thế vào chỗ đó là một lỗ hổng tối đen. Ta vừa dùng nguyên khí tiến vào dò xét, phát hiện lỗ hổng này sâu không thấy đáy, dường như không có điểm dừng.”

“Trong cơ thể nếu có lỗ hổng như vậy, thân thể chúng ta sẽ tự động tìm cách lấp lại, đây chính là lý do vì sao nàg ta đói đến vậy...” Cảnh Nguyên trầm ngâm.

Quỳnh Hoa gật đầu: “Mà để thỏa mãn loại nhu cầu bất tận này, đồ ăn thức uống của nàg ta cũng có sự biến đổi, biến thành cái gì cũng có thể ăn được.”

Đồng tử của Cảnh Nguyên chuyển từ nhạt sang đậm, “Làm sao mới có thể lấp lại lỗ hổng này?”

“Có lẽ... là... ăn tới khi no thì thôi.” Quỳnh Hoa bất đắc dĩ buông tay, chợt cười thần bí, liếc nhìn Cảnh Nguyên, “Ta nói, sao người lại để tâm đến tên đệ tử mới này đến vậy hử? Cho dù là thử thách của lão bát tử Đồ Hằng giao cho người, cũng có chút không bình thường à nha...”

Cảnh Nguyên đột nhiên giơ tay tóm lấy, Quỳnh Hoa rõ ràng là cao xấp xỉ với hần thể mà lại lập tức biến nhỏ bằng cỡ quả trứng, bị hần nắm lại quăng vào tay áo: “Người không còn giá trị lợi dụng nữa, có thể quay về rồi.”

“Con mẹ nó—” Quỳnh Hoa rống lên một tiếng dài, rồi thì thanh âm tắt hần trong ống tay áo của Cảnh Nguyên.

Cảnh Nguyên trở tay, lay Giang Dạ Bạch tỉnh lại.

Giang Dạ Bạch mơ màng tỉnh dậy, thấy Cảnh Nguyên đứng ngay trước mặt, liền gọi một tiếng ‘Cảnh Nguyên sư huynh’.

Cảnh Nguyên hé ra nụ cười vô cùng thân thiết: “Muội đã tỉnh.”

“...” Giang Dạ Bạch nghĩ thầm, rõ ràng là người đập ta ngất xỉu nha!

“Tỉnh là tốt rồi, đi theo ta.”

Giang Dạ Bạch cũng không hỏi đi đâu, chỉ là đối với người đang đói vô cùng là nàng đây mà nói, có thể rời khỏi cái phòng trống rỗng này, chính là chuyện tốt nhất.

Bước ra khỏi phòng, bên ngoài là một khoảng sân không lớn không nhỏ. Trước đó cuống cuống chạy ra khỏi đây, hoảng đến không lựa đường đi, cũng không kịp nhìn kỹ xem xung quanh có gì, giờ có thể nhìn rõ hơn, giống hệt như trong phòng, cũng là trống huơ trống hoác.

Cảnh Nguyên đưa một bọc nhỏ tới trước mặt nàng. Giang Dạ Bạch mở ra xem, bên trong đều là những hạt tròn, lập tức bốc một hạt cho vào miệng, lại bị hần đưa tay ngăn cản.

“Đây là hạt giống.”

“Ồ?”

“Muội có biết là dùng để làm gì không?”

Hạt giống thôi, đương nhiên là dùng để gieo trồng nha! “Trồng...đồ ăn?” Thứ lỗi cho đầu óc thảm thương của nàng, hiện giờ chỉ có thể xoay quanh chữ ‘ăn’.

Cảnh Nguyên gật đầu cười: “Đúng. Vậy muội có biết, khác biệt lớn nhất giữa con người với các loài khác là gì không?”

“...Nhiều thứ có thể ăn được nhất?”

“Không, là con người có thể lựa chọn, càng có thể chờ đợi.” Cảnh Nguyên vừa nói, vừa lấy hạt giống từ trong tay của nàng, thổi nhẹ một cái, hạt giống tự động nhập vào mảnh đất phía trước, sau đó nhanh chóng nảy mầm, phá vỏ chui ra, đâm chồi nảy lộc, nở hoa, cuối cùng kết trái, trái cây chuyển màu đỏ, căng mọng bóng bẩy.

“Muội ăn thử xem.” Hần rút cuộc nói ra lời mỹ miều thật tự nhiên.

Giang Dạ Bạch lập tức hái một trái đỏ mọng cho vào miệng, trái đỏ như tan ra, nước quả thơm nồng ngọt lịm, gần như muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi.

“Ăn ngon chứ?”

Giang Dạ Bạch chỉ có thể gật đầu ‘ừm ừm’.

“So với nệm cỏ và kinh thư thì thế nào?”

“Cái, cái này ngon!”

“Nếu có món ăn ngon như thế này, tại sao lại muốn đi ăn nệm cỏ vậy hả?”

Giang Dạ Bạch ngẩn ra, đột nhiên tỉnh ngộ — Cảnh Nguyên là đang cảnh tỉnh nàng. Thực ra, nàng sao lại không biết thực vật có phân biệt tốt xấu, chỉ là chữ ‘đói’ phủ đầu, làm sao có thể nghĩ được nhiều như vậy.

“Tương tự, sư tử đói thì săn mồi, hồ ly đói thì trộm gà, động vật đều vì cái ăn mà sống, nhưng nguyên nhân làm cho con người khác với bọn nó, là do con người có thể nhẫn. Nếu ngay cả sự nhẫn nại cơ bản mà muội không thể làm được, thì đã đánh mất cái đặc tính ưu việt so với động vật khác rồi, còn nói gì tới chuyện tu chân thành tiên nữa.” Đôi mắt Cảnh Nguyên sáng như sao, ôn nhu chăm chú nhìn nàng, khóe môi nhẹ điểm ý cười, càng giống như đóa hoa nở rộ trong gió xuân, thánh thiện và tốt đẹp, “Tiểu sư muội, cố kiềm chế, không được thua bởi một chữ ‘ăn’.”

Giang Dạ Bạch chỉ cảm giác như một gáo nước đá từ đầu chảy xuống, khiến nàng cực kỳ thảm thương, đồng thời lại đặc biệt thanh tỉnh. Không sai, nàng đến Thục Sơn, không cần biết là vì mục đích gì, tuyệt đối sẽ không phải đến để làm mình mất mặt!

Bằng không, khiến nàng còn mặt mũi nào đi gặp cha mẹ nữa? Lại còn mặt mũi nào đối diện với Cảnh Nguyên, người đã viện lý do “không xứng với hần” để từ hôn, mà ngay lúc này lại đang đứng cách nàng trong vòng ba bước đây?

Vừa nghĩ tới đây, một cỗ lực lượng thật lớn từ lòng bàn chân dâng lên, xoay vòng đến dạ dày, mạnh mẽ đè ép cơn đói lại. Giang Dạ Bạch đi đến trước mảnh đất trống cải, học theo Cảnh Nguyên lấy hạt giống gieo vào đất từng hạt một. Mỗi một hạt chôn xuống, là thêm một lần phải ráng kiềm chế ý nghĩ ăn nó đi. Cứ như vậy, cả bốn mươi tám hạt giống đều được gieo rất tốt.

Nàng tuy là thiên kim tiểu thư, nhưng lúc ở nhà cũng đã từng trồng qua vài loại hoa thơm cỏ lạ, vì vậy mà giờ làm việc này cũng không thấy lạ lẫm.

Cảnh Nguyên đứng kế bên lộ vẻ vui mừng và yên tâm.

Giang Dạ Bạch lau mồ hôi trên trán, đứng dậy nói: “Muội đi lấy nước.”

“Ra cổng quẹo phải, qua khỏi khu rừng, đi thẳng một dặm, là tới thác nước.”

Giang Dạ Bạch đã ở chỗ đó lội nước bắt cá, Cảnh Nguyên vừa nói, nàng liền nhớ tới chuyện đó. Nhìn thấy nơi góc tường có thùng đựng nước, liền cầm lên, hướng phía bên ngoài mà đi.

Cảnh Nguyên vẫn nhìn theo nàng.

Giang Dạ Bạch đi theo hướng mà hần nói, trên đường lại nhìn thấy hoa cỏ khắp nơi, đủ loại hấp dẫn, thậm chí đến ngay cả cái thùng nước đang cầm trong tay, tất cả đều có vẻ rất ngon. Nàng vừa đi vừa nuốt nước miếng, vừa ra sức bầu vào lòng bàn tay để nhắc nhở bản thân không được phép ăn. Con đường vốn không dài, nhưng lại hao tổn tinh thần cực lớn mới có thể đi hết.

Bên thác nước, bọt nước như cũ. Rơi ào xuống, nhìn từ phía xa, ngỡ như từng đóa từng đóa hoa trắng lả tả bay.

Thôi rồi, Giang Dạ Bạch nghĩ, nàng hiện giờ ngay cả nhìn thấy bọt nước cũng muốn ăn luôn.

Dù vậy, nàng vẫn cố gắng hết sức để kiềm chế, đi qua đó múc nước. Ngay lúc vừa muốn nhắc lên, Cảnh Nguyên vốn yên lặng theo sau nàng đột nhiên sắc mặt có chút thay đổi, giơ tay trái lên, một đường ánh sáng rực rỡ từ không trung hạ xuống, đúng là ập xuống một cái lồng trong suốt, đem hai người nhốt vào bên trong.

Giang Dạ Bạch không biết là chuyện gì, đang muốn hỏi, Cảnh Nguyên lại hướng nàng làm dấu im lặng.

Không lâu sau, một giọng nói mơ hồ từ rừng sâu vọng lại: “Cô tìm ta có việc gì cần thương lượng, còn không mau ra đây nói!”

Thanh âm khàn khàn thô lỗ, nhưng lại là giọng của nữ nhân.

Giọng nói đặc biệt như vậy tuyệt đối là nghe rồi sẽ không thể quên, vì thế mà Giang Dạ Bạch vừa nghe thấy, liền nhận ra được đó là giọng của Bạch Liên.

Chỉ thấy rừng cây phía trước dao động, hai người trước sau đi tới, trong đó có một người quả nhiên chính là Bạch Liên.

Mà người còn lại thất đẫy lưng ong, phong lưu tha thướt, cũng là người quen – Hoa Âm Túy.

Giang Dạ Bạch từ lúc bị sét đánh trúng, đã mất liên lạc với hai người họ, lúc này gặp lại, dường như đã qua mấy đời. Nói sao đi nữa, hai người họ cũng xem như là bạn cùng trường, thế nên vừa gặp, không khỏi cảm thấy có chút vui mừng; hai người này không ngờ cũng đến thác nước này nha.

Chỉ thấy Hoa Âm Túy che miệng cười, ngọt ngào nói: “Gọi tỷ ra đây, tự nhiên là sợ tai vách mạch rừng.”

“Hừ, chúng ta chính là không sợ bóng tà, không sợ người nghe lén.” Hiên ngang lẫm liệt, quả nhiên không hổ là Bạch Liên.

“Muội chỉ hỏi tỷ, lẽ nào tỷ không sợ đại diện bá sư một tháng sau sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó sao?”

Bạch Liên trừng to đôi mắt: “Sẽ có chuyện gì bất ngờ?”

“Tỷ biết mà, chúng ta lần này lên núi tổng cộng có chín người. Trừ Giang Dạ Bạch không rõ sống chết ra, trong tám người chúng ta, tỷ xem ai là người có cơ hội cao nhất được tam đại trưởng lão chọn trúng, trở thành đệ tử chân truyền?”

Bạch Liên suy nghĩ rất chăm chú, trả lời: “Đương nhiên là ta.”

Hoa Âm Túy cười lạnh: “Dựa vào cái gì? Mấy ngày nay tu hành, cũng đã rõ ràng rồi. Luận thiên phú tỷ không bằng Linh Sơ, luận kiên nghị tỷ không bằng Hoài Tố, luận căn cơ tỷ không bằng Lâm Sơn, luận nhân khí tỷ không bằng Chu Dự, luận bối cảnh tỷ không bằng Cung Tam Khâu. Tỷ dựa vào đâu mà tự tin đến thế?”

“Dựa vào ta một thân quang minh chính đại! Cùng với hoài bão to lớn!”

Hoa Âm Túy thở dài: “Thật ra, những người này đều chỉ có thể thôi. Người đáng sợ nhất... vẫn là Ngôn Sư Thái.”

Bạch Liên nhú mày: “A Thái thì thế nào?”

“Tỷ không cảm thấy người này thâm sâu khôn lường, không thể nào nắm bắt được hay sao?”

“Không cảm thấy.” Bạch Liên liếc nàng ta, “Ngược lại, ta thấy cô lén lén lút lút, không phải người tốt.”

Hoa Âm Túy cũng không nổi giận, chỉ là trợn mắt liếc nàng ta một cái: “Tin muội đi, nếu nói rằng trong số những người này, người sẽ không hại tỷ nhất, chính là muội.”

Bạch Liên “Ồ” một tiếng, lại là đồng ý với lời nói đó. Điều này khiến Giang Dạ Bạch cảm thấy có chút kỳ quái, trong khoảng thời gian cô bệnh chết đi sống lại này, xem ra bên ngoài cũng đã xảy ra không ít chuyện, mà lại khiến Bạch Liên và Hoa Âm Túy nhanh chóng trở thành đồng minh.

“Muội có dự cảm, nếu ba vị trưởng lão muốn chọn đệ tử, Ngôn Sư Thái là người có khả năng được chọn trúng nhiều nhất. Nhưng tỷ cũng biết đó, các vị trưởng lão năm nay chỉ thu một đệ tử, cho nên, nếu nàng ta được chọn, chúng ta đều thua hết.”

Bạch Liên lắc lắc đầu, “Thật ra cũng không sao mà. Cùng tập luyện với các sư huynh, không phải cũng như nhau sao?”

“Đừng ngốc nữa! Sao lại như nhau? Dựa vào đái ngộ mà nói, theo các sư huynh luyện tập thì chỉ có thể ở phòng ốc tối tăm, ngay cả thứ như gối đầu cũng đều không có, còn theo các trưởng lão, ít ra cũng có thể vào sống trong tiên cảnh. Nghe nói, linh khí nơi đó đối với việc tu chân có hiệu quả làm ít mà hưởng nhiều đó!”

Bạch Liên dường như bị lời nói của nàng ta đánh động, rầu rĩ hỏi một câu: “Vậy phải làm sao đây?”

“Hơn nữa, tỷ không cảm thấy Ngôn Sư Thái thật rất quái lạ sao?” Hoa Âm Túy nói tới đây, ngó trái ngó phải một lát, xác định không có ai, sau đó mới thấp giọng nói, “Muội nghi ngờ, nàng ta không phải người, mà là—yêu quái.”

“Cái gì?”

Không chỉ một mình Bạch Liên kinh ngạc.

Giang Dạ Bạch bên trong kết giới cũng đồng thời la lên.

Hoa Âm Túy giật mình, bắt chợt quay lại: “Ai! Là ai ở đâu?!”

Giang Dạ Bạch tự biết mình lỡ lời, vội vàng che miệng lại, nhưng đã không kịp rồi, bởi vì ánh mắt hồ nghi của Hoa Âm Túy đã chăm chú nhìn về nơi nàng đang đứng.

Bên cạnh có hơi gió khẽ lay động, một giọng nói từ trong rừng truyền đến: “Hai vị sư muội, các muội ở đây làm gì thế?” Trong lúc nói, Cảnh Nguyên áo tím phất phơ, ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái nói không nên lời, ôn nhu thân thiết nhìn mãi không đủ, từ trong rừng sâu đi ra.

Giang Dạ Bạch trong lòng “A” lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, Cảnh Nguyên quả nhiên đã không còn bên cạnh nàng nữa

11. Chương 11: Ma Lực

Đồng thời biến mất, còn có thùng nước của nàng.

Mà ngay lúc này lại đang nằm ở trong tay Cảnh Nguyên, nhìn sao cũng chẳng thấy hợp chút nào cả.

Hoa Âm Túy cười ngượng ngạo: “A, thì ra là Cảnh Nguyên sư huynh... Bọn muội chỉ tùy tiện ra ngoài hóng mát, sẽ quay trở về ngay. Sư huynh đang... gánh nước?”

“Ừ.” Cảnh Nguyên dáng vẻ tự nhiên đi đến bờ đầm, thả thùng vào trong đầm nước, khom lưng nhẹ nhàng nhấc lên. Giang Dạ Bạch ở bên trong kết giới bỗng cảm thấy một luồng sức hút khổng lồ cuốn tới, nàng chưa kịp phản ứng gì, cả người đã bị hút vào trong thùng.

Trước mắt nước ngập trời, nàng đang hoảng hốt, lại phát hiện kết giới Cảnh Nguyên bày ra lúc trước vẫn còn, bởi vậy người dù ở trong thùng, nhưng không dính một chút nước nào.

Cảnh Nguyên mức nước xong, khẽ mỉm cười với hai người Hoa – Bạch: “Trời sắp tối rồi, đừng về muộn quá.” Dứt lời, quay người rời đi.

Hoa Âm Túy vội nói: “Tạm biệt sư huynh.”

Bạch Liên nói: “Sao muội không gọi huynh ấy lại?”

“Sao muội phải gọi huynh ấy lại?”

“Muội nói Ngôn Sư Thái là yêu quái biến thành, chuyện lớn như vậy muội phải nói cho sư huynh chứ!”

“Tỷ tỷ... Xin đừng lần nào cũng dùng tinh thần chính nghĩa của tỷ vào những chuyện thế này, được không...”

Tiếng hai người tranh chấp ở phía sau càng lúc càng xa, Cảnh Nguyên thoáng cười khẽ, không nói gì, bước nhanh trở lại tiểu viện, đặt thùng nước xuống đất.

Giang Dạ Bạch ở dưới đáy thùng, cách làn nước ngẩng đầu nhìn hắt. Gương mặt hắt bập bênh theo sóng nước, mơ mơ hồ hồ, chỉ riêng đôi mắt, lại đen như thế, sáng như thế, chăm chú nhìn mình phẳng phất như có thể xuyên thấu linh hồn.

Tinh thần như ngọc, dịu dàng như nước, không ai sánh bằng.

Giang Dạ Bạch đành phải cup mắt xuống, không dám đối mắt.

Tiếng nước rào rào vang động bên tai, nàng được vớt lên, kết giới ra khỏi thùng trong nháy mắt phình ra và tan biến. Đến khi nàng ngẩng đầu, liền phát hiện mình đã khôi phục kích thước ban đầu, đứng ở ngoài thùng không chút thương tổn.

Mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng cũng biết rằng đây nhất định là pháp thuật cực kỳ cao thâm.

Thực ra đối với việc tu chân thành tiên gì gì đó, Giang Dạ Bạch vốn không hề có hứng thú, nhưng bị ép lên thuyền, lại không ngừng có những cuộc gặp gỡ lạ kỳ, chứng kiến đủ loại pháp thuật, dù tính nàng có lười nhác, cũng không cầm được nảy sinh mấy phần hiếu kỳ cùng ao ước ——

Nếu như, sẽ có một ngày, ta cũng có thể như thế...

Chỉ là giả thiết như vậy, lại đem đến cảm giác kích động mà bản thân hiếm khi có được.

“Cảnh Nguyên sư huynh...” Giang Dạ Bạch cắn môi dưới, rất là ngượng ngùng hỏi, “Muội... cũng có thể giống huynh phải không?”

“Đương nhiên.” Mắt Cảnh Nguyên cong thành hai vầng trăng non.

“Nhưng mà... Muội cái gì cũng không biết... Hiện tại lại mang bộ dạng ma quỷ này...”

Cảnh Nguyên hướng vào trong phòng vung tay áo xuống, trên vách tường vốn trắng trơn bỗng nhiên hiện ra từng hàng chữ. Giang Dạ Bạch nhìn chăm chú, rất quen mắt, lại ngẫm nghĩ, đây không phải là “Thừa Phụ Tâm Kinh” lúc trước bị nàng ăn sạch sẽ sao?

“Trước tiên học cái này.” Cảnh Nguyên nói.

Giang Dạ Bạch hơi đỏ mặt lên — dám chắc là hấn sợ nàng lại đem kinh văn ra ăn, thế nên liền viết lên tường. Tiếc rằng Cảnh Nguyên không biết, thực ra đến việc ăn tường nàng cũng đã từng cân nhắc qua...

“Muội bắt đầu đã muộn hơn đồng môn, nhưng không hề gì, trời đền đáp kẻ cần cù, chăm chỉ, chỉ cần muội y theo Tâm Kinh chịu khó tu tập, từ từ tích tiểu, cuối cùng sẽ có ngày thành đại.”

Hấn nói chân thành như thế, Giang Dạ Bạch sao nhẫn tâm phụ lòng kỳ vọng, vội vàng gật đầu, tỏ vẻ bản thân đã ghi nhớ.

“Mấy ngày này, muội hãy trồng hoa, rèn luyện công phu. Chờ Lưu Băng tới đón muội đến nơi ở của đệ tử bình thường, rồi sẽ cùng bọn họ tu tập theo quy củ.”

Giang Dạ Bạch “Vâng” một tiếng, quay người bận rộn tưới hoa, tưới tưới gội gội, thắc mắc nói: “Đúng rồi Cảnh Nguyên sư huynh, lúc này huynh có thể làm cho cây hoa này kết trái trong nháy mắt, cũng là pháp thuật sao?”

“Đúng vậy.”

“Phải mất bao lâu mới có thể luyện thành loại pháp thuật ấy ạ?”

“Xem vận may của mỗi người, có lẽ dăm ba tháng, cũng có thể là ba đến năm năm.”

Giang Dạ Bạch vô cùng thất vọng. Lẽ nào trước khi luyện thành loại pháp thuật ấy, nàng phải thật thà cầm bồn bón phân tưới nước như người bình thường mới có thể trồng ra quả hay sao?

Vừa nghĩ tới quá trình dài đằng đẳng, trong bụng lại thấy hơi đói.

“Cảnh Nguyên sư huynh, Cảnh Nguyên sư huynh ——” Lúc này, một Thanh Y đệ tử vội vàng bay tới, “Đại trưởng lão có việc truyền gọi.”

“Đã biết.” Cảnh Nguyên quay đầu nói với Giang Dạ Bạch, “Ta đi trước. Tiểu sư muội, nhớ kỹ lời ta —— nhẫn nại.”

Giang Dạ Bạch vội nhận lời. Cảnh Nguyên liền hóa thân thành một quang sáng, biến mất không tăm hơi.

Nàng yên lặng nhìn nơi hấn biến mất, thật lâu không thể hoàn hồn.

Cuối cùng vẫn là Nhất Cửu trong cơ thể bật cười, lên tiếng trước: “Này, vẫn còn nhìn? Người ta đã đi mất rồi!”

Lúc này Giang Dạ Bạch mới thu hồi tầm mắt, xoay người tiếp tục tưới nước.

“Ôi...” Nhất Cửu thở dài, “Nữ nhân ấy mà, đúng là nông cạn, thấy nam nhân có vẻ ngoài đẹp, lại còn có chút dịu dàng với mình, liền khao khát muốn gần cả trái tim mình lên người đối phương...”

“Đừng có ngờ ngẩn.” Giang Dạ Bạch lại rất tỉnh táo, “Ta thừa biết hấn đang diễn trò.”

Lần này đến lượt Nhất Cửu sửng sốt: “Cô biết?”

“Ta cũng đâu phải đồ ngốc, khi đã chứng kiến hấn và Quỳnh Hoa bí mật cấu kết, còn cho là hấn là người tốt.”

“Vậy sao cô vẫn tỏ ra...” Nhất Cửu bỗng nhiên tỉnh ngộ, “A, cô cũng đang diễn trò. Tiểu nha đầu cô vậy mà rất có tâm kế, ta đã xem thường cô mất rồi!”

Giang Dạ Bạch chẳng buồn giải thích, cứ mặc kệ hần. Quả thực nàng biết rõ sự quan tâm săn sóc dịu dàng của Cảnh Nguyên là giả bộ, nhưng xem ra trước mắt, điều đó đối với nàng cũng không có hại gì. Một khi đã như vậy, có gì phải vạch trần? Nhất Cửu không hề biết quan hệ của nàng và Cảnh Nguyên, cũng không biết mục đích lần này nàng đến Thục Sơn, vì thế liền cho rằng nàng cũng có dụng ý. Nhưng trên thực tế, chỉ là nàng lười tranh luận mà thôi.

Đối với nàng mà nói, Cảnh Nguyên là người tốt hay người xấu đều không quan trọng, hần muốn làm hại Thục Sơn cũng chẳng liên quan gì tới nàng, có lẽ Thục Sơn tiêu tùng nàng càng mừng vui, có thể về nhà sớm một chút.

Nhưng lúc này nàng đã tới Thục Sơn, còn rất bất hạnh biến thành quái vật, như vậy, tu luyện pháp thuật thành công chính là lối thoát duy nhất.

Nàng chăm chú nhìn Cảnh Nguyên thật lâu, chẳng qua là vì cảm khái mà thôi.

Cảm khái trên đời quả nhiên có người tài năng thiên phú, Cảnh Nguyên lên núi chỉ năm năm ngắn ngủi mà đã có được tu vi như thế. Còn nàng phải thực hiện từng bước một, không biết phải mất bao lâu.

Giang Dạ Bạch nhìn đất dưới chân, khó nén sầu lo.

Nhất Cửu chợt nói: “Thực ra...”

“Sao?”

“Muốn cho quả tiên Giáng Châu này mau lớn, không nhất định phải tuần tự từng bước tưới nước bón phân. Pháp thuật của Cảnh Nguyên có thể, đương nhiên pháp thuật khác cũng có thể làm được.”

Mắt Giang Dạ Bạch lập tức sáng lên: “Thật à, người có biện pháp khác?”

“Biện pháp của ta hoàn toàn khả thi, nhưng có được hay không còn phải trông chờ vào chính cô.”

“Nói mau!” Không hiểu vì sao, đối với Nhất Cửu, Giang Dạ Bạch rất tự nhiên không hề khách khí.

“Có phải bây giờ cô cảm thấy rất đói không? Muốn moi hạt giống lên ăn lắm phải không?”

“Sao người biết?”

“Vì ta ở trong cơ thể cô đó.” Nhất Cửu cười ha ha, “Ta có thể cảm nhận có luồng sức mạnh đang nhộn nhạo trong dạ dày cô. Luồng sức mạnh này vừa vô cùng hùng mạnh vừa cực kỳ đáng sợ, thay vì nói là chân khí, chẳng bằng nói là...”

Lại nữa rồi, người này không có tật xấu gì khác, úp úp mở mở lại là sở trường số một. “Không được nói nhảm!”

Nhất Cửu hít vào một hơi, mới nhẹ nhàng nhả ra hai chữ: “Ma lực.”

Giang Dạ Bạch chấn động nặng nề, dù không sáng dạ thế nào chẳng nữa, cũng biết rằng —— tình thế này nghiêm trọng rồi.

Nàng đến là để tu chân, mục đích là gấp rút thành tiên, kết quả, tiên khí còn chưa luyện thành, đã rước lấy ma lực? Cái này, cái này, cái này là trái ngược hoàn toàn mà!

“Điều người nói là thật?”

“Đừng nóng đừng nóng, ta chỉ ví dụ thế thôi...” Nhất Cửu trấn an nói, “Bất kể là tiên khí hay ma khí, có thể sử dụng thì chính là khí tốt rồi. Hơn nữa ta dám bảo đảm, luồng khí này của cô nhất định sẽ khiến cô hết sức vừa lòng.”

Giang Dạ Bạch thấy hần nói rất quả quyết, bèn tin mấy phần, “Phải làm thế nào?”

“Đầu tiên, cô hãy nhìn vào mặt đất phía trước, hình dung ra hạt giống đang chôn vùi phía dưới, sau đó, ra lệnh cho nó —— LỚN LÊN!”

“Cái gì?”

“Tin ta đi, nếu khí của cô đủ mạnh mẽ... nhất định nó sẽ nghe lời cô.”

Giang Dạ Bạch bán tín bán nghi, hướng mắt chăm chú nhìn mặt đất phía trước, hạt giống nàng tự tay gieo xuống, đương nhiên biết rất rõ chôn ở đâu, lúc này nhìn chăm chăm vào một điểm, nhìn cả buổi trời, không có gì xảy ra cả.

“Sao lại thế này?” Nàng thét lên.

“Ồ kìa ơ kìa, cô là người mới, lần đầu tiên mà, còn chưa nắm được bí quyết, không hề gì. Làm lại, làm lại. Nghe lời ta, hãy nghĩ đến dáng vẻ viên hạt giống này khúm núm trước mặt cô, nó phục tùng cô, không dám cãi lời cô, sau đó, nói cho nó biết mệnh lệnh của cô.”

Giang Dạ Bạch bèn thử lại, nhìn chăm chăm vào mặt đất phía trên hạt giống, trong đầu nghĩ đến quả Giáng Châu thơm ngon mọng nước, nước miếng không cầm được tí tách chảy xuống.

Nhất Cửu bưng mặt: “Tỷ tỷ, à không, mỹ nữ, cho dù cô muốn ăn nó, cũng không thể biểu hiện ngay ra bên ngoài, nếu không thân là con mồi, làm sao nó có thể chui đầu vô lưới? Nó vừa định nảy ra, đã bị bộ dạng của cô dọa quay trở về rồi...”

“Người còn có thể nhìn thấy dáng vẻ của nó?”

“Ồ ha, biết làm thế nào, đúng là ta lợi hại như thế đấy...” Nhất Cửu nói xong, cười hì hì, “Có thể có sự phụ như ta đây ở bên chỉ bảo, cô cũng thật là may mắn quá đi.”

Giang Dạ Bạch cười nhạt. Lí do người này ẩn núp trong cơ thể nàng, hoàn toàn không có ý tốt. Có điều lời của hắn cũng có chút lý lẽ, vì thể kiềm lòng, không nghĩ tới ăn như thế nào nữa, mà là lớn nhanh lên lớn nhanh lên.

Ước chừng qua nửa thời gian uống cạn chung trà, nàng cảm thấy một luồng nhiệt lực từ trong bụng vọt lên, so với cảm giác đói khát điên cuồng lúc trước, ngang ngược như nhau, nhưng ít đau đớn hơn rất nhiều.

Mà luồng nhiệt lực ngang ngược này, hóa thành một tấm lưới vô hình, hướng về mặt đất phía trước chụp lên, hơn nữa càng thu càng chặt, càng ép càng nặng.

Không bao lâu sau, đám đất nọ bắt đầu long ra, một chấm xanh non sợ hãi, chậm chậm, liều mình ngóc lên.

“Oa!” Giang Dạ Bạch vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Kết quả vừa la lên, mầm xanh lập tức run rẩy một cái, héo hon.

12. Chương 12: Trưởng Thành

“Ha ha ha ha ha...” Nhất Cửu lên tiếng cười nhạo.

Giang Dạ Bạch cắn răng, đang chuẩn bị chuyển hướng mục tiêu đến hạt giống khó ưa tiếp theo, Nhất Cửu vội hỏi: “Buông tha cho cái này?”

“Đã héo rũ thành như vậy, còn có thể cứu?”

“Có lẽ.”

Tuy rằng Nhất Cửu ăn nói lỗ mãng, bất quá Giang Dạ Bạch vẫn quyết định thử một lần, vì thể tập trung tâm niệm nhìn chăm chăm mầm xanh kia, trong đầu lóe lên ba chữ “Lớn lên đi”.

Nhiệt lực một lần nữa bành trướng, ở phía trên phiến lá hình thành một dòng khí lỏng xoáy, vừa xoay quanh vừa lớn dần, phiến lá không thể ngăn cản, bắt đầu dĩ phải ngẩng lên một chút, từ nâu nhạt dần dần trở về màu xanh.

Thật thần thông a! Giang Dạ Bạch mừng rỡ, không dám lơ đãng, tiếp tục ngưng thần thi pháp, dưới ánh mắt nóng rực của nàng, hạt giống tình quái kia lại cực kỳ không tình nguyện trỗi ra hai phiến lá nhỏ, qua thời gian một bữa cơm, mới nở ra 1 đóa hoa.

Giang Dạ Bạch hoảng hốt lui về phía sau vài bước, ôm ngực thở nói: “Không, không được... Ta kiên trì không được ...”

“Lần đầu tiên vận khí, có thể làm đến bước này, cũng thực có tài năng .”

Giang Dạ Bạch lau mồ hôi trên mặt, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào toàn thân mình đều đã ướt sũng, thân thể lại như là bị bệnh nặng, hư thoát quá mức. Bất quá nhìn đóa hoa nhỏ đỏ tươi ở trên cành lá nhẹ nhàng lay động , trong lòng quả nhiên là vui mừng nói không nên lời.

Quá... Thần kỳ...

Thời gian ko đến nửa ngày, từ một hạt giống liền trưởng thành kết hoa tươi, chuyện như vậy, nếu là nàng ngày trước, căn bản không dám tưởng tượng. Nhưng hôm nay, vẫn sống sờ sờ xảy ra trước mắt, hơn nữa, vẫn là nàng tự tay thúc giục nó lớn lên.

Cái gì nấu cơm thêu hoa làm sao có thể so sánh, có cảm giác thành tựu hơn!

Pháp thuật, quả nhiên là cái gì đó thực thần kỳ a.

Lúc này trời đã tối đen, Giang Dạ Bạch đơn giản không luyện nữa, xoay người vào nhà, nhìn chằm chằm chữ trên tường nửa ngày. Đại khái là cổ khí đối khát trước kia bị tiêu hao mất, cho nên giờ phút này bụng tuy rằng trống rỗng , nhưng không có đặc biệt ham muốn ăn cái gì. Bởi vậy nhìn tâm kinh trên tường, mới có thể tĩnh tâm tu luyện.

“Nhất Cửu, Tắc Đoái là cái gì?”

“Chính là ngâm miệng, đầu lưỡi cuộn lại, chạm đến vòm miệng.”

(vô cùng cảm ơn đại thần baidu và dict đã giúp ta dịch đoạn này ^ _ ^)

“Vậy, cái gì lại là hai tay ôm bí quyết?”

Nàng một mạch đọc từ trên xuống, phàm là có vấn đề gì không hiểu liền hỏi Nhất Cửu, lại y theo tâm kinh viết, tập trung tu tập, bên trong thân thể như là tắm nước đá, vốn nên lạnh lẽo thấu xương , nhưng bởi vì trong cơ thể nhiệt lực sôi trào, ngược lại có vẻ thông thấu mát mẻ nói không nên lời.

Như thế một đêm rất nhanh trôi qua, đợi đến lúc mặt trời mọc ngày hôm sau, Giang Dạ Bạch lại đi tiểu tiện ứ hẹp hoa nhỏ. Nàng vốn là là người cực thông minh, có kinh nghiệm ngày hôm qua, hôm nay lại đến, liền thuần thực rất nhiều, không đến thời gian uống một chén trà nhỏ, hoa nhỏ liền kết quả, Giang Dạ Bạch tự mình động thủ đi hái , sau lại đột phát ý tưởng —— nếu ra lệnh cho nó tự bay qua, được không nhỉ?

Như thế lại muốn thử cả ngày, công phu không phụ lòng người, Giáng Châu tiên quả nhiên thoát ly đầu cành, ngoan ngoãn bay lại đây, nàng há mồm tiếp được, cuộn lưỡi một cái trong miệng tràn đầy hương vị.

Thoáng chốc còn có một cảm giác muốn rơi lệ—— vì ăn mà đến mức thế này , nàng thực là không dễ dàng chút nào a!

Như thế Giang Dạ Bạch buổi tối tu tập (tu luyện , học tập) tâm kinh, ban ngày phải đi bắt nạt hoa hoa cỏ cỏ . Luồng nhiệt lực kia cũng vận dụng càng ngày càng thuần thực, điều khiển hạt giống lúc đầu đại khái đạt được kết quả mong muốn.

Từ ba canh giờ, dần dần một canh giờ đã có thể thu phục. Tuy rằng vẫn là không bằng Cảnh Nguyên nhảy mất đã thành thực, nhưng nàng trong lòng biết vấn đề này bắt quá là thời gian tu tập.

Như thế nhoáng cái đã qua ba ngày. Trong lúc Cảnh Nguyên giống như mất tích, không thấy xuất hiện. Giang Dạ Bạch cũng rơi vào thanh tĩnh, lúc này trong tiểu tiện dốc lòng tu luyện, không người quấy rầy.

Ngày thứ tư, nàng đang ở thời điểm bình tĩnh tu tập tâm kinh, chợt nghe ngoài cửa có người gọi: “Cảnh Nguyên sư huynh, Lưu Băng cầu kiến.”

Giang Dạ Bạch giật mình một cái, nhất thời trợn mắt. Cách cánh cửa nhìn nhìn, người đứng bên ngoài , đúng là vị áo xám trước đây tiếp nàng lên núi. Xem ra là hết hạn 7 ngày, người này tới đón nàng đi trở về.

Giang Dạ Bạch rất luyến tiếc rời đi nơi này, nhưng lại không có cách nào, đành phải tiến lên mở cửa hành lễ nói: “Sư huynh, Cảnh Nguyên sư huynh bị đại trưởng lão gọi đi rồi, đến bây giờ vẫn chưa trở về.”

Lưu Băng nhìn nàng, trong mắt chợt lóe thần sắc kinh ngạc, tựa hồ kỳ quái nàng sao lại vẫn là hình dạng cháy sém này, bất quá người này luôn luôn trấn định, bởi vậy cũng không biểu lộ nhiều lắm, cười nói: “Ta cùng sư huynh đã hẹn, hôm nay tới đón người trở về. Vậy, chúng ta đi trước đi.”

“Vậy, được.” Giang Dạ Bạch cúi đầu, dịu ngoan đi theo hắn. May mắn tâm kinh Cảnh Nguyên viết ở trên tường nàng đều đã thuộc, về phần hạt giống, thôi, lúc nào đó vụng trộm trở về ăn là được.

Lưu Băng ở phía trước dẫn đường, Giang Dạ Bạch yên lặng đi theo, lúc trước chưa kịp ngắm kỹ phong cảnh giờ quan sát lại lần nữa.

Tên như ý nghĩa, phái Thục Sơn thành lập trên núi Thục Sơn, môn hạ đệ tử khắp nơi, toàn bộ xây dựng trong rừng, phần lớn không có gia cụ (dụng cụ dùng trong nhà) gì, 1 cái chiếu, 1 chiếc trà kỷ coi như xong việc, ngay cả ghế dựa đều không có, rất là đơn giản. Nghĩ đến người tu chân, cũng căn bản không cần biết có ở được không, bất quá, đối với hoàn cảnh yêu cầu cũng là cực cao. Một đường đi qua, có thể thấy mỗi gian viện đều đủ loại, có loại đầy tiên thảo kỳ hoa, có loại là cả một mảng trúc xanh, có trồng giàn hoa tử đằng, có đường tiên hạc, có đào hồ nước nuôi cá, Giang Dạ Bạch thậm chí còn thấy cái bàn đu dây. (đoạn này căn bản là hủ nhưng ko bit viết cho trôi chảy là thế nào a =.,=)

Chẳng qua các gian này đều là độc môn độc viện, giống chỗ ở của Cảnh Nguyên, nghĩ đến nhất định là có thân phận đệ tử mới có thể ở. Bởi vì, Giang Dạ Bạch rất nhanh trông thấy một loạt phòng ở liền nhau, trước viện có một người đang luyện công, trường kiếm múa quanh.

Mà người nọ, đúng là người cùng trường với nàng —— Bạch Liên.

Bạch Liên thấy nàng, lập tức ngừng kiếm, “Tiểu Dạ? Trời ạ! Người như thế nào vẫn là bộ dáng quỷ quái này a!”

Giang Dạ Bạch lại không thể nói là vì Cảnh Nguyên vô năng trị không hết thương thế của nàng, chỉ đành cười ha ha có lệ. May mắn nàng kêu một cái như vậy, những người khác còn trong phòng cũng đi ra, trước hết từ hướng cửa sổ đi ra là Linh Sơ cười ngọt ngào với nàng: “Giang sư tỷ, tỷ đã về rồi!”

Sau đó lại lục tục đi ra vài người, lại đều là chỉ nhận được mặt, không nhớ được tên.

Vẫn là Lưu Băng tâm tư tinh tế, lúc này giới thiệu nói: “Người bỏ lỡ nghi thức nhập phái lúc trước, cũng chưa kịp nhận thức đồng môn một chút, lại đây, ta giới thiệu cho người. Vị này là Bạch Liên, các người đã biết nhau; vị này là Linh Sơ, hắn năm nay chín tuổi, xem như đệ tử ít tuổi nhất phái ta hiện nay. Vị này là Lâm Sơn.”

Người này thân hình khôi ngô, mày rậm mắt to, tuổi cũng đã không nhỏ, ước chừng đến ba mươi tuổi, sau khi Lưu Băng giới thiệu, liền hướng nàng ôm quyền: “Giang sư muội”.

Thanh âm to, ánh mắt sắc bén, xem ra tu vi sâu.

Giang Dạ Bạch nhớ tới ngày đó theo như lời Hoa Âm Túy nói với Bạch Liên “Luận căn cơ người không bằng Lâm Sơn”, nghĩ đến người này trước đây chắc đã từng tu luyện pháp thuật.

“Vị này là Hoài Tố.”

Hoài Tố là nam tử có thân hình cực kỳ nhỏ gầy, ước chừng mới hơn hai mươi tuổi, một bộ dáng khúm núm, hướng nàng e lệ gật gật đầu, liền xem như tiếp đón qua.

Mà Hoa Âm Túy đối với hắn đánh giá là “Kiên nghị”, thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo a!

“Vị này là ——” Lưu Băng vừa muốn giới thiệu người thứ năm, người nọ đã trước bước lên một bước, nở nụ cười: “Giang sư muội, chúng ta từng gặp nhau trên thuyền! Ta họ Chu, tên chỉ có một chữ Dư, cũng là người Đồng Thành, với người là đồng hương đó.”

Người này mặt như quan ngọc, ý cười chân thành, chính là thuộc loại mỹ thiếu niên mà nữ hài tử rất thích, rất có tiềm lực tham gia thân tượng phái ==)) . Đáng tiếc còn có Cảnh Nguyên ở phía trước, chỉ sợ là không có ngày xuất đầu.

Giang Dạ Bạch đáp lại , sẽ chuyển ánh mắt hướng người thứ sáu, nhất thời hiểu được vì sao Hoa Âm Túy nói rằng”Luận bối cảnh so ra kém Cung Tam Khâu” .

Người này mặt mũi trưởng thành như thế nào tạm thời không đề cập tới, chỉ một thân y bào liền đủ để hấp dẫn toàn bộ ánh mắt: may bằng tơ lụa, chỉ bạc thêu hoa, cổ tay áo cùng trên vạt áo choàng đều nạm đầy long nhân đại minh châu, một cái ngọc đai (thắt lưng ngọc) lại trong suốt trong sáng, không có chút tạp sắc, hơn nữa dùng nguyên một khối da chồn may mà thành giày ——chỉ một cái liếc mắt nhìn lại, Giang Dạ Bạch nhắm tính phải đến ba vạn lượng. (Cứ đến mấy cái đoạn miêu tả đẹp đẽ là lại khó khăn,hic)

Người này từ đầu đến chân rõ ràng liền viết “Ta là cự ngưu X” a!

Cũng không biết chú ý hoàn cảnh, đến tu chân cũng không biết thu liễm một chút.

Trong lòng Giang Dạ Bạch tức khắc nghĩ đến “Không phải đồng loại” vạch rõ ranh giới, ở mặt ngoài cười tiếp đón một tiếng, đi xem người kế tiếp.

Người kế tiếp không đi ra bên ngoài mà tựa bên cạnh cửa dáng vẻ mềm mại không xương. Gió nhẹ phơ phất, tóc dài của nàng phiêu phiêu dang dang, nhìn qua quả nhiên là phong tình vạn chủng, mị thái thiên thành.

Giang Dạ Bạch thăm than, các trưởng lão cư nhiên dám để cho nam đệ tử cùng hồ ly tinh này ở một chỗ cùng nhau, cũng không sợ gặp chuyện không may.

Hồ ly tinh này không cần nhắc, tự nhiên chính là Hoa Âm Túy.

Hoa Âm Túy mím môi cười nói: “Giang tỷ tỷ mấy ngày không thấy, nhưng thật ra tinh thần tốt hơn trước rất nhiều.”

Bạch Liên oa một tiếng: “Nàng đen thành như vậy người nhìn ra được có tinh thần hay không tinh thần?”

Hoa Âm Túy khinh thường liếc nàng một cái, “Người như người tất nhiên là nhìn không ra.” Chuyển hướng Giang Dạ Bạch lại cười, “Xem ra Cảnh Nguyên sư huynh thật sự chiếu cố người tốt lắm đây.” Ngón từ rất nhiều ám muội, còn có chút toan tính.

Giang Dạ Bạch lười cùng nàng tranh luận, quay đầu chung quanh, ngạc nhiên nói: “Ngôn Sư Thái đâu?”

“Nàng đã chết.”

“Cái gì?” Việc này khiến Giang Dạ Bạch hoàn toàn kinh ngạc.

****Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thời điểm khi ta nằm ở trên sofa đọc sách , liền phi thường khát vọng nho trên bàn trà có thể tự động bay đến miệng của ta .**

Cho nên nói, kỳ thật loại pháp thuật này là cỡ nào xa xỉ a!

13. Chương 13: Báo Đáp

“Đúng, ngủ như chết.” Hoa Âm Túy nói xong lại mím môi cười.

Giang Dạ Bạch thể mới biết nàng đang nói giỡn. Vẫn là Bạch Liên chính trực, giải thích: “Là thế này, Tiểu Dạ người không biết, từ lúc lên núi, Tiểu Ngôn nàng liền luôn luôn ngủ, gọi như thế nào cũng không tỉnh, chúng ta nghĩ nàng đã sinh bệnh , mời Lưu Băng sư huynh đến xem, cũng không nhìn ra nguyên do. A Hoa nói, nàng hoài nghi Tiểu Ngôn là —— ”

“Khụ khụ khụ khụ!” Hoa Âm Túy kịch liệt ho khan.

“A Hoa, chuyện này người không thể giấu diếm ! Nhất định phải nói cho sư huynh!” Bạch Liên đích thị là người quật cường, không chịu buông tha.

Hoa Âm Túy liếc mắt xem thường, “Quên đi ta không quản được người, người muốn như thế nào thì như thế ấy đi” bộ dạng bất đắc dĩ.

Bạch Liên liền vẻ mặt nghiêm túc chuyển hướng Lưu Băng nói: “Sư huynh, liên tục bảy ngày, Tiểu Ngôn đều trong trạng thái mê man, chưa uống một giọt nước nào. Nàng giống chúng ta đều là tân tiến đệ tử (đệ tử mới lên), không có khả năng ích cốc (nhịn ăn, nhịn uống) đến trình độ như thế. Nếu đúng như lời A Hoa, nàng không phải người, nàng là yêu quái, đương nhiên là muốn trừ ma vệ đạo bụng làm dạ chịu. Nhưng mà ! Nếu nàng bị bệnh, vậy làm phiền sư huynh nhất định phải mời các trưởng lão đến xem, chúng ta không thể để nàng cứ như vậy nằm trong phòng nhỏ tối như mực, tự sinh tự diệt. Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta đều là từ biệt bạn bè người thân cách xa ngàn dặm một mình tới đây, sư phụ cùng sư huynh chính là chỗ dựa duy nhất của chúng ta. Van cầu sư huynh mau cứu nàng!” Nói xong, lập tức uốn gối, quỳ xuống.

Giang Dạ Bạch mở to hai mắt, rung động khôn xiết.

Cho tới nay, đối với Bạch Liên, đánh giá của nàng chính là “Ý nghĩ đơn giản, tâm tư ngay thẳng”, hơn nữa đối với người này thường hay nhiều lần có hành vi đâm chọc, ít nhiều có chút hèn mọn. Nhưng mà giờ này khắc này, thấy nàng vì một đồng môn kỳ thật cũng không có nhiều quan hệ thân thiết mà quỳ xuống cầu xin, trong lòng nhất thời giống như bị vật nặng rót trúng, trở nên nặng nề.

Ta có thể vì một mối sơ giao mà làm được đến mức như thế này hay không?

Giang Dạ Bạch để tay lên ngực tự hỏi, đáp án là không.

Có lẽ đúng là vì bản thân mình làm không được, bởi vậy đến khi thấy người khác làm ra, mới có thể bị đả kích mạnh như vậy. Trong lúc nhất thời, cảm xúc ngổn ngang trăm mối.

Mà Lưu Băng thấy Bạch Liên quỳ xuống, rốt cục hoảng hốt, vội vàng đưa tay đỡ: “Sư muội sao lại nói vậy, các người đã là đệ tử Thục Sơn, tự nhiên sẽ không đối với các người ngoảnh mặt làm ngơ, mau mau đứng lên!”

Bạch Liên liền đứng lên, nàng cũng là một người ngay thẳng, nếu đối là người khác, lúc này chỉ sợ còn có thể cầu nhiều thêm vài câu, muốn có câu trả lời thuyết phục, nhưng mà nàng sẽ lập tức tin lời nói của Lưu Băng.

Lưu Băng sắc mặt ưu tư nói: “Tình huống của Ngôn Sư muội, ta cũng không nhìn ra được điểm kỳ quái, mà các trưởng lão lại đang bế quan, phải đến đại hội cuối tháng mới có thể xuất quan...”

Hoa Âm Túy ở một bên hiếu kỳ nói: “Còn Cảnh Nguyên sư huynh?”

“Đúng vậy, mời Cảnh Nguyên sư huynh đến xem?”

“Cảnh Nguyên sư huynh giờ phút này cũng không biết hành tung...” Lưu Băng cười khổ, tất cả các tân tiến đệ tử, quả nhiên chỉ biết mỗi Cảnh Nguyên, “Như vậy đi, ta thỉnh Thiển Minh sư huynh đến xem. Hắn là Bạch y (cấp bậc áo trắng).” Dứt lời, lại cấp nơi ở cho Giang Dạ Bạch, sau đó mới rời đi.

Các đệ tử vây xem nhìn nhau vài lần rồi giải tán.

Kỳ thật cũng vì bọn họ vốn không phải rất quen thuộc, tự nhiên cũng không có nhiều chuyện để tán gẫu. Hơn nữa tuy là đồng môn, nhưng liên lụy tới báisư thăng cấp, vẫn là quan hệ cạnh tranh. Bởi vậy, hành động của Bạch Liên vừa rồi mới có vẻ càng thêm trân quý.

Bạch Liên nói với Giang Dạ Bạch: “Có cái gì không hiểu cứ việc đến gõ cửa hỏi ta, ta ở gian thứ ba.”

Hoa Âm Túy liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng tựa tiểu phi tiểu (cười như ko cười): “Ta cũng vậy nhé.” Nói xong, lại đóng sập cửa phòng thật mạnh, rõ ràng cảnh cáo “Đừng đến quấy rầy ta”.

Giang Dạ Bạch nhún nhún vai, coi như việc nhỏ không cần để ý, sau đó đi đến gian thứ chín, tận phía đông dãy phòng ở, mở cửa đi vào, đột nhiên cả kinh ——

Cũng là phòng ở trống rỗng, chỉ có một cái chiếu pho trương trên mặt đất. Giờ phút này trên chiếu có một người nằm nghiêng, hướng nàng cười hì hì liếc mắt đưa tình.

“Người người người người người...” Nàng khiếp sợ nói không ra lời.

“Ta ta ta ta ta...” Người nọ bắt trước bộ dáng của nàng, sau đó hất mái tóc dài, hồng y chớp nhoáng, giống như đoàn hỏa vân bay tới trước mặt nàng, “Làm sao vậy? Mới vài ngày không gặp quên ta rồi?”

Giang Dạ Bạch tim đập mạnh và loạn nhịp nửa ngày, mới thở dài, lẩm bẩm nói: “Được rồi, ta hiện tại xác nhận Bạch Liên kia đúng là uổng công.” (>_<)

Bởi vì, mỹ nhân trước mắt cười như hoa xuân kiều diễm như ánh bình minh này, đúng là người vừa được nhắc đến, vẫn ngủ mãi không dậy —— Ngôn Sư Thái.

Ngôn Sư Thái cười ha ha: “Thực không thể tưởng được, nha đầu kia nhìn như vậy nhưng thật ra rất tốt.” Sóng mắt vừa chuyển, lại lướt về hướng nàng, “Còn người? Nếu ta thật sự ngủ mãi không dậy được, người có thể lo lắng sốt ruột cho ta hay không?”

Giang Dạ Bạch lắc lắc đầu.

“Vì sao?”

“Bởi vì ta biết người rất lợi hại.”

“Sao?” Ngôn Sư Thái nhướn mày.

“Kỳ thật ngày ấy ở trên thuyền, lấy tư chất của ta, thật sự không lên được thuyền của Lưu Băng sư huynh. Nếu không có người trên đường xuất hiện, giúp ta một phen, ta lúc ấy đã bị đào thải. Tuy rằng rất nhiều người đều cho rằng đó bất quá là việc nhỏ ngoài ý muốn, nhưng ta biết —— là người.” Giang Dạ Bạch nhìn thẳng ánh mắt của nàng, chậm rãi nói, “Là người âm thầm động tay động chân.”

Đồng tử Ngôn Sư Thái co rút lại.

“Còn có, người nói người là vì kinh thương (*buôn bán*) mới đến Thục Sơn cũng là giả.”

Ngôn Sư Thái chậm rãi ồ một tiếng.

Giang Dạ Bạch mỉm cười, cũng không tiếp tục nói nữa.

Ngôn Sư Thái quả nhiên kiềm chế không được, truy vấn nói: “Người vì sao khẳng định như thế?”

“Rất đơn giản. Nếu nơi này thực sự thương cơ (*có cơ hội buôn bán*) như người nói, cũng tuyệt đối không tới phiên của người. Bởi vì...” Giang Dạ Bạch ý cười sâu sắc vài phần, “Lão gia nhà ta đã sớm ra tay. Mà hẳn kinh thương hơn mười năm, không rót vào nơi đây, vì sao? Nguyên nhân chỉ có một —— nơi này căn bản không có sinh ý (*lợi nhuận làm ăn*)!”

Ánh mắt Ngôn Sư Thái lập tức trở nên sững sốt căng thẳng. Nàng vạn vạn không nghĩ tới, đúng là nguyên nhân đơn giản như vậy.

“Cho nên...” Giang Dạ Bạch cố ý hàm súc nhỏ giọng.

Ngôn Sư Thái qua hồi lâu, mới âm trầm nói: “Người biết nhiều như vậy, không sợ ta giết người diệt khẩu?”

“Ta không sợ.”

“Người còn rất tự tin.” Ngôn Sư Thái lại nhìn ánh mắt của nàng, tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

“Bởi vì, vô luận người tới Thục Sơn có mục đích gì, ta cũng sẽ không gây trở ngại cho người. Ngược lại ta còn muốn cảm kích người, nếu không phải người, ta cũng không tới được. Cho nên, thời điểm tất yếu, ta còn có thể báo đáp người —— có lẽ kỳ thật, người sở dĩ kéo ta cùng tiến lên thuyền, vì khiến cho ta có một ngày báo đáp người, không phải sao?”

Ngôn Sư Thái nhìn nàng nửa ngày, đột nhiên ha ha phá lên cười, một bên cười, một bên vỗ tay nói: “Tốt! Tốt! Không hổ là ái nữ duy nhất của Giang tài thần, vị hôn thê trước của Cảnh Nguyên! Giang Dạ Bạch à Giang Dạ Bạch, người quả nhiên không làm ta thất vọng!”

Giang Dạ Bạch dưới đáy lòng nhẹ nhàng thở dài —— nàng vốn là người cực kỳ sợ phiền toái, nhưng phiền toái lại luôn lặp đi lặp lại nhiều lần tìm tới nàng. Phụ thân từ nhỏ đã dạy nàng biết không có cái bánh nướng nào từ trên trời rơi xuống, Ngôn Sư Thái giúp nàng, quả nhiên là có mục đích. Hiện tại chỉ hy vọng cái gọi là báo đáp này đừng quá gian nan...

Còn đang cân nhắc, đã nghe Ngôn Sư Thái đã nói ra yêu cầu: “Ta muốn người giúp ta giết Cảnh Nguyên.”

“Ai?”

14. Chương 14: Trừ Ma . . .

“Ai?” Giang Dạ Bạch trong lòng run lên.

Vì sao... Ai cũng khiến nàng cùng Cảnh Nguyên liên quan đến nhau chứ! Không, phải nói, Cảnh Nguyên người rút cuộc chọc bao nhiêu phiền toái hả? Mẹ ta muốn trả thù người, Hoa Âm Túy muốn câu dẫn người, lúc này Ngôn Sư Thái cũng muốn giết người...

“Ta có thể cự tuyệt sao?” Nàng đáng thương hề hề hỏi.

Ngôn Sư Thái đột nhiên sát vào, một đôi mắt to chớp chớp nhìn nàng, sau đó dương môi cười: “Chẳng lẽ người không phải vì thế mà đến đây? Hắn phụ lòng người, khiến thanh danh của người như rác a.”

“Không giống người, ta không muốn giết hắn.”

“Vậy làm cho cừu hận thăng cấp đến đỉnh điểm, giết hắn.”

“...”

“Bằng không, ta sẽ giết người.”

“... ..”

“Hắn chết, hoặc là người chết, thế nào? Chọn một cái.”

Giang Dạ Bạch lập tức trả lời: “Hắn.”

“Thông minh. Không hổ là Giang tài thần một tay nuôi dạy. Dạy dỗ nhân tài. Kể thức thời là trang tuần kiệt.”

Giang Dạ Bạch nhin không được hỏi: “Vậy... Ta có thể hỏi một chút hay không, người là làm sao mà biết thân phận của ta?”

“Phải nói cha người là thần tượng của ta, cho nên, làm sao có thể không nhân tiện chú ý một chút nữ nhi của hắn là cái dạng gì?” Ngôn Sư Thái nói xong, hướng nàng ném mị nhãn.(ánh mắt quyến rũ :||)

Giang Dạ Bạch nghĩ: xong, người này làm việc quỷ dị, bụng dạ khó lường, đối phụ thân khẳng định cũng không có lòng dạ tốt lành gì, phải cẩn thận đề phòng.

“Vậy... Ta còn muốn hỏi một chút...”

“Nói.”

Giang Dạ Bạch khó xử nói: “Ta hiện tại không có khả năng giết được Cảnh Nguyên.”

“Cho nên, phải chờ đợi thời cơ. Hiện tại đang là thời cơ rất tốt. Vừa vặn trưởng lão sai Cảnh Nguyên tới cứu người, cho nên, chờ lần sau hắn tới gần người, người đem thứ này bí mật dán trên thân kiếm của hắn. Còn lại để ta đến thu phục.” Nói xong, Ngôn Sư Thái hé ra một cái linh phù đưa cho nàng.

Giang Dạ Bạch suýt khóc : “Tỷ tỷ, linh phù lớn như vậy người xem làm sao có thể bí mật dán?” Phù này so với khăn tay còn lớn hơn a! ! ! Cho dù là dùng để bao vỏ kiếm, phỏng chừng có thể gói kỹ lưỡng mấy lớp!

“Ai nha ta cũng không có biện pháp a, phi kiếm của hắn quá mạnh mẽ, không lớn thì trấn không được a...” Ngôn Sư Thái cũng thực buồn rầu.

Lần đầu tiên nghe nói công hiệu linh phù còn liên quan đến kích cỡ lớn nhỏ, Giang Dạ Bạch ý thức sâu sắc được mình không biết, vì thế nhận xấu hổ.

“Vậy... Ta còn muốn hỏi...”

Ngôn Sư Thái phát hỏa nhảy dựng lên: “Người còn không chịu yên ! Còn hỏi nhiều như vậy!”

Giang Dạ Bạch ủy khuất: “Ta là muốn hỏi nếu ta đem phù dán lên, thông báo cho người như thế nào?”

“Việc này, ẩn sĩ ắt có diệu kế...” Ngôn Sư Thái nói tới đây, đột nhiên thần sắc biến đổi, sau đó cười lạnh: “A, có nhân vật lợi hại đang đến đây! Tốt nhất không nói nữa, ta đi thu phục hắn trước!”

Hồng y nhất phiêu (áo đỏ vút 1 cái), nhưng lại thẳng tắp xuyên tường mà qua, trên tường nhất thời xuất hiện cái lỗ hổng lớn hình người. =]]

Giang Dạ Bạch trợn mắt há hốc mồm, vội vàng tiến đến trước đưa tay sờ sờ —— quá hại người! Tường phòng này cư nhiên làm bằng giấy! ! Đúng lúc này, đại môn (cửa lớn – ta muốn để nguyên mấy từ thể này :D) phòng cách vách đột nhiên mở ra, Lưu Băng dẫn một người bên ngoài tiến vào nói: “Thiếu Minh sư huynh, chính là nơi này...”

Ánh mắt đảo qua, thấy tường bên phòng Giang Dạ Bạch, nhất thời ngẩn ra.

Giang Dạ Bạch vội vàng thu tay lùi về sau, nhưng dĩ nhiên không kịp, xem ánh mắt hai người, khẳng định đều cho rằng cái lỗ hổng trên tường là do nàng tạp ra.”Aha...Aha... A ha ha ha, không nghĩ tới tường này cũ quá rồi, ta chỉ là muốn... cái kia...” Không biết nên giải thích như thế nào.

May mắn tên Bạch y đệ tử kêu Thiếu Minh kia, cũng không quá để ý việc này, mà là chuyển ánh mắt chiếu lên Ngôn Sư Thái nói: “Chính là nàng?”

Lưu Băng cung kính nói: “Đúng vậy.”

Thiếu Minh đi về phía Ngôn Sư Thái. Giang Dạ Bạch nhân cơ hội đánh giá hắn, có điểm hiểu được Lưu Băng vì sao tìm người này đến. Người này ước chừng mới hai mươi tuổi đầu, ngũ quan cực kỳ tuấn mỹ, thần sắc lạnh lùng, bất cầu ngôn tiểu (ko cười nói tùy tiện), hơn nữa một thân áo trắng không nhiễm một hạt bụi nhỏ, nhìn qua liền như cao lãnh chi hoa (đóa hoa trên cao), xa không thể với.

Nếu nói Cảnh Nguyên giống một khối mỹ ngọc, ôn nhuận tao nhã, mặc dù thành thật lại dễ thân cận; như vậy người này tựa như một rúm băng tuyết, lạnh lẽo tinh khiết, chỉ có thể đứng xem từ xa mà không thể lại gần.

Huống chi cấp bậc của hắn cao hơn so với Cảnh Nguyên, Lưu Băng đại khái là muốn nói cho các đệ tử mới biết rằng, Thục Sơn cũng không chỉ có một mình Cảnh Nguyên.

Bên này Giang Dạ Bạch âm thầm phỏng đoán, bên kia Thiếu Minh cũng không nhàn rỗi, ngồi xuống tĩnh tế bắt mạch cho Ngôn Sư Thái một phen, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào phương xa không nói lời nào.

Lưu Băng ở một bên hỏi: “Sư huynh, thế nào?”

Lúc này, cửa phòng lại bị người đẩy ra, nguyên lai là nghe nói có động tĩnh, các đệ tử chạy tới xem náo nhiệt, đến đầu tiên đứng là Bạch Liên: “Thế nào thế nào? Là tới cứu Tiểu Ngôn sao? Điều tra rõ ràng là chuyện gì xảy ra chưa?”

Thiếu Minh đột nhiên vỗ vai Ngôn Sư Thái, trong miệng quát lên: “Yêu nghiệt, còn chưa rút!”

Một đạo hắc vụ (sương đen) từ hai lỗ mũi Ngôn Sư Thái xông ra.

Giang Dạ Bạch trong lòng căng thẳng, tiếp đến trông thấy hắc vụ dần tán sắc, hiện lên một con thần lân, thân mình còn đang vận vạo.

Thần lân dài chừng một thước, thoát nhìn cực kì màu mỡ, Giang Dạ Bạch nuốt nuốt nước miếng, nhất thời liền cảm thấy không kiềm chế nổi mình. Mà đám người Bạch Liên, cũng kinh hoàng kêu lên.

Trong khi bọn họ thét chói tai, Ngôn Sư Thái động lòng mi vài cái, Lưu Băng vui vẻ nói: “Nàng tỉnh rồi!”

Ngôn Sư Thái lúc này mới chậm rãi mở to mắt, hơi thở yếu đuối mở miệng, còn thở hổn hển vài cái: “Ta... sao thế này... ?”

Hành động này... Tốt quá rồi!

Lưu Băng quả không nghi ngờ nàng, đưa tay nâng nàng ngồi dậy: “Ngôn Sư muội, người bị yêu vật chiếm thể xác, hôn mê đã lâu. Nhưng hiện tại đã không còn việc gì nữa.”

Ngôn Sư Thái lộ ra vẻ khiếp sợ: “Yêu vật?”

“Phải, chính là con thần lẩn kia —— gì? Thần lẩn đâu?” Lưu Băng quay đầu đi tìm thần lẩn, lại phát hiện không thấy thần lẩn. Một bên Giang Dạ Bạch vụng trộm đem cái đuôi thần lẩn lộ ở ngoài môi hít vào trong miệng, sau đó ngẩng đầu nhìn nóc nhà, biểu tình trấn định. (=]] ăn vụng biết trù mếp)

Lúc trước ánh mắt mọi người bị Ngôn Sư Thái hấp dẫn, cũng chưa để ý, nay Lưu Băng nhắc mới tỉnh, vội vàng tìm thần lẩn chung quanh. Bạch Liên thậm chí còn đề nghị nói: “Có lẽ trốn đến phòng Tiểu Dạ? Chúng ta đi đến đó tìm xem!”

Thiền Minh vẫn trầm mặc không nói, bỗng nhiên mở miệng: “Không cần tìm.”

Lưu Băng tò mò: “Vì sao? Không điều tra rõ là yêu vật gì sao?”

“Thần lẩn chẳng qua là trung gian, chân thân ở nơi khác.” Nói xong liếc mắt nhìn Ngôn Sư Thái một cái, Giang Dạ Bạch thể nào cũng cảm thấy ánh mắt kia tràn ngập thâm ý.

Ngôn Sư Thái lập tức nhú mi, quyết miệng một cái, quay người run run nhào vào trong lòng hắn: “Ta rất sợ hãi! Sư huynh! Người nhất định phải bảo hộ ta!”

Thiền Minh lúc này khẽ giãy dụa, nằng lại gắt gao ôm lấy hắn, trong miệng hô: “ Ta sợ nhất yêu vật thần lẩn, thần mã ...! Sư huynh, nhất định phải cứu cứu ta a...”

“Buông ra! Người buông ra!” Thiền Minh mạnh mẽ thoát khỏi ma trảo của Ngôn Sư Thái, vội vàng phi đến ngoài cửa. Cái mặt hắn bắt đầu ngôn tiểu băng sơn, ngược lại giờ phút này chặt vật, chúng đệ tử nhìn thấy, đều buồn cười, Bạch Liên lại không hề cổ kị ha ha cười.

Mặt Thiền Minh ửng hồng, đáy mắt hiện lên thần sắc tức giận: “Ở đây đã vô sự, cáo từ!” Nói xong vội vàng triệu hồi phi kiếm ra, nháy một cái đã biến mất ở chân trời.

Lưu Băng cũng có chút xấu hổ, đành ho khan vài tiếng nói: “Mặc kệ thế nào, người tỉnh là tốt rồi, cái kia... Kia tạm thời không có việc gì, ta cũng đi trước . Ngôn Sư muội, người tự chiếu cố mình cho tốt, có chuyện gì đến rừng đào phía đông hạ phòng tìm ta.” Dứt lời, cũng hóa phi kiếm bay lên, đuổi theo Thiền Minh mà đi.

Đệ tử khác thấy Ngôn Sư Thái không có việc gì, thăm hỏi một chút rồi ai về phòng nấy, chỉ có Hoa Âm Túy cùng Bạch Liên vẫn giữ ở chỗ này. Bạch Liên đưa tay sờ chán Ngôn Sư Thái: “Người thật sự không sao rồi? Từ trong bụng người phun ra con thần lẩn lớn như vậy!”

Giang Dạ Bạch ở bên gạt đầu tỏ vẻ đồng ý: thật sự rất lớn, hơn nữa hương vị ngon, so với quả Giáng Châu còn ngon hơn!

Hoa Âm Túy vẫn trước sau như một kỳ quái: “Không nghĩ tới, người cũng rất giỏi giả vờ yếu ớt đấy.”

“Giả gì cơ?” Ngôn Sư Thái vô tội nháy mắt, “Người ta thật sự rất sợ hãi...”

“Đúng vậy, nhất là chân thân yêu vật kia là gì, còn chưa điều tra ra được, sợ hãi là đương nhiên !” Bạch Liên khẳng khái nói.

Hoa Âm Túy liếc mắt xem thường, cảm thấy không có cách nào khác tiếp tục nói xấu .

Bạch Liên hỏi: “Đúng rồi Tiểu Ngôn, người có còn nhớ thế nào lại trêu chọc vào yêu vật này hay không?”

Ngôn Sư Thái đầu tiên là mờ mịt lắc đầu, sau đó lại a một tiếng.

“Như thế nào? Nghĩ ra rồi?”

“Ừ, ta nhớ rõ khi rời thuyền, trên chân đột nhiên tê rần, lúc ấy tưởng bị cây cỏ gì quật vào, cũng không để ở trong lòng, kết quả sau khi lên núi liền cảm giác mất hết sức lực...”

Còn nói có bài bản hẳn hoi. Giang Dạ Bạch ở bên bội phục.

Bạch Liên gạt đầu nói: “Thì ra là thế, ta đã nói, trên Thục Sơn làm sao có thể có yêu ma quỷ quái, khẳng định là lúc ấy do tiến vào trong cơ thể người mà dẫn tới .”

Lời của nàng đã nhắc nhở Giang Dạ Bạch, Giang Dạ Bạch trong lòng vừa động —— chẳng phải Nhất Cửu lúc đó có khả năng là chui vào trong thân thể mình trước khi lên núi sao? Nếu vị Thiển Minh sư huynh kia có thể khu trục (trừ bỏ, trục xuất) thần lằn trong cơ thể Ngôn Sư Thái, không biết là cũng có thể đem Nhất Cửu trong thân thể mình trục xuất ra ngoài?

Bất quá suy nghĩ vừa chuyển, lại cảm thấy ý tưởng này thực không có căn cứ chắc chắn. Dù sao thần lằn là Ngôn Sư Thái biến ra, cố ý làm cho người ta ra sức khu trừ. Muốn thật sự đánh nhau, còn không biết Thiển Minh có phải đối thủ hay không.

Giang Dạ Bạch âm thầm chỉ trích bản thân lỗ mãng, vạn nhất ý niệm này trong đầu bị Nhất Cửu phát hiện thì làm sao bây giờ? Khó được hiện tại ở chung coi như hòa thuận, hơn nữa phương diện tu chân, Nhất Cửu còn có thể giúp cho nàng rất nhiều.

Nghĩ đến đây, nàng quyết định phòng hậu hoạ, lấy lòng Nhất Cửu một chút, liền hướng hắn trong lòng nói: “Lại nói, Nhất Cửu đại nhân người cảm thấy Ngôn Sư Thái pháp lực thế nào? Có lợi hại hơn người không?”

Trong cơ thể thật lâu không có đáp lại.

Giang Dạ Bạch cảm thấy kỳ quái, liền lại kêu: “Nhất Cửu đại nhân? Nhất Cửu đại nhân?”

Vẫn là không có đáp lại.

Kỳ quái, chẳng lẽ hắn cũng có thời điểm đi ngủ?

Giang Dạ Bạch còn định gọi tiếp, Hoa Âm Túy đã chuyển hướng ánh mắt về phía nàng: “A, người hết việc, trực tiếp phá tường qua thăm bệnh nhân hả?”

“Việc này... Ta chỉ nghĩ...” Giang Dạ Bạch gãi gãi đầu, chậm chạp nói, “Bức tường cũ như vậy, vạn nhất có nam nhân nửa đêm mò vào thì làm sao bây giờ?”

“Bằng vào người?” Hoa Âm Túy cười nhạo một tiếng, lộ ra biểu tình chịu không nổi, xoay người bỏ đi.

Mà Bạch Liên còn lại trịnh trọng gật gật đầu, vỗ vỗ bả vai nàng nói: “Tiểu Dạ người nói rất đúng! Thế này quả thật rất nguy hiểm, nhất là đối với mỹ nhân như ta mà nói. Không được, ta phải đi theo sư huynh phản ánh một chút vấn đề này!” Dứt lời cũng lòng như lửa đốt đi luôn.

Giang Dạ Bạch quay đầu, chỉ thấy Ngôn Sư Thái cười dài nhìn nàng.

Nàng bắt đầu dĩ buông tay: “Ta là tự chịu tiếng xấu thay cho người khác.”

“Thần lằn ăn ngon chứ?”

Giang Dạ Bạch lập tức câm miệng. Được rồi, các nàng đều có nhược điểm ở trong tay đối phương, vẫn là không nên đối chọi quá gay gắt. Đang suy nghĩ nên như thế nào thành lập tình đồng minh, Ngôn Sư Thái đã giận tái mặt, vô cùng nghiêm túc nói: “Sự tình có chút không ổn, tên Thiển Minh kia, rất lợi hại, cư nhiên có thể nhìn ra có chân thân khác. May mắn vừa rồi thời gian tiếp xúc trị thương, hắn không kịp tra ra, nếu không hậu quả không tưởng tượng nổi...”

“Này thôi... Hắn thoát nhìn đối với nữ sắc thực thúc thủ vô thổ (bó tay không bit làm sao).” Giang Dạ Bạch hàm súc nêu lên.

Sau đó hai người đối mặt, đồng thời lộ ra một tia mỉm cười.

“Người cười thực đáng khinh.” Ngôn Sư Thái nói.

“Làm sao làm sao, không bằng người cười thật dâm dăng.” Giang Dạ Bạch quả đáp lễ.

Vì thế hai người liền vẫn duy trì tươi cười tà ác, nhìn nhau hồi lâu.

Tất cả diễn ra trong im lặng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiếp theo chương là...

Cái gì? Sắc dụ?

Hắc hắc hắc hắc hắc, ta Không viết!

15. Chương 15: Nữ Sắc . . .

Như thế qua một đoạn thời gian, tươi cười dần dần cứng ngắt Ngôn Sư Thái rốt cục nhìn không được nhũn lòng mày : “Người còn ở đây chờ cái gì? Còn không mau đi?”

“Ta?” Giang Dạ Bạch ngẩn ra, “Là ta?”

“Đương nhiên là người.”

“Chỉ bằng như ta vậy?” Tỷ tỷ, nàng hiện tại nhưng là một khối cháy sém đấy.

Ngôn Sư Thái đúng lý hợp tình: “Nếu là ta hẳn chắc chắn có phòng bị, người như vậy mới có thể thành công. Không phải vừa rồi đã chứng minh quá rõ sao?”

Giang Dạ Bạch không nói gì, thế nào cũng cảm giác ngay từ đầu vị tỷ tỷ này đã đánh chủ ý tới trên đầu nàng...”Ta có thể cự tuyệt sao?”

“Có thể a.” Ngôn Sư Thái cười như hoa xuân, “Vây chết đi.”

“Ta đi, ta lập tức phải đi.” Giang Dạ Bạch xoay người, lập tức xuất phát.

Nàng trước tiên đi hạ phòng ở rừng đào phía đông tìm Lưu Băng, sau khi trình bày ý đồ đến, Lưu Băng kinh ngạc nói: “Người tìm Thiển Minh sư huynh có việc gì?”

Lí do thoái thác từ lúc trên đường đã nghĩ tốt, bởi vậy, Giang Dạ Bạch gật gật đầu nói: “Thiển Minh sư huynh vừa rồi đi quá nhanh, đánh rơi thứ này.” Nói xong, từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn tay, giống như bao cái gì bên trong vậy.”Không biết bên trong là cái gì, ta cũng không dám mở ra, cho nên, chỉ có thể tự mình đem trả .”

Do đó, Lưu Băng tự nhiên cũng không tiện mở khăn tay ra xem, đành phải đáp ứng: “Được rồi. Bất quá Thiển Minh sư huynh hiện tại đang thường trực phía sau núi, có thể mang người đi, nhưng người phải cẩn thận chút, đi theo phía sau ta đừng đi loạn.”

Giang Dạ Bạch đáp ứng. Vì thế Lưu Băng gọi phi kiếm ra, để nàng bước lên võ kiếm, ngay lập tức xuất hiện quang sáng như đóa sen trắng nở rộ, hai người dần bay lên, vút một tiếng, liền đến nơi khác.

Giang Dạ Bạch thấy trụi lủi, một thân cây khô cũng không có, chỉ có ở chính phương bắc sừng sững hai tòa thạch phong thật lớn, hình thành trạng thái hai tay tạo thành hình chữ thập, nhìn lên đỉnh cực kỳ cao, phẳng phát chạm trời.

Mà chỗ hai bàn tay, có một cái khe hở thật dài, thoát nhìn hẳn là hang, bên trong tựa hồ còn dựng lều các, chính là khoảng cách quá xa, trong lúc đó lại thấp thoáng mây mù, nhìn không rõ dấu tích.

Lưu Băng nói: “Giang sư muội, người có thấy tấm bia đá kia không ?”

Giang Dạ Bạch tập trung nhìn vào, một tượng xa xa phía trước hai người, lập một tấm bia đá, trên có khắc “Thục Sơn cấm địa” bốn chữ to. Rõ ràng khoảng cách từ đây đến hai tòa thạch phong xa nghìn trượng có dư, cũng không thể tiếp tục vào, có thể thấy được cấm địa quả nhiên là cấm địa.

“Thục Sơn đệ tử, dưới Bạch y, cố ý xâm phạm, chết ngay lập tức.” Lưu Băng thập phần nghiêm túc nói, “Đây không phải quy định, mà là sự thật.”

“Sự thật?”

Lưu Băng gật gật đầu: “Đây chính là nơi một trăm bảy mươi chín vị trưởng lão Thục Sơn chúng ta vũ hóa (= quy tiên) từ khi lập phái tới nay, bọn họ lúc ấy thì hạ kết giới thật lớn. Có thể đi vào kết giới này cần thỏa mãn hai điều kiện: một, Thục Sơn đệ tử; hai, đã ngoài Bạch Y giai (đã qua cấp bạch y). Cho nên, nếu hiện tại chúng ta vượt qua, mỗi bước đi, pháp thuật bên trong sẽ lập tức lấy mạng chúng ta. Người phải nhớ kỹ, vô luận phát sinh cái gì, đều tuyệt đối không nên bước vào.”

Giang Dạ Bạch bình tĩnh đại ngộ. Khó trách Cảnh Nguyên cùng Quỳnh Hoa kia, hai gia hỏa lén lút cấu kết với nhau làm việc xấu nhưng còn chờ đợi thời cơ, mà Nhất Cửu cũng không thể không trốn trong thân

thể mình, nguyên lai là vì hai hạn định lớn này. Phòng hộ chu nghiêm (chu đáo, nghiêm ngặt) như thế, xem ra bảo bối bên trong không phải là nhỏ.

Đang nghĩ tới, thanh âm của Nhất Cửu lại đột nhiên xông ra: “Vũ hóa cái lông! Rõ ràng chính là không biết xấu hổ, ăn cắp sau đó làm của riêng!”

Giang Dạ Bạch hoảng sợ: “Người tỉnh rồi?”

“Vừa rồi trong nhà có sự, đi trở về một chút...” Nhất Cửu hàm hồ nói.

“Người còn có nhà?”

“Ừ.”

“Ở nơi nào?”

Nhất Cửu trầm mặc một chút, mới thấp giọng nói: “Là một nơi rất xa rất xa...” Không biết vì sao, nghe qua có vẻ rất thê lương.

Giang Dạ Bạch cho tới bây giờ không phải loại người có tính truy hỏi rõ ràng, thấy hần hình như có nan ngôn chi ẩn (lời khó nói ra), liền nói sang chuyện khác: “Người vừa rồi nói trộm là có ý tứ gì? Thục Sơn trộm của người cái gì sao?”

Nhất Cửu lạnh lẽo cười rộ lên: “Phải. Đám lão già thối không biết xấu hổ kia, vẫn quảng cáo rùm beng bản thân thanh tâm quả dục, kỳ thật là loại ti bỉ vô sỉ không biết xấu hổ. Trộm này nọ cũng không dám thừa nhận, còn mưu toan thành tiên, xứng đáng chết ở bên trong hết thấy!”

“Ai? Đã chết?”

“Người sẽ không thật sự cho rằng bọn họ đều thành tiên lên trời đi?”

“Kỳ thật...” Giang Dạ Bạch chậm chạp nói, “Ta cũng vẫn rất kỳ quái, người tu chân nhiều như vậy, muốn làm thần tiên, thiên đình khẳng định kín người hết chỗ đi? Kia kỳ thật tệ hơn a!”

“... Mỹ nữ, người nhìn đúng trọng điểm rồi đó.”

“Ôi chào? Ta chỉ là tùy tiện ngẫm lại, chẳng lẽ thật sự như vậy?”

“Hắc hắc.” Nhất Cửu cười quỷ dị.

“Nói cách khác, cho dù biết bay, biết pháp thuật, cuối cùng cũng khó trốn khỏi cái chết?”

“Hắc hắc hắc.”

“Người đừng có cười nữa!”

“O(_)O “

“...” Giang Dạ Bạch chuyển hướng Lưu Băng, vẫn là người có thể chân thật đứng ở trước mặt đáng tin cậy hơn!” Lưu Băng sư huynh, nếu chúng ta còn không thể nào vào được, làm sao kêu Thiển Minh sư huynh đi ra?”

Lưu Băng mỉm cười, ôm quyền cất cao giọng nói: “Lưu Băng cầu kiến Thiển Minh sư huynh ——” thanh âm của hắn một tầng tầng khuếch tán đi ra ngoài, trong lúc nhất thời, màng nhĩ đều quanh quẩn là những lời này.

Giang Dạ Bạch trong lòng biết đây cũng là 1 loại pháp thuật, nếu không bằng vào cổ họng kêu, là tuyệt đối kêu không ra hiệu quả kinh người như vậy. Quả nhiên, tiếp theo đó, một đạo kiếm quang bay tới, Thiển Minh đã đứng ở trước mặt, biểu tình có vẻ không rất cao hứng: “Sao lại là người?”

Lưu Băng đẩy Giang Dạ Bạch lên trước người: “Vị tiểu sư muội này nói nhặt được gì đó huynh đánh rơi, cho nên có ý đến đưa.”

Sự tình phát sinh có chút xảy ra ngoài ý muốn của Giang Dạ Bạch, tỷ như (thí dụ) nói, nàng nguyên vốn tưởng rằng Thiển Minh sẽ giống với Cảnh Nguyên ở trong phòng, như vậy nàng có thể tranh thủ một chút cơ hội ở chung một chỗ, sau đó lại nghĩ biện pháp tìm cách nói, không nghĩ tới sẽ đến nơi trời đất không

khoảng như vậy, đừng nói một chỗ, có bao nhiêu ánh mắt âm thầm theo dõi cũng không biết được. Do đó, đối sách nghĩ trước đó liền toàn bộ rơi vào khoảng không.

Lưu Băng thúc giục nói: “Tiểu sư muội, vật nọ đâu? Mau lấy ra trả lại cho Thiển Minh sư huynh.”

Giang Dạ Bạch đành phải tận lực kéo dài, làm một cái động tác sờ tay vào ngực, liền ước chừng thời gian nửa chén trà nhỏ. Thiển Minh nhú nhú mày, bắt đầu không kiên nhẫn: “Không có việc gì sao? Ta đây đi vậy!”

Giang Dạ Bạch vội vàng nói: “Đợi chút! Sư huynh, vật đó đang ở trong này!” Sau đó ác tâm, đem khăn tay trong lòng đưa tới trước mặt hắn.

Thiển Minh trừng mắt nhìn chiếc khăn tay: “Cái này không phải của ta.”

Biểu tình Lưu Băng cũng trở nên hồ nghi.

Giang Dạ Bạch rũ mắt xuống, kiên trì nói: “Phải, ta muốn sư huynh xem, là vật trong khăn tay này.”

Thiển Minh tiếp nhận khăn tay, không chút để ý mở ra nhìn thoáng qua, nhất thời biến sắc, cầm giữ cánh tay của nàng gấp giọng nói: “Thứ này làm sao có?”

Giang Dạ Bạch sợ hãi đáp: “ Chính là vừa rồi, khi sư huynh cứu Ngôn Sư Thải tại trong phòng ấy nhặt được ...”

Thiển Minh biểu tình lại thay đổi, cuối cùng nói: “Đi theo ta!” Cũng không cố kỵ Lưu Băng còn ở một bên đang không hiểu ra làm sao, liền lôi kéo nàng chạy lấy người.

Giang Dạ Bạch tiểu tâm can bắt đầu kinh hoàng đập bùm bùm.

Không phải là vì có nam nhân lôi kéo nàng!

Cũng không phải vì nam nhân này rất rất tuần tú!

Mà là —— mất thấy sẽ đi qua tấm bia đá kết giới !

“Sư huynh!” Ngay ở khoảnh khắc sẽ quá giới, Giang Dạ Bạch ngã xuống đất, sống chết bám chặt một chân Thiển Minh đang bước tới, “Ta đi vào nhất định... định... sẽ... sẽ chết !”

“Phải rồi, quên mất.” Thiển Minh lùi chân về.

“...” Cự nhiên là đã quên thật! ! !

Thiển Minh tả hữu (trái phải) đánh giá một phen, sau đó nói: “Đi đến phòng ta nói.”

Một đạo ánh sáng lướt qua, ngay sau đó, Giang Dạ Bạch đã đứng ở trong phòng. Nàng trong lúc nhất thời có điểm không thể xác định có phải hay không còn ở tại Thục Sơn, nguyên nhân bên trong —— phòng này thật sự là —— rất hoa lệ !

Vốn trông thấy quá nhiều nơi ở của đệ tử Thục Sơn giản dị như vậy, giờ phút này, cự nhiên thấy một gian có giường, có bình phong, có bàn có ghế dựa, thậm chí còn có cái y thụ (tủ quần áo) lớn, trên y thụ trong phòng còn có mặt gương lớn, Giang Dạ Bạch ngắm đến hoa mắt.

Mà trên bốn góc mặt gương đều được khảm một viên dạ minh châu siêu hoa lệ, Giang Dạ Bạch thấy tay mình đang bị Thiển Minh gắt gao cầm lấy.

A a? Người này không phải sợ nữ sắc sao?

“Người hiện tại có thể xem như một nữ nhân sao?” Trong cơ thể, Nhất Cửu đến bây giờ mới toát ra lăm nhăm.

Giang Dạ Bạch yên lặng rơi lệ.

“Người thành thành thật thật đem việc nhặt được vật ấy trải qua như thế nào, hoàn hoàn chỉnh chỉnh nói cho ta biết, không thể có một tia sơ hở.” Thiển Minh một lần nữa đưa khăn tay trình đến trước mặt nàng. Chỉ thấy cuộn trong chiếc khăn lụa trắng có thêu đóa sen bằng chỉ bạc, không phải cái gì khác, chính là một đạo phù.

— lúc trước Ngôn Sư Thái giao cho nàng, sai nàng vụng trộm dán phù lên trên thân kiếm của Cảnh Nguyên.

16. Chương 16: Phong Ấn . . .

“Thấy trên mặt đất .”

“Cái gì ?”

“Trên đất... ?”

“Ở đâu ?”

(Ayu: Hẳn 3 câu hỏi ngắn ở trên là của Thiển Minh (- -))

“Ở chỗ Ngôn Sư Thái.”

“Ngôn Sư Thái?” Thiển Minh nhíu mày, “Chính là nữ nhân Băng Lưu bảo ta đi cứu lúc nãy sao?”

Giang Dạ Bạch đỏ mồ hôi: người này quả nhiên không nhớ được tên người, đó là Lưu Băng, không phải Băng Lưu a!

“Hừ!” Thiển Minh khẳng định được câu trả lời thuyết phục, ánh mắt băng hàn (lạnh giá), biểu tình cực khó coi.

Giang Dạ Bạch nhỏ giọng hỏi thử: “Phù này... Có vấn đề gì?”

“Đây là Ma giới phong ấn phù.”

Giang Dạ Bạch kinh hãi — cái này còn không phải vật của nhân gian? Như thế nào lại rơi vào tay Ngôn Sư Thái? Chẳng lẽ... Ngôn Sư Thái không phải người, mà là... Ma nữ?

Giang Dạ Bạch trong lòng yên lặng rơi lệ: nếu việc này là thật, Hoa Âm Túy thật đúng là kiến thức hơn người a.

“Phù này rất lợi hại ?”

Thiển Minh gật gật đầu.

Giang Dạ Bạch tò mò tiếp nhận linh phù, sờ cái mặt, nhìn nhìn, “Nếu... Dùng nó phong ấn phi kiếm của sư huynh... Sẽ như thế nào?”

“Lập tức không thể dùng.”

“Phong ấn sẽ thế nào?”

“Dán vào là biến mất ngay.”

” Nếu phong ấn sư huynh... Người sẽ ra sao?”

“Đương nhiên là...” Thiển Minh còn chưa nói hết, cả người đột nhiên cứng đờ, hần mở to hai mắt, không thể tin cúi đầu nhìn về phía tay mình — cái tay đang nắm lấy cánh tay Giang Dạ Bạch.

Mặt trên rõ ràng dán một đạo phù — đúng là đạo phù lúc trước Giang Dạ Bạch tiếp nhận trong tay hần!

Giang Dạ Bạch cũng nhìn tay phải bị hần nắm chặt, khe thở dài: “Người không phải e ngại nữ sắc sao? Vì sao bây giờ ở một mình lại không sợ ta?”

Thiển Minh ngẩn ra: “Người là nữ nhân?”

Giang Dạ Bạch lập tức trở tay vỗ 1 chưởng, hần tựa như cơn gió bị nhốt vào trong gương, sau đó xoát một tiếng, trong gương có thêm hình dáng hần (Thiển Minh).

“Thả ta ra! Người, mau thả ta ra!” Thiển Minh ở trong gương nổi trận lôi đình.

Phía sau Giang Dạ Bạch hiện lên một chút hồng quang, Ngôn Sư Thái từ trong quầng sáng đi ra, vỗ tay cười nói: “Lợi hại lợi hại, không nghĩ tới, người thật có thể nhẹ nhàng như vậy, dễ dàng thu phục.”

“Ừ. Người nghiệm thu đi.” Giang Dạ Bạch lui ra phía sau vài bước, dẹp đường đi.

Ngôn Sư Thái đi đến trước gương, cười dài nói: “Thiếu Minh sư huynh phải không? Thế nào? Phong cảnh trong gương đẹp chứ?”

“Thì ra các người là đồng bọn.” Việc đã đến nước này, Thiếu Minh ngược lại nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

“Đừng choáng váng.” Ngôn Sư Thái cố ý đến phía sau Giang Dạ Bạch liếc mắt một cái, “Nhìn thế nào ta cũng thấy là chủ tử, tên kia bất quá là chân chó mà thôi?”

Giang Dạ Bạch nội tâm cường hãn (mạnh mẽ, hung hãn), coi như mình không nghe thấy gì.

Thiếu Minh trầm giọng nói: “Người muốn làm gì?”

Ngôn Sư Thái giả vờ giả vịt thở dài: “Kỳ thật việc ta muốn làm nguyên bản không có can hệ gì với người. Chỉ có thể trách sư huynh người vận khí không tốt, cố tình bị liên lụy dính vào. Cho nên hiện tại, chỉ có thể ủy khuất người lúc này chấp nhận một chút.” Dứt lời, không cần phải nhiều lời nữa, ở trên gương nhẹ nhàng nhấn một cái. Nguyên bản mặt gương hướng ra ngoài lập tức xoay chuyển tiến vào bên trong y thụ (tủ áo). Mà nhìn từ bên ngoài, y thụ như trước hoàn hảo vô khuyết.

“Đi.” Ngôn Sư Thái mở cửa chạy lấy người.

Giang Dạ Bạch nhìn y thụ: “Để mặc hán ngọc ở lại bên trong?”

“Bằng không như thế nào? Pháp lực của ta hiện giờ căn bản không phải đối thủ của hắn, có thể phong ấn hắn trong gương như vậy là lựa chọn không còn gì tốt hơn. Người của Thục Sơn cho dù tìm đến, trước không nói tìm không ra, cho dù tìm được rồi, làm thế nào xóa phù kia cũng đủ bọn họ sút đầu mẻ trán. Mà trong khoảng thời gian này, cũng đủ cho chúng ta giết chết Cảnh Nguyên.” Ngôn Sư Thái nói xong thần nhiên cười, “Thục nhìn không ra, người còn rất thông minh, biết nghĩ đến dùng phù để đối phó hắn.”

Giang Dạ Bạch chớp chớp mắt.

Ai ngờ Ngôn Sư Thái hạ một câu biểu tình liền thay đổi: “Nhưng là, người có nghĩ tới hay không, người đem phù trân quý như thế dùng mất rồi, giờ lấy cái gì đi đối phó Cảnh Nguyên?”

“Người không có nữa?”

“Vô nghĩa! Người cho nó là ngân phiếu, còn cả tệp dày cộp ha!”

Giang Dạ Bạch chậm chạp nói: “Như vậy, người cảm thấy là Cảnh Nguyên khó đối phó, hay vẫn là Thiếu Minh khó đối phó?”

Ngôn Sư Thái ngẩn ngơ.

“Đối phó Thiếu Minh sư huynh, ta chỉ có một cái biện pháp như vậy. Mà đối phó Cảnh Nguyên, ta đã có biện pháp khác.”

Ngôn Sư Thái lập tức ánh mắt nóng lên: “Biện pháp gì?”

Giang Dạ Bạch đảo mắt, cười thần bí: “Chỉ cần người có thể như bóng với hình đi theo ta, triệu là đến ngay lập tức, ta cam đoan, cơ hội giết Cảnh Nguyên, rất nhanh sẽ xuất hiện.”

“Điều này đương nhiên không thành vấn đề. Người không phải mới vừa đã biết rồi sao.” Ngôn Sư Thái định liệu trước nói.

“Mỗi lần gọi đều phải đến đúng lúc.”

“Không vấn đề.”

“Như vậy...” Giang Dạ Bạch đem ánh mắt chuyển hướng dãy núi phía xa, biểu tình bỗng nhiên trở nên kỳ quái nói không nên lời, thấp giọng lầm bầm nói, “Tiếp đến, sẽ chờ Cảnh Nguyên lại xuất hiện ...”

Giang Dạ Bạch theo trí nhớ dò dẫm xuống núi, đi tìm Lưu Băng trước.

Nàng với Thiển Minh đi cùng nhau, nếu ngày sau phát hiện Thiển Minh mất tích, truy cứu lên, nàng khẳng định là người đầu tiên trốn không thoát can hệ. Bởi vậy, sau khi nhìn thấy Lưu Bằng, nàng nói như thế này: “Lưu Bằng sư huynh, Thiển Minh sư huynh sau khi nhìn trương phù, không biết vì sao biểu tình đại biến, xuất ra phi kiếm liền bay đi, để lại một mình ta trên núi. Ta chờ mãi cũng không thấy huynh ấy trở về, bất đắc dĩ đành phải xuống núi trước, sư huynh, hỏi một chút, ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

Còn có thể làm sao bây giờ? Lưu Bằng chỉ có thể an ủi vài câu, để nàng đi về trước.

Về phần trương phù kia đâu? Tự nhiên là bị Thiển Minh mang đi.

Vì thế Giang Dạ Bạch liền đi về.

Bất quá cũng không về nơi ở của mình, mà là đi đến chỗ ở của Cảnh Nguyên.

Cảnh Nguyên còn chưa thấy trở về. Trong phòng im ắng, chỉ có tâm kinh trên vách tường, ầm ầm tản ra kim quang.

Giang Dạ Bạch yên lặng ngâm niệm mấy lần, biểu tình ảm đạm.

Đột nhiên có thanh âm hỏi: “Tâm tình ngươi không tốt?”

Thanh âm bên trong cơ thể truyền ra, đúng là Nhất Cửu.

“Ngươi cảm nhận được?”

“Đúng.” Nhất cửu cười khê, “Như thế nào? Bởi vì hãm hại Thiển Minh, cho nên ái ngại?”

Giang Dạ Bạch lắc đầu.

“Vậy thì tại sao?”

Giang Dạ Bạch cắn môi dưới đi đến bên cửa sổ, nhìn thiên không xa xôi, ngày gần hoàng hôn, chân trời rắng hồng sáng lạn, mặt trời sắp lặn, thoạt nhìn tựa như cái lòng đỏ trứng trong canh đậu hủ nhiều màu, miễn bàn có bao nhiêu ngon miệng mê người.

Nàng thở dài thườn thượt.

“Ta buồn bực, là vì lúc trước, khi Thiển Minh cầm lấy tay ta, có trong nháy mắt như vậy, ta cảm thấy hân thoát nhìn rất ngon, rất muốn, rất muốn ăn luôn cả hân...” Giang Dạ Bạch càng nghĩ càng hối hận, càng nghĩ càng bi thương, “Ta sao lại ngốc như vậy, không nên lãng phí cường đại phù ấy, trực tiếp ăn hân không phải xong sao?”

“...” Cái này, cho dù người am hiểu ý như Nhất Cửu, cũng không đỡ được, phải cảm lạnh.

“Hân thoạt nhìn, thật sự rất ngon a! So với mấy thứ này, đều ăn ngon hơn a!” Giang Dạ Bạch lẩm nhảm, một chút đã quên ý nghĩ khởi đầu, chuyển chú ý sang hạt giống trong khoảng đất ở ngoài cửa sổ, sau đó dùng pháp lực thúc dục, ra lệnh nó nhanh chóng trưởng thành.

Nhất Cửu đành phải an ủi nói: “Ngươi cũng đừng sốt ruột, quả Giáng Châu cùng thần lẫn người đều đã có thể thuần thực khổng chế, tương lai việc kia... Ách, ăn thịt người, cũng chẳng qua là vấn đề thời gian.”

Giang Dạ Bạch có cái gì đó đột nhiên lóe lên, mà nàng duy trì cái tư thế kia không hề động, thật lâu, nhếch môi nở nụ cười, nói: “Cũng phải a... Nhất Cửu, ngươi nói thực có đạo lý.”

Niệm mãi cho tới khi nào mới xong, cuối cùng hạt giống kia nhú mầm, lúc này đây, không đợi kết ra quả, Giang Dạ Bạch liền ngoắc ngoắc ngón tay, làm hạt giống nhỏ tận gốc, bay đến trước mặt nàng. Nàng há miệng cắn một cái, nuốt trọn.

Hạt mầm cọ vào đầu lưỡi hơi chua sót, mà đúng lúc này, bên ngoài tiểu viện có hai người đi tới.

“Ngươi ở nơi này sao?” Trước mặt là một người áo trắng như tuyết, mái tóc như mây, thanh âm lại uyển chuyển thanh thúy, giống như chim hoàng oanh xuất cốc.

“Vâng, Tiên tử, mời vào.” Người còn lại đi phía sau tử y phiêu phiêu (áo tím bay bay), mặt mày ôn nhã, tựa như người trong mộng.

Cảnh Nguyên.

Hắn đã trở lại!

Giang Dạ Bạch cơ hồ là phản xạ có điều kiện lui lại, trốn ra sau cửa sổ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta làm sao đối mới càng ngày càng trẻ?

Rõ ràng là sớm a!

Trước kia đều có buổi tối 10h càng

Hiện tại chiều nào ngộ trước 7h tất càng a

~

17. Chương 17: Vá Trời . . .

“Chỗ ở của ngươi thật tốt!” Áo trắng tiên tử khen, “Nắng chiếu tỏa, nguồn nước dồi dào, đất đai phì nhiêu, nhìn như hoang vu không có gì, kì thực là nơi tràn đầy linh khí.” Lại chỉ vào phòng nhỏ, “Mà gian phòng này hình chỉ khí súc*(-chứa đựng linh khí), hoá sinh vạn vật, là chỗ linh khí sung túc nhất. Cảnh huynh thực biết chọn nơi ở.”

“Tiên tử quá khen. Nói thế nào thì, ở trước mặt tiên tử cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ.” Cảnh Nguyên lộ ra nụ cười mê chết người không đền mạng, “Khó trách sư phụ muốn thỉnh tiên tử đến chủ trì đại điển báỉ sư lần này.”

Áo trắng tiên tử tựa tiểu phi tiểu liễu mắt xem thường, thần thái lại vô cùng thân thiết: “Lão hồ li sư phụ ngươi tính toán cái gì, ngươi rõ ràng có thể sánh bằng ta, không cần phải nói lời nịnh hót.”

Cảnh Nguyên thu lại nụ cười, biểu tình trở nên thật sự đứng đắn: “Ma giới thật sự lại muốn xâm nhập sao?”

“Xâm nhập hay không không biết, nhưng bắc đẩu tinh liệt, thiên nhân toát ra huyết quang, chung quy không phải điềm lành.” Áo trắng tiên tử cũng nhẹ nhàng thở dài, “Loại dị tượng này đã mấy trăm năm rồi không xuất hiện. Có một lần xuất hiện, là ba trăm năm trước, may mắn sư tổ của ngươi, Sùng Hương chân nhân pháp lực thông thiên, tính cả đệ tử phái ngươi hai trăm chín mươi một người, lấp lại (đổ thượng) thiên nhân một lần nữa, thế này mới tránh được qua một trường họa kiếp. Lần này, không biết muốn ép buộc bao lâu.”

“Ý tiên tử là, Ma giới ba trăm năm trước kỳ thật đã từng xâm nhập?”

“Phải, không thành công.”

“Bởi vì sư tổ đoán được bọn họ xâm nhập nên lấp lại thiên nhân trước.”

“Đúng.” Áo trắng tiên tử ngưng mắt mỉm cười, “Phòng hoạn cho dù chưa xảy ra, loài người luôn luôn am hiểu như thế, không phải sao?”

Cảnh Nguyên trầm ngâm: “Vậy người cứu thế lần này...”

Áo trắng tiên tử gật đầu, từng chữ từng chữ nói: “Đúng vậy, nếu ta không bói sai, ngay tại trong hàng ngũ tân đệ tử Thục Sơn năm nay.”

Phòng trong Giang Dạ Bạch ngẩn ra —— ai? Như thế nào lại cùng các nàng có liên quan?

Áo trắng tiên tử tiếp tục nói: “Cho nên, trên đại điển báỉ sư cuối tháng này, rốt cuộc có thể gặp.”

Biểu tình Cảnh Nguyên lại càng thêm ngưng trọng, hỏi: “Nếu tìm ra người cứu thế kia, hắn sẽ như thế nào?”

Áo trắng tiên tử ý vị thâm trường trả lời: “Ngươi biết.”

“Không có phương pháp khác?”

“Nếu có, Sùng Hương năm đó đã sớm dùng.” Áo trắng tiên tử nói đến chỗ này, cũng rất là cảm khái, “Nếu muốn đạt được tuyệt thế thần kiếm, lúc đó lấy cốt nhục hiến tế; đồng thời chú ý, nếu muốn vá trời, cũng phải tuần táng thân xác... Hy sinh cái tôi thành toàn tập thể, đây cũng là lựa chọn am hiểu nhất của nhân loại.”

Giang Dạ Bạch cuối cùng nghe cũng hiểu —— gì chứ, cái gọi là người cứu thế, kỳ thật là kẻ chết thay !

“Trăm ngàn lần đừng là ta trăm ngàn lần không phải là ta trăm ngàn lần không phải là ta...” Nàng trong lòng run run cầu nguyện. Mà ngoài phòng, áo trắng tiên tử đã xoay người nói: “Bảo Châu gọi ta, ta đi trước (chả biết Bảo Châu này ở đâu ra >.<> . Nếu ta đã đáp ứng sự phụ người, mấy ngày nay phải cảnh giác cẩn thận , phòng ngừa sự tình sinh biến.”

“Được. Tiên tử đi thông thả.” Cảnh Nguyên tiễn nàng đến khi ra khỏi sân, sau đó mới vòng lại, đi đến trước cửa, cũng không vào nhà, mở miệng nói: “Xuất hiện đi. Ta biết người ở bên trong.”

Phòng trong Giang Dạ Bạch cắn cắn răng một cái, cứng rắn đi ra ngoài, “Aha, cái kia... Ta thật sự nhớ không rõ nội dung tâm kinh, cho nên trở lại xem một chút...”

Cảnh Nguyên yên lặng nhìn nàng.

Giang Dạ Bạch đành phải lại tìm đề tài: “Ách... A phải, vừa rồi vị tỷ tỷ kia thật khá nha, nàng là ai vậy?”

“Thần cơ tiên xu.”

Giang Dạ Bạch đem tên này nhắm đọc hai lần, quả nhiên vừa nghe đã biết chính là thầy tướng số .”Cái kia... Tuy rằng ta không phải cố ý nghe lén, bắt quá... Các người vừa rồi nói cái gì vá trời, là thật ?”

“Thật sự.”

“Vậy... Cái chết tiết kia, à không, người cứu thế kia... là?”

“Người.”

Nhất thời tâm Giang Dạ Bạch trầm xuống, tựa như bước hụt vào khoảng không, từ trên vách núi rút xuống, mà Cảnh Nguyên giống như còn ngại nàng ngã không đủ triệt để, lại lập lại lần nữa: “Chính là người.”

Giang Dạ Bạch hai chân mềm nhũn, ngã bệt xuống đất.

Kỳ thật, nàng cũng loáng thoáng nhận thấy được thứ quỷ quái chết tiết kia chính là mình, nếu không, một đường đến đây giải thích như thế nào, người khác đều vô sự, còn nàng nhiều lần lặp đi lặp lại gặp được sự kiện ly kỳ? Người bị sét đánh không nói, trong bụng còn có thêm cái hắc động (*hố đen*), không chỉ có như thế, bây giờ còn bị Ngôn Sư Thái uy hiếp, trong cơ thể còn ẩn dấu một người... Tóm lại vô luận sự kiện nào nói ra, đều thật là đại sự a!

Trời đem gánh nặng ột người, vì thế làm khổ tâm chí nàng, lao lực gân cốt nàng, thân thể đói rách (nhìn xem! Điểm ấy chuẩn nhất!), khốn cùng thân nàng, gây nên loạn để nàng đi dẹp...

Giang Dạ Bạch càng nghĩ càng cảm thấy chuẩn, càng nghĩ càng tuyệt vọng, đương lúc bi thương, nghe Cảnh Nguyên thở dài: “Tiểu sư muội, thiên mệnh nan vi (*mệnh trời khó tránh*), người... Nhận mệnh đi.”

Giang Dạ Bạch tâm lập tức thật lạnh thật lạnh .

“Người có tâm nguyện gì sao?” Cảnh Nguyên ngồi xuống, ôn nhu nhìn nàng, “Trong khoảng thời gian này, vô luận người có nguyện vọng gì, ta đều tận lực thỏa mãn người.”

“Ta...” Giang Dạ Bạch run run.

“Sao?”

“Ta...”

“Nghĩ muốn cái gì? Chỉ cần ta có thể làm, cái gì cũng có thể nha.”

“Ta...” Giang Dạ Bạch rốt cục oà khóc, “Ta muốn ăn gì đó—— ăn thật nhiều thật nhiều—— ô ô ô ô...”

Bái gà Đức Châu, phé phiến Thiên Phủ, vịt hoa quế Ứng Thiên, cày hương Huy Châu, các món canh Tây Hồ... Nhất nhất đều hiện ra trước mặt, rực rỡ muôn màu.

Giang Dạ Bạch cắn một miếng chân vịt, ăn một miếng mộc nhĩ, uống một ngụm canh, nước mắt lộp bộp một chút, nhỏ giọt vào trong chén canh.

Cảnh Nguyên ôn nhu nói: “Người còn muốn gì nữa không?”

“Cát thủ toan thịt, hương sườn bảo tháp, thịt đông, báo ly quái... Đúng rồi, lại một bình Lư Sơn mây mù, mà thôi, quên đi, không cần trà, cho ta một bình Nữ Nhi Hồng đi.” (*mấy món ăn ...ta bỏ tay*)

“Người biết uống rượu?”

Giang Dạ Bạch nước mắt lưng tròng ngẩng đầu: “Không biết, hiện tại đối với ta mà nói, có khác nhau sao?”

Cảnh Nguyên trầm mặc, vút một cái biến mất, đến khi trở về, trong tay liền có thêm bầu rượu.

Không kịp chờ hắt rót, Giang Dạ Bạch liền một phen đoạt lấy, mở bình ra đổ thẳng vào miệng, cảm tạ cái dạ dày thần kỳ của nàng, theo lý thuyết ngày thường không uống rượu, nàng hẳn là phải bị nghẹn nước mũi cùng nước mắt tung bay, những giờ phút này lại giống như đổ nước lã, không hề có chỗ nào không khỏe.

Cũng là, ngay cả ăn thần lã rõ ràng cũng cảm thấy ngon, như thế còn có là cái gì.

Giang Dạ Bạch uống hai khẩu rượu, ăn hai khẩu đồ ăn, lại nhỏ hai giọt nước mắt, bắt tri bắt giác, liền ăn suốt một ngày một đêm, ăn đến sắc trời biến đen, rồi lại từ đen biến trắng.

Thế này cũng là vì sau khi có cái động trong dạ dày nàng, lần đầu tiên đặc biệt ăn nhiều không thể không chế như thế, nói cũng kỳ quái, chẳng những không ăn no, ngược lại càng ăn càng đói.

Nàng ý thức được không thích hợp, liền thả chậm tốc độ, nhú mày suy tư.

Một bên Cảnh Nguyên rốt cục mở miệng nói: “Còn muốn sao?”

“Ừ.”

“Còn muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện đem đến hai mươi món nữa.” Dù ngay từ đầu nàng còn có hứng thú điểm danh các loại đồ ăn, nhưng ăn đến bây giờ, đã muốn hoàn toàn chết lặng . Cảnh Nguyên cũng thế, lúc đầu còn tự mình cười phi kiếm giúp nàng đi mua, đến sau lại cũng bắt đầu nhàn hạ, đơn giản phất tay áo lên, liền biến ra hai mươi món ăn, xảy ra ngay trước mặt Giang Dạ Bạch.

“Sư huynh, đây là người biến ra ?” Giang Dạ Bạch ăn chân gà thuận miệng hỏi.

“Không phải. Là mang tới .”

“Làm sao mang tới ?”

“Cách không thủ vật.” (*lấy vật ở cách 1 khoảng không gian*)

Giang Dạ Bạch tưởng tượng, nếu là nàng cũng sẽ làm như vậy. Chẳng qua, coi tu vi của nàng trước mắt, chỉ có thể lấy gì đó ngay bên người. Liếc mắt một cái, trước mặt, ngoài thức ăn đủ loại, liền chỉ có một mình Cảnh Nguyên. Không biết người sống có lấy đến được không.

Giang Dạ Bạch vừa nghĩ, một bên không tự chủ được liền vận lực câu Cảnh Nguyên một chút.

Chỉ nghe “Loảng xoảng lang” một tiếng, Cảnh Nguyên đột nhiên nghiêng thân, ngã xuống trên đồng đồ ăn.

Giang Dạ Bạch cả kinh nói: “Sư huynh, người không sao chứ?” Vội vàng đưa tay ra đỡ dậy.

Chỉ thấy Cảnh Nguyên sắc mặt như sương, khiếp sợ nhìn nàng, run giọng nói: “Tiểu sư muội, người đã làm gì ta?”

Không thể nào ——

Trong lòng Giang Dạ Bạch sét đánh ầm vang: nàng vừa rồi chỉ là tùy tiện ngấm lại, chẳng lẽ thật sự có thể... ăn... thịt người... Sao?

“Cạch.” Chân gà trong tay nàng rơi xuống đất.

18. Chương 18: Cảm Thấy Thẹn . . .

Ai nha, đáng tiếc quá! Đó là một cái chân gà cuối cùng a! Tâm Giang Dạ Bạch vừa căng thẳng, ý tưởng này lướt qua trong đầu, ngay lập tức, chân gà trên đất đột nhiên lại bay trở về trong tay nàng.

Giang Dạ Bạch ngây ngẩn cả người.

Qua một hồi lâu, mới dám cứng ngắc ngược ánh mắt lên nhìn Cảnh Nguyên, quả nhiên, ánh mắt Cảnh Nguyên cũng dừng lại trên cái chân gà nhu thuận nghe lời kia, thấp giọng nói: “Cách không thủ vật...”

“Không phải!”

“Người cũng biết cách không thủ vật...”

“Không đúng không đúng không phải cách không thủ vật!” Giang Dạ Bạch lập tức ném chân gà xuống, nhảy dựng lên, “Không có hay không ta không có lấy nó, càng không nghĩ lấy người...” Mới nói được “Lấy người” hai chữ, thân hình Cảnh Nguyên bỗng run lên, quay cuồng một cái, phi thân tránh về phía sau.

Như vậy, giống như là có cái tay vô hình nào đó muốn bắt hấn, sau đó hấn khẩn cấp phản xạ né tránh.

Giang Dạ Bạch mất hết can đảm —— nàng... Bất quá mới 2 ngày ngắn ngủn, niệm lực đã tinh tiến đến mức như thế sao?

Chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, toàn bộ căn phòng sáng ngời, nguyên lai là Cảnh Nguyên rút phi kiếm của hấn ra, một tay cầm kiếm, một tay cảnh giác nhìn nàng, giống như nhìn quái vật.

Giang Dạ Bạch quá mức sợ hãi, run run nói: “Đợi chút sư huynh! Người muốn làm gì? Người sẽ hạ sát thủ đối với sư muội đáng yêu thuần khiết giống như trang giấy trắng này sao?”

Cảnh Nguyên thực nghiêm khắc ngắt lời nàng: “Đừng nhúc nhích!” Nói xong huy động trường kiếm, hướng nàng đâm tới.

Kiểm quang chói mắt, tánh mạng lơ lửng, Giang Dạ Bạch nào dám bắt động, nàng xoay người nhanh chân bỏ chạy, nhưng làm sao chạy trốn được kiếm quang, hướng chỉ phía trước chính là tường. Vì thế chỉ nghe “xoẹt” (nguyên là cái chữ này) “đã tra nhưng ko thấy kết quả”) một tiếng, trường kiếm sát lỗ tai của nàng cắm thẳng vào tường, Giang Dạ Bạch a một tiếng, hai chân mềm nhũn, ngồi bịch xuống.

Cảnh Nguyên rút trường kiếm ra, mắt thấy vừa muốn hướng nàng chém xuống, Giang Dạ Bạch không thể ngăn cản, lại không có khí lực đào tẩu, trơ mắt nhìn mũi kiếm hướng nàng đâm tới, bất đắc dĩ há mồm cắn một cái.

“Răng rắc.”

Kiểm thế có thể so với sét đánh liền như vậy bị nàng cắn đứt.

Sau đó, thân kiếm tựa như con rắn bị giữ đốt xương thứ 7 (khi bắt rắn nếu bấm vào đoạn đốt xương thứ 7 của nó, con rắn sẽ bất động) nháy mắt biến nhuyễn, bị đầu lưỡi cuốn vào trong họng, hút mất.

Giang Dạ Bạch từ trong khủng hoảng tỉnh táo lại, phản ứng đầu tiên chính là —— kiếm này thật sự là CMN ăn quá ngon !!!

Vì thế nàng kim lòng không đậu lại hấp hút, Cảnh Nguyên vội vàng thu tay, kết quả, ngay cả chuôi kiếm cũng bị nàng ăn luôn.

Quái vật.

Trong đầu hấn hiện ra 2 chữ này.

Quái vật còn cố tình nước mắt lưng tròng, mở miệng chính là khóc nức nở: “Thực xin lỗi Cảnh Nguyên sư huynh, ta, ta không phải cố ý muốn ăn kiếm của người, kiếm...”

Cảnh Nguyên ngơ ngác hồi lâu, ngẩng đầu lẩm bẩm nói: “Ý trời... Quả nhiên là ý trời...”

“Ta, ta... Ta đền cho người! Ta nhất định nghĩ cách bồi thường phi kiếm cho người!” Giang Dạ Bạch còn có ý đồ cứu vớt, lại giật mình khi nhìn thấy mặt hắn.

Sâu thật sâu trong ánh mắt Cảnh Nguyên là một loại sắc thái bi thương.

Hắn vươn tay về phía nàng, giống như muốn sờ mặt của nàng, nhưng cuối cùng lại xẹt qua sát đầu nàng, đặt tại trên tường. Tâm kinh trên tường bắt đầu xoay tròn, từng chữ đều tản ra kim quang, càng chuyển càng nhanh, kim quang cũng càng ngày càng thịnh, ngay khi Giang Dạ Bạch cảm thấy quá chói mắt, nhãn chiu không nổi nhắm mắt lại, thân thể đột nhiên chợt lạnh.

Sau đó, lại chợt lạnh.

Nàng mở mắt, chỉ thấy một chữ lại một chữ bay vào trong cơ thể nàng, biến mất không thấy, như thế đồng thời, thân thể của nàng càng ngày càng lạnh, nguyên bản dạ dày nóng như thiêu đốt, bị từng khối lại từng khối băng đi vào, dạ dày cắn nuốt rất nhanh, khối băng xâm nhập tốc độ lại nhanh hơn, nàng cảm thấy mình từng ngậm từng miếng ban đầu còn có thể đuổi kịp tiết tấu, nhưng càng về sau, lại càng không kịp, cuối cùng thân thể rốt cục không chịu nổi cái loại tốc độ cắn nuốt cực hạn này, hai mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc mơ hồ, một cánh tay khỏe mạnh hữu lực tiến gần lại, đỡ nàng ngã xuống.

Nàng còn nhớ rõ mình như là kêu một tiếng: “Cảnh Nguyên sư huynh...” Sau đó cái gì cũng không biết .

Tiếp đến, là một đoạn mơ mơ màng màng giống như đang ngủ.

Thân thể đầu tiên giống như tắm trong nước lạnh, răng nanh lập cập phát run, sau đó lại đã ở một nơi ấm áp, có gì đó nhẹ nhàng chà lau mặt nàng, làm cho nàng nhớ tới ống tay áo của mẫu thân, cũng bóng loáng như vậy, mùi hương như vậy.

Cuối cùng, có người bón nàng uống nước. Nhưng kỳ quái là, nước kia sau khi tiến vào, cũng không chảy tới dạ dày, mà là ở trong thân thể vẫn xoay quanh, tròn tru , ấm áp , thật thoải mái.

Giống giữa trưa ngày xuân ở trong viện nhà mình ngủ dưới tàng cây hòe, cái hương vị ngọt ngào khi ngủ trưa.

Bên cạnh mẫu thân đang nấu canh, ngọn lửa liếm hồ tử sa (một loại nồi đất), bọt nước sôi trào trên miệng nồi vang nhỏ tiếng bang bang.

Có cơn gió nhẹ thổi qua. Hương nồng thấm vào phổi.

Chim hót trên cây.

Nàng liền như vậy ngủ an lành, không có gì nghĩ ngợi, không có gì sợ hãi.

Nhưng đột nhiên, nồi đất nổ mạnh !

Chim chóc im bật.

Nàng từ trong ác mộng bừng tỉnh, quay đầu nhìn mẫu thân, chỉ thấy mẫu thân toàn thân là máu, run run vươn tay về hướng nàng, trong miệng khàn khàn nói chuyện.

Mẫu thân nói cái gì? Mẫu thân đang nói cái gì? !

Nàng đột nhiên sợ hãi, liều mạng muốn đứng dậy, muốn chạy qua ôm lấy mẫu thân, lại một chút khí lực đều không có.

Toàn bộ thế giới bắt đầu xoay tròn, trên trời cao có gì đó vỡ tan , một đám lớn đen đặc nện xuống, bụi đất bay lên.

Mẫu thân toàn thân đầm máu, cô nói chuyện gì với nàng, nàng cực lực vênh tai nghe ——

“Mẹ! Người rốt cuộc đang nói gì vậy! Nói cái gì vậy!”

“Dạ Bạch...”

“Con đây!”

“Người...”

“Con ở đây, mẫu thân!”

“Muốn... Muốn...”

“Muốn con làm cái gì! !”

Có lẽ là bị tinh thần ương ngạnh của nàng cuốn hút, câu nói kế tiếp lập tức rõ ràng lên —— “Trăm ngàn đừng giống như mẹ!”

“Mẹ!” Bị thống thật lớn nháy mắt thối quết toàn bộ thể xác và tinh thần của nàng, sinh ly tử biệt ở giờ khắc này nhìn thấy ghê người. Giang Dạ Bạch nước mắt rơi như mưa, sống không bằng chết.

Mà đúng lúc này, nàng nghe được lời nói tiếp theo——

“Đây là trù nghệ (tài nấu nướng) tồi nhất thế gian a...”

Theo một câu nói cuối cùng, mẫu thân cả người là máu ngã xuống.

Giang Dạ Bạch ngẩng đầu.

Khắp trời đều là dấu chấm tròn bay bay. (=) cứ tưởng...

Giấc mộng này thật sự làm nàng cảm thấy rất là thẹn, Giang Dạ Bạch rút cục ngượng ngừng tỉnh lại.

Nàng mở to mắt, đầu tiên nhìn thấy một mảnh trắng.

Lần thứ hai mở mắt, mới nhìn đến phía trên mảnh trắng là mắt đen, tóc đen cùng môi hồng.

Lần thứ ba mở mắt, đen trắng hồng mới tổ hợp đầy đủ, bày ra trước mặt.

“Thần cơ... Tiên xu?” Giang Dạ Bạch nói không ra tên đối phương.

Người nọ cười trong suốt, quay đầu nhìn về nơi khác nói: “Cảnh Nguyên, tiểu trứng thối ăn kiếm của người tỉnh rồi.”

Giang Dạ Bạch đột nhiên cảm thấy không nên tỉnh. Bởi vì, sự thật cũng như thế —— cảm thấy thẹn a!

19. Chương 19: Bồi Kiếm . . .

Tử y của Cảnh Nguyên hiện lên trong mắt.

Giang Dạ Bạch sợ hãi ngẩng đầu, nhìn hẩn một cái, ánh mắt vừa chạm nhau, liền vội vàng chuyển đi nơi khác.

Trái tim nhỏ bé bắt đầu đập thành thịnh.

Nàng nắm chặt tay, nghĩ rằng: cái này là vì ta thực xin lỗi hẩn ta ăn mất kiếm của hẩn ta thật sự là rất khủng bố cư nhiên thanh kiếm quan trọng như vậy cũng ăn mất cho nên ta mới không dám nhìn hẩn hiện tại ta mới có thể cảm thấy như vậy như vậy cảm thấy thẹn nha, thần a... (đừng hỏi ta dấu chấm dấu phẩy đây là tác giả cố ý đấy, hắc hắc)

Cảnh Nguyên lập tức lại gần, nhẹ nhàng áp tay lên trán của nàng.

Cả người Giang Dạ Bạch nhất thời cứng đờ, không dám hô hấp.

Ngón tay Cảnh Nguyên có điểm lạnh, dán tại trên trán, lại làm cho nàng toát mồ hôi.

Giang Dạ Bạch mồ hôi túa ra. Đây không thể nghi ngờ lại là một cái hiện tượng cảm thấy thẹn. Nàng không có khả năng khống chế. Nàng không dám ngẩng đầu, không dám hô hấp, lại càng không dám đưa tay lau đi.

Một bên Thần cơ tiên xu xì một tiếng bật cười: “Người nóng sao?”

Giang Dạ Bạch bừa bãi gạt đầu.

“Nóng là tốt rồi, toát mồ hôi đối với người mà nói nhưng là chuyện tốt. Đây ——” tựa hồ có vật gì đó đưa tới trước mặt, Giang Dạ Bạch không thể không ngẩng đầu, lại nguyên lai là mặt gương. Nàng tò mò nhìn vào gương, thiếu chút nữa không kìm được nhảy dựng lên: “A!”

Trong gương, kia là khuôn mặt quen thuộc xinh đẹp thân thiết a!

“Ta khôi phục !” Quả thực không dám tin, “Ta ta ta, ta không phải bộ dạng cháy sém!” Nàng đưa tay vuốt ve mặt mình, không có không có, thật sự không có, không phải làn da đen thô ráp khô cần, mà là khôi phục da thịt bóng loáng non mềm tựa như nhéo một cái có thể ra nước chỉ con gái mới có.

Giang Dạ Bạch mồ hôi lập tức đổi thành nước mắt: “Ta tốt lắm, ô ô ô, quá xúc động...”

“Nên cảm tạ Cảnh Nguyên sư huynh của người đi.” Thần cơ tiên xu mỉm cười.

Giang Dạ Bạch không thể không nhìn Cảnh Nguyên, dùng thanh âm còn nhỏ hơn muỗi nói: “Tạ, tạ...” Mặt của nàng nóng quá. Khăng định mặt nàng rất đỏ. Nghĩ như vậy, kỳ thật cháy sém cũng có ưu điểm, ít nhất mặt đỏ sẽ nhìn không ra, mà hiện tại...

Cảnh Nguyên thần sắc thản nhiên: “Là cơ duyên tạo hóa của người.”

Thần cơ tiên xu ở một bên giải thích nói: “Cũng phải. Người ăn kiếm của hắc, thanh kiếm kia cũng không phải là phạm vật bình thường, chính là chế ra từ Thiên Sơn hàn ngọc, lại ngâm mình ở trong ao thánh 999 năm, ăn no linh khí Thục Sơn mà luyện thành. Tuy rằng không biết người là dùng biện pháp gì bắt ăn được nó, nhưng hiển nhiên người tuy rằng có thể ăn, nhưng không cách nào tiêu hóa, cho nên kiếm khí phản phệ ở trong cơ thể người, nếu không phải Cảnh Nguyên đúng lúc đem Thừa Phụ Tâm Kinh, thêm cả pháp thuật của hắc cùng nhau rót vào trong cơ thể người, hóa giải kiếm khí lạnh thấu xương, người chỉ sợ đã chết. Mà không phải giống như bây giờ, nhân họa đắc phúc (người gặp họa được phúc), ngược lại ngay cả thân thể bị sét đánh tổn hại cũng đã được trọng sinh (chết đi sống lại).”

Giang Dạ Bạch bừng tỉnh đại ngộ, thế mới biết mình trước khi hôn mê đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Khó trách nàng đột nhiên té xỉu, lúc đầu còn tưởng rằng Cảnh Nguyên hại nàng, nguyên lai là muốn cứu nàng.

“Trăm ngàn năm qua, ngay cả phi kiếm cũng có thể ăn mất, người thật đúng là người duy nhất.” Thần cơ tiên xu ra vẻ hứng thú nhìn nàng, “Nói thật, thật muốn xé thân thể của người ra nhìn xem, bên trong đến tột cùng là bộ dáng gì nữa.”

Giang Dạ Bạch giật mình một cái, theo bản năng rút lui vào trong giường, sau đó liền phát hiện —— làm gì có giường. Nàng căn bản vẫn là nằm trên cái chiếu rách ở trong phòng Cảnh Nguyên.

Thần cơ tiên xu thấy nàng sợ hãi, xì một tiếng vừa cười vừa nói:

“Được rồi được rồi, không hù dọa người. Người trải qua đại kiếp nạn, tỉnh dương cho tốt đi. Ta cũng muốn đi rồi, vừa rồi một phen ép buộc, hao phí thật nhiều linh nguyên của ta.”

“Lần này ít nhiều nhờ có người.” Cảnh Nguyên cảm kích nói.

Thần cơ tiên xu trong suốt cười: “Thật muốn cảm tạ ta, vậy cưới ta đi.”

Giang Dạ Bạch chấn động.

Cảnh Nguyên cười cười: “Được.”

Giang Dạ Bạch lại chấn động!

Quả nhiên quả nhiên quả nhiên quả nhiên! Bà mới nói không có sai, Cảnh Nguyên quả nhiên muốn tìm lão bà cùng tu chân giống hắc ! ! !

Không biết vì sao, đột nhiên liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, giống có cái móng vuốt của con mèo nhỏ cào cào trên người nàng, nói đau đi, rõ ràng bàn chân mèo có cái đệm mềm, nói không đau đi, móng vuốt kia lại mang theo mũi nhọn.

Tóm lại chính là một chữ —— loạn!

Đương lúc hỗn loạn, tai lại nghe Cảnh Nguyên nói: “Chờ khi nào tu vi của ta vượt qua người.”

Thần cơ tiên xu ha ha cười, không nói gì nữa, lượn lơ xoay người đi ra. Cảnh Nguyên vẫn tiến đến ngoài viện.

Phòng trong Giang Dạ Bạch tâm phiền ý loạn, không có chuyện gì, đơn giản lại nâng gương lên soi soi ngắm ngắm. Tuy rằng ngày trước biến thành cháy sém, nàng cũng không biểu hiện ra không khoẻ nhiều lắm, nhưng nữ hài tử, chung quy vẫn hy vọng mình trông thật xinh đẹp, nguyên vốn tưởng rằng phải dùng bộ dáng kia vượt qua cuộc đời, không nghĩ tới nhanh như vậy đã khôi phục nguyên trạng.

Nàng đã nói đó thôi! Khoác cái áo tiên hiệp nhưng trong khung vẫn là nữ nhân vật chính trong chuyện ngôn tình xưa, như thế nào cũng không làm độc giả thất vọng a! Nếu không làm sao yêu đương đây!

Nhưng là, càng soi càng uể oải, càng ngắm càng tuyệt vọng, ngược lại bắt đầu nảy sinh một loại ý nghĩ còn chẳng bằng không khôi phục.

Ít nhất không phải cảm thấy không hài lòng với diện mạo của mình như thế. Vì sao lông mi thưa như vậy, vì sao cái mũi không đủ cao, vì sao mặt còn có chút tròn... Tốt xấu gì mẫu thân nàng năm đó đã được công nhận “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” đấy! Thật giận gả cho lão cha quái dị, hại nàng chỉ kế thừa một nửa mỹ mạo (khuôn mặt đẹp) của mẫu thân! Đường đường thân phận Giang gia đại tiểu thư!

Aiz...

Giang Dạ Bạch hậm hực buông gương. Sau đó liền cảm thấy có gì đó không thích hợp, chậm rãi nghiêng đầu, quả nhiên —— Cảnh Nguyên vẫn duy trì cái loại thần nhiên lúc trước, biểu tình bí hiểm, đã lẳng lẳng đứng ở trước mặt nàng.

Tay chân nhất thời luống cuống không biết nên để đâu, nàng nhăn nhó cầm lấy góc áo, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn Cảnh Nguyên sư huynh.”

Mặc kệ nói như thế nào, Cảnh Nguyên đối xử với nàng thật sự rất tốt. Nàng ăn kiem của hắn, hắn lại lấy ơn báo oán cứu nàng.

“Người chừng nào thì đền kiem cho ta ?” Lạnh lạnh bay tới một câu như vậy.

“...” Vừa rồi là ai cảm thấy hắn lấy ơn báo oán?

“Cái kia, ách... Ta, ta... Người nghĩ muốn thanh kiem thế nào? Có thể, cái kia... Dùng tiền mua được sao?” Nếu dùng tiền có thể mua được, thì còn có hi vọng. Dù sao nhà nàng cái khác không có, chỉ có tiền là nhiều.

“Người đi theo ta.” Cảnh Nguyên ồng tay áo phiêu phiêu, xoay người bước đi. Giang Dạ Bạch đành phải vội vàng đứng dậy đuổi theo mới kịp.

Một đường đi về hướng tây, càng lúc càng xa nơi ở, sau đó càng chạy càng cao, cứ đi mãi, lại không thấy có đường lối nào, chỉ có mây mù loăng, quanh quẩn ở bốn phía, cơ hồ bao trùm cả con đường phía trước.

“Còn... Còn phải đi bao lâu?” Nàng cảm thấy thở không nổi.

“Đại khái một canh giờ.”

“Hả? ! ! !”

Mặt Cảnh Nguyên đang bình tĩnh không kham nổi gợn sóng: “Có phi kiem thì nháy mắt là đến.”

“...” Ca ca ta thật sự là rất thực xin lỗi người !

Như thế quả thực lại đi tiếp một canh giờ, Giang Dạ Bạch cảm thấy cái mạng mình thật vất vả cứu trở về bây giờ lại vứt bỏ một nửa, mây mù phía trước đột nhiên tan —— thấy đích đến.

Một cái bích hồ (hồ nước trong xanh), xuất hiện ở chỗ cao nhất của ngọn núi, tựa như một giọt nước mắt trên trời rơi xuống, mà bốn phía trụi lủi nhăm thạch, càng thêm có vẻ nhan sắc tinh thuần, một màu xanh của hồ nước mùa xuân.

“Đây là... Chỗ nào?”

“Thánh trì.”

“A!” Nàng nghĩ tới, Thần cơ tiên xu lúc trước nói qua, sau khi nàng ăn thanh kiếm kia liền từng ngâm ở trong này. Nay ngừng mắt nhìn khắp mặt hồ, đáy hồ quả nhiên còn có những thanh kiếm khác, quét mắt một lượt, không sai biệt lắm có khoảng hai ba mươi thanh.

“Người dẫn ta tới nơi này, là vì... Chọn kiếm?”

“Không phải.”

Nàng đã nói rồi, nàng không biết gì về kiếm cả, hẳn muốn đổi kiếm thì tự mình đi chọn, vì sao cũng muốn nàng góp vào.

“Là cho người hấp kiếm.”

“...” Được rồi, quả nhiên nàng không thể nghĩ đến.

Cảnh Nguyên nói: “Kiếm ở nơi đây không phải tùy tiện có thể lấy, mà là căn cứ tu vi bản thân lượng sức mà lấy. Ta tu chân mới năm năm, bởi vậy lúc trước chỉ có thể lấy được Hàn Ngọc.”

Ca ca, người có năm năm mà lấy được kiếm chín trăm chín mươi chín năm, người còn muốn thế nào a! Giang Dạ Bạch trong lòng mặc dù nghĩ như thế, nhưng trên mặt không dám biểu lộ nửa điểm.

“Ta hiện tại muốn cái kia.” Cảnh Nguyên chỉ vào một thanh kiếm ở góc đông bắc.

Giang Dạ Bạch liếc mắt một cái liền thấy được ——giữa tất cả kiếm, thanh kiếm kia giản dị tự nhiên nhất. Kiếm khác đều lờ lờ tỏa sáng, hận không thể ở trên thân đánh dấu bốn chữ “Ta rất lợi hại”, duy độc thanh kiếm kia, lặng lẽ nằm ở trong góc.

Xuất thân con nhà giàu nàng sớm đã biết, trên đời có một bộ phận rất lớn vật quý, nhìn càng nát thì càng tốt. Nhất là đồ cổ gì đó, kỳ thật nhìn bề ngoài càng ảm đạm.

Nàng thở sâu, nghiêm mặt nói: “Ta hấp thụ nó thế nào đây?”

Cảnh Nguyên chỉ nói sáu chữ, Giang Dạ Bạch nháy mắt bốc hỏa, cảm giác một cỗ nhiệt lượng từ trong dạ dày nhảy lên, lao thẳng tới cổ họng.

Rất CMN hữu hiệu a! ! !

Cảnh Nguyên nói là ——

“Thanh kiếm kia ăn rất ngon.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hôm nay giữa trưa ăn vịt nướng cùng canh cá, ta về nhà ngã đầu liền ngủ.

Vừa cảm giác tỉnh lại, mới ý thức được bản thảo không viết, nháy mắt rơi lệ

Ngượng ngùng, càng chậm.

PS: Vì bạn học A Ma mãnh liệt yêu cầu, nữ nhân vật chính trước tiên khôi phục dung mạo (ta vốn muốn cho nàng đến đoạn kết chuyện xưa mới biến trở về...)

20. Chương 20: Kiếm . .

Giang Dạ Bạch không nói hai lời bỏ nhào vào bên cạnh hồ, đối với thanh kiếm kia lẩm nhẩm: “Mau bay lên, mau bay đến đây!”

Nguyên bản mặt hồ tĩnh lặng, nhất thời nổi lên tầng tầng gợn sóng, theo chấp niệm sâu sắc, gợn sóng cũng càng lúc càng lớn, hình thành vô số lốc xoáy, những thanh kiếm khác ở đáy hồ bị liên lụy cũng bắt đầu run run, phát ra tiếng vang sát sát.

Giang Dạ Bạch trong lòng mừng rỡ, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới mới vài ngày, pháp thuật liên tinh tiến đến mức này. Nhớ ngày đó, muốn làm hạt giống nảy mầm, phải hao phí vài canh giờ, mà nay, tâm niệm vừa động, hồ còn có phản ứng lớn như vậy.

Nàng không dám lơ lửng, vội vàng tăng thêm ý niệm, mắt không chớp nhìn chăm chăm thanh kiếm kia.

Mắt thấy toàn bộ hồ giống như nước sôi, sôi sục khắp mọi nơi, những kiếm khác cũng đều lắc lắc lắc lắc ngã trái ngã phải, duy độc kiếm kia vẫn bất động —— không hổ là thanh kiếm Cảnh Nguyên coi trọng, kiếm tốt.

Nhưng tốt thì kệ tốt, dục vọng muốn ăn cũng càng thêm mãnh liệt. Giang Dạ Bạch nhin không được phủ phục xuống (lại ‘ ’ ta ghét ()), ý đồ dùng tay lấy xem, kết quả, ngón tay còn chưa chạm đến mặt nước, nước hồ đột nhiên bay lên, hội tụ thành một khối nước lớn bay tới phía nàng.

Giang Dạ Bạch sợ run, chưa kịp né tránh, khối nước kia liền cuộn cuộn không ngừng phi vào trong miệng.

Phản ứng đầu tiên: ngọt !

Phản ứng thứ hai: thơm quá!

Phản ứng thứ ba —— nhanh chóng nuốt vào.

Nước hồ xoay tròn kịch liệt hơn, nhóm linh kiếm ở đáy ao cũng lục tục bay lên theo, vô luận thế nào cũng không thể phá vỡ, còn với Giang Dạ Bạch, tất cả đều là hai chữ —— đồ ăn; bốn chữ —— đồ ăn rất ngon!

Cứ như vậy, không quá thời gian uống một chén trà nhỏ, cả bích hồ đều bị nàng uống hết, mà hai ba mươi thanh kiếm kia cũng chịu số phận bị cắn nuốt, còn sót lại dưới hồ là thanh kiếm Cảnh Nguyên nhìn trúng, như trước ngoan cố nằm ở đáy ao, nhưng cũng đã buông lỏng rất nhiều, thoát nhìn đang miễn cưỡng chống đỡ.

Giang Dạ Bạch lau miệng, tê liệt ngã xuống: “Không được không được, ta uống không nổi ...” Cho dù dạ dày lớn như nàng, quả nhiên cũng có thời điểm ăn no. Tỷ như giờ phút này, nàng cảm thấy đang phải cố sức chống đỡ, có gì đó trong cơ thể nàng nhảy lên ở mọi nơi, bành trướng sắp vỡ ra.

Cảnh Nguyên nhẹ nhàng nhảy vào đáy thánh trì đã cạn nước, sau đó xoay người một cái, rút thanh kiếm kia lên.

Kiếm vừa vào tay, ngay lập tức biến mất.

Giang Dạ Bạch vừa cả kinh, chỉ thấy Cảnh Nguyên khê niệm kiếm quyết, một đạo bạch quang theo đầu ngón tay hần nhảy lên, vẽ ra một đường cong hết sức duyên dáng như sao băng trong không trung, cuối cùng tụ lại thành một quả cầu nhỏ.

Tay Cảnh Nguyên di động như thế nào, quả cầu nhỏ kia cũng chuyển động y như thế. Cảnh Nguyên chuyển về hướng nam thạch, quả cầu nhỏ liền bay qua, nhẹ nhàng di động ở trên tảng đá, không có thanh âm gì, cũng không có tác động gì, từ giữa tảng đá tách ra, đổ ra hai bên. Chỗ mép đá trơn nhẵn trong như gương.

Cảnh Nguyên thu tay lại, quả cầu nhỏ nhất thời biến mất, hồ quang màu trắng trong không trung lượn vòng một vòng, sau đó biến mất ở đầu ngón tay trở của hần.

Giang Dạ Bạch trợn mắt há hốc mồm.

Dù nàng không có kiến thức, cũng biết thanh kiếm kia không phải biến mất, mà là biến thành một bộ phận thân thể của Cảnh Nguyên, giấu ở trong tay hần. Từ nay về sau không cần giống như phi kiếm khác đeo nặng trĩu ở trên lưng. Hơn nữa, phi kiếm khác sắc bén như thế nào, cũng đều là cứng rắn, kiếm này lại hết sức mềm mại, tựa như chùm tia sáng, khi xẹt qua lặng yên không một tiếng động, cải biến hết thấy.

Quả nhiên là một thanh kiếm tuyệt thế!

Giang Dạ Bạch vừa nghĩ đến đây, ngực lại là một trận ghê rợn, nhin không được nôn mửa. Nhưng ói ra nửa ngày, chỉ học ra hai cái bọt khí.

Cảnh Nguyên đi tới, đặt một bàn tay trên lưng nàng. Nhất thời có cổ lực lượng mềm mại từ trong lòng bàn tay hần cuộn cuộn truyền vào, cho đến khi cơ hồ có cảm giác lạnh lẽo sáng khoáy xuất ra.

Giang Dạ Bạch quay đầu, nước mắt lưng tròng nhìn hần.

Cảnh Nguyên mở miệng nói: “Người vừa rồi lại ăn luôn hai mươi bảy phi kiếm.”

Giang Dạ Bạch cảm kích lập tức biến thành sợ hãi — lúc trước, nàng chỉ ăn có một miếng của Cảnh Nguyên, đã sắp chết, lúc này, không cần thận ăn nhiều như vậy, còn có thể cứu sao?

“Người không cần sợ, bởi vì mấy thanh kiếm này vô chủ, cho nên, người ăn bọn chúng, bọn chúng liền cam chịu nhận người là chủ nhân, chẳng những sẽ không phản phệ người, còn có thể biến thành một phần pháp thuật trong cơ thể người.”

Vì sao nàng còn khó chịu như vậy a! ! !

“Hiện tại sở dĩ người thấy khó chịu, là vì lập tức hút quá nhiều linh lực, không biết nên vận dụng như thế nào. Người không phải sợ, hiện tại làm theo chỉ dẫn của ta, đến đây.” Cảnh Nguyên vừa nói, vừa chậm rãi vận công trong cơ thể nàng. Giang Dạ Bạch vốn có khả năng học một lần là biết, hần vừa nói nàng lập tức đã hiểu được, lúc này cũng vận công theo lực đạo của hần, ban đầu còn gặp ghèngh không suôn sẻ, nhưng không bao lâu liền thuần thục, càng ngày càng lưu thông thuận lợi.

Thân thể từ nóng biến lạnh, lại từ lạnh biến ấm, cuối cùng, đạt tới một loại trạng thái phi thường thoải mái. Tựa như bị gió xuân cùng ánh mặt trời tiết tháng tư bao vây lấy, thoải mái thích ý.

Giang Dạ Bạch chậm rãi mở to mắt, thấy da thịt trên tay mình, lại trắng ra vài phần, không chỉ có như thế, còn tản mát ra vàng sáng thần nhiên tựa như ngọc — tựa như Cảnh Nguyên vậy.

Cảnh Nguyên cười, thu tay.”Có một tin tốt, cũng có một tin xấu, người muốn nghe cái nào trước?”

Trong tâm Giang Dạ Bạch rơi lộp bộp một chút, ngần ngừ nói: “VẬY... nghe tin xấu trước?”

“Tin tức xấu là người xâm phạm, uống hết cả Thánh trì bản phái, Thục Sơn tất sẽ truy cứu.”

A a a a! ! ! ! !

“VẬY... Tin tốt thì sao?”

Trong mắt Cảnh Nguyên tràn đầy ý cười, “Tin tức tốt chính là — tam đại trưởng lão trước mắt đều đang bế quan, trong lúc nhất thời không truy cứu đến trên đầu người. Mà chờ cuối tháng khi bọn họ xuất quan, người cũng sẽ bị chọn lựa trở thành người cứu thế để ngăn thiên nhân, bọn họ làm sao dám xử trí người?”

A a a a a a! ! ! ! !

Giang Dạ Bạch lặn lòng lốc một cái đứng lên, nghiêng ngả lão đảo đi về hướng xuống núi.

Cảnh Nguyên hiểu kỳ nói: “Tiểu sư muội, người đi đâu?”

Giang Dạ Bạch ghen ngào: “Trước khi chết, ta muốn về nhà cùng cha mẹ cáo biệt...”

Cảnh Nguyên có chút run rẩy.

“Vốn trông cậy vào lên núi tu chân trở về có thể trở nên nổi bật làm ầu thân nở mày nở mặt, không nghĩ tới không đến một tháng sẽ chết đẹp, ngay cả công ơn dưỡng dục cũng không thể hồi báo, may mắn hiện tại bộ dáng của ta khôi phục, ít nhất có thể trở về chạm mặt, nói một tiếng bảo trọng...” Giang Dạ Bạch uống công vài bước, bỗng nghĩ tới một chuyện, quay lại kéo lấy vạt áo bào của Cảnh Nguyên: “Sư huynh sư huynh, xem ta có công giúp người thu phục thanh kiếm mới, người dẫn ta về nhà một chuyến đi, được không?”

Nàng thật sự là hồ đồ, muốn tự mình đi xuống núi thì đi tới khi nào, ở thời khắc mấu chốt này, vẫn phải lợi dụng phi kiếm a.

Biểu tình trên mặt Cảnh Nguyên rất kỳ quái.

Giang Dạ Bạch thời điểm này cũng lười suy đoán nhiều, tiếp tục ôm đùi cầu xin: “Ta biết sư huynh sớm đem hồng trần thế tục vứt ra sau đầu, nhưng ta hoàn toàn là tân tiến đệ tử, còn không đạt được cảnh giới như sư huynh vậy, nay cũng không còn sống được bao lâu, cái này là nguyện vọng lúc lâm chung của ta, cầu sư huynh mang ta về nhà trông thấy cha mẹ, chỉ cần gặp một người là đủ rồi, chỉ một người!”

“Người đứng lên.”

“Sư huynh người đáp ứng ta ?”

Cảnh Nguyên thở dài thật dài, đưa tay nâng nàng dậy, trong đôi mắt như thủy tinh đậm sắc u tối, hỉ giận khó phân biệt. “Tiểu sư muội.” Hắn nhẹ nhàng gọi.

“Dạ?” Nàng mắt nước mắt lưng tròng ngẩng đầu.

“Kỳ thật...” Cảnh Nguyên chậm rãi nói, “Không nhanh như vậy.”

“Sao?” Có ý tứ gì?

“Chính là cuối tháng này ngươi tuyển sư thôi, không phải bắt ngươi cuối tháng này phải đi vá trời.”

“... ..” Giang Dạ Bạch nhỏ giọng hỏi, “Năm đó Sùng Hương sư tổ mất bao lâu?”

“À, một trăm năm.”

Giang Dạ Bạch trong đầu nhất thời toát ra ba chữ, hơn nữa chỉ có ba chữ ——

Hồ cha nó! ! ! !

21. Chương 21: Cõi Trộm . . .

“Khoảng cách giữa Ma giới và Nhân giới, nghe nói có một con đường rất dài, trên con đường này không thể sử dụng pháp thuật gì, chỉ có một phương pháp là đi bộ hành tẩu, bọn họ đi tới, ước chừng cần một trăm năm. Nhưng mà, một khi thiên nhân bị mở ra, con đường kia lập tức mất đi hạn chế, ma tộc có thể nhảy mất bay tới. Bởi vậy, lần trước mới có phương pháp đối phó là trước khi thiên nhân mở ra đã đem nó che lại hoàn toàn.” Cảnh Nguyên nói đến chỗ này, nhìn nàng nói, “Sùng Hương sư tổ tuy là tổ tiên của phái ta, nhưng hắn bất quá chỉ là một người phạm, người... người không giống như thế.”

“Hả?”

“Trăm ngàn năm qua, loài người tu chân đều phải thanh tâm quả dục, sợ nhất chính là một cái tham niệm (ý niệm tham lam). Mà người lại có thể dùng tham niệm cắn nuốt vạn vật, không chỉ có như thế, còn có thể ăn cả linh vật để chuyển hóa thành pháp lực bản thân—— điều này thực đáng sợ, cũng thực đáng quý. Cho nên...” Không biết là có phải ảo giác hay không, trên mặt Cảnh Nguyên trước sau như một không hề hiển lộ ý cười, nhưng Giang Dạ Bạch lại cảm thấy hắn lúc này ôn nhu hơn so với bất kỳ thời điểm nào khác—— một loại chân chính ôn nhu, “Ta cho rằng, nếu người đúng như lời nói, có thể không phải chết.”

Lông mi của nàng nhẹ nhàng run lên.

Lại chậm rãi ngược lên, đối diện với ánh mắt của hắn.

Người này... Nguyên bản hắn là phu quân của nàng. Là nhân duyên ký kết từ hồi tóc còn để chỏm. Vốn nên là người duy nhất trên thế gian này nàng có thể dựa vào.

Nhưng hôm nay, thân phận chuyển hoá, lập trường đại biến, hắn là kẻ được khen là cao đồ trong phái, nàng là người mới lam lũ bất hạnh. Vốn là không nên, vì sao ở giờ khắc này, lại nảy sinh ra một loại cảm giác như là “Ỗ lại”?

Có thể bị cổ vũ như vậy, thật tốt.

Có thể bị săn sóc như vậy, thật tốt.

Có thể trong lúc tứ cố vô thân như thế, vấn đề gì đều phải tự mình đối mặt, cái gì phiền toái đều phải tự mình xử lý, gặp được một người như vậy... Thật tốt...

Giang Dạ Bạch nhìn chằm chằm Cảnh Nguyên không chớp mắt, ở sâu trong nội tâm bốn bề sóng dậy, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không thể bình tĩnh. Lại bởi vì kích động, mà bắt đầu nhẹ nhàng phát run.

Ánh mắt Cảnh Nguyên thay đổi: “Tiểu sư muội...”

Hắn cũng đã nhìn ra tâm tình ỷ lại cùng ngưỡng mộ của nàng? Tim Giang Dạ Bạch đập thành thành.

Cảnh Nguyên vươn tay về hướng nàng.

Hắn muốn sờ mặt của nàng sao? Tựa như một nam nhân đối với nữ nhân cực hạn ôn nhu vuốt ve mặt của nàng sao?

Giang Dạ Bạch mở to hai mắt không dám nhúc nhích, trái tim nàng đập rất nhanh rất nhanh.

Sau đó chỉ thấy đầu ngón tay thon dài phất đến, chạm đến khóe môi của nàng, nhẹ nhàng lau một cái——

“Tiểu sư muội, nước miếng của ngươi chảy nhiều lắm.” Cảnh Nguyên lộ ra biểu tình kinh khủng và trêu tức, khinh bỉ nhếch khóe môi, “Nghĩ muốn ăn ta như vậy sao?”

“... ..” Giang Dạ Bạch uốn éo đầu, che miệng lại, ôm hận nghĩ: tự mình đa tình bị sét đánh a!

Bởi vì Cảnh Nguyên chiếm được linh kiếm mới, mà Thánh trì cũng bị Giang Dạ Bạch xâm phạm uống hết, hai người không hề ở lâu, xoay người xuống núi.

Đã có phi kiếm trong tay, tự nhiên không cần đi bộ.

Bạch cầu (quả cầu trắng) theo đầu ngón tay Cảnh Nguyên bay ra, hoàn toàn không cần ngâm xướng, liền tự động đưa hắn cùng Giang Dạ Bạch nâng lên, sau đó lóe sáng một cái, đến trước nơi ở của Cảnh Nguyên.

Trước đây Giang Dạ Bạch cũng tọa qua nhiều thứ phi kiếm, lần này vững vàng nhất, hoàn toàn nhẹ nhàng không cảm giác, đã vụt đi.

Quả nhiên là kiếm tốt a! Nàng trong lòng âm thầm tán phục.

Cảnh Nguyên thu bạch cầu, xoay người nói với nàng: “Tuy rằng nói thiên nhân xuất hiện nhưng đến lúc đất trời rạn nứt chân chính phải mất một trăm năm, nhưng khó bảo đảm nhất định sẽ không phát sinh việc gì ngoài ý muốn, thúc giục nó mau mở ra, cho nên tiểu sư muội, ngươi tu luyện cho tốt, vì thiên hạ thương sinh, hơn nữa cũng vì chính ngươi —— “

Một câu cuối cùng Giang Dạ Bạch hiểu được, nói đúng là nếu nàng không trong lúc này cố gắng đề cao tu vi của mình, khẳng định là không sửa được vận mệnh phải hy sinh. Chỉ có tu luyện để mạnh hơn Sùng Hương sư tổ, mới có thể bất tử. Nói trắng ra, vẫn là chăm ngón bốn chữ—— “Thành sự do người”.

Cảnh Nguyên giảng đạo xong rồi, lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt giống như đang nói “Ngươi nên thức thời chạy lấy người “. Nhưng Giang Dạ Bạch nghĩ đến phải về đối mặt với Ngôn Sư Thái, da đầu liền run lên, cứ do dự mãi, thông suốt nói ra: “Sư huynh, ta muốn ở nơi này!”

Cảnh Nguyên không sợ hãi mà cười, ánh mắt cong cong: “Vì sao?”

Giang Dạ Bạch đơn giản bày bả: “Cái kia... Ta là người cứu thế không phải sao? Cho nên, ta cảm thấy ta hẳn là được hưởng thụ đãi ngộ đặc thù.”

“Ồ?”

“Thần cơ tiên xu nói qua, nơi này linh khí rất thịnh, lúc này tu hành, làm ít hưởng nhiều...”

“Ừ.”

“Hơn nữa độc môn độc viện (nhà cửa đơn độc, tách biệt), thích hợp trốn đi ăn cái gì vụng trộm, hơn nữa như ta vậy, vận nhất ngày nào đó không khổng chế tốt, đem đồng môn sư huynh sư đệ sư tỷ sư muội cũng ăn thì làm sao bây giờ? Cho dù chưa ăn thịt người, ăn bọn họ cũng không tốt...”

Cảnh Nguyên nhưng lại còn thật sự tự hỏi một chút, gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Cũng phải.”

Giang Dạ Bạch vui sướng: “Sư huynh đáp ứng ?”

“Ngươi nói đạo lý rõ ràng, ta sao lại không đáp ứng? Huống chi, ta vừa vận muốn xuất hành, nơi đây không cũng là không...”

Giang Dạ Bạch tươi cười trên mặt nhất thời cứng lại: “Xuất hành?”

“Ừ, thiên nhân rạn nứt, không phải là nhỏ, sư phụ mệnh lệnh ta thẩm tra theo chư vị đạo hữu tiến đến cùng bàn đại sự. Ta trước mắt đã tìm được Thần cơ tiên xu, còn phải tìm hai người nữa.”

Giang Dạ Bạch thể mới biết nguyên lai Cảnh Nguyên mất tích lần trước, phải đi tìm Thần cơ tiên xu. Nàng sở dĩ ở lại nơi đây, chính là muốn mượn trợ lực của hắc làm cho tâm Ngôn Sư Thái sinh kiêng kị không dám xằng bậy, hắc nếu không ở đây thì cũng mất đi ý nghĩa. Nghĩ đến tận đây, không khỏi rất thất vọng.

Cảnh Nguyên đang chuẩn bị khởi hành, ngoảnh đầu, thấy nàng tội nghiệp nhìn mình, có loại tình cảm một lời khó nói hết, không khỏi cười: “Người tu luyện cho tốt, ta trở về sẽ kiểm tra .”

Sao lại cảm giác... Giống như sư phụ? Giang Dạ Bạch thấy giữ lại không có hiệu quả, chỉ phải rầu rĩ đáp ứng.

Cảnh Nguyên chỉ tay bắn xuống, vừa muốn gọi ra phi kiếm, đột nhiên sắc mặt khê biến. Giang Dạ Bạch nghĩ đến hắc thay đổi tâm ý không đi nữa, đang muốn vui vẻ, Cảnh Nguyên trở lại hướng nàng vung tay áo một cái, một mùi hương ngọt đánh úp lại, nàng cảm thấy trời đất đảo lộn, ngã xuống.

Cảnh Nguyên thuận tay đỡ được nàng, thả nàng lên chiếu trong phòng, sau đó giận tái mặt nói: “Người sao lại tới nữa?”

“Hắc hắc hắc hắc...” Một tràng cười gian từ trong tay áo hắc truyền ra, cùng lúc đó, cổ tay áo đầy gió, ào ào rung động.

Cảnh Nguyên giống như quăng rác, đem gì đó trong tay áo quăng ra. Nên vật ấy lăn lông lốc vài vòng trên mặt đất, rõ ràng chính là Quỳnh Hoa nhỏ bằng quả trứng gà.

“Không phải đã nói không có việc gì đừng tới tìm ta sao?” Cảnh Nguyên sắc mặt không hề giận, “Thuật ẩn thân cũng không phải vạn năng , vạn nhất bị phát hiện, thất bại trong gang tấc.”

“Thối lắm. Người có việc muốn nhờ thì tùy ý triệu hồi lão tử, lại không cho phép lão tử tự mình lại đây tản bộ một lần?” Quỳnh Hoa phỉ nhổ, lập tức lại thay đổi hể ra khuôn mặt tươi cười, nịnh nọt nói, “Bất quá lần này ta đến, cũng thật có tin tức tốt nha.”

Cảnh Nguyên bất động thanh sắc “Nha” một tiếng.

Quỳnh Hoa biểu tình trầm mắt nhìn: “Thất Tinh kiếm trận phía sau núi đột nhiên biến mất, người nói, cái này có phải chuyện tốt hay không?”

“Gi?” Cái này, Cảnh Nguyên rốt cục giật mình .

“Hắc hắc hắc hắc. Sau khi ta nhìn qua kính ngàn dặm phát hiện điểm này, lập tức tự mình lén lút đi lên xem xét một phen, phát hiện thật sự thiếu một người! Người gọi người kia là gì... Ách, người kia mặc quần áo trắng cái kia...”

Cảnh Nguyên thần nhiên nói: “Thất tử tất cả đều mặc đồ trắng.”

“Chính là cái kẻ đứng đầu bị ghét nhất!”

Cảnh Nguyên nhíu mày: “Thiên Minh sư huynh?”

Trong hôn mê Giang Dạ Bạch nghe đến đây, trong lòng run lên.

Nói cũng ngạc nhiên, từ sau lần nàng bị sét đánh thì đã xảy ra thay đổi kỳ dị, chẳng những có cái dạ dày khủng bố, hơn nữa cho dù trong lúc hôn mê, cũng có thể lưu ra một đạo hồn phách đến coi trộm.

Giống như lúc Cảnh Nguyên cùng Quỳnh Hoa gặp mặt, nhiều lần đều bị nàng nhìn thấy. Mà hồn phách này lại thanh tĩnh, hiển nhiên là phi thường lợi hại. Bởi vì Cảnh Nguyên cùng Quỳnh Hoa pháp lực cao thâm như vậy, cũng chưa nhận thấy được.

“Chính hắc! Cái ánh mắt dài hẹp kia! Hừ, ta đã nói rồi, người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, không đáng tin cậy chính là không đáng tin cậy! Sáu lão già khác ở đó, chỉ thiếu một mình hắc, khẳng định là lén lút đi ra ngoài tiêu dao khoái hoạt !” Lời nói của Quỳnh Hoa, đối với Thiên Minh có thành kiến rất lớn.

Cảnh Nguyên lại hơi hơi nhíu mi: “Không có khả năng. Thiên Minh sư huynh xưa nay ôn trọng tin cậy, nếu không sư phụ cũng sẽ không chọn lựa hắc thủ hộ phía sau núi.”

“Vậy người nói xem, thật ra hắc đi đâu vậy?”

Cảnh Nguyên trầm ngâm.

Trong lòng Giang Dạ Bạch yên lặng rơi lệ —— Thiển Minh đi đâu, không ai biết rõ ràng hơn nàng. Quả nhiên giấy không bao được lửa, ngay cả hai ngày cũng chưa đến, chuyện tình Thiển Minh mất tích đã bị phát hiện, lại còn bị một kẻ thù phát hiện. Thực Sơn thực không hay ho.

Quỳnh Hoa xua tay nói: “Được rồi được rồi, mặc kệ hắn đi đâu, tóm lại, đây là cơ hội tốt để chúng ta vào núi! Thất tình trận thiếu nhất tình, bằng thực lực chúng ta, hoàn toàn có thể xông vào, thế nào? Muốn thử hay không?”

Cảnh Nguyên còn đang trầm tư.

Quỳnh Hoa giắt giây nói: “Ai nha, người cũng dừng lại lẽ mề , cơ bất khả thất (thời cơ không thể để mất), chẳng lẽ người thực còn muốn ta đợi năm năm nữa không thành? Cũng không ngấm lại với tư chất trình độ này của người, lại cho người năm năm người nhất định có thể lên làm Bạch y sao? Ta nói cho người...”

“Được.”

“Dừng tưởng rằng hai ta là minh hữu cái gì ta cũng phải nghe lời người định đoạt... Đợi chút, người vừa nói gì đó? Được?”

Cảnh Nguyên lạnh lạnh nhìn hắn một cái: “Dừng dong dài, đi thôi.”

“Phải phải phải phải, đi thôi đi thôi.” Quỳnh Hoa chân chó đuối kíp, đi được vài bước, bỗng quay đầu, “Đợi chút, người này làm sao bây giờ? Vừa rồi người đánh nàng hôn mê? Đơn giản giết người diệt khẩu đi.”

Cứu mạng a, sư huynh —— Giang Dạ Bạch không tiếng động hò hét.

Cảnh Nguyên như nghe thấy được tiếng nàng kêu cứu, thần nhiên nói: “Không có việc gì, sau khi nàng tỉnh lại sẽ không nhớ rõ chuyện xảy ra chớp mắt trước khi hôn mê, cứ để nàng nằm như vậy đi.”

“Ta nói, người cũng thật là, bản thân biết rõ không thể cho ai biết chuyện quá nhiều, còn dám để ột nữ nhân lúc nào cũng leo đẹo bám theo... Dừng trách lão tử không nhắc người tỉnh, thiên cổ tới nay bao nhiêu đại sự cuối cùng chính là hủy ở trên tay nữ nhân...” thanh âm Quỳnh Hoa lải nhải trong tay áo Cảnh Nguyên, tiếng bước chân nhẹ nhàng rời đi, trong phòng lại khôi phục yên tĩnh.

Giang Dạ Bạch lẳng lặng nằm ở trên chiếu, đang chuẩn bị cứ như vậy chờ thân thể tự động thức tỉnh, ai ngờ trong cơ thể đột nhiên một trận dao động, thanh âm Nhất Cửu vô cùng rõ ràng vang lên: “Không được! Chúng ta cũng phải đi theo!”

“Vì sao?”

“Bọn họ muốn đến sau núi, vật ở nơi đó là của ta, có thể nào rơi vào tay bọn họ?”

Giang Dạ Bạch thở dài: “Nhưng ta hiện tại không cử động được a.” Nàng tuy rằng ý thức thanh tỉnh, nhưng tay chân lại không thể động đậy .

Nhất Cửu có vẻ nóng vội, nhưng không có bước hành động tiếp theo. Xem ra, hắn từng nói không thể thao túng thân thể của nàng, là lời nói thật.

Giang Dạ Bạch chờ. Nhất Cửu cũng chỉ phải tiếp tục chờ .

Như thế qua không biết bao lâu, thoáng có tiếng bước chân từ xa đến gần, Giang Dạ Bạch rất nhanh ý thức được kia không phải tiếng bước chân Cảnh Nguyên, bởi vì khi chạy khi ngừng, nghe qua thực lén lút.

Theo sát sau, thanh âm người nọ nho nhỏ kêu: “Cảnh Nguyên sư huynh? Cảnh Nguyên sư huynh...”

Tâm Giang Dạ Bạch lách cách một chút —— là nàng!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bởi vì bạn học A Ma cho rằng “Con mẹ nó” là câu cửa miệng của Quỳnh Hoa, không nên để ai cũng dùng, như vậy sẽ không đặc sắc .

Cho nên ở chương trước hàng chữ cuối cùng đổi thành “Hố cha nó”. Khâm thử.

22. Chương 22: Hương Hoa . . .

Cửa phòng một đường nhẹ nhàng đẩy ra, người tới thăm dò, thấy Giang Dạ Bạch trên chiếu, phát ra một tiếng thở nhẹ, phản xạ che miệng lại hết nhìn đông tới nhìn tây. Đợi trong chốc lát, thấy nàng không hề phản ứng, liền rón ra rón rén đi vào, dùng mũi chân đá đá đầu Giang Dạ Bạch.

(đọc đoạn này, ko, phải là cả chương này ta cực kỳ muốn bò ra cười =]])

Giang Dạ Bạch không nói gì: Hoa tử, ta cũng không đắc tội người a!

Người tới không phải ai khác, đúng là Hoa Âm Túy.

Hoa Âm Túy thấy nàng vẫn là không có phản ứng, nghĩ nghĩ, không biết ở đâu lấy ra cái khăn tay.

Giang Dạ Bạch nghĩ đến nàng định lau mặt ỉnh, đến khi cảm giác hơi giật mình, chỉ thấy Hoa Âm Túy dùng cái khăn tay kia đem bịt kín ánh mắt của nàng (Giang Dạ Bạch), còn buộc cho thật chặt.

Không chỉ có như thế, nàng lại cúi đầu xuống, cũng gặt gao trói luôn cả tay Giang Dạ Bạch.

Ê ... Cái này có điểm quá đáng đi! Giang Dạ Bạch xấu hổ.

Hoa Âm Túy cẩn thận kiểm tra lại nàng một lần, xác định không có sơ hở gì, liền từ dưới váy rút ra cái xẻng nhỏ bắt đầu —— đào hố.

Giang Dạ Bạch lấp bấp kinh hãi, ngưng thần lại nhìn, thật là —— đào hố!

Kỳ quái, Hoa Âm Túy vì sao muốn tới nơi ở của Cảnh Nguyên đào hố? Nàng muốn tìm đồ vật sao? Tìm cái gì?

Một loạt nghi hoặc làm phức tạp Giang Dạ Bạch, nguyên bản chỉ cần chờ đợi sẽ biết được kết quả, không cần lo âu như thế, nhưng vấn đề là —— Hoa Âm Túy thật sự đào quá chậm ! Nàng đào hai cái, ngừng trong chốc lát nghỉ ngơi, sục mấy hơi thở, lại đào hai cái, nghỉ ngơi. Giang Dạ Bạch ở một bên nhìn xem rất sốt ruột, hận không thể đi lên thay nàng đào: tỷ tỷ a người nhanh nhanh lên chút a, nếu không với tốc độ này của người, muốn đào đến năm nào tháng nào a? Vạn nhất bọn Cảnh Nguyên trở về làm sao bây giờ? !

Như thế đào đào ngừng ngừng, đại khái sau có thời gian uống chén trà nhỏ, Hoa Âm Túy rốt cục đào ra cái hố lớn như cái thùng múc nước vậy, nàng từ trong lòng lấy ra hạt giống, tỉ mỉ trồng xuống, lấp đất lên, dè cho bằng. Kể từ đó, mặt đất liền giống như không có gì xảy ra.

Sau khi làm xong hết thấy, Hoa Âm Túy lại đây tháo bỏ dây thừng cùng khăn tay của nàng, lại dò xét hơi thở của nàng, xác định Giang Dạ Bạch không tỉnh cũng không phải đang giả bộ ngủ, xoay người rời đi.

Giang Dạ Bạch ở một bên nhìn xem rãnh mạch, trong lòng âm thầm than phục người này làm việc cẩn thận đa nghi, đối với một người đang hôn mê còn lo lắng như thế. Lại tò mò nàng đến tột cùng ở đó trồng cái gì, liền quyết định ở thời điểm bản thân hôn mê thử xem, có thể vận dụng niệm lực làm cho cái đó lớn lên hay không.

Nàng thử thúc giục pháp lực, giật mình, dạ dày lập tức trào ra một cỗ nhiệt lưu thật lớn. Nay Giang Dạ Bạch đã không còn như ngày xưa, lúc này vô cùng thuần thực dất luồng nhiệt lưu kia hóa thành một sợi vô hình, hướng nơi tròn hạt giống bay đi, thậm chí không cần phân phó, sợi kia liền tự động đâm vào hạt giống bên trong, chậm rãi rút mầm nó ra, lại một đường tác động, hạt giống phá đất mà ra...

Nhất Cửu khẽ thở dài, nói: “Không nghĩ tới bất quá ngắn ngủn vài ngày, người đã đột nhiên tăng mạnh đến cảnh giới như thế.”

“Là người chỉ điểm tốt.” Lời ấy không giả, nếu không có lúc ban đầu Nhất Cửu ở bên chỉ dẫn, nàng cũng vạn vạn không thể tưởng được cỗ lực lượng dồi dào kia nguyên lai có thể sử dụng như vậy.

Nàng rõ ràng là đang cảm kích, không biết vì sao Nhất Cửu nghe xong, trầm mặc một thời gian.

Hạt giống nảy mầm, mầm khai ra cành lá, đầu cành toát ra nụ hoa, nụ hoa lại nở ra đóa hoa... Đó là một quá trình phi thường kỳ diệu. Nguyên bản chuyện tình phải mất tới cả tháng, cư nhiên ở trong một khắc (

~15phút) ngắn ngủi đã có thể hoàn thành, ngay cả chính Giang Dạ Bạch, cũng không thể không cảm khái pháp thuật cường đại.

Mà ngay tại khi đóa hoa nở ra, Nhất Cửu bất ngờ nói: “A!”

“Làm sao vậy?”

“Mau dừng lại!”

“Hả?” Giang Dạ Bạch vội vàng thu lực, nhưng đóa hoa đang nở ra, hiển nhiên là sẽ không bởi vì lực thúc giục biến mất mà cũng yên lặng theo, vẫn tiếp tục nở rộ. Cùng lúc đó, Giang Dạ Bạch nghe thấy được một mùi hương.

” Hương vị này nghe thấy rất thơm a!” Nàng nhịn không được ca ngợi.

(tại sao lại là “nghe mùi” ? ta mặc kệ tác giả a)

Nhất Cửu bất hạnh, ai thán liên tục: “Xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi cái này xong rồi...”

Giang Dạ Bạch tò mò: “Cái gì xong rồi? Vì sao xong rồi?”

Nhất Cửu không đáp, chỉ thường thường niệm vài câu xong rồi. Trong những tiếng xong rồi của hắn, đóa hoa đã tàn. Hoa này khá đặc biệt, nở ra một cái liền chết, không chỉ có như thế, tính cả lá cây và cành cũng cùng nhau héo rũ, đều bóc ra, rơi trên mặt đất hóa thành bụi. Sau đó, mặt đất lại khôi phục bằng phẳng như không.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, thực không thể tin được ngay tại một lát trước, nơi đây còn có một gốc cây hoa.

Nhưng loại mùi thơm người này, lại quán quanh trong không gian như trước, thật lâu không tan.

Giang Dạ Bạch truy vấn nói: “Đây rốt cuộc là hoa gì? Người nói cho ta biết a!” Bên này vừa hỏi xong, bên kia liền tiếp “CMN” truyền đến.

Nghe từ ngữ đặc sắc như thế, Giang Dạ Bạch không cần đoán, chỉ biết —— Quỳnh Hoa đã trở lại. Hơn nữa thực hiển nhiên, bọn họ hành động thất bại .

Một đạo tử quang (ánh sáng tím) hiện lên, Cảnh Nguyên xuất hiện tại trong phòng, tay áo của hắn thấm máu nhỏ giọt tích tấp, Quỳnh Hoa nằm ở bên trong, cả người đầm máu, xem ra bị thương không nhẹ.

“Vẫn tốt chứ?”

“CMN Thực Sơn CMN thất tinh CMN lão bắt tử CMN ...”

“Có tinh thần mẫn như thế, xem ra là không có việc gì.” Cảnh Nguyên nói xong quăng hắn một cái, Quỳnh Hoa lập tức gào lên như giết heo, nhéo ống tay áo của hắn bỏ lại, gắt gao tự nhốt mình ở bên trong.

Cảnh Nguyên dở khóc dở cười: “Người còn muốn ở đây bao lâu? Mau cút trở về chữa thương!”

Quỳnh Hoa thế này mới lưu luyến từ trong tay áo hắn đứng lên, hắn vừa động, máu lại rầm rầm giọt xuống. Cảnh Nguyên nói: “Ta đưa người trở về, người đừng có lại lộn xộn .”

“CMN Thực Sơn CMN thất tinh CMN lão bắt tử CMN ...” Quỳnh Hoa thấy không cần ra sức, dù sao nằm không có chuyện gì, lại mẫn một lần, mà ở trong tiếng mẫn của hắn, bạch cầu từ đầu ngón tay Cảnh Nguyên nhảy lên, bao lấy Quỳnh Hoa.

“Ta để cho Bạch Nương Tử đưa người trở về.”

Phốc, Quỳnh Hoa phun ra một ngụm máu tươi: “Bạch, bạch, bạch nương tử?”

“Ừ. Tên ta mới đặt.”

“Người đặt tên cái chuôi kiếm gấp thần sát thần gấp quỷ sát quỷ lên trời xuống đất độc nhất vô nhị tứ hoang bát hợp duy ngã độc tôn kêu là Bạch Nương Tử?”

Giang Dạ Bạch thế mới biết, nguyên lai tên thanh kiếm kia vốn cư nhiên là dài như vậy.

Quả nhiên, Cảnh Nguyên trả lời cũng là hai chữ: “Quá dài.”

“Cũng không thể gọi là Bạch Nương Tử a! Gọi cái tên uy vũ khí phách không tốt sao, tử như tru tiên, tiên nghịch, đầu phá thương khung gì đó ...”

“Mềm mại mau lẹ, liều chết triền miên, như bóng với hình, không rời không bỏ (bất ly bất khí). Chẳng lẽ không phải đúng là Bạch Nương Tử có tình có nghĩa lại có pháp lực cường đại trong truyền thuyết?”

(Truyền thuyết Thanh xà Bạch xà, ta ko nghĩ Cảnh Nguyên cũng có lúc sến như thế này =]])

Quỳnh Hoa lại bắt đầu học máu.

Cảnh Nguyên không hề vô nghĩa, ngón tay di động, Bạch nương tử sẽ đưa Hứa Tiên, à không Quỳnh Hoa đi.

Hắn thế này mới xoay người, bước từng bước về phía Giang Dạ Bạch , sau đó, tựa như thấy cái gì như là đáng sợ nhất thế gian, sắc mặt biến trắng.

Giang Dạ Bạch tưởng thân thể mình xảy ra vấn đề gì, vội vàng nhìn, rõ ràng vẫn nằm giống như đang ngủ. Nhưng biểu tình của Cảnh Nguyên hoảng sợ như vậy—— nàng chưa từng thấy hắn kinh hoảng như thế !

Nhất Cửu lên tiếng: “Hắn cũng phát hiện .”

“Gi? Hoa sao?” Giang Dạ Bạch tâm niệm vừa động, chỉ thấy Cảnh Nguyên hướng nàng ngã xuống.

A ——

Giang Dạ Bạch trở mắt nhìn hắn ngã xuống trên người mình.

Không chỉ có như thế, hắn còn ôm thắt lưng nàng, hơi thở ấm áp phun trên mặt nàng, nói ba chữ: “Muội muội, ta...”

Người làm sao vậy?

Trên mặt Cảnh Nguyên lộ ra một loại biểu tình rất kỳ quái, buông thắt lưng của nàng ra, đem thân mình từ trên người nàng lật sang một bên, sau đó liền duy trì cái tư thế cứng ngắc kia, giống như đang phải đối kháng cái gì đó, cả người phát run.

Hắn rốt cuộc làm sao vậy? Giang Dạ Bạch nhin không được hỏi Nhất Cửu.

Nhất Cửu ngáp ngừng Sau, nhẹ nhàng nói một câu: “Thế này còn không nhìn ra? Hắn trúng xuân – được .”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tục chuyện xưa như vậy, làm sao có thể không có xuân được! ! !

Cho nên, xuân được đến đây! ! Oa ha ha ha

PS: hôm nay không thoải mái, ở nhà dưỡng bệnh. Vừa mới tỉnh ngủ, càng chậm, thứ lỗi.

23. Chương 23: Kiss . . .

“Xuân, xuân xuân xuân – được?” Giang Dạ Bạch nhất thời kích động, “Chính là thứ cho tới bây giờ chỉ nghe qua trong truyền thuyết nhưng chưa bao giờ chính mắt gặp qua, trường bối dùng thì trở thành mảnh thú hồng thủy nữ nhân nhà mình nữa điểm không được chạm vào nhưng chính mình lại lén lút mua về dùng, làm cho hái hoa đạo tặc dùng thì tâm hoa nộ phóng, làm cho con gái đàn ông đều hoa dung thất sắc cái kia xuân, xuân – được?”

Nhất Cửu ngạc nhiên, “Người bị giáo huấn cái tư tưởng gì a!” Ngừng lại, cực lực trấn định nói, “Bất quá, nếu tốt như người nói, chúc mừng người, người hiện tại có thể tự thể nghiệm một phen .”

“Cái mùi hoa kia, chính là xuân – được sao?”

“Đó là ‘Phật chê cười’, sinh trưởng trong đất, không cần ánh mặt trời, tác động bằng mùi.” Nhất Cửu bổ sung, “Hoa Âm Túy trồng nó xuống ở đây, vốn định làm cho nó lén lút nở hoa ở dưới đất, mùi lại thẩm

thấu đi lên, mê hoặc người trong vô hình. Không nghĩ tới sẽ bị người mạnh mẽ rút ra, cũng bức hoa nháy mắt nở ra. Do đó, mùi lập tức nồng đậm trăm ngàn lần, cho nên người mới có thể ngửi thấy được.”

“Hoa Âm Túy quá âm hiểm ! Nàng muốn làm gì Cảnh Nguyên sư huynh của ta !” Giang Dạ Bạch nắm tay, lòng đầy căm phẫn!

“... Người vẫn là trước hết nghĩ đến Cảnh Nguyên sư huynh của người sẽ làm gì người đi.”

“Hả?” Giang Dạ Bạch ngẩn ngơ, sau đó mới phản ứng lại, đại sự không ổn! Có lẽ là bởi vì thân thể còn hôn mê, nàng có thể cứ việc nhìn rõ ràng cảnh tượng phát sinh trong phòng, nhưng cảm xúc cũng không khắc sâu như khi tỉnh. Bởi vậy, lúc trước Cảnh Nguyên gục ở trên người nàng, nàng cũng không cảm thấy đau đớn. Nay bị Nhất Cửu nhắc tỉnh như vậy, ngay lập tức da đầu phát run, tình thế nghiêm trọng.

Lại nhìn Cảnh Nguyên, hai mắt đỏ đậm, toàn thân run run cuộn mình, một bàn tay trên mặt đất thật chậm cũng cố dùng sức chuyển dời, một chút một chút, cố gắng tạo ra khoảng cách với nàng.

Nhất Cửu bội phục nói: “Tiểu tử này lực khắc chế thật sự là kinh người, đáng tiếc, nếu là ‘Phật che cười’, thì đến ngay cả Phật tổ thấy đều mê đảo, nhìn xem hắn có thể chống đỡ được bao lâu.”

Giang Dạ Bạch vội la lên: “Người mau nghĩ biện pháp đi!”

“Ta có biện pháp nào?”

“Người hiểu biết hoa này như vậy, khẳng định biết phương pháp giải cứu!”

“Ta biết một phương pháp giải cứu chính là...”

“Là cái gì?” Giang Dạ Bạch truy vấn.

Nhất Cửu ập a ập ứng: “Chính là cái kia... Sáng mây, chiều mưa, ngày ngày đêm đêm, kẻ trên người dưới.”

Giang Dạ Bạch phì nhỏ một tiếng, cảm giác mặt mình thực nóng.

Mà lúc này, Cảnh Nguyên đột nhiên giống như vô pháp nhẫn nại, hướng nàng xông tới, khoảng cách lúc trước vụt và như vậy mới tạo ra lập tức sẽ biến mất, Giang Dạ Bạch nhìn vào ánh mắt, trong lòng đột nhiên đau xót.

“Muội muội...” Cảnh Nguyên nắm lấy mặt của nàng, trong mắt dường như ẩn lệ lóe ra bên ngoài, biểu tình vô hạn bi thương. Từ lúc Giang Dạ Bạch gặp hắn tới nay, hắn trước mặt người ở bên ngoài vẫn đều là dáng vẻ cười nhẹ tao nhã mê người, thiếu biểu lộ cảm xúc chân thật, mặc dù đối với Quỳnh Hoa, cũng càng nhiều là lãnh khốc âm hiểm. Bởi vậy có thể nói, đây là lần thứ hai hắn có vẻ khác thường như thế.

Lần đầu tiên là nàng ăn phi kiếm của hắn, khi hắn ngẩng đầu thì thào tự nói đây là thiên ý; lần thứ hai chính là hiện tại.

Một loại bi thương rõ ràng như thế.

Một loại tuyệt vọng thâm trầm như thế.

Cảnh Nguyên hắn... Làm sao vậy?

Giang Dạ Bạch nghĩ đến đây, đột nhiên thấy bả vai tê rần, hồn phách giống bị thân thể hút trở về, cảm thấy giật mình. Nàng chợt mở mắt ——

Đời mạng a! Ở thời điểm máu chốt như vậy cư nhiên từ trạng thái hôn mê tỉnh lại ! ! !

Từ lúc đó, sức nặng Cảnh Nguyên đặt ở trên người nàng, hơi thở hắn gần trong gang tấc, toàn bộ bị thân thể chân thật vô cùng cảm giác được.

Giang Dạ Bạch không hề nghĩ ngợi liền vung tay đẩy hắn: “Buông ra! Buông —— “

“Muội muội!” Cảnh Nguyên thấy nàng tỉnh, cũng rõ ràng hoảng hốt, theo bản năng che miệng của nàng, “Người đừng kêu, hãy nghe ta nói!”

Giang Dạ Bạch vội vàng gạt đầu.

“Ta, ta trúng độc ...” Cảnh Nguyên miêu tả vẫn là hàm súc như vậy, “Chỉ có người có thể cứu ta...”

Giang Dạ Bạch nhất thời toát mồ hôi lạnh—— đại ca ta biết ta có thể cứu người vấn đề là ta không nghĩ muốn cứu người a!

“Cho nên, tiếp theo vô luận gặp phải cái gì, đều cầu người trăm ngàn lần, trăm ngàn lần đừng giẫy dụa!”

Làm sao có thể không giẫy dụa! ! ! Giang Dạ Bạch vội vàng sống chết lắc đầu.

“Ủy khuất người.” Cảnh Nguyên nói xong, trên cánh tay dùng sức, Giang Dạ Bạch nhất thời bị dọa, nhắm mắt lại thét chói tai, nằng kêu vang như vậy, thế cho nên có thể cảm thấy được màng tai mình chấn động.

Nhưng mà, ngay sau đó, lỗ tai mũi miệng liền hết thấy bị cái gì đó bao phủ.

Rầm ——

Ọc ọc ọc ——

Giang Dạ Bạch mở to mắt, thấy đầy trời đều là nước, Cảnh Nguyên ôm nàng, bọt khí thật dài từ miệng nàng cùng trong lỗ mũi toát ra, nhìn qua lại là hỗn độn, lại là xinh đẹp.

Không, sẽ, đi?

Lại, ngâm, nước, rồi? !

Trên người truyền đến cảm giác nóng lạnh song song, lạnh là nước, nóng là Cảnh Nguyên. Ngay khi Giang Dạ Bạch cảm thấy mình sắp bị chết đuối, Cảnh Nguyên đột nhiên quay đầu đến, hôn lên môi nàng.

“Dạ Bạch, cái gọi là tam tông tứ đức, công dung ngôn hạnh, người phải học cho tốt. Như vậy tương lai mới có thể gả ột phu quân tốt.”

“Tựa như mẹ gả cho cha sao?”

“Đúng.”

“Kia hay là thôi đi. Cha rất xấu !”

“Dạ Bạch, cái này người không cần lo lắng , mẫu thân đáp ứng Cảnh gia cầu hôn, tìm được cho người phu quân tốt.”

“Không giống với cha?”

“Hoàn toàn không giống!”

“Như vậy sao được? Trên thế giới này nam nhân ta thích nhất chính là phụ thân !”

“Tiểu thư, chúc mừng , nghe nói cô gia hấn đồ cử nhân !”

“Tiểu thư, không tốt , nghe nói cô gia hấn lên Thục Sơn tu chân!”

“Tiểu thư, xong đời , Cảnh gia đến từ hôn ! !”

...

Vô số thanh âm, khắc sâu như thế, quanh quẩn ở bên tai. Xem mười sáu năm nay, tự lúc còn nhỏ tới nay, hai chữ Cảnh Nguyên này, liền phảng phất rửa ma, như bóng với hình.

Hắn cho nàng mà nói, vẫn là một người thân rất xa xôi, người xa lạ quen thuộc nhất. Là nhân duyên cha mẹ kỳ vọng, bạn bè chúc phúc, người bên ngoài cực kỳ hâm mộ. Là bước ngoặt vận mệnh của nàng, là nguyên nhân nàng lên núi tu chân.

Nhưng mà, cũng là một đạo kiếp số không thể nói trong lòng nàng, một cái khúc mắc không thể cởi bỏ.

Mà nay, hắn dựa vào như thế... Gần.

Tứ chi giao triền, hô hấp liên miên. Dòng khí của hắn tràn đầy ở trong miệng nàng, chọc thủng xác và tinh thần đều lâm vào sợ run.

Đột nhiên trở nên như vậy như vậy... Chán ghét.

Giang Dạ Bạch bắt đầu sống chết giây dựa: “Buông, buông ra...” Nhưng nàng vừa mới nói hai chữ, nước vô cùng vô tận ọc ọc tiến vào, theo sát sau, là Cảnh Nguyên lại một lần nữa tới gần, dán sát vào, độ khí cho nàng.

Thân thể thong thả trầm xuống. Trôi giạt từ từ, nói chuyện không đâu, phảng phất rơi xuống vách núi đen, lại phảng phất hãm ở trong mộng.

Như thế hoang đường, như thế gấp gáp, cùng với, như thế ... Tâm loạn như ma.

Cảnh Nguyên, Cảnh Nguyên... Người muốn làm cái gì?

Vì sao nơi này tất cả đều là nước? Nơi này là chỗ nào?

Giang Dạ Bạch cực lực mở to mắt, thấy, cũng là gần trong gang tấc ánh mắt Cảnh Nguyên, sâu kín thật sâu.

Lại sau đó ——

Rầm, thanh âm dòng nước một lần nữa trở lại trong tai.

Trước mắt không còn, thân mình chợt nhẹ, thế giới chợt sáng lên.

Đầu Giang Dạ Bạch hiện ra, nàng trôi lên mặt nước.

Cảnh Nguyên đã xong mục đích hôn chân thật là vì độ khí, buông nàng ra, một bàn tay vẫn ôm vào trên lưng của nàng, tay kia thì hướng trên bờ chỉ một cái, Bạch Nương Tử ôn nhu bay vòng lại đây, đưa bọn họ mang tới bờ sông.

Trước mắt cảnh sắc vô cùng quen thuộc: thác nước, bích đàm, rừng cây.

Hắn cùng nàng, ẩm ướt chặt vật, đều ướt sũng giống nhau.

Nhất Cửu ở trong cơ thể nàng nhẹ nhàng thở dài: “Chiêu này không sai. Xác thực là phương pháp không tử vong lại càng có thể giải trừ tình – dục.”

“Tử, tử... vong?”

“Phải. Vừa rồi tiểu tử này dùng thuật di thuật đem người và hắn cùng nhau biến đến trong hồ sâu này, người sẽ không chịu được nước, mắt thấy sẽ bị chết chìm, ý niệm muốn cứu người trong đầu hắn vượt qua tình – dục, vì thế, độc ‘Phật chề cười’ liền được phá giải.” Nhất Cửu nói tới đây, trong thanh âm mang theo vài phần thương xót, “Loài người luôn hướng đến tư lợi bản thân, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có ngoại lệ, mà nháy mắt ngoài ý muốn như vậy, cũng là khoảng cách với thần, gần như vậy.”

“Có ý tứ gì?” Giang Dạ Bạch không rõ.

Nhất Cửu nở nụ cười: “O(_)O “

Vì thế Giang Dạ Bạch hiểu được, hắn lại đang trốn tránh đề tài .

“Thực xin lỗi, tiểu sư muội, lúc trước mạo phạm.” Lọt vào trong tầm mắt, Cảnh Nguyên khôi phục bình thường, tao nhã hướng nàng xin lỗi.

Nhưng Giang Dạ Bạch lại cảm thấy hắn lại cách mình xa xôi .

Nếu nói, Cảnh Nguyên có rất nhiều khuôn mặt, như vậy không thể nghi ngờ biểu hiện giờ phút này, là cực giả dối .

Giang Dạ Bạch há miệng thở dốc, muốn nói gì, Cảnh Nguyên ngắt lời nàng: “Ta biết trong lòng người có rất nhiều nghi vấn, chính là, hiện tại ngay cả ta cũng không phải rất rõ ràng. Người yên tâm, ta khẳng định sẽ điều tra rõ chân tướng.”

“Ta...”

“Việc này rất cổ quái, tiểu sư muội, người ta đều phải cảnh giác nhiều hơn.”

“Người...”

“Khiến người gặp phải chuyện tình nguy hiểm như vậy, thật sự là thật có lỗi...”

Giang Dạ Bạch liên tiếp bị chặn họng, rốt cục nổi giận, quát: “Ta nói, người để cho ta nói cho hết lời được không? !”

Cảnh Nguyên ngạc nhiên.

Giang Dạ Bạch lắc lư đứng lên, vuốt vuốt tóc ướt sũng, sau đó đối diện ánh mắt của hắn, hai tay chống nạnh, nghiêm mặt nói: “Ôm cũng đã ôm, sờ cũng đã sờ, thân thiết hơn cũng đã hôn. Cảnh Nguyên sư huynh, người tính... khi nào thì cưới ta nha? Vẫn là, cái gì cũng đã phát sinh, chiếm hết tiện nghi rồi tính xoay người bước đi?”

Nói xong những lời này, nhìn mặt Cảnh Nguyên hoàn toàn sững sốt, nàng trong lòng cảm động rơi lệ: mẫu thân a! Ta thế này coi như là thay người ... báo thù một chút đi?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: người ta hoàn toàn sẽ không viết KISS!

24. Chương 24: Ngộ Đạo . . .

Nếu Cảnh Nguyên nói có, như vậy mục đích nàng đến Thục Sơn đi đạo cũng coi như viên mãn, có thể trực tiếp tiết lộ thân phận sau đó dẹp đường hồi phủ; nếu Cảnh Nguyên nói không, nàng liền một khóc hai nháo ba thất cổ, hoàn toàn bôi xấu thanh danh của hắn, sau đó phỉ tay mang theo người một đám mây tiêu sái mà đi.

Tóm lại vô luận Cảnh Nguyên nói có hay là không, nàng đều tính công đạo ầu thân.

Giang Dạ Bạch càng nghĩ càng cảm thấy chính là một cái hôn có thể đổi lấy cục diện này, thật sự có lỗi. Huống chi, cái hôn kia của Cảnh Nguyên căn bản là không phải khinh bạc, mà là cứu nàng.

Cho nên nói, Cảnh Nguyên a Cảnh Nguyên, người hiện tại biết, không nên đắc tội nữ nhân, lại càng không nên cứu giúp?

Giang Dạ Bạch cười ánh mắt cong cong.

Mà Cảnh Nguyên sau khi thấy nàng tươi cười, thần sắc kinh ngạc tắt đi, khóe môi nhếch lên, cũng gọi lên độ cong sung sướng.

Tâm Giang Dạ Bạch không lý do bỗng nhảy dựng, ý thức được nguy cơ nào đó.

Cảnh Nguyên bỗng nhiên dang tay giữ chặt nàng, sau đó nhẹ nhàng kéo, nàng liền đứng thẳng không xong, đầu tiên vào trong lòng hắn. Nàng cuống quýt lấy tay chống đỡ, muốn rút thân thể từ trong lòng hắn ra, nhưng vừa nhắc đầu, chỉ thấy con ngươi đen lạnh lẽo gần trong gang tấc, ánh mắt trong suốt, tựa như nước ấm.

“Tiểu sư muội...” hắn bật ra hơi nhẹ phẩy ở trên mặt nàng, vì thế mặt Giang Dạ Bạch lập tức đỏ lên. Mà hắn lại giống như không biết nàng có bao nhiêu xấu hổ quần bách, dựa vào càng gần, nhẹ nhàng nói, “Với tu vi của ngươi như bây giờ, không có cách nào ở cùng một chỗ với ta a...”

“Hà?”

Cảnh Nguyên cười búng lên cái trán của nàng. Giang Dạ Bạch đau xót, vội vàng che trán. Mà y bào (áo)Cảnh Nguyên lay động, tự nhiên đứng lên, lại nghiêng người, hướng nàng vươn tay, từng chữ từng chữ nói: “Tu luyện cho càng cường đại, sống sót, sau đó... Lại ở bên nhau.”

Chân trời ráng hồng ở phía sau hắn tạo nên khung cảnh tươi đẹp, ánh tịch dương màu vàng bao quanh hình dáng hắn, thân hình của hắn thoát nhìn cao lớn như vậy.

Mà lúc này, một lần nữa quên đi vận mệnh xảy ra trước mặt, Giang Dạ Bạch nghĩ tới Ma giới sắp xâm nhập, thiên nhân sắp vỡ vụn, cùng sinh linh sắp đổ thán...

Nhân thế trăm năm, ban đầu có thể không can hệ đến nàng, nhưng ở giờ khắc này, hoặc là nói, ở một khắc khi nàng trở thành đệ tử Thực Sơn, liền biến thành trách nhiệm, sứ mệnh, kiếp số của nàng, cùng một nhịp thở với nàng.

Ánh mắt Giang Dạ Bạch lập tức đã ươn ướt. Nàng bỗng nhiên hối hận vì chính mình vừa rồi khinh bạc, hồ thẹn hơn vì cho tới nay vẫn tận tụy tiêu cực.

Trả thù a hối hận a vì mẫu thân cãi nhau a cái gì, trước mặt ma tộc xâm nhập, có tính là gì? Có tính là gì đâu! ! !

Cảnh Nguyên nhẹ nhàng thở dài, ngồi xuống ôn nhu đỡ lấy bả vai của nàng nói: “Ma tướng địch tới, đại nạn trước mặt, tiểu sư muội, xin thứ cho ta vô tâm với nhân duyên...”

“Sư huynh người đừng nói nữa!”

“Nhưng ta tin tưởng, lấy thiên phú cùng tạo hóa của tiểu sư muội, tuyệt đối có thể vượt qua kiếp nạn này...”

“Sư huynh người đừng nói nữa!”

Cảnh Nguyên trong mắt tràn đầy thương tiếc: “Kỳ thật người là cô nương tốt, thiện lương, trí tuệ, ôn nhu...”

“Sư huynh người đừng nói nữa! Đằng sau! Đằng sau...” Giang Dạ Bạch dùng sức kéo ống tay áo của hắn, ánh mắt nhìn phía sau hắn.

Cảnh Nguyên quay đầu, đầu cánh rừng kia, không biết từ khi nào có một người đang đứng, trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ —— hắn ướt sũng, cùng nàng ướt sũng.

Là một đệ tử cũng mặc tử y khúm núm đi đến, ánh mắt cũng không biết nên nhìn đi đâu, nhưng lại so với hai người bọn hắn còn muốn xấu hổ hơn, mở miệng nói: “Cái kia, Cảnh, Cảnh Nguyên sư huynh... Sư phụ..., xuất , xuất quan sớm.”

“Gì?” Cảnh Nguyên kinh ngạc.

“Vừa, vừa rồi có hai người xâm nhập phía sau núi, bởi vì không thấy Thiển Minh sư huynh, cho nên Thất Tinh kiếm trận không thể vây khốn bọn họ, Vô Cực Thiên Thư bị bọn họ đánh cắp, sư phụ thực, thực giận, hạ mệnh toàn sơn tìm kiếm, cần phải tìm ra hai người kia.” Sau khi tử y đệ tử ấp a ấp úng nói xong lời này, sợ hãi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, “Cho nên, cái kia... Sư phụ nói nếu có nhìn thấy sư huynh, thỉnh sư huynh nhanh chóng đi gặp người.”

Cảnh Nguyên lĩnh mệnh nói: “Phải.” Thuận thế cũng nâng Giang Dạ Bạch dậy, “Tiểu sư muội, người đi về trước thay quần áo, có gì chờ ta trở lại nói sau.”

Giang Dạ Bạch há miệng thở dốc, Cảnh Nguyên đột nhiên đem tóc trên mặt nàng vén đến sau tai, cười vô cùng thân thiết.

Quả nhiên, động tác này làm ánh mắt người bên cạnh càng thêm không thích hợp .

Bạch quang lướt qua, Cảnh Nguyên biến mất. Lưu lại Giang Dạ Bạch một người, một mình đứng tại chỗ bị tiếp tục vây xem cực kỳ tàn ác.

Cuối cùng, vẫn là Tử y đệ tử kia thay nàng giải vây: “Kia, cái kia, vị sư muội này, người, người mau trở về thay quần áo đi, miễn cho, cảm lạnh.”

Giang Dạ Bạch xem như nghe đến đây, người này nguyên lai không phải luống cuống, mà là căn bản bị cà lăm.

Nàng cảm kích thi lễ, ôm quần áo nước nhỏ giọt không ngừng, nhanh chân bỏ chạy.

Mà trong lúc chạy hỗn độn, có cái gì đó, cùng rơi xuống theo giọt nước trên quần áo.

Cảnh... Nguyên...

Hay ột tên... Cảnh Nguyên...

Hỗn đản!

Cái gì sống sót, lại ở bên nhau.

Cái gì thiện lương ôn nhu trí tuệ!

Cái gì đại nạn trước mặt vô tâm với nhân duyên!

Tất cả đều là giả giả giả !

Tên kia căn bản là lấy nàng làm tấm chắn, trốn tránh hoài nghi của các trưởng lão đối với hắn a!

Hắn và Quỳnh Hoa, hai kẻ lòng muông dạ thú chạy tới cấm địa trộm đồ, trong lòng biết sự tình bại lộ sẽ bị hoài nghi, vì thế tương kế tựu kế, nương theo danh nghĩa giải độc nhảy vào trong bích đàm, đem vết máu trên thân rửa sạch sẽ, sau đó lại cùng nàng khanh khanh ta ta đàm luận cái gì hôn nhân đại sự, để cho người khác nghĩ rằng trong khoảng thời gian này hắn đều ở một chỗ cùng nàng...

Giang Dạ Bạch càng nghĩ càng xấu hổ và giận dữ, càng nghĩ càng run rẩy —— Cảnh Nguyên sở dĩ có thể thận trọng như thế, lại nói vẫn là do nàng ban tặng, là nàng tự ỉnh thông minh, ngược lại bị hắn nhân cơ hội lợi dụng!

Đáng giận đáng giận đáng giận!

Thế mà nàng vừa mới trong nháy mắt, còn bị cái thân ảnh hào quang vạn tượng làm cảm động, cho rằng bản thân mình rất nhỏ bé;

Thế mà nàng còn tưởng rằng Cảnh Nguyên hứa hẹn với nàng, nói về sau nhất định, nhất định sẽ ở bên nhau;

Thế mà nàng nghĩ đến mình dù sao cũng là không giống người thường...

Thế mà nàng...

A a a a, rất tức giận rất tức giận rất tức giận.

Giận Cảnh Nguyên hai mặt, càng giận chính mình bị nhan sắc làm mờ ý chí.

“Người...” Nhất Cửu bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi, “Đang khóc sao?”

“Ai cần người lo!” Giang Dạ Bạch đột nhiên bước chân dừng lại, một phen lau đi bọt nước trên mặt, lớn tiếng nói, “Tuổi trẻ có ai không yêu phải cần bà !”

“Ách...” Nhất Cửu thức thời ngậm miệng lại.

Giang Dạ Bạch mở miệng hít sâu, lại ngang ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời. Tịch dương còn chưa hết, bầu trời thực xanh thoát nhìn rất gần, gần như là duỗi tay ra liền có thể bắt được, xanh như là có thể đem hết tạp niệm dơ bẩn, toàn bộ lắng xuống.

“Tuy rằng là bản thân tự ngộ ra, nhưng cũng không có sai! Ta a...” Nàng hướng lên trời cao vươn một bàn tay, lại chậm rãi nắm chặt, “Phải về gặp phụ thân cùng mẫu thân! Ta không thể ở nơi quỷ quái này lãng phí thời gian quá dài, mà làm cho nhị lão ở nhà mẹ goá con cô sống quăng đời còn lại. Cho nên, ta muốn sống sót! Nhất định phải sống sót!”

Trước tiên che lại thiên nhân!

Gánh toàn bộ trách nhiệm trên lưng!

Sau đó, tuyệt không khuất phục vận mệnh.

Nắm tay, khoảng cách với bầu trời giống như gần chỉ có một thước chậm rãi nắm chặt, mà đồng thời nắm chặt, còn có giấc mộng, còn có hi vọng, còn có ——

Trưởng thành chỉ trong một buổi chiều .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thực nhiệt huyết có hay không?

Thực dốc lòng có hay không?

A, ề mặt, rõ ràng là muốn làm chuyện ác đát~ một chương này làm sao cứu vớt?

25. Chương 25: Đại Diễn . .

Nghe nói, Vô Cực thiên thư bị đánh cắp quan hệ đến an nguy mấy ngàn vạn sinh linh nhân giới, cực kỳ trọng yếu.

Nghe nói, tam đại trưởng lão đều bị kinh động, trước tiên xuất quan .

Nghe nói, là bị hai người trộm đi, trong đó một người còn hình như là đệ tử Thục Sơn, chính là lúc ấy che mặt, thấy không rõ bộ dáng, lục đại đệ tử liên thủ làm một người bị thương nặng, nhưng vẫn để bọn họ đào thoát.

Nghe nói, Thiển Minh sư huynh mất tích, mọi người hoài nghi, hẳn có phải chính là một trong số đó hay không...

Nhiều lời đồn đãi bắt đầu từ trong hàng đệ tử lan truyền ra, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bận việc bất quá không có tâm tu luyện —— chỉ một người ngoại lệ.

Đó chính là Giang Dạ Bạch.

Tự ngày ấy sau khi trở về từ bích đàm, nàng liền dường như thay đổi thành người khác, sửa tính lười nhác tùy tiện được chăng hay chớ ngày trước, không để ý đến chuyện bên ngoài, dốc lòng tu tập.

Phương pháp nàng tu tập cũng bất đồng với người khác. Đệ tử khác đều là theo khuôn phép cũ bắt đầu từ ích cốc (nhịn ăn uống) nhập môn, mà nàng phản lại đạo hạnh, muốn ăn cái gì thì ăn, ngay từ hoa nhỏ ngoài cửa sổ, từ từ đến cá nhỏ trong bích đàm, lại tới tiệm cơm ở ngoài ngàn dặm... Cơ hồ chỉ cần nàng thi triển niệm lực, liền không chỗ nào không đến. Mà Nhất Cửu lại ở bên chỉ điểm, nói cho nàng kỳ thật đều có thể không cần miệng, trực tiếp mang tới tiến vào bụng. Giang Dạ Bạch làm dựa theo phương pháp của hắn, đối với con chim bay qua ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua, chim kia liền thoát cái biến mất, trực tiếp vào bụng của nàng.

“Rất hung tàn .” Lòng nàng có chút thích thích.

Nhất Cửu giảng đạo: “Cái này gọi là không đánh mà thắng.”

“Tu luyện như vậy thật sự hữu dụng?”

“Đương nhiên, người ngẫm coi, khi người cùng người khác đánh nhau, hẳn một kiếm hướng người đâm tới, nhưng kiếm đang trên đường, lại hút mất, bị người ăn, hẳn sẽ thế nào?”

“Ta cảm thấy, hẳn một kiếm đâm tới, sau đó hút một cái, người biến mất, tựa hồ rất tốt...”

“... Người rất hung tàn .”

Cứ như vậy, nháo cái qua mấy ngày, trong nháy mắt, đã đến đại diễn bá sư cuối tháng.

Mà lúc này, tương quan lời đồn đãi đã thăng cấp thành “Thiển Minh cầu kết người ngoài lấy trộm Vô Cực Thiên Thư, Thục Sơn trấn sơn chi bảo ” . Trong lúc nhất thời, gió thổi mưa giông trước cơn bão, đệ tử Thục Sơn ai ai cũng cảm thấy bất an.

Ba mươi tháng tám, giờ dần. (khoảng 3h sáng)

Giang Dạ Bạch đang ngủ mơ màng nhận thấy được trên đầu có cái gì đó, giật mình một cái, mở mắt ra, liền thấy Ngôn Sư Thái ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn chằm chằm nàng.

Nàng theo bản năng rụt đầu co lại về phía tường: “Làm sao?”

Ngôn Sư Thái này mấy ngày hôm trước, lại lâm vào trạng thái mê man bất tỉnh. Theo như Hoa Âm Túy chính là “Lại bị thần lẫn nhập vào “; Theo Bạch Liên nói là “Lại bị bệnh”. Bởi vậy Giang Dạ Bạch mới có thể thanh nhàn.

Không nghĩ tới giờ phút này nàng lại tỉnh, nhưng lại khuya khoắt chạy đến trong phòng nàng nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng đang ngủ. Nghĩ vậy, Giang Dạ Bạch liền nổi da gà toàn thân, vì thế lại rụt lui về hướng tường: “Này... Người không ngủ được nhìn ta gì chứ?”

“Đó là một cơ hội!” Bên ngoài bay tới một câu.

Giang Dạ Bạch không hiểu được: “Gì?”

Ngôn Sư Thái dán sát vào nàng: “Qua một canh giờ nữa, đại diện bá sư mà bắt đầu. Ta nghĩ qua, nếu muốn lật đổ Cảnh Nguyên, đây là cơ hội tốt nhất!”

“...” Vị tỷ tỷ này còn không chịu buông tha là thế nào!

“Người ngẫm lại xem, đến lúc đó trước công chúng nhiều người như vậy, trước mặt ba vị sư tôn, người vạch trần chính hắn là người đánh cắp Vô Cực Thiên Thư, kể từ đó, hắn tất thân bại danh liệt, không cần chúng ta trực tiếp động thủ, sư tôn sẽ giết hắn!” Trong căn phòng ảm đạm ánh mắt Ngôn Sư Thái lóe sáng.

“Ta không có chứng cứ.” Giang Dạ Bạch lại hoàn toàn không kích động, thản nhiên nói, “Cảnh Nguyên vào núi sớm hơn ta, được trưởng lão tín nhiệm, ta vô duyên vô cớ nói xấu hắn, lại không có căn cứ chính xác, mọi người sẽ không tin tưởng.”

Ngôn Sư Thái nhếch môi mà cười: “Sao lại không có chứng cứ? Đừng quên... Thiển Minh ở trên tay chúng ta.”

Giang Dạ Bạch chấn động.

Ngôn Sư Thái nháy mắt: “Muốn đem giả nói thành thật, không dễ dàng. Nhưng Cảnh Nguyên đánh cắp Vô Cực Thiên Thư nguyên bản chính là sự thật. Đem một chuyện có thật, nói trở thành sự thật, chẳng lẽ còn có cái gì khó khăn sao? Chỉ cần người làm theo ta nói, ta cam đoan, đại diện bá sư hôm nay, chính là chỗ Cảnh Nguyên táng thân!”

Ầm ỳnh ỳnh —

Mơ hồ có tiếng sấm từ ngoài phòng truyền đến. Chỉ chớp lát sau đã nổi lên mưa to tầm tã trút xuống.

Giang Dạ Bạch nhìn mưa ngoài cửa sổ, dường như hoảng hốt. Cái gì cũng không nói.

Giờ mẹo (khoảng 5h sáng). Không ánh sáng.

Trên trời mây đen dày đặc, mưa to tàn sát bờ bãi, tiếng chuông tại Thượng Quang điện trong ngày mây mù này, cũng nghe qua rầu rĩ, như bị bọc một tầng vải, nghe không giống chuông.

Lưu Băng mang theo chín tân đệ tử xếp thành hàng bước vào đại điện. Giang Dạ Bạch đi sau cùng, nàng vừa vào, cửa đại điện liền nặng nề khép lại.

Đây là lần đầu tiên nàng đến Thượng Quang điện, lần trước lên núi nàng bị sét đánh, không đợi yết kiến sư tôn đã bị nâng đi rồi. Nay cẩn thận đánh giá điện phủ cao nhất Thục Sơn phái theo truyền thuyết bên ngoài, nếu phải đánh giá, như vậy chính là một chữ — nghèo.

Hai chữ — thực nghèo.

Ba chữ — vô cùng nghèo!

Căn bản chính là một gian sảnh bình thường thông với phòng lớn, trừ bỏ khoảng trống đặc biệt lớn trải bên ngoài, còn lại cái gì cũng không có. Nhà người bình thường còn có thể khắc vài bức họa trang trí một chút, Thục Sơn ngược lại, vách tường loang lổ ngay cả cái phấn cũng chưa trát, lộ viên gạch trụi lủi.

Bất quá, tuy rằng đơn sơ, nhưng vừa tiến vào, Giang Dạ Bạch liền cảm ứng được áp lực nặng trĩu, từ chính phương bắc truyền đến.

— chính phương bắc trên đài cao, ba người ngồi.

Trong đó hai người đều là tóc mai bạc trắng, lão giả tiên phong đạo cốt, duy độc người bên phải, là thoát nhìn thực trẻ tuổi, bất quá hơn ba mươi tuổi, mi như viễn sơn, môi đỏ như son, có chút phong lưu tuấn mỹ.

Thấy Giang Dạ Bạch nhìn hắn, còn hướng nàng cười cười.

Cười đến Giang Dạ Bạch trong lòng căng thẳng, vội vàng cúi đầu mắt xem mũi, mũi xem tâm, đi theo đội ngũ đi đến trung tâm đại điện, dừng lại, đứng yên.

Trong tai nghe Lưu Bằng sư huynh nói: “Chín người vô giai đệ tử (đệ tử không có phẩm cấp, giai vị) đã đến, thỉnh sư tôn phát lệnh.”

“Ai là Giang Tiểu Dạ?” Một tiếng truyền tin.

Vì thế loạt xoạt, ánh mắt những người khác toàn bộ hướng về phía nàng.

Giang Dạ Bạch không thể không ngẩng đầu lên, cứng ngắc trả lời: “Chính là... Đệ tử...”

Người hỏi đúng là vị trưởng lão thoát nhìn thực tuổi trẻ tuần mỹ kia, vừa nghe nói chính là nàng, lúc này, nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá một phen: “Người chính là tiểu nha hoàn thay thế Giang Dạ Bạch đến Thục Sơn nhưng trên đường bất hạnh bị sét của Quỳnh Hoa đánh trúng?”

“... Dạ.”

” Phu nhân nhà ngươi vẫn tốt chứ?”

“Hả?” Giang Dạ Bạch ngẩn ra. Phu nhân? Ý hấn là... Mẫu thân sao?

Chỉ thấy tuần mỹ trưởng lão sâu kín thở dài, trên mặt lộ ra sắc hoài niệm nói: “Ai, chuyện cũ nhắc lại, muốn rơi lệ. Năm đó, phu nhân nhà ngươi không nhìn theo đuổi của ta gả cho Giang cổ nhỏ, ta khóc lớn một hồi nản lòng thoát chí lên núi xuất gia làm đạo sĩ, nhaoáng một cái đã hai mươi năm a...”

“Khụ khụ khụ khụ...” Hai vị trưởng lão cùng lên tiếng ho khan, biểu tình xấu hổ.

Mà Giang Dạ Bạch cũng đã nghe nói, không nghĩ tới người này đúng là người theo đuổi mẫu thân năm đó! Quả nhiên, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, lưu thương tổn cho người khác, ở nơi nào cũng có a! Đến đời nàng, liền đổi thành người khác thương tổn nàng, hừ, thật không công bằng!

Trưởng lão bên trái mở miệng nói: “Chu sư đệ, nhân thoại để sau, chúng ta trước làm chính sự.”

Trưởng lão tuần mỹ vẻ mặt bình tĩnh: “Gấp cái gì, Cảnh Nguyên còn chưa trở về...” Vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài một tiếng lanh lảnh nói: “Cảnh Nguyên đã trở lại.”

Thanh âm kia, đúng là của Cảnh Nguyên.

Lông mi Giang Dạ Bạch không tự chủ được run lên, hai tay, chậm rãi nắm chặt tại bên người.

Trưởng lão ở giữa mặt có đổi sắc: “Đã trở lại? Mau vào!”

Nguyên bản cửa điện khép lại chậm rãi đẩy ra hướng hai bên, bốn bóng người xuất hiện ở bên trong tầm mắt, bên ngoài rõ ràng mưa to như chút, nhưng đến trên người bốn người, liền tự động chảy tới hướng khác, bởi vậy thoát nhìn giống như là bốn người mặc áo mưa trong suốt trên người, cách trở hoàn toàn nước ở bên ngoài.

Mà đi tuốt đằng trước mặt, chính là Cảnh Nguyên.

Cảnh Nguyên đi vào điện, khom mình hành lễ nói: “May mắn không làm nhục sứ mệnh, ba vị tiên nhân đều mời tới.”

Ba người đi theo phía sau hấn, một người thoát nhìn vừa bản vừa gầy vừa già lại lôi thôi, mặc cũng rách tung toé như khất cái (ăn mày); còn lại một người khác là một phu nhân béo, mỗi bước đi khiến thịt mỡ trên người lúc lắc lúc lắc; may mắn người thứ ba đủ đẹp cũng có đủ phong tư, vẫn hồi mặt mũi cho danh hiệu “Tiên nhân” này.

Giang Dạ Bạch nhận ra được, nàng chính là Thần cơ tiên xu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngắn quá độ, chương tiếp theo sẽ bùng nổ

~Cảnh Nguyên tiểu bằng hữu không hay ho

Giang Dạ Bạch thật sự sẽ bị Ngôn Sư Thái lợi dụng nhân cơ hội hãm hại hấn sao?

Ngày mai có mới, chú ý đón đọc

~

26. Chương 26: Thần Y . . .

Ba người này nàng biết đến để làm gì, nhưng đệ tử khác rõ ràng không biết, bởi vậy, thấy trên đại điện báisư, cư nhiên xuất hiện ba kẻ ngoại nhân, mọi người đều thực ngạc nhiên.

Mà trưởng lão họ Chu đã đứng lên, vô cùng kinh hỉ đến nghênh đón trước mặt Thần cơ tiên xu : “Tiên tử thể nhưng đến đây! Tiên tử nhiều năm không gặp, vẫn là khuôn mặt như ngọc a! Năm đó ta cơ duyên xảo hợp được nhìn thấy dung mạo tiên tử, tâm trí hướng về người, không thể tự thoát ra được cho nên lên núi xuất gia làm đạo sĩ...”

“Khụ khụ khụ khụ!” Đại trưởng lão ở giữa lại bắt đầu xấu hổ ho khan.

Giang Dạ Bạch xem như hiểu được —— cảnh tình này Chu trưởng lão là gặp người nào là yêu người đó !

Thần cơ tiên xu nghĩ chắc cũng biết phẩm hạnh người này, thản nhiên cười nói: “Ta đây là vì Thục Sơn lập công .” Nói xong ánh mắt liền liếc qua đại trưởng lão, “Xem ra, đại trưởng lão hôm nay chẳng những đáp tạ ta vì quý phái chọn lựa thiên đồ (đồ đệ trời ban), còn phải cảm tạ ta năm đó trong lúc vô ý cho các người đưa đi nhân tài xuất sắc như Chu tiên hữu vậy.”

Người này nói cực khéo, chẳng những hóa giải chê cười Chu trưởng lão, lại đem đề tài chuyển tới chính sự.

Quả nhiên, đại trưởng lão nghe vậy nhân cơ hội nói: “Đúng vậy đúng vậy, hôm nay thỉnh ba vị tiên hữu đến, chính là vì chuyện chọn lựa thiên đồ.” Ánh mắt của hắn ở trên người chín tân đệ tử đảo qua, trầm giọng nói: “Bốn phái mỗi ba trăm năm, đều sẽ chọn lựa ra một đệ tử, ban cho danh hào ‘Thiên đồ’, danh như ý nghĩa, cái gọi là thiên đồ, tức đệ tử của trời, thân phận tôn quý, quyền lực và trách nhiệm trọng đại. Mà năm nay, lại đã đến kỳ chọn lựa. Các người chín người tuy là tân tấn đệ tử, nhưng đều có khả năng tham tuyển.”

Giang Dạ Bạch yên lặng rơi lệ trong lòng: trưởng lão, người mắt không chớp lừa gạt người mới như vậy... Kể chịu chết sẽ thành ma, còn thiên đồ cái gì.

Mọi người nghe xong quả nhiên thực hưng phấn, nhất là Bạch Liên, vội vàng hỏi: “Sư tôn, chúng ta mới vừa mới bắt đầu tu luyện, cái gì cũng chưa lĩnh hội hết, cũng có thể lên làm thiên đồ sao?”

Đại trưởng lão hòa ái dễ gần trả lời: “Đương nhiên, thiên mệnh không kể trước sau.”

Nhị trưởng lão ở một bên bổ sung: “Nếu là thiên đồ, tự nhiên là từ trời đến tuyển. Mà phương thức thiên tuyển chính là ——ba vị tiên hữu này sẽ cùng chúng ta gọi thần y xuất hiện, lại từ thần y đến lựa chọn chủ nhân của hắn, kế thừa thần chi y bát (kiến thức của thần).”

Thần y? Đó là cái gì? Giang Dạ lần đầu nghe nói còn có truyền thống loại này, chẳng lẽ tuyển kẻ chết thay còn mang bất mạch?

Nàng rất nhanh liền phát hiện mình nghe hiểu nhầm.

Tam đại trưởng lão cùng ba vị tiên hữu nhìn nhau, bắt đầu sắp xếp, đồng thời ngâm xướng một loại pháp thuật, giữa không trung chậm rãi xuất hiện một cái vòng tròn hình cung, mà ở tâm hình cung có một vầng sáng màu xanh lục, bị triệu hồi ra cũng không phải người, mà là một bộ quần áo, nhìn qua cũng thấy chẳng khác gì một cái áo bào trắng bình thường.

(Ayu: thì ra ‘Thần y’ ở đây ko phải Y trong ‘Y dược’ mà là ‘Y phục’ – quần áo, ra là bộ quần áo thần kỳ, ta cũng nhầm :]])

Đại trưởng lão nói: “Đệ tử khác đâu?”

Nhị trưởng lão đáp: “Đều hầu ở ngoài cửa điện.”

Đại trưởng lão gật gù đầu, ánh mắt hướng về thần y: “Như thế, làm phiền Thần Quân chọn người.”

Thần y đầu tiên là bay ra đại điện, ở ngoài điện chuyển động nửa ngày, sau đó mới thực không tình nguyện trở về, ở đỉnh đầu chín tân đệ tử xoay quanh.

Giang Dạ Bạch cảm thấy nó giả vờ giả vịt, rõ ràng trước đó đã định sẵn chọn người nào rồi, đến đây đi! Nàng tâm niệm đoạt lấy, bất cứ giá nào, sớm cũng một đao trể cũng một đao, đơn giản đến sớm.

Thần y quả thực hướng nàng bay đến, tựa như có tay chân, tiến lên nhẹ nhàng quần lấy nàng.

Giang Dạ Bạch cảm thấy giống như có gì đó ám áp đặc biệt mềm mại ôm lấy, cả người sáng khoái.

Chu trưởng lão kinh hãi nói: “A, Thần y chọn Tiểu Dạ Dạ!”

Đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão trao đổi ánh mắt, nhị trưởng lão cũng lộ vẻ tươi cười nói: “Không sai không sai, quả nhiên là hậu sinh khả ỷ, thiên đồ lúc này đây, sinh ra tại bên trong tân đệ tử!”

Cảnh Nguyên bởi vì sớm biết sẽ là nàng, cho nên biểu tình trấn định. Mà đệ tử khác nhìn nàng, hoặc ghen tị hoặc hồ nghi hoặc cực kỳ hâm mộ nhiều thái độ bất đồng.

Giang Dạ Bạch nhìn không được đưa tay sờ sờ bộ quần áo kia, thực linh hoạt a... Cũng không biết là làm từ cái gì, có thể thoải mái như thế... Cũng không biết ăn nó sẽ như thế nào...

Vừa nghĩ như vậy, quần áo trên người vút một cái, liền từ trên người nàng nhảy dựng lên, nhảy lên đến giữa không trung run run một trận.

“Cho nên vị thiên đồ này...” Nhị trưởng lão ca ngạo mới nói được một nửa, thấy biến cố như vậy chỉ có thể dừng lại, kinh ngạc nhìn Thần y.

Hiển nhiên đây là lần đầu tiên phát sinh tình huống như vậy, biểu tình đại trưởng lão cũng cứng lại rồi.

Cảnh Nguyên tiến lên hai bước, ngẩng đầu nói với Thần y: “Làm sao vậy?”

Thần y bay đến phía sau hắn, dùng ống tay áo đỡ vai hắn, lộ ra nửa cổ áo, còn tại không ngừng lúp, có vẻ rất sợ hãi.

“Phát sinh chuyện gì?” Đệ tử khác bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

Thần cơ tiên xu nhú nhú mảy: “Chẳng lẽ chúng ta triệu hồi đến không phải Thần y?”

(Cái ‘Thần y’ này rất thú vị =]])

“Làm sao có thể, lão phu ba trăm năm trước từng thấy nó, chính là nó năm đó chọn Sùng Hương!” Lão khát cái nói. Chúng đệ tử lại một trận kinh ngạc —— người này cư nhiên từ ba trăm năm trước còn sống đến giờ? Hắn rốt cuộc bao nhiêu tuổi a!

Béo phu nhân hoạt động thân mình bư hân của nàng, tiến lên đối thần y nói: “Thần Quân có thể có nan ngôn chi ẩn (lời khó nói) ? Vì sao xuất hiện biến cố?”

Thần y đơn giản ngay cả tay áo đều lui lên, cuộn mình thành một đoàn bắt tại trên lưng Cảnh Nguyên. Cảnh Nguyên gặp biến không sợ hãi, mỉm cười nói: “Thần Quân, ngươi lộ vẻ như vậy với ta, mọi người sẽ cho ta là thiên đồ được lựa chọn hôm nay.”

Thần y nghe vậy vội vàng lưu luyến ly khai lưng của hắn, bay đến bên người đại trưởng lão.

Đại trưởng lão chỉ vào Giang Dạ Bạch nói: “Thần Quân, ngươi tuyển thiên đồ là nàng?”

Thần y cong cong cổ áo, xem như gật đầu.

“Vậy ngươi vì sao lại đột nhiên thoát đi?”

Nhan sắc Thần y đột nhiên biến thâm, lại nhìn kỹ, không phải nhan sắc biến thâm, rõ ràng là đột nhiên tẩm nước. Từng giọt lớn nước từ phía trên áo rơi xuống, giọt đến trên đất, thoát nhìn giống như là đang bình thường khóc thút thít.

Mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Bất quá trong lòng Giang Dạ Bạch, cũng thực hiểu được. Nàng vừa rồi động thềm ăn, nghĩ sai thì hồng hết, Thần y kia nhận thấy được nàng muốn ăn nó, cho nên sợ hãi bắt đầu khóc.

“Ta...” Nàng đành phải cứng rắn ngẩng đầu lên, tiến lên cứu cuộc. Ai ngờ mới vừa đi vài bước, thần y liền vút một cái bay thẳng mấy trượng về phía sau, lui đến trên nóc nhà.

Cái này, tất cả mọi người đã nhìn ra —— nó sợ nàng.

Giang Dạ Bạch liếm liếm môi, xấu hổ mở miệng: “Ta... Sẽ đối xử với người thật tốt.”

Thần y đành chỉ run rẩy.

“Ta... Cam đoan.” Giang Dạ Bạch vươn một bàn tay thề.

Thần y kia thế này mới nhần nhó xoay niết từ trên nóc nhà phi xuống dưới, sau khi vòng quanh nàng bay ba vòng, lại lần nữa chậm rãi, thật cẩn thận, thậm chí mang theo vài phần lấy lòng khoác lên người nàng.

Hai vị trưởng lão đến tận đây, cũng rất cục thở phào nhẹ nhõm. Đại trưởng lão nói: “Giang Tiểu Dạ, thần y nếu chọn người trở thành thiên đồ, người cần phải chăm chỉ tu tập, lấy thiên hạ thương sinh làm trọng, lấy trừ ma vệ đạo là nhiệm vụ, không được cô phụ thiên mệnh giao cho, sư môn kỳ vọng cao.”

Giang Dạ Bạch nghĩ rằng không phải là làm kẻ chết thay đi vá trời thôi, nói còn thật là dễ nghe a. Nhưng ở mặt ngoài vẫn là cung kính đáp ứng, làm cái đại lễ.

Đại trưởng lão gật gật đầu, lộ ra vẻ vừa lòng: “Tốt. Vậy người hôm nay bắt đầu, từ ta tự mình giáo tập (dạy dỗ tập luyện). Đệ tử khác, cũng không được bởi vậy nổi giận, phải khắc khổ chăm chỉ, tranh thủ sớm ngày thăng cấp.”

Tám người cùng ứng khẩu kêu lên.

“Như thế liền trở về đi.” Không nghĩ tới Thục Sơn điện phủ đơn sơ, đại diện bá sư cũng là hết thấy giản lược, căn bản không có như trong tưởng tượng của Giang Dạ Bạch đập đầu a kính trà a bá sư a truyền thụ a cái gì, hơn nữa ngay cả triệu hồi thần y cũng là không hoa lệ như vậy.

Bất quá, pháp thuật mặc dù không hoa lệ, vật nọ cũng là thật sự tốt. Từ lúc bộ quần áo này phủ thêm phía sau, Giang Dạ Bạch liền cảm thấy cả người mình đều nhẹ đi, có cảm giác mũi chân tùy tiện điểm một cái, có thể bay lên không.

Ra điện sẽ thử một lần. Nàng thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, Ngôn Sư Thái đột nhiên cố ý vô tình đi đến bên cạnh nàng ho khan một tiếng thật mạnh. Giang Dạ Bạch căng thẳng trong lòng—— đúng vậy, nàng sao lại quên mất chính sự.

Lúc này dừng bước, xoay người, cất cao giọng nói: “Ba vị sư tôn, đệ tử có việc bẩm báo.”

Nguyên bản đám người đang muốn tán đi, nhân những lời này mà dừng lại.

Ba vị trưởng lão nguyên bản là muốn cùng ba vị tiên nhân ôn chuyện, nghe vậy cũng nhất tề ngẩng đầu, hướng nàng nhìn lại.

Giang Dạ Bạch đầu tiên là nhìn thoáng qua Ngôn Sư Thái, hướng nàng gật gật đầu, sau đó mới lại chuyển mắt liếc nhìn Cảnh Nguyên một cái, Cảnh Nguyên lộ ra vẻ tò mò, có vẻ thực cảm thấy hứng thú đối với lời nói tiếp theo của nàng.

Giang Dạ Bạch lại hướng phía trước đi tới vài bước, hoàn toàn đi tới giữa ba vị trưởng lão, cách bọn họ không xa quá vài bước. Nếu luận tân đệ tử, khoảng cách nàng như vậy xem như vượt rào, nhưng nàng vừa được phong làm thiên đồ, thân phận đã bất đồng với người bên ngoài. Bởi vậy, mọi người tuy rằng cảm thấy nàng đi quá gần, nhưng không nói gì.

“Sư tôn, đệ tử ngày gần đây phát hiện, Thục Sơn chúng ta, có một gian tể.”

Đứng ở trước mặt ba vị sư tôn, Giang Dạ Bạch dùng thanh âm so với bình thường càng trong trẻo cũng càng bình tĩnh, như thế mà nói.

27. Chương 27: Dị Biến . . .

Quả nhiên, lời vừa nói ra, tất cả mọi người trở nên biến sắc.

Ngay cả Chu trưởng lão cũng trầm giọng nói: “Tiểu Dạ Dạ, loại chuyện này không thể nói lung tung !”

“Ta nếu dám nói, đương nhiên còn có chứng cứ.”

Đại trưởng lão nhíu mày, ánh mắt như chớp nhận: “Là ai?”

Giang Dạ Bạch ánh mắt quét về phía sau, xem ai ai kinh, liếc ai ai trốn, mọi người đều tránh né, cuối cùng, dừng trên mặt một người.

Ánh mắt người nọ nheo lại, môi đỏ mọng khẽ nhếch, thần sắc ngưng trọng.

Mà một bên Hoa Âm Túy đã bỏ đá xuống giếng hô lên tên của nàng: “Ngôn Sư Thái? !”

“Sư tôn, gian tế chính là —— hắc!” Ánh mắt Giang Dạ Bạch tuy rằng nhìn chằm chằm Ngôn Sư Thái, nhưng hướng ngón trỏ vươn đến, lại là chỉ về một phương khác ——

Mà ở nơi đó, lẳng lặng, gọn sóng, Cảnh Nguyên đứng thẳng không sợ hãi.

Mọi người ồ lên.

Thần cơ tiên xu lên tiếng nói trước: “Nhầm lẫn rồi chăng?”

Cảnh Nguyên cười nhẹ, “Tiểu sư muội, người chỉ ta sao?”

“Sư tôn, hắc chẳng những cấu kết với Quỳnh Hoa trộm Vô Cực thiên thư, lại còn phong ấn Thiển Minh sư huynh! Ta biết Thiển Minh sư huynh hiện ở nơi nào. Thỉnh sư tôn đi theo ta.” Giang Dạ Bạch biết nói vô ích, xoay người dẫn đường, Chu trưởng lão lại hô một tiếng “Chậm đã” .

Giang Dạ Bạch dừng lại.

Ánh mắt Chu trưởng lão chớp động, chậm rãi nói: “Việc này không phải là nhỏ, hiện mười sáu người ở trong điện, đều không thoát khỏi can hệ. Bởi vậy, vì đề ngừa vạn nhất, ta đề nghị chúng ta cùng nhau hành động, cho dù là xem Thiển Minh, cũng phải mười sáu người cùng đi.”

Giang Dạ Bạch ngây người một chút, không nghĩ tới thoát nhìn cả lơ phất phơ không đứng đắn, tam trưởng lão thế nhưng tâm tư thận mật (thận trọng, ẩn mật) như thế! Nàng không khỏi vụng trộm nhìn về phía Ngôn Sư Thái, Ngôn Sư Thái bất động thanh sắc gật đầu.

“Được.” Giang Dạ Bạch lúc này đáp ứng, “Thiển Minh sư huynh ngay tại nơi ở của hắc, thỉnh chư vị đi trước xem cho rõ. Đi theo ta.”

Chu trưởng lão mỉm cười: “Không cần phiền toái như vậy.” Nói xong, tay áo dài màu lam nhẹ nhàng vung lên, cảnh tượng nháy mắt di động, rõ ràng đã ở trong phòng Thiển Minh.

Các tân đệ tử nhìn đến căn phòng hoa lệ như thế, đều kinh ngạc giống như Giang Dạ Bạch lúc trước.

“Ngay ở bên trong này.” Giang Dạ Bạch đến trước tủ quần áo, đưa tay mở ra, một đám khói trắng đột nhiên lao ra, nhào vào trên mặt nàng, khói trắng kia tốc độ cực nhanh, nàng căn bản không chỗ nào né tránh, vừa vặn đang trở mặt bị phủ vào, thần y trên người đột nhiên bay ra, che trước mặt nàng.

Khói trắng bổ nhào vào trên quần áo, phụt một tiếng, tiêu tán vô hình.

Thần y hạ xuống, một lần nữa trở lại trên người Giang Dạ Bạch.

Chúng đệ tử tự nhiên lại bị một màn này chấn trụ, nghẹn họng nhìn trần trời.

Mà đám người Thần cơ tiên xu lại không hổ là nhìn mãi đã quen, chỉ cười giải thích: “Có thần y hộ thể, người sau này cái gì cũng không phải sợ hãi.”

Giang Dạ Bạch thế mới biết mình nhận được thứ bảo bối thực khó lường. Nhưng kể từ đó, kế hoạch của nàng ngược lại bị phá hủy...

“Ngày mai, người ở trên đại diện tố cáo Cảnh Nguyên, sau đó mang theo ba vị trưởng lão đi đến chỗ ở của Thiển Minh, nói ọi người hần đã bị phong ấn tại gương trong tủ quần áo.” Một canh giờ trước, Ngôn Sư Thái bày kế như thế.

“Nhưng là, nếu thực bị bọn họ thấy Thiển Minh sư huynh phong ấn trong gương, mà sư huynh nói cho bọn họ chân tướng sự tình, làm sao bây giờ?” Nàng nhớ rõ, Thiển Minh trong gương vẫn có thể nói !

Ngôn Sư Thái nhú mày cười: “Người vừa mở ngăn tủ ra, khói mê sẽ khiến người mê đảo, người sẽ lâm vào hôn mê. Mà gương, đương nhiên đã không còn ở nơi đó.”

“Hả?”

“Căn cứ chính xác nhất là lúc máu chốt người đột nhiên hôn mê, người cảm thấy các trưởng lão sẽ làm sao?” Ngôn Sư Thái cười đến xinh đẹp mà tàn nhẫn, “Cho dù bọn họ không tin Cảnh Nguyên là gian tế, nhưng nhiều dấu hiệu như vậy cùng một chỗ, bọn họ cũng không thể không áp dụng chút hành động, tỷ như nói —— nhốt hần lại.”

“Người không phải nói làm cho sư tôn trực tiếp giết hần sao?”

“Ta đã nghĩ lại, việc này không thể thành sự thật. Thực Sơn nghìn năm qua, chưa từng có tiền lệ sư phụ giết đồ đệ, bởi vậy trông cậy vào bọn họ giết Cảnh Nguyên, hay là thôi đi. Chỉ cần Cảnh Nguyên có thể bị vạch trần, hơn nữa lại hạn chế pháp lực của hần, ta liền có biện pháp tự mình động thủ .”

“Người vì sao nhất định phải giết Cảnh Nguyên?”

Biểu tình Ngôn Sư Thái ngay lúc đó lập tức trở nên rất kỳ quái: “Này thôi... Chờ hần đã chết người sẽ biết...”

Giang Dạ Bạch phẫn nộ!! Đây, tỷ tỷ, đây là ngôn tình tiểu thuyết không phải huyền nghi (bí ẩn, trinh thám)tiểu thuyết a ! ! !

Phẫn nộ thì phẫn nộ, mê hoặc thì mê hoặc, nhưng tánh mạng ở trên tay đối phương, vẫn là không thể không nghe theo.

Ngôn Sư Thái người này âm hiểm quỷ bí, tất có mưu đồ.

Giang Dạ Bạch vốn đang nghĩ tới muốn không rõ ràng ăn luôn Ngôn Sư Thái đi, nhưng tâm niệm vừa động, vẫn là cảm thấy tìm ra chân tướng so với giết nàng quan trọng hơn. Đành phải nhẫn xuống, ngoan ngoãn nghe theo an bài của nàng làm việc.

Cứ như vậy, đến giờ phút này tủ quần áo mở ra, khói mê toát ra, kế hoạch vốn là gần như hoàn mỹ.

Không nghĩ tới ngàn tính vạn tính, hớ một chút —— nàng đột nhiên chiếm được một kiện thần y. Hơn nữa thần y này ngoài công cụ giữ ấm che đậy thân thể vừa khéo mỹ quan hào phóng ngắn gọn, ưu điểm ngoại hạng, cư nhiên còn có thể tự động phòng ngự!

Do đó, khói thổi không đến, nàng làm sao ngắt đi được?

Giang Dạ Bạch sợ sệt chẳng qua là chuyện nháy mắt, mà tủ quần áo mở ra rõ ràng hiển lộ —— không có gương. Không có Thiển Minh. Cái gì cũng không có.

“Tiểu Dạ Dạ, Thiển Minh đâu?” Chu trưởng lão hỏi.

Giang Dạ Bạch vội vàng nhìn Ngôn Sư Thái, Ngôn Sư Thái phẫn nộ cắn răng, cuối cùng thực không tình nguyện hướng ánh mắt lên nóc nhà.

Giang Dạ Bạch ngẩng đầu, chỉ thấy trên xà ngang lộ ra một cạnh gương, nguyên lai là ở trên kia.

Theo ánh mắt của nàng, những người khác cũng thấy được gương trên xà ngang, Chu trưởng lão nhẹ điểm mũi chân, bay lên lấy gương xuống dưới.

Mà những người khác, nhìn thấy phù trên mặt sau gương, nhất tề biến sắc.

“Ma, ma, ma... Ma phù!” Thần cơ tiên xu đã bị đả kích không nhỏ, thân mình bắt đầu phát run.

Lão khất cái kia lại kích động, cầm gương, nhìn chăm chăm mặt trên linh phù, nét mặt già nua từ trắng biến hồng, lại từ hồng biến xanh: “Ba trăm năm ... Ba trăm năm ! Ma giới! Thế nhưng lại xuất hiện ! !”

Béo phu nhân phản bác: “Không có khả năng, thiên nhân còn chưa mở, ma vật không có khả năng xuất hiện!”

“Vậy người nói đây là cái gì?”

Béo phu nhân nhìn đạo phù, biểu tình trên mặt cũng thay đổi biến sắc.

Đại trưởng lão đột nhiên túm lấy tay Giang Dạ Bạch hỏi: “Người xác định là Cảnh Nguyên phong ấn Thiển Minh vào trong kính này ?”

Giang Dạ Bạch không nhìn được Thiển Minh trong gương còn sống hay không, tình hình lúc này chỉ có thể phá bình phá ngã (bỏ cái cũ) rồi cuộc vu oan: “Phải, đạo phù này, từ trong tay áo hắt quăng ra! Tay áo của hắt có cổ quái!”

Lời này vừa ra khỏi miệng, nguyên bản Cảnh Nguyên thăng lưng thực trấn định, rốt cục cũng thay đổi sắc mặt.

Ánh mắt mọi người nhất tề nhìn qua tay áo của hắt.

Nhị trưởng lão, cũng chính là sư phụ của Cảnh Nguyên, nghiêm túc nói: “Cảnh Nguyên, đưa tay áo của người ra.”

Cảnh Nguyên nhìn về phía Giang Dạ Bạch, Giang Dạ Bạch không dám nhìn thẳng hắt, vội vàng quay đầu, nghĩ rằng: thực xin lỗi đại ca, là người đối ta vô tình trước cho nên giờ phút này đừng trách ta đối với người vô nghĩa. Tay áo của người lại nhiều lần đem Quỳnh Hoa đến, khẳng định bên trong có gì ám muội. Người chỉ có thể oán chính mình tay chân không đủ lưu loát, còn để lại sơ hở lớn như vậy ở trên người.

“Cảnh Nguyên!” Nhị trưởng lão trong thanh âm đã mang theo uy nghiêm.

Cảnh Nguyên nhẹ nhàng thở dài, sau đó cởi bỏ vạt áo, đem tử bào bên ngoài, chậm rãi cởi ra.

Nhị trưởng lão hoàn toàn không cho hắt cơ hội gì, tử bào còn chưa hoàn toàn rời khỏi người, đã đưa tay đoạt lấy, sau đó đón gió run lên, chỉ nghe loảng xoảng lang lang, trong tay áo, rơi ra một đồng đồ vật.

Đĩa, bát, chiếc đĩa, thìa.

Đủ loại, rực rỡ muôn màu.

Phàm là liên quan đến đồ ăn, toàn bộ đều có.

Hơn nữa rơi nữa ngày cũng không thấy ngừng, vẫn còn lục tục không ngừng rớt ra bên ngoài.

Biểu tình nhị trưởng lão đã thật không tốt: “Này, đây là cái gì?” Hắt hướng Cảnh Nguyên rống lên.

Cảnh Nguyên nhẹ nhàng hướng ánh mắt qua Giang Dạ Bạch: “Tiểu sư muội, người tới nói cho sư tôn, những vật này là cái gì.”

Giang Dạ Bạch nhất thời trắng mặt: “Ta, ta ta làm sao có thể biết!”

“Cái này...” Trên mặt Cảnh Nguyên bỗng nhiên biểu hiện vô cùng ôn nhu vô cùng tao nhã còn dẫn theo chút tươi cười sủng nịch (cưng chiều), nhẹ nhàng nói, “Không phải đều là người ăn còn lại sao?”

Cái gì —— sao ——

Trong lúc nhất thời, bát đĩa thìa đĩa này ở trong đầu Giang Dạ Bạch bay nhanh xoay quanh, nàng a một tiếng, rốt cục nhớ tới ——

Lúc trước nàng lấy lý do mình sắp chết yêu cầu Cảnh Nguyên vì nàng mang tới thiên hạ mỹ thực (đồ ăn ngon).

Mà mỹ thực, xác thực quả thật thực, được đưa tới đều là chứa trong các vật dụng.

Mà nàng, lúc ấy cũng xác thực quả thật thực không tha mấy vật dụng này cũng ăn luôn.

Nói cách khác, bắt đầu từ ngày đó, hấn liệu trước sẽ có sự việc như vậy, cho nên không đem mấy đồ rác đó vứt bỏ sao?

Giang Dạ Bạch kinh ngạc nhìn Cảnh Nguyên, từ chân bắt đầu hướng lên trên đầu.

Mà Cảnh Nguyên vẫn là ôn nhu tao nhã cười như vậy, nhìn vào mắt nàng, thậm chí so với ngày thường càng thêm vô cùng thân thiết.

Giang Dạ Bạch đột nhiên lao về phía hấn.

Mọi người ở đây lấp bắp kinh hãi, nghĩ đến nàng muốn tìm hấn liều mạng, vội vàng đều rút vũ khí chuẩn bị cứu người, chỉ thấy Cảnh Nguyên mở rộng hai tay, kéo nàng ôm vào lòng.

Mà cùng lúc đó, Giang Dạ Bạch lên tiếng khóc lớn nói: “Sư huynh ta sai lầm rồi —— ta chuyển sang phe người được không —— “

28. Chương 28: Hãm Hại . . .

Cảnh Nguyên thần nhiên cười: “Biết sai rồi?”

“Phải!” Giang Dạ Bạch túm tay áo của hấn bắt đầu gạt lệ.

“Sai ở đâu?”

“Sai ở lung tung nói xấu sư huynh, sư huynh đạo đức tốt hiệp cốt nhu trằng (nghĩa hiệp ôn nhu) chính trực thiện lương trừ bạo giúp kẻ yếu không thẹn thiên địa sánh vai nhật nguyệt lại như thế nào làm ra chuyện tình heo chó không bằng chân ngoài dài hơn chân trong khi sư diệt tổ tai họa nhân gian bực này?”

Đối với nàng trong giọng nói ản phúng (ản ý trào phúng), Cảnh Nguyên thần sắc không thay đổi, cũng không biết là thực nghe không hiểu hoặc là giả nghe không ra, chính là nâng nhẹ tay phủ xuống đầu nàng nói: “Biết sai rồi thì...”

Còn chưa nói xong, Giang Dạ Bạch đột nhiên từ trong lòng hấn rút ra một vật.

Cảnh Nguyên nhất thời cả kinh, đang muốn đoạt lại, thần y khẽ động, đem vật tráo một cái, ản qua ngón tay hấn, liền mềm nhũn rơi vào trong quần áo, bị bắn ngược ra.

Giang Dạ Bạch cầm vật đó lên mau lui ba bước, xoay người đưa tới trước mặt đại trưởng lão: “Sư tôn, cho người!”

Như thế trước mắt bao người, Cảnh Nguyên tự nhiên không thể lại lần nữa ra tay, trong lúc nhất thời, sắc mặt bụi bặm, trở nên rất khó xem.

Ánh mắt đại trưởng lão ngưng ở trên vật đó, thân hình chấn động thật mạnh, mà một bên nhị trưởng lão lại hai mắt bạo liệt: “Vô Cực... thiên thư!”

Vật ấy chính là Vô Cực thiên thư!

Mà quyển sách này, tất cả mọi người thấy được, là từ trong lòng Cảnh Nguyên lấy ra!

Việc này có thể so với chỉ ra chỗ hấn phong ản Thiển Minh càng thêm trực tiếp, cũng nghiêm trọng hơn!

Đại trưởng lão run run chỉ vào Cảnh Nguyên: “Người, người, người...” Nói ba chữ người, cà giạt không nói nổi.

Vẫn là Chu trưởng lão trấn định nhất, nhíu nhíu mày, đối Cảnh Nguyên nói: “Người có gì giải thích?”

Cảnh Nguyên thở sâu, ngược lại giống như thả lỏng, thần sắc không hề kích động, “Giải thích của ta hữu dụng?”

“Vô dụng.” Chu trưởng lão nói, “Thục Sơn lệnh cấm —— đệ tử không thể lấy vật phía sau núi làm của riêng, huống chi là trấn phái chi bảo.”

“Súc sinh! Uổng ta tín nhiệm người như thế, người lại, người lại...” Thân là sư phụ của Cảnh Nguyên, nhị trưởng lão quá kích động, vừa mở miệng mắng một câu, liền miệng phun máu tươi, ngã ra sau.

Đại trưởng lão vội vàng đỡ lấy hần, lạnh lùng nói: “Thực Sơn Tử Y đệ tử Cảnh Nguyên xúc phạm lệnh cấm, trộm thiên thư, khiến sư trưởng tức khí choáng váng, trước tán đi pháp lực, bắt giữ vào động Phản Tư phía sau núi, chờ Duyên Diệp tỉnh lại, lại tiếp tục xử lý!”

Chu trưởng lão đi đến trước mặt Cảnh Nguyên, thấp giọng nói: “Vây... Ta động thủ.”

Cảnh Nguyên không hề có ý phản kháng, vẫn đứng không nhúc nhích.

Chu trưởng lão niệm khẩu quyết, trong không trung vẽ ra một cái kim phù, kim phù chia làm năm góc, phân biệt dừng ở mi tâm cùng kinh lạc tứ chi (kinh mạch ở tay chân) của Cảnh Nguyên, nhất nhất tập trung. Phàm là đệ tử có chút tu vi đều biết, đây là khiển trách nghiêm khắc nhất trong phái—— đệ tử bị phong tỏa, không thể sử dụng pháp thuật cho đến khi cởi bỏ khóa.

Thần cơ tiên lộ vẻ ưu tư, tiến lên vài bước, thân thiết nói: “Cảnh Nguyên, người...”

Cảnh Nguyên hướng nàng lắc lắc đầu, ý bảo nàng không cần nhúng tay. Sau đó, đã bị Chu trưởng lão tự mình áp giải đi phía sau núi.

Đại trưởng lão thấy một cái đại diện bái sư đang tốt đẹp, bị làm thành cái dạng này, còn trước mặt người ở bên ngoài lộ việc xấu trong nhà, trong lòng ngũ vị pha, miễn bàn có bao nhiêu tức giận, cuối cùng mỗi một phát phát tay nói: “Tạm thời không có việc gì, các người trở về hết đi.”

Giang Dạ Bạch nguyên vốn tưởng rằng mình sẽ bị lưu lại lại tra hỏi, không nghĩ tới nàng cũng được đi, xem ra nhị trưởng lão hôn mê, làm đại trưởng lão hoang mang lo sợ, hoàn toàn không biết nên làm cái gì. Bất quá thể này cũng tốt, nhiệm vụ hoàn thành, nàng nên trở về cùng Ngôn Sư Thải thương nghị bước hành động tiếp theo cho tốt.

Quả nhiên, ngẩng đầu liếc nhìn Ngôn Sư Thải một cái, đối phương cũng là cái tâm tư như vậy. Hai kẻ cấu kết với nhau làm việc xấu theo đám đông trở về chỗ ở, liền đem cửa phòng đóng lại, thông qua cái lỗ hổng không được tu sửa trên tường, lại tụ tập đến cùng nhau.

“Ta quả nhiên không chọn sai người! Cái khó ló cái khôn, chiêu thức ấy đùa rất đẹp!” Ngôn Sư Thải liền khen.

Giang Dạ Bạch hì hì cười.

“Người làm sao mà biết Vô Cực thiên thư ở trong lòng Cảnh Nguyên?”

“Rất đơn giản. Thứ nhất, hần quả thật trộm được thiên thư; thứ hai, ta không tin kẻ gian trá ích kỷ như Cảnh Nguyên sẽ đem Thiên thư giao cho Quỳnh Hoa; thứ ba, ta cũng không tin vật trọng yếu như vậy hần sẽ để ở trong phòng hoặc là nơi khác, như vậy, thiên hạ còn có chỗ nào so với chính trên người hần càng làm cho hần yên tâm?” Giang Dạ Bạch đùa cợt nở nụ cười, “Cho nên, ta liền ôm thử xem, trong tâm tính sờ sờ, quả thực bị ta tìm được.”

Ánh mắt Ngôn Sư Thải lóe ra: “Không nghĩ tới... nha đầu người, còn rất thông minh!”

“Ta chỉ là đối với hần có vẻ nhìn thấu thôi.” Giang Dạ Bạch ngưng mắt, ra vẻ không muốn nói thêm.

Vì thế Ngôn Sư Thải liền thức thời chuyển đề tài: “Hần hiện tại bị nhốt tại phía sau núi, lại bị khóa pháp lực, chính là đại cơ hội tốt của chúng ta!”

“Nhưng mà, chúng ta đi tìm hần như thế nào? Cái kia cái gì động Phản Tư, sẽ không để người tùy tiện vào đi?”

Ngôn Sư Thải ý vị thâm trường nở nụ cười: “Người khác không được, nhưng thiên đồ là người... Còn không được sao?”

Giang Dạ Bạch ở trong phòng thông thả đi vài bước, nghiêm mặt nói: “Ta có hai chỗ khó.”

“Sao?”

“Thứ nhất, cho dù ta có thể đi vào động Xám Hối, cho dù Cảnh Nguyên không có pháp lực, ta cũng không giết được hắn.”

Ngôn Sư Thái nghĩ nghĩ, “Cũng phải.”

“Cho nên người cùng ta đi. Tự người tới động thủ.”

“Thứ hai?”

“Thiểm Minh sư huynh đâu ?”

Ngôn Sư Thái cười thần bí: “Người đoán xem?”

“Còn tại trong gương.”

“Thông minh.” Thấy Giang Dạ Bạch lộ ra ánh mắt dò hỏi, Ngôn Sư Thái hơi do dự, hiện tại các nàng dù sao cũng cùng trận tuyến, hơn nữa Giang Dạ Bạch còn vừa lập công lớn, lại gạt cái gì cũng không nói, sợ nàng tức giận, liền đơn giản nói, “Kỳ thật rất đơn giản, ta đem gương biến đen, sau đó thi triển một cái kết giới ngăn cách thanh âm.”

“A...” Giang Dạ Bạch bừng tỉnh đại ngộ. Nếu muốn làm gì với Thiểm Minh trong gương, rất khó, nhưng muốn làm cái gì trong gương, lại rất dễ dàng. Biến gương thành màu đen, Thiểm Minh ở trong gương lâu dài không nhìn tới thế giới bên ngoài, lại không nghe được thanh âm, tự nhiên không có động tĩnh.

“Nếu Thiểm Minh sư huynh bên kia trong khoảng thời gian ngắn sẽ không bị lộ, như vậy ta là có thể buông tay mà làm.” Giang Dạ Bạch đứng dậy, phải đi tro bụi không tồn tại trên người, sau đó đối Ngôn Sư Thái thần nhiên cười, “Cảnh Nguyên vừa chết là ta có thể về nhà rồi.”

“Đúng vậy, người có thể thoải mái vui vui về nhà .”

“Không biết phụ thân cùng mẫu thân thế nào ...” Giang Dạ Bạch ngóng nhìn ngoài cửa sổ trước sau không ngừng mưa to, thấp giọng thì thào.

Nàng không có quay đầu, bởi vậy không thấy phía sau, ánh mắt Ngôn Sư Thái nhìn nàng, chẳng khác gì nhìn người chết.

Đêm, giờ Hợi. (~10h tối)

Giang Dạ Bạch đem theo cái giỏ, đi vào phía sau núi.

Quả nhiên, còn chưa ra khỏi rừng rậm, có một Bạch Y sư huynh hiện thân nói: “Ai?”

“Vị sư huynh này, ta là tân tiến đệ tử Giang Tiểu Dạ.”

Bạch y đệ tử ngừng lại ở trên thân y của nàng: “Người chính là thiên đồ mới tuyển ra a...”

Giang Dạ Bạch ngưỡng ngừng cười cười: “Thiên đồ này, thực không dám nhận. Xin hỏi sư huynh, động Phản Tư đi như thế nào?”

“Người muốn đi động Phản Tư?”

“Phải. Nhị trưởng lão đến nay chưa tỉnh, Chu trưởng lão sai ta tới hỏi Cảnh Nguyên sư huynh một câu. Đây là tín vật của Chu trưởng lão.” Giang Dạ Bạch nói vô ích, đưa lên một cái kiếm tuệ (vật trang trí hay treo ở chuỗi kiếm), nên đệ tử vừa thấy, quả nhiên là kiếm tuệ trên phi kiếm của Chu trưởng lão.

Giang Dạ Bạch thấy hắn mặc dù nhận ra vật này, nhưng vẫn chần chờ, liền lại nói: “Sư huynh yên tâm, ta ở ngay tại ngoài động hỏi một chút, không đi vào.”

“Được rồi. Đi thẳng phía trước, gặp một gốc cây tùng già ngàn năm, ở trước cây khấu đầu ba lần, nói ra danh tính cùng lý do của người là có thể tới.”

Giang Dạ Bạch vội vàng cảm tạ, một đường đi theo đúng chỉ thị, quả nhiên thấy một gốc cây tùng già. Nàng làm theo hướng dẫn mà bái: “Thực Sơn tân tiến đệ tử Giang Tiểu Dạ, có việc đi động Phản Tư tìm Cảnh Nguyên sư huynh.”

Bốn phía im ắng, không hề phản ứng.

Trong giỏ truyền ra thanh âm Ngôn Sư Thái, khinh mắng: “Ngu ngốc, nói tên thật !”

Giang Dạ Bạch a một tiếng, vội vàng sửa miệng: “Thục Sơn tiên đệ tử Giang Dạ Bạch, cầu được vào động Phản Tư.”

Cây tùng di động, lộ ra cái động lớn, Giang Dạ Bạch đem theo giỏ đi xuống, bên trong là đường hầm thật dài.

Giang Dạ Bạch khẽ thở dài: “Không nghĩ tới vào được dễ dàng như vậy.”

“Cũng là người thông minh, nghĩ đến hỏi lão già họ Chu phải có tín vật. Lão sắc quỷ (lão già háo sắc) kia cũng thật dễ lừa, vừa nghe nói người viết thư cho Giang phu nhân, liền vội vàng đem kiếm tuệ của mình đưa lên, để người đi đưa cho nàng. Còn nói cái gì gặp vật như gặp người. Ta hoài nghi mẹ người căn bản không nhớ rõ hẳn!”

“Ta cũng không lừa hắn, chờ đi ra ngoài, ta thật sự sẽ viết thư ẹ, cũng thật sự sẽ bí mật mang theo kiếm tuệ gửi qua.” Giang Dạ Bạch ha ha cười.

“Người như người thật đúng là...” Ngôn Sư Thái muốn nói lại thôi.

“Sao?”

“Không có gì. Xem, động Phản Tư.”

Kỳ thật không cần nàng nhắc nhở, Giang Dạ Bạch đã thấy, đường hầm phía trước có một cánh cửa, trên cửa hai chữ to, tựa như trắng sáng trong đêm đen, tỏa ra bạch quang thần nhiên ——

Phản Tư. (nghĩ lại)

Đồng tử trong mắt Giang Dạ Bạch từ nhạt biến đậm, sau đó, bước đi qua.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mọi người nghĩ phức tạp như vậy

Kỳ thật chân tướng rất đơn giản, rất đơn giản...

Cho nên, đây không phải tiểu thuyết trinh thám! ! !

Là YY văn a YY văn

~*YY : hoang tưởng, tự sướng.

29. Chương 29: Chân Tướng . . .

Cửa vẫn đóng chặt. Không thể đi vào.

Giang Dạ Bạch hô hoán vài tiếng, cũng không thấy đáp lại. Xem ra trên cửa này cũng có pháp thuật, không thể truyền tin. Sau khi hiểu ra, Giang Dạ Bạch liền lấy ra kiếm tuệ của Chu trưởng lão, gõ lên cửa, sau đó mỉm cười: “Thục Sơn đệ tử Giang Dạ Bạch, nghiệp chương nặng nề, cầu vào động nghĩ lại.”

Trên cửa, hai chữ “Phản Tư” lóe lên một chút, sau đó, cách một tiếng, cửa mở.

Giang Dạ Bạch không nóng lòng đi vào, mà là nhòm ngó qua cửa xem xét bên trong trước, so với nơi ở của các đệ tử Thục Sơn hủ lậu một nghèo hai trắng kia, điều kiện của động Phản Tư ngược lại tốt hơn rất nhiều, ít nhất có giường có bàn, còn có nước.

Nước là từ nhũ đá phía trên hang nhỏ xuống, vừa vịn nhỏ vào một cái bàn đá vòng tròn. Tí tách tí tách, thanh âm trong trẻo.

Trừ cái đó ra, không thấy bóng người.

Giang Dạ Bạch thật cẩn thận bước chân, thấp giọng kêu: “Sư huynh? Cảnh Nguyên sư huynh? Cảnh...” Vừa gọi đến đây, phía sau đột nhiên có hai cánh tay áp đến, một phen chặn ngang giữ nàng lại, đồng thời, dòng khí ấm áp phun ở sau gáy, tiếng động sâu kín: “Tiểu sư muội, người còn dám tới ...”

Cả người Giang Dạ Bạch tóc gáy đều dựng thẳng lên, nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói: “Aha, a ha ha ha, ta biết sư huynh hiện tại hận ta, cho nên ta một mình đến chịu tội thôi!”

“Ồ?” trên cánh tay Cảnh Nguyên dùng sức, kéo nàng lại gần, “Người tính chịu tội như thế nào?”

“Sư huynh, có chuyện từ từ nói...” Giang Dạ Bạch cực lực đẩy tay hắn ra, xoay người giơ giò lên, “Ta đem theo lễ vật đến, sư huynh vừa thấy liền biết.”

Trong ánh sáng u ám, Cảnh Nguyên tóc rối tung, ngoại bào cởi lúc trước cũng không khoác lại, vẫn duy trì bộ dáng khi bị khóa trụ như trước, chỉ mặc một áo trong đơn bạc (nguyên là « áo sơ mi » nhưng ta chẳng hiểu sao lại có áo sơ mi vào cái thời không này nữa). Nhưng mà, màu áo như sương, ánh lên mặt mày của hắn càng phát ra thâm đen, hơn nữa liếc xuống xương quai xanh, loang loáng như ngọc, thoát nhìn, đúng là ngon miệng không đỡ được.

Giang Dạ Bạch âm thầm nuốt nước miếng một cái.

Ánh mắt Cảnh Nguyên nhìn về phía giỏ trong tay nàng, không chút để ý lật vải che phía trên ra, một con mèo tam thể nhỏ liền như vậy “Meo meo” một tiếng nhảy ra.

Cảnh Nguyên cả kinh, vội vàng tránh né, nhưng pháp thuật của hắn bị khóa, giờ phút này chỉ là một người thường, sao địch lại mèo kia thân pháp như điện, lúc này bị bắt được vật áo, xoạt xoạt vài tiếng, ngực liền có hơn vài vết máu.

Mèo nhỏ thuận thế rơi xuống, quay đầu, mắt lộ ra hung quang.

Cảnh Nguyên kinh thanh nói: “Đây là cái gì?”

“Không có gì.” Giang Dạ Bạch chậm rì rì đáp, “Chỉ là nhìn xem sư huynh có phải thật sự không có pháp thuật hay không mà thôi.”

Cảnh Nguyên cúi đầu, phát hiện vết máu trên ngực bị mèo cào ra đang chậm rãi khuếch tán, máu đen thui chảy ròng ròng trào ra, nháy mắt đã ướt sũng áo trong. Hắn một tay ôm ngực, một tay chỉ vào nàng, “Tiểu sư muội! Người vì sao không chỉ một, mà lại tới ba lần hại ta!”

Giang Dạ Bạch trầm mặc.

Một tiếng cười duyên thay nàng trả lời: “Làm hại chính là người đó!” Cùng với tiếng cười nhỏ, con mèo tam thể nhỏ oành một tiếng, biến trở về hình người, hồng y phiêu phiêu, tươi cười ngọt ngào, liền ngay cả Cảnh Nguyên không thừa nhận cũng không được —— thật sự là một mỹ nhân!

“Người là ai?”

“Cảnh Nguyên sư huynh quyền cao chức trọng, thân phận bất phàm, tự nhiên là không nhận biết loại người dưới ta đây ... Bất quá không liên quan, người chỉ cần nhận được cái này... Là có thể.” Ngôn Sư Thái vừa nói, một bên từ trong tay áo lấy ra một đạo phù, chậm rãi đi về phía hắn.

Cảnh Nguyên lập tức lui về phía sau, trong mắt kinh hiện sợ hãi: “Đọa hồn ma ấn...”

“Cảnh Nguyên sư huynh thật không hổ là kiến thức rộng rãi, chẳng những biết đây là ma phù, ngay cả tên đều kêu ra. Đúng vậy, đây là đọa hồn. Tên như ý nghĩa, áp ấn này lên, từ nay về sau, người sẽ nghe lệnh ma tộc, thành một phần tử của chúng ta. Người không cần sợ, ta sẽ thực ôn nhu dán lên cho người...” Ngôn Sư Thái cười hết sức xinh đẹp, cước bộ cũng không cho kháng cự, nháy mắt đến trước mặt Cảnh Nguyên, nhẹ nhàng vỗ, ma phù lập tức liền chui vào chính giữa miệng vết thương bị mèo cào trên ngực hắn.

Tóc của Cảnh Nguyên tại một khắc kia, thẳng tắp bay lên, lại hỗn độn hạ xuống.

Đồng thời ngã xuống, còn có thân thể hắn.

Giang Dạ Bạch ở một bên nhìn, trong mắt hiện lên vẻ không đành lòng.

Ngôn Sư Thái cất tiếng cười to: “Thật không nghĩ tới, sự tình thế nhưng thuận lợi như thế. Ha ha ha, thật sự là trời giúp ma tộc ta!”

Cảnh Nguyên người đau nhức mà cuộn mình thành một đống, miễn cưỡng ngẩng đầu nói: “Người là ma tộc?”

“Chẳng những ta, mà nàng cũng phải.” Ngôn Sư Thải một phen kéo Giang Dạ Bạch qua. Giang Dạ Bạch ngăn ra: “Cái gì? Ta?”

“Đứa nhỏ ngốc, người cho rằng cái động lớn trong bụng người, là vô ý ? Ha ha ha ha ha ha...”

Giang Dạ Bạch nhất thời nóng nảy, giữ lấy vạt áo của nàng, “Động của ta? Người là nói dạ dày của ta, chẳng lẽ có liên quan đến các người?”

“Đương nhiên, ma lực của người là Ma giới chúng ta ban cho, nếu không, một kẻ phàm nhân tư chất kém như người vậy, dựa vào cái gì có thể nghĩ cần nuốt cái gì liền cần nuốt cái đó?”

Giang Dạ Bạch buông tay ra, lão đảo lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch lắp bắp nói: “Vì sao người biết việc này... Chuyện ta có thể ăn cái gì, trừ bỏ Cảnh Nguyên cùng Nhất Cửu... A!”

Ngôn Sư Thải nhướn mắt nhìn.

“Là người! Người chính là Nhất Cửu, đúng hay không!”

“Người đoán xem.”

“Chính là người! Ta đã nói vì sao khi người xuất hiện, Nhất Cửu dừng nói, mà khi hắn ở trong cơ thể ta, người liền mê man bất tỉnh, các người! Các người là cùng một người! !” Giang Dạ Bạch lắc lắc đầu, hai tay gắt gao ôm ở trước ngực, giống như muốn mượn tư thế này ngăn cản chút gì đó, “Người là nam hay nữ? Vì sao trăm phương ngàn kế như thế? Vì sao muốn giết Cảnh Nguyên? Lại vì sao muốn hại ta?”

Ngôn Sư Thải khinh thường nói: “Đừng đem chính mình làm trung tâm. Người chỉ là nhân tiện, chúng ta đối phó, từ đầu tới cuối đều chỉ có hắn.” Nói xong, ánh mắt lại chuyển hướng về phía Cảnh Nguyên, cười càng phát ra ngọt ngào, “Thế nào? Cảnh Nguyên sư huynh? Tư vị đạo hồn này chịu được ? Đừng sợ, rất nhanh sẽ trôi qua, chờ ma ấn ở trong cơ thể người hòa tan, lại khuếch tán đến toàn thân, người liền triệt để hoàn toàn giống như chúng ta ...”

Cảnh Nguyên đã không có cách nào khác nói được nữa, da hắn có chút sung huyết cùng phù thũng, thoát nhìn tùy thời đều đã bạo liệt.

Giang Dạ Bạch khóc ra: “Thực xin lỗi! Cảnh Nguyên sư huynh, thực xin lỗi!”

“Người đúng là nên nói xin lỗi hắn, nếu người không ngu xuẩn giúp đỡ ta khắp nơi, ta sao có thể dễ dàng thu hắn về tay như thế? Ha ha, ha ha ha ha...”

“Người cố ý ! Người cố ý !” Giang Dạ Bạch tê thanh nói, “Ngày đó ta căn bản không lên được thuyền, người cố ý thi pháp làm cho ta lên thuyền, vì chính là lợi dụng ta đi đối phó Cảnh Nguyên, đúng hay không? Sau đó người lại sợ ta không phải đối thủ của Cảnh Nguyên, cho nên cố ý cho ta cái sức mạnh này, làm cho ta có thể ăn phi kiếm của hắn, đúng hay không?”

“Người cuối cùng cũng hiểu được? Đáng tiếc, đã quá muộn. Nếu biết người là vị hôn thê của hắn, hắn sẽ không thêm bố trí phòng vệ đối với người, ta cần gì hao phí tâm tư trên người kẻ ngu ngốc là người nhiều như vậy?”

Cảnh Nguyên tuy rằng không thể nói chuyện, nhưng vẫn nghe được, nghe vậy chấn động thật mạnh, ngẩng đầu nhìn Giang Dạ Bạch, vẻ mặt không dám tin.

Ngôn Sư Thải bưng miệng cười: “Lại nói tiếp cũng thật sự là đánh bậy đánh bạ, Cảnh Nguyên sư huynh không biết người là vị hôn thê trước của hắn, lại vẫn là một phen dây dưa không rõ với người. Ha ha, thế này có tính chính là nghiệt duyên không?”

“Người đến tột cùng muốn cái gì?” Giang Dạ Bạch tê thanh (âm thanh tê lương) nói, “Muốn hắn biến thành ma tộc, người được lợi gì?”

“Hắn là thiên đồ, có thể che lại thiên nhãn, người nói, ta được lợi gì?”

“Đợi chút! Thiên nhãn! Cái kia... Không phải ta sao? ! !” Việc này, Giang Dạ Bạch hoàn toàn kinh ngạc!

“Người?” Ngôn Sư Thái cười một tiếng, tiện đà cười ngã trái ngã phải, “Đừng nói, chỉ bằng người?”

“Nhưng Thần cơ tiên xu bọn họ đều nói...”

“Hai lão bất tử, thêm một con nhóc tự cho là đúng tóc dài óc ngắn, biết cái gì!” Ngôn Sư Thái tiếp tục khinh thường.

“Nhưng là thần y...” Giang Dạ Bạch không khỏi nắm chặt quần áo trên người, thần y cũng giống như nàng, lạnh run, thoát nhìn so với nàng càng sợ hãi.

Mà ánh mắt Ngôn Sư Thái càng thêm khinh thường : ” cái áo nhìn rách nát như vậy, người thật đúng là tín nhiệm nó? Bất quá cũng là, thần giới cũng đã xuống dốc từ lâu, các người, một nhóm phàm nhân ngu xuẩn vẫn còn tơ tưởng không ngừng muốn tu chân, muốn thành tiên cái gì... Ha ha...”

Giang Dạ Bạch cắn răng, tiếp tục truy vấn: “Người nói Cảnh Nguyên là thiên đồ? Có căn cứ gì?”

“Đó là bởi vì...” Ngôn Sư Thái buột miệng đáp, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, nhất thời dừng lại, ánh mắt bỗng sắc bén lên, “Người hỏi nhiều như vậy làm cái gì?”

Giang Dạ Bạch cười thẳm: “Ta có thể làm cái gì? Ta còn có thể làm cái gì? Sự cho tới bây giờ... Ta chỉ là không chịu chết không mình bạch như vậy mà thôi!”

Ngôn Sư Thái thản nhiên liếc nàng một cái, “Yên tâm đi, ta sẽ không giết người.”

“Hả?”

“Tuy rằng người đã không còn tác dụng gì, bất quá, xem xét trước đây người còn rất nghe lời, ta sẽ tha cho người đi. Dù sao, người cũng không làm nên trò trống gì.” Ngôn Sư Thái nói tới đây, tiến lên túm Cảnh Nguyên lên, giống như điều hâu quắp con gà con, ném hẳn một cái vào trong giỏ, “Tốt lắm, đại công cáo thành, tiếp theo nên đi làm chính sự.”

Giang Dạ Bạch sợ hãi hỏi: “Cái gì... Chính sự?”

“Đương nhiên phải đi mở thiên nhân ra.” Ngôn Sư Thái nói xong, hướng nàng ném mị nhãn, “Chờ xem đi, Tiểu Bạch ngu ngốc, từ hôm nay trở đi, nhân gian sẽ là thiên hạ của ma tộc chúng ta ! Ha ha! Ha ha ha ha ha!”

Tiếng cười đột ngừng.

Ngôn Sư Thái chậm rãi, như là dùng khí lực rất lớn mới có thể nhúc nhích cúi đầu, nhìn về phía tay mình.

Một giọt nước, theo ngón tay, chậm rãi rơi xuống.

Tí tách.

Theo sát sau, giọt thứ hai, giọt thứ ba... Càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhanh.

Vẻ tươi cười trên mặt nàng cứng lại, sau đó nụ cười giống như bị úng nước, bắt đầu mơ hồ cùng biến hình.

“Thật kỳ quái a...” Giang Dạ Bạch ở nàng phía sau, nhẹ nhàng nói.

“Kỳ, kỳ, kỳ quái, cái gì, cái gì?”

” Đệ tử Thục Sơn ích cốc, ngay cả nơi ở của mình, đều không có nước. Mà trong động Phản Tư dùng để khiển trách bọn họ, ngược lại lại có một chậu nước... Người, nửa điểm cũng không thấy kỳ quái sao?” Rõ ràng là khoảng cách chỉ vài bước, nhưng thanh âm Giang Dạ Bạch nghe qua lại xa xôi mơ hồ.

Ngôn Sư Thái dùng lực quay đầu, tí tách ——

Giọt nước trên thạch nhũ vừa vắn nhỏ đến, lọt vào trong bồn, bên trong bồn nhộn nhạo lên tầng tầng gợn sóng. Cùng lúc đó, quanh mình hết thấy cũng giống như vắn nước, vắn vẹo, biến hóa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có bình lâu dài, rất vui vẻ

~~Cám ơn Hiểu Nghiên! Thân nhất môm to ~*

~Cũng cám ơn mọi người quan tâm theo dõi văn này

Tuy rằng các người đại bộ phận lặn xuống nước, nhưng ta sẽ không để ý . An tâm lặn đi, ba

~

30. Chương 30: Thủy Hóa . . .

Sau khi biến hóa, động Phản Tư, đã không phải động Phản Tư!

Mà là chỗ ở của Thiên Minh!

Đây là có chuyện gì?

Ngôn Sư Thái đang khiếp sợ, đột nhiên thấy trên chân mềm nhũn, vừa định di động, chân trái liền hóa thành bọt nước. Nàng kinh ngạc nhìn chân mình, hoàn toàn không dám động đây.

“Vũ Tiên chân nhân (sương tiên), người mau hiện ra nguyên thân ...” Giang Dạ Bạch cúi đầu cười, “Ta đánh cược với bản thân, cược người là nam hay là nữ. Hiện tại xem ra, hai cái ta đều thua. Chân thân của người là sương mù, làm sao phân chia giới tính.”

Việc đã đến nước này, Ngôn Sư Thái ngược lại nhanh chóng bình tĩnh xuống, nhìn thể xác mình còn đang không ngừng mềm hoá, quyết định tranh thủ một chút thời gian cuối cùng: “Ta làm sao lộ ra sơ hở?”

“Người có nhớ hay không ngày đó Thiên Minh sư huynh xem bệnh cho người, người học ra một con thần lằn. Người lúc ấy hôn ở trong cơ thể Ngôn Sư Thái, cho nên khi ta gọi Nhất Cửu, Nhất Cửu không đáp lại. Sau, Nhất Cửu nói với ta, hẩn trở về nhà. Nếu quả thật là như vậy, hẩn sẽ không biết ta ăn thần lằn kia. Bởi vì thời điểm ta ăn thần lằn, hẩn không ở đó, những người khác cũng không phát hiện, chỉ mình Ngôn Sư Thái biết. Nhưng là, sau, Nhất Cửu lại an ủi ta nói: ‘Quả Giáng Châu cùng thần lằn người đều đã có thể thuần thực khổng chế, tương lai cái kia... Ách, ăn thịt người, cũng chẳng qua là vấn đề thời gian.’ cũng chính là tại khi ấy, ta kết luận, người và Nhất Cửu, là cùng một người.” (không nhớ rõ thỉnh lật xem chương 16, hiện tại biết lúc ấy Tiểu Dạ Dạ vì sao tuyệt vọng như vậy đi :P)

(Ayu : à...bây h thì em đã hiểu :))

Mặt Ngôn Sư Thái một mảnh bại, lẩm bẩm nói: “Ta xem thường người... Ta quả nhiên... Xem thường người...”

“Người thừa dịp Quỳnh Hoa đánh ta suýt chết, bảm trong cơ thể ta, cũng ở dạ dày của ta mở một cái động. Vì tiện ta giúp người đối phó Cảnh Nguyên, người thậm chí dạy ta sử dụng ma lực như thế nào. Nếu ta không phát hiện người chính là Ngôn Sư Thái, một người hai thể, hai mặt, có lẽ ta còn đối đãi người như ân sư, nhưng đã biết các người là cùng một người, ta lưu lại, chỉ có —— ghê tởm.” Giang Dạ Bạch mắt lạnh nhìn Ngôn Sư Thái dần hóa thành nước, một giọt một giọt chảy xuôi, trong lòng dâng lên cảm giác rất kỳ quái.

Nàng nhớ rõ mới trước đây, có một tỷ tỷ đối nàng đặc biệt tốt, hỏi han ân cần, cẩn thận ôn nhu, so với mẫu thân còn muốn sẵn sàng. Nàng rất thích tỷ tỷ kia. Thẳng đến có một ngày, trong lúc vô ý nghe được tỷ tỷ kia nói với người khác, sở dĩ đối tốt với nàng, là vì có thể gả cho cha nàng làm thiếp thất. Nàng rất tức giận, lúc này lao ra đi mắng tỷ tỷ kia, kết quả bị trả đũa, hết đường chối cãi. Buổi tối khi nàng ôm mộng chui trong chăn khóc, mẫu thân đến an ủi nàng. Mẫu thân nói: “Ta cũng không gấp, người gấp cái gì?” Mẫu thân còn nói: “Người nếu không vạch trần bản sự của nàng, liền tốt nhất làm bộ như không biết, chờ cơ hội, một đòn trúng tâm.”

Mẫu thân nói những lời này, thật sâu ở tại trong lòng nàng.

Cho nên, khi phát hiện Nhất Cửu chính là Ngôn Sư Thái, nàng không có lên tiếng.

Mà giờ phút này, nàng nhìn Ngôn Sư Thái, lại thấy sáng khoải giống như tỷ tỷ năm đó, giống như thương hại, lại giống như tự ái (cảm thán bị ai).

Môi Ngôn Sư Thải động vài cái, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng buông tha cho, chỉ là hỏi: “Cho dù ngươi biết chúng ta là cùng một người, ta cũng không có lúc nào là không ở cùng ngươi, ngươi làm thế nào bày ra cục diện này?”

Giang Dạ Bạch đáp: “Ngươi ở trong cơ thể ta, ta đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể ở mặt ngoài cái gì cũng đáp ứng ngươi. Ngày ấy, ta giúp ngươi phong ấn Thiển Minh, sau khi sự thành ngươi thật cao hứng, xoay người bước đi, ta đi theo phía sau ngươi, lén lút ném lại một vật trên mặt đất. Nếu Nhất Cửu còn ở đó, hẳn nhất định sẽ biết được, nhưng hẳn lại không biết. Mà ngươi đi ở phía trước ta, cũng không biết...”

“Chính là vật đó, nhắc nhở ta.” Một thanh âm đột nhiên tham gia, sau đó, một thân ảnh chậm rãi hiện hình ở bên trong. Không phải ai khác, đúng là kẻ lúc trước trúng độc hồn ngã xuống đất không dậy nổi, Cảnh Nguyên.

Chỉ thấy hắc mặt như quan ngọc phong thái như trước, làm sao có nửa điểm bộ dáng từng bị ma phù cắn nuốt?

Ngôn Sư Thải giờ phút này đã biết vừa rồi hết thảy chẳng qua là ảo thuật. Là ảo thuật làm cho nơi ở của Thiển Minh biến thành động Phần Tư, là ảo thuật làm cho nàng nghĩ lầm đã bắt được Cảnh Nguyên, là ảo thuật làm cho nàng... Ồi ra lời nói thật.

Bởi vậy, giờ phút này Cảnh Nguyên chân chính lông tóc không tổn hao gì xuất hiện, nàng cũng không kỳ quái, chính là nha một tiếng, nhưng mà nói: “Là cái gì vậy?”

“Hạt giống quả Giáng Châu.” Trả lời là Cảnh Nguyên, “Vật đó ta tự tay đưa cho tiểu sư muội, cư nhiên xuất hiện ở tại nơi này, không phải rất kỳ quái sao?”

Ngôn Sư Thải hừ một tiếng: “Nàng làm sao kết luận ngươi nhất định có thể phát hiện hạt giống đó?”

Lần này, Giang Dạ Bạch trả lời: “Quỳnh Hoa trăm phương ngàn kế muốn có được Vô Cực thiên thư, nhất định mỗi thời khắc đều chú ý phía sau núi, mà Thiển Minh sư huynh thủ hộ phía sau núi biến mất, hẳn có thể là người thứ nhất phát hiện hay không? Hẳn phát hiện, chẳng lẽ không phải cũng tương đương là Cảnh Nguyên sư huynh phát hiện?”

“Đúng vậy.” Cảnh Nguyên mỉm cười, mắt lộ ra khen ngợi, “Vì bảo đảm trước khi hành động, ta cùng Quỳnh Hoa đến nơi này, nghĩ xác định một chút người này có ở nhà không. Kết quả, không phát hiện người, lại thấy được một hạt giống, hơn nữa ngay tại bên ngoài tử quần áo. Vì thế ta mở tử ra, liền thấy —— Thiển Minh bị ma phù phong ấn.”

Trong mắt Ngôn Sư Thải hiện lên một tia dị quang, lại nhìn hướng Giang Dạ Bạch, liền hơn rất nhiều ý tứ hàm xúc khác.

Giang Dạ Bạch nhìn lại ánh mắt của nàng, tiếp tục nói: “Sau khi ta bỏ lại môi, thực chờ mong Cảnh Nguyên sư huynh đáp lại, vì thế liền cùng chờ với ngươi. Không nghĩ tới, không đợi Cảnh Nguyên sư huynh về, lại chờ đến Hoa Âm Túy. Bất quá may mắn nàng ban tặng, sư huynh sau khi trở về trúng phải độc Phật chế cười...”

Ngôn Sư Thải đột nhiên cười nhạo, “Có phải thật sự trúng độc hay không, trong lòng hẳn rõ ràng.”

“Hả?” Giang Dạ Bạch ngẩn ra, quay đầu nhìn phía Cảnh Nguyên, Cảnh Nguyên gật gật đầu, khẳng định nói: “Là trúng độc.”

... Rất giả!

Giang Dạ Bạch hồ nghi nhìn hắc.

Cảnh Nguyên mỉm cười: “Nói gọn lại, ta nhìn ra hạt giống là cố ý bỏ lại, bởi vì nếu là quá mức bối rối gieo xuống, sẽ không phân tán chính tề như vậy, như vậy, tiểu sư muội khẳng định là muốn ám chỉ ta cái gì, hơn nữa, ám chỉ này cũng chỉ có thể là cho ta, bởi vì trừ bỏ ta, ai cũng không biết hạt giống này là chuyện gì xảy ra. Đối với việc ngươi cùng nàng lên ở chung thời gian nhiều như vậy, nàng lại một chữ cũng không nói, vì sao? Đáp án tự nhiên là —— nàng không có cơ hội nói. Như vậy, ta liền cho nàng một cơ hội không cần phải nói cũng có thể tương thông.” Nói xong, ý vị thâm trường chớp mắt.

Không biết có phải ảo giác hay không, Giang Dạ Bạch cảm thấy động tác này của hắn là cố ý, có loại cảm giác hướng Ngôn Sư Thái thị ụy.

Mà Ngôn Sư Thái đáp lại là ba tiếng cười lạnh.

“Ma lực có thể làm người ẩn núp ở trong cơ thể nàng, mà thần lực, lại làm ta cùng nàng linh hồn tương thông. Độc tính Phật chế cười, kỳ thật cũng không nhất định phải là nước mới có thể bức ra. Nhưng ta lại dùng nước, lần đó là trung gian tương thông tốt nhất.”

Mặt Giang Dạ Bạch, đột nhiên đỏ.

Nàng nhớ tới trong bích thủy đàm, cái hôn kia loạn thất bát tao. Nhất Cửu nghĩ đến Cảnh Nguyên chỉ là độ khí, cho nên không có để ý. Lại không biết, hoàn toàn ngay tại một khắc kia, nàng cùng Cảnh Nguyên, định ra kế sách, cuối cùng làm cho hắn nói.

Bất quá, kỳ thật sớm nên nghĩ đến, không phải sao?

Nhất Cửu được xưng Vụ tiên chân nhân, sương sợ cái gì?

Nàng từng ba lần ngâm nước, lần đầu tiên, khi lên thuyền, Ngôn Sư Thái tự mình xuống nước cứu nàng; lần thứ hai, khi Quỳnh Hoa xuất hiện, Ngôn Sư Thái ốc còn không mang nổi mình ốc; lần thứ ba, nàng tham ăn cá trong bích đàm, rút xuống, Ngôn Sư Thái lại ở trên bờ, vừa định đi cứu, Cảnh Nguyên liền xuất hiện ...

Mà ba lượt này, đầy đủ thuyết minh một vấn đề —— khi người nàng ở trong nước, Nhất Cửu sẽ không ở trong cơ thể nàng.

Sương nếu gặp nước, liền bị nước đồng hóa.

Cho nên, tuy rằng nước có thể sinh sương, nhưng sương tuyệt đối sẽ không thích nước.

Không thể nghi ngờ, Cảnh Nguyên chọn một chỗ rất tốt, càng ổn thỏa thúc đẩy hắn cùng nàng mưu đồ bí mật.

“Ta ở trong nước, đã biết hết thảy.” Cảnh Nguyên biểu tình đột nhiên trở nên nghiêm khắc lên, nhìn chăm chăm Ngôn Sư Thái, ánh mắt thâm trầm, “Người ụy hiếp nàng, lợi dụng nàng, chỉ điểm cho nàng, cùng đối với nàng... Lừa gạt.”

Ngôn Sư Thái hơi hí mị mắt, từ chối cho ý kiến. Mà lúc này, nước đã hóa đến bắp đùi, hai cái đùi của nàng, đều biến thành bọt nước, đám đám bốc hơi lên.

Giang Dạ Bạch biết, cứ việc cảnh tượng kia nhìn qua rất mỹ lệ, thậm chí mang theo vài phần mộng ảo, nhưng kỳ thật, đau nhức vô cùng. Thế mà Ngôn Sư Thái có thể chịu được, dám không có biểu hiện ra nửa điểm thống khổ.

“Người là ma tộc, lại có thể ở nhân giới che giấu nhiều như vậy năm, không chỉ như thế, còn sửa thành nửa tiên thân, phải nói là rất lợi hại. Nhưng người sai là sai ở tự ý lên Thục Sơn, người coi nơi này, trở thành chỗ nào? Lại đem chúng ta, trở thành người nào?” Cùng với những lời này của Cảnh Nguyên, nguyên bản chỉ có ba người phòng trong, đột nhiên hiện mấy đạo bạch quang, mỗi một đạo ánh sáng hạ xuống, đều hiện ra một người.

Giang Dạ Bạch vừa thấy, nguyên lai ba vị trưởng lão cùng Thần cơ tiên xu bọn họ đều đến đây. Cũng là, kế hoạch này cũng có bọn họ tham dự, nếu không bằng vào sức lực một mình Cảnh Nguyên bày ra ảo thuật, Ngôn Sư Thái giả dối đa nghi sẽ không mắc mưu.

Chu trưởng lão vẫn là một bộ biểu tình cười tủm tỉm, nhìn Ngôn Sư Thái nói: “Tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy, sao lại không nghĩ làm chút chuyện tốt? Không bằng như vậy đi, người theo ta, từ nay về sau cải tà quy chính, theo ta cùng nhau tại đây trên Thục Sơn song tu song luyện, bỉ dục...” (bỉ dục song phi : đại loại là 2 con chim cùng bay :D)

Đại trưởng lão lại ho khan, cảm tức hắn nói: “Chết tâm đi, nói chuyện chính sự quan trọng hơn!”

Chu trưởng lão ủy khuất: “Ta là đang nói chuyện chính sự đó, nàng nếu quay đầu làm môn hạ của chúng ta, chẳng lẽ không phải hoàn toàn giải quyết?”

Lúc này, không cần các trưởng lão lại phản bác, Ngôn Sư Thái đã cười ha hả.

“Tiểu mỹ nhân, ngươi cười cái gì?”

“Ta cười các ngươi không biết trời cao đất rộng con sâu cái kiến, ta là loại nhân vật nào, sao lại gia nhập các ngươi? Đại họa sắp trước mắt, ngươi chờ còn không biết chết như thế nào!”

Hai vị trưởng lão nhất thời biến sắc. Mà Chu trưởng lão vẫn là cười tủm tỉm, ôn nhu nói: “Chúng ta xác thực không biết sẽ chết như thế nào, nhưng ngươi chết như thế nào, chúng ta biết rất rõ ràng...”

“Ngươi biết cái... Rắm!” Môi đỏ mọng xinh đẹp, lại phun ra chữ lạnh như băng, Ngôn Sư Thái tiếp tục cất tiếng cười to. Trong tiếng cười, thất lưng của nàng cũng tan ra.

Cảnh Nguyên một phen tím tái lấy tay nàng, đem cả người nàng đều nhắc lên: “Nói, ma tộc đến đây bao nhiêu người? Chỉ một mình ngươi sao? Thiên nhân chưa mở, ngươi lại làm sao đến được? Còn có ——” hần chỉ Giang Dạ Bạch, “Động trên dạ dày của nàng, như thế nào mới có thể khôi phục?”

Ngôn Sư Thái cười càng thêm làm càn, đắc ý liếc nhìn hần một cái, thanh âm ngọt như mật: “Ngươi không phải thực rất giỏi sao? Tự mình đoán đi ... Ha ha ha ha...” Thủy hỏa đến ngực của nàng, mắt thấy sẽ lên tới vai, Cảnh Nguyên vội vàng buông tay, vì thế nàng liền rơi xuống, lóc cốc lặn vài cái, đến lúc dừng, bôi ra một đồng nước màu bạc.

Giang Dạ Bạch không đành lòng, nhịn không được mở miệng nói: “Nàng chỉ có thể như vậy mà chết đi sao? Nghĩ biện pháp lưu lại mệnh của nàng đi!”

Ngôn Sư Thái phức tạp nhìn nàng một cái.

“Để ta.” Thần cơ tiên xu nói xong tiến lên, vừa muốn thi pháp, trên mặt Ngôn Sư Thái bỗng nhiên lộ ra một loại mỉm cười kỳ dị, nhẹ nhàng nói: “Các ngươi muốn cứu ta? Nhưng cũng —— không có tư cách đâu...” Cùng với một câu nói cuối cùng, mặt của nàng nháy mắt vỡ ra trăm ngàn bọt nước, ở không trung nổ tung. Cảnh tượng ánh sáng ngọc hoa lệ cực hạn, tựa như vô số sao băng dọc theo trung tâm khuếch tán, lại nhất nhất trôi đi.

Giang Dạ Bạch kinh ngạc đứng ở tại chỗ, không dám tin —— Ngôn Sư Thái tiêu thất! (~biến mất)

Cứ như vậy hóa thành một chút bọt nước tiêu thất!

Nàng kim lòng không đậu sờ sờ ngực mình, giống như Nhất Cửu còn tại trong thân thể của nàng, không có đi, nhưng mà, không có Nhất Cửu, không có tới một thanh âm gì trong cơ thể.

Lại nhìn những người khác trong phòng, thần sắc mỗi người đều thực ngưng trọng, còn mang theo vài phần lo âu.

Xác thực, ma tộc ở nhân gian.

Mà ở đây, không ai biết, hần vào bằng cách nào.

Giang Dạ Bạch như thể nhớ tới mới trước đây mẫu thân dạy, bỗng nhiên cảm thấy mình vẫn là thua, vẫn là không thể chịu nhẫn nại đến một khắc cuối cùng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: các ngươi nghĩ đến đến cái này tính xong rồi sao?

Hừ, đại BOSS làm sao có thể khinh địch như vậy liền thu phục!

Luyến ái còn chưa có nói đến đâu, yên tâm đi, chuyện xưa xa không để yên!

*Thủy hỏa: nghĩa đen= hóa thành nước; nghĩa bóng = chết. Cũng giống như Vũ hỏa vậy thôi.

31. Chương 31: Song Nhận(1) . . .

Tình thế này tất sẽ hậu hoạn vô cùng.

Nàng kim lòng không đậu căn môi dưới, ảo não không thôi.

Mà bên kia, Chu trưởng lão cũng khẽ thở dài một tiếng: “Người này tuy là ma tộc, nhưng cũng có kiêu ngạo...”

Đại trưởng lão cười lạnh: “Rõ ràng là chết cũng không hối cải, cùng kiêu ngạo có quan hệ gì đâu, đừng cất nhắc ma vật đó! Lần này là hấn rơi vào trên tay chúng ta, nếu đổi lại chúng ta trong tay hấn, người nhìn hấn rồi đấy, việc xấu xa hung tàn gì đều làm được!”

Nhị trưởng lão gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Quả thật, ma tộc mơ ước nhân giới đã mấy vạn năm, cho tới bây giờ đều là không đạt mục đích thì không bỏ qua. Lúc này tuy rằng diệt một kẻ, lại không biết còn có thể có bao nhiêu kẻ mãnh liệt hơn tới.”

“Thế này cũng không biết được là đã chết thật chưa, có thể chỉ là cái xác tan đi, chính là ve sầu thoát xác...” Đại trưởng lão hiển nhiên là lấy việc theo chiều hướng xấu nhất tự hỏi, cau mày trầm trọng nói, “Ma giới xâm nhập không phải là nhỏ, chúng ta phải lập tức tập hợp các tiên hữu, cùng nhau thương nghị đại kế vớ trời!”

Thần cơ tiên xu hướng ứng nói: “Đại trưởng lão nói phải, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nên xuất phát, báo ọi người biết, định ngày chín tháng chín lại tụ hội về Thục Sơn.”

“Như thế rất tốt.” Sau một phen định đoạt, đều tự lĩnh mệnh trong người, đều rời đi.

Chu trưởng lão đi lên cười tủm tỉm nhìn Giang Dạ Bạch liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Đừng quên thay ta ân cần thăm hỏi mẹ của con.”

Giang Dạ Bạch mặt ửng hồng lên, vội vàng đáp ứng .

Lại một hồi, trong phòng Thiển Minh, liền chỉ còn lại có hai người nàng cùng Cảnh Nguyên. Cảnh Nguyên lúc trước lĩnh mệnh lệnh phải đi tìm người xem có thể hay không bỏ phong ấn trên gương, cứu Thiển Minh ra. Bởi vậy, nàng vốn tưởng rằng hấn đã đi rồi, không nghĩ tới, người lại vẫn không nhúc nhích.

Như thế bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên, liền trở nên xấu hổ.

Ngày trước nàng bởi vì sợ hãi tiết lộ tin tức, để lại hạt giống cũng tốt, trong nước trao đổi tin tức cũng thế, đều là làm che che dấu dấu, hơn nữa thời gian tiếp xúc, trừ bỏ nói chuyện chính sự bên ngoài, có thể nói, vẫn chưa đề cập đến cái khác. Nay tra ra manh mối, Ngôn Sư Thái cũng giải quyết xong, tuy rằng mặt sau còn có đồng lớn sự tình chờ phải làm, nhưng trước mắt xem ra, thời gian lập tức trở nên thực giàu có.

Mà thời gian giàu có mang đến hậu quả chính là có rất nhiều chuyện tình chưa kịp nói, không thể không đối mặt.

Tỷ như ——

Thân phận chân thật của nàng.

Nghĩ đến tận đây, Giang Dạ Bạch lại cắn cắn môi, đi trước mở miệng nói: “Cảnh Nguyên sư huynh, lần này... Thật sự là đa tạ người .”

Nàng thật sự nên cảm tạ hấn.

Rất khó tưởng tượng, nếu thay đổi là người thứ hai, còn có thể chỉ dựa vào mấy hạt giống liền đoán ra nàng đang thân hãm khốn cảnh, sau đó bày bố cục cứu giúp hay không. Như thế bất động thần sắc, như thể thiên y vô phù(2).

Quả nhiên không then nổi danh.

Cảnh Nguyên giật mình, ánh mắt né tránh, đáp lại nói: “Ta đưa người trở về.”

Giang Dạ Bạch nao nao. Mà hấn đã nâng bước đi ra khỏi cửa, nàng hơi do dự, vội vàng đuổi kịp.

Bên ngoài mưa to không biết khi nào thì ngừng, lá cây bị mưa gột sạch, trong trẻo tựa như ngọc, mơ hồ chiếu hắt hai bóng người. Phía trước cao cao to lớn, mặt sau lạnh lợi linh hoạt.

Gió nhẹ nhẹ phẩy, lá cây sần sật, ngẫu nhiên có hạt mưa rơi xuống, giọt trên quần áo.

Tâm Giang Dạ Bạch bỗng nhiên trở nên giống như quần áo, ẩm ướt mưa hắt.

“Lệnh đường vẫn khỏe?”

Chợt nghe Cảnh Nguyên ở phía trước hỏi như thế.

Rõ ràng có thể nói ra câu trả lời cẩn thận uyển chuyển, nhưng không biết sao, trào ra cổ họng, chỉ là một tiếng rầu rĩ “Vâng.”

“Ta năm năm trước từng đi ngang qua nhà nàng, đã báỉ kiến lão nhân gia.”

Nàng biết. Năm năm trước hần đột nhiên nói muốn lên núi tu chân, tin tức truyền đến, mẫu thân tức giận ba ngày chưa ăn cơm, cũng nghiêm trọng phản đối. Nhưng có một ngày, Cảnh Nguyên đột nhiên tới báỉ phóng, không biết hần cùng mẫu thân nói cái gì, mẫu thân đồng ý.

Mà ngày nào đó, nàng theo phụ thân có việc xuất môn, bỏ lỡ gặp lại.

“Mẫu thân, người...” Giang Dạ Bạch ấp a ấp úng, do dự nửa ngày, quyết định vẫn là nói thật ra, “Thực giận người. Cho nên, mới khiến cho ta cũng đến Thực Sơn ...”

Cảnh Nguyên đột nhiên dừng bước, hại nàng thu chân không kịp, thiếu chút nữa đâm đầu vào người hần.

Vội vàng xin lỗi, một chữ vừa ra khỏi miệng, tay đã bị hần giữ chặt. Trên cổ tay nóng lên đồng thời, tâm nhĩ hơi ẩm ướt sũng, cũng đột nhiên nóng lên.

Giang Dạ Bạch nâng mi, đối diện, là đôi mắt Cảnh Nguyên vô cùng thành khẩn, hần nói: “Thực xin lỗi.”

Hả?

Nhanh như vậy đã nhận lỗi? Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt a!!

“Hại người lại nhiều lần lâm vào hiểm cảnh, thiếu chút nữa chết, thực xin lỗi.”

“Ách...” Giang Dạ Bạch mắt tự nhiên gãi gãi đầu, “Kỳ thật cũng không có gì, ta không phải không chết đấy thôi! Aha, kỳ thật hồi tưởng lại còn thấy rất tốt, ta thực vẫn ở nhà làm ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết thế gian còn có nhiều chuyện thú vị ngạc nhiên như vậy.”

Thấy biểu tình Cảnh Nguyên vẫn là thực nghiêm túc, nàng nhĩn không được nghĩ giảm bớt không khí, vội vàng lại nói: “Người xem, tỷ như ta hiện tại, muốn ăn cái gì có thể ăn cái đó, thế này nhưng là thực rất giỏi nha! Cha ta mà biết không biết sẽ cao hứng đến thế nào, thay hần tiết kiệm bao nhiêu tiền cơm nhé!”

Trong mắt Cảnh Nguyên chợt lóe qua ý cười, tuy rằng ngăn ngử, nhưng vẫn còn rơi xuống trong lòng nàng, lúc này càng vui vẻ: “Người yên tâm Cảnh Nguyên sư huynh, tuy rằng mẹ ta tức người giận người, nhưng ta cũng không nghĩ như vậy. Nam nhi chí ở bốn phương, người đều có khát vọng cùng giấc mộng của người, ta sẽ duy trì cùng người. Thật sự.” Sáu từ cuối cùng, nàng nói còn rất là thật lòng.

Ruồng bỏ cũng tốt, cô phụ cũng thế. Vô luận như thế nào, đó đều là hần cùng nhân duyên của nàng, chẳng sợ không được, nàng cũng không muốn biến thành nghiệt duyên. Nhân sinh trên đời, ngăn ngử trăm năm, so đo lợi hại, đến lúc tự làm đau mình, nhưng sau ngẫm lại lại đều trở nên vân đạm phong khinh(3).

Giống hiện tại vậy, nàng liền cảm thấy nếu là mình đứng ở vị trí của Cảnh Nguyên, khẳng định cũng muốn từ hôn. Một cô nương nữ hồng chỉ biết nấu nướng, lại như thế nào cùng một nam nhân tu chân vệ đạo bảo hộ thương sinh cử án tề mi(4) cả đời?

Nói đến như thế, thực nên cảm ơn mẫu thân. Nếu không có mẫu thân ép nàng lên núi, không trải qua nhiều sự tình thế này, nàng vẫn là thiên kim tiểu thư dưỡng ở khuê phòng, không màng việc đời, không biết nặng nhẹ.

Lại càng không hiểu biết —— Cảnh Nguyên là cái cái dạng người gì.

Vừa nghĩ đến đây, Giang Dạ Bạch đột nhiên chấn động —— đợi chút! Sao lại thế này? Như thế nào đột nhiên kịch tình liền đại nghịch chuyển, biến thành mang ơn? Không đúng! Cho dù Cảnh Nguyên cứu nàng từ trong tay Ngôn Sư Thái, nhưng như vậy kết luận hẳn là người tốt, không khỏi cũng quá khinh suất ! Nàng cũng không quên người này thật sự cùng Quỳnh Hoa âm thầm cấu kết, cũng là thật sự trộm Vô Cực thiên thư!

Giang Dạ Bạch trong lòng căng thẳng, bật thốt lên liền hỏi ra: “Bản Vô Cực Thiên Thư là thật ?”

Cảnh Nguyên nguyên bản còn đắm chìm trong câu nói kia của nàng “Ta sẽ duy trì cùng ngươi”, thần sắc ngưng trọng, tràn đầy ôn nhu, kết quả vừa nghe hỏi, đầu tiên là cứng đờ, sau đó, khóe môi chậm rãi giờ lên.

Tâm Giang Dạ Bạch nhất thời trầm xuống. Nàng cùng hắn ở chung thời gian không tính là ngắn, bởi vậy cũng có thể nói là có chút hiểu biết. Mà hiểu biết một cái là —— chỉ cần Cảnh Nguyên nhếch môi như vậy, liền tuyệt đối là giả cười!

Quả nhiên, Cảnh Nguyên sau khi cười xong, nhẹ nhàng mở miệng, nói một câu: “Tiểu sư muội người đang nói cái gì vậy? Quyển sách kia là người tự mình từ trong lòng ta sờ soạn ra, sau đó trả lại cho sư tôn . Chiếm của ta tiện nghi lớn như vậy không nói, hiện tại lại hoài nghi ta sao?”

“... Quên đi, coi như ta không có hỏi.” Giang Dạ Bạch giận dữ quay đầu: nàng quả nhiên là nhất thời dừng đầu, mới lại tự mình đa tình. Hợp tác một lần không có nghĩa là bọn họ chính là đồng minh ! Người này, chuyện tình không thể cho ai biết, thật sự là nhiều lắm, trông cậy vào hắn nói thật ra, căn bản so với lên trời còn khó!

Lúc này đây, Giang Dạ Bạch cố ý đi trước Cảnh Nguyên.

Cảnh Nguyên ở sau người cười khê: “Chớ đi nhanh như vậy, rất trơn.” Cơ hồ là hắn vừa dứt lời, Giang Dạ Bạch thật sự vừa trượt chân, mắt thấy sắp ngã sắp xuống, phía sau có hai cánh tay sát đến, mềm nhẹ lại vô cùng thân thiết ôm lấy nàng.

Giang Dạ Bạch nhất thời râm, đỏ từ đầu đến chân: “Người... Làm... Cái gì...”

“Đỡ người.”

“Ta... Đã... Đứng vững ...”

“Vây ư, tốt, người cẩn thận chút.” Cảnh Nguyên buông tay.

Kết quả chính là dưới chân nàng lại vừa trượt, quay lại ôm lấy Cảnh Nguyên.

Cảnh Nguyên cười: “Kêu người cẩn thận... Ai, giúp người giúp cho chót, xem ra chỉ có thể để ta giúp đỡ người đi về.” Dứt lời, một tay ôm cả eo của nàng, một tay kéo cánh tay của nàng, tiếp tục xuống núi.

Giang Dạ Bạch càng thêm bi phẫn: nước không nhiều lắm, căn bản không trơn, rõ ràng là người âm thầm động tay động chân, mới làm cho ta nhiều lần lặp đi lặp lại ngã sắp xuống! Thật sự là người tốt đều bị người làm!

Bất quá quên đi, hắn nếu đỡ, nàng phải dựa vào, dù sao đều bị hắn ôm qua sờ qua thân qua, muốn thực sự so đo, đã sớm không rõ ràng.

Nàng một bên an ủi mình, một bên nhìn đường, lại phát hiện một chuyện —— đường này không phải đi đến chỗ ở của nàng, mà là của hắn.

“Hả? Ta không trở về nhà mình sao?”

“Dù sao ta muốn xuất môn, phòng ở không cũng là không, người ở lại đi.” Cảnh Nguyên nhưng thật ra hào phóng trước sau như một, “Người đã bị tuyển làm thiên đồ, phải bảo hộ cẩn thận, việc ở chỗ của ta cũng đã nói qua.”

Giang Dạ Bạch nhớ tới chính sự, sắc mặt nghiêm túc: “Đợi chút sư huynh, Nhất Cửu, à không, Ngôn Sư Thái, a không, vẫn là Nhất Cửu, dù sao chính là ma tộc, hắn từng nói, thiên đồ chân chính là người không phải ta. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Thần cơ tiên xu bọn họ tính sai rồi?”

Cảnh Nguyên thản nhiên nói: “Thuyết bói toán, vốn sẽ không nhất định chính xác.”

Giang Dạ Bạch mở to hai mắt.

Cảnh Nguyên hướng nàng cười cười: “Không phải ngươi chẳng lẽ không phải rất tốt, ngươi sẽ không phải đi chịu chết.”

Nhưng lại đổi thành ngươi phải đi chịu chết đó! Giang Dạ Bạch hờ hết trong lòng.

Cảnh Nguyên bỗng nhiên nâng tay, mềm nhẹ lại thận trọng nắm hai vai của nàng, từng chữ từng chữ nói: “Ta cảm thấy, so với cái gì thiên đồ, ngươi hiện tại càng phải chú ý, là dạ dày của ngươi.”

Lông mi Giang Dạ Bạch run lên.

Ánh mắt Cảnh Nguyên cũng rơi xuống trên bụng của nàng, giống như xuyên thấu qua quần áo, thấy được hắc động bên trong: “Ta lo lắng...”

“Dạ?” Nàng ngừng thở chờ hắn nói, nhưng hắn cũng không nói tiếp, chỉ là cười cười, còn xoa đầu nàng, dịu dàng nói: “Kỳ thật cũng không có việc gì. Kiếm có hai lưỡi, dùng tốt, có thể đả thương địch thủ. Đồng dạng, sự tình gì đều có hai mặt. Ta tin tưởng, ngươi khẳng định có thể hóa hiểm thành an.”

Giang Dạ Bạch cái hiểu cái không.

“Đáp ứng ta...” Thanh âm Cảnh Nguyên nhẹ như nói mê.

“Vâng?”

“Tu luyện cho tốt. Ma tộc muốn lợi dụng ngươi, như vậy, hành động chống lại lợi dụng này, tốt nhất chính là đánh trả bọn họ.” Khi Cảnh Nguyên nói những lời này, sâu trong ánh mắt đen, như có một tia sáng, thẳng tắp thẳng tắp xuyên thấu bên ngoài thể xác Giang Dạ Bạch, rơi xuống trong lòng nàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai bằng hữu đến kinh xem quốc thước cùng A thước địa cầu tái, ta muốn toàn bộ hành trình cùng đi, mãi cho đến Chủ nhật

Cho nên, cái kia chương mới... Không thể cam đoan...

Ta chỉ có thể nói tận lực...

Nhưng thực không thể cam đoan

~Khóc lớn chạy đi

~(1)Song nhận : Con dao 2 lưỡi.

(2)Thiên y vô phòng: Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào.

(3) Vân đạm phong khinh : nhàn nhạt như mây, nhẹ nhàng như gió – không màng đến việc gì khác.

(4)Cử án tề mi : Đời Đông Hán, bà Mạnh Quang dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ sự vợ chồng kính trọng nhau (đối đãi như khách quý): tương kính như tân . Cũng nói là Mạnh Quang cử án , tề mi cử án .

32. Chương 32: Lời Tiên Đoán . . .

“Đáp ứng ta...” Thanh âm của Cảnh Nguyên nhẹ như nói mê.

“Vâng?”

“Tu luyện cho tốt. Ma tộc muốn lợi dụng ngươi, như vậy, hành động phản lợi dụng, tốt nhất chính là đánh trả bọn họ.” Khi Cảnh Nguyên nói những lời này, sâu trong ánh mắt đen, giống như có một đạo ánh sáng, thẳng tắp thẳng tắp xuyên thấu bên ngoài thân xác Giang Dạ Bạch, rơi xuống trong lòng nàng.

Bất quá, chờ Cảnh Nguyên đi rồi, Giang Dạ Bạch đem những lời này lại tinh tế cân nhắc một lần, ra một cái kết luận mới ——

Cảnh Nguyên rõ ràng là cổ vũ nàng tiếp tục ăn a...

Ăn thì ăn, ai sợ ai!

Bay trên trời, hay ở dưới đất, nghĩ trong đầu, toàn bộ không buông tha.

Đương lúc ăn cá lư Tùng Giang, nghĩ rằng không được hoàn mỹ vì còn chưa đến mùa nên con cá này không đủ béo, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân.

Có lẽ là tu vi đã thăng tiến, giờ phút này nàng tai thính mắt tinh, tiếng bước chân khoảng cách khá xa, nàng đều có thể đủ nghe thấy, hơn nữa, còn nghe ra, đó là tiếng bước chân của Hoa Âm Túy.

Cô nương kia lại muốn làm gì?

Lúc này nhớ tới chuyện nàng ta đã từng làm, Giang Dạ Bạch liền cả người run lên, chuyển mắt chung quanh, khoảng không trống rỗng, cũng không có chỗ ẩn thân, may mắn còn kịp đi ra ngoài. Vì thế Giang Dạ Bạch mở toang cửa sổ phía sau phòng, nhảy ra ngoài, sau đó khép cửa sổ, tránh ở sau tường.

Nếu nói Ngôn Sư Thái thực có vấn đề, Giang Dạ Bạch cảm thấy, Hoa Âm Túy này cũng thực không đơn giản.

Đầu tiên nàng có thể nhìn ra Ngôn Sư Thái là yêu quái; tiếp theo nàng cùng Ngôn Sư Thái cư nhiên có khuôn mặt xinh đẹp giống nhau; sau đó nàng cũng biểu hiện ra hứng thú dạt dào đối với Cảnh Nguyên... Âm thầm cảm thấy hẳn là có dây dợ, quan hệ liên lụy rắc rối phức tạp, mới làm ấy gia hỏa như vậy đồng thời tụ ở tại Thục Sơn.

Sẽ là cái gì đây?

Mà nàng không chỉ một, mà ba lần xuống tay với Cảnh Nguyên, lại là vì cái gì đây?

Giang Dạ Bạch vừa chờ vừa nghĩ, bụng cũng không nhàn rỗi, lại hút một chén canh rau nồng đậm ấm áp. Nàng lựa chọn đồ ăn rất có chừng mực, bởi vì trong lòng biết đồ ăn này đều có xuất xứ, không phải từ hư không biến ra, bị nàng ăn, nghĩa là nơi nguyên bản đặt đồ ăn sẽ trống không. Cho nên...

Nàng đều là chọn ăn của đối thủ cạnh tranh với cha.

Mượn món cá lư Tùng Giang mà nói, ở vùng Giang Đô, lấy Vọng Nguyệt lâu cùng Thảo Mộc phường của cha nàng nổi tiếng nhất, thế lực hai nhà vẫn tương xứng ngang nhau. Nhưng từ khi Giang Dạ Bạch không ngừng ăn vụng, Nguyệt Mãn lâu rất nhanh lâm vào nguy cơ khủng hoảng, bởi vì đầu bếp bọn họ phát hiện, rõ ràng đồ ăn đã làm xong, chỉ cần đem ra phục vụ khách, còn chưa kịp bưng lên bàn, liền viu một cái biến mất.

“Chuyện ma quái a ——” bọn tiểu nhị đều bỏ chạy.

Cứ như vậy, Vọng Nguyệt lâu đóng cửa.

Giang Dạ Bạch không phải không có ý nghĩ kiêu ngạo—— cha à, ta cuối cùng cũng có thể giúp đỡ một chút công việc của người.

Bên kia, Hoa Âm Túy đẩy cửa phòng Cảnh Nguyên ra, đi đến nơi nàng gieo hạt giống ngày trước, cau mày quan sát hồi lâu, nói thầm: “Như thế nào còn chưa lớn lên?”

Nàng tự nhiên sẽ không biết, Phật chê cười nàng tân tân khổ khổ gieo trồng đã bị Giang Dạ Bạch ăn mất.

Hoa Âm Túy ngồi xuống bắt đầu đào đất, nàng dùng thủ pháp rất đặc biệt, dùng cây trâm vẽ ra một vòng tròn trên mặt đất, vòng luẩn quẩn kia vào trong đất liền tự động tiêu thất một tầng, như thế dần dần đi xuống, ọc ọc có nước toát ra.

Hoa Âm Túy bị dọa sợ, vội vàng dùng chân san đi, nghĩ đem hố lấp lại, kết quả nước lại càng lấp càng nhiều, không bao lâu tràn ra miệng hố, một mảnh đại dương mênh mông.

Hoa Âm Túy gặp họa xông đến mình, lập tức quay đầu —— chạy!

Làm bậy a! Giang Dạ Bạch trong lòng u ám thở dài, mắt thấy nước càng lên càng cao, muốn nhấn chìm toàn bộ phòng ở, nàng phát động pháp lực, dùng phương pháp nguyên thủy nhất cũng hữu hiệu nhất—— uống.

Nước rầm rầm trào ra, nàng ọc ọc uống.

Không biết qua bao lâu, nước rót cục không trào ra bên ngoài nữa, Giang Dạ Bạch thế này mới có thể nghỉ miệng, một lần nữa nhảy vào phòng trong, tiến đến cái hồ Hoa Âm Túy đào ra vừa nãy, rõ ràng chỉ to bằng miệng bát, liếc mắt thăm dò một cái, sâu không thấy đáy, hơn nữa tựa hồ có gió từ dưới thổi lên, phất qua mặt nàng thực ngứa.

Giang Dạ Bạch cảm thấy có điểm không thích hợp, tuy nói thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn chiến thắng hết thảy, nàng với một bàn tay vào trong hồ mò mẫm, từ đáy hồ nhất thời toát ra một cỗ lực hút, đem cả người nàng đều hút vào.

Một đường trượt, rơi xuống, như lọt vào trong sương mù, không biết thân ở nơi nào.

Mà nàng đương lúc hoảng sợ hai chân rớt cục đụng tới thực vật mà dừng lại, bắt chập trên người đau nhức, vội vàng bò lên đánh giá chung quanh, phát hiện đáy động, rõ ràng đã là một chỗ khác.

Đá núi, thạch nhũ, hết thảy thoát nhìn thực tương tự như động Phản Tư dùng ảo thuật tạo ra lúc trước, chẳng qua, so với động Phản Tư lớn không chỉ gấp trăm lần, phi thường sáng ngời. Trung tâm động có một khối đá cực lớn, trên tảng đá được khắc một mặt gương, ánh sáng bắt đầu từ đó mà đến.

Giang Dạ Bạch thật cẩn thận đi đến trước gương, theo nàng tới gần, trong gương cũng xuất hiện một nữ tử, rõ ràng là nàng, lại không giống nàng.

Nàng giờ phút này chính là mặc bộ áo tang Thần cơ tiên xu tùy tay đưa nàng khi khôi phục hình người, tóc cũng chỉ là thực bình thường thả cùng một chỗ, từ đầu đến chân một cái trang sức đều không có. Nhưng nàng trong gương, là một thân áo cưới hoa lệ, vòng ngọc phỉ thúy, trang dung tinh xảo, hình như là tân nương.

Hơn nữa tuổi thoát nhìn, còn trẻ hơn so với nàng.

Giang Dạ Bạch lại hướng gương đến gần từng bước, thế này mới nhìn đến trên tảng đá có khắc bốn chữ nhỏ: “Dự chi nó ngôn(1)”. Có ý tứ gì? Hoàn toàn không rõ!

Giang Dạ Bạch thử đối với gương cười cười, người trong gương không cười, vẻ mặt ưu sầu, sau đó biểu tình khê biến, đôi mắt cũng đỏ. Có một bàn tay khác của nam tử xuất hiện ở trong gương, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, ôn nhu lau đi nước mắt của nàng.

Giang Dạ Bạch rét lạnh một chút, thật sự không thể tưởng tượng một màn ôn tồn như thế xuất hiện ở trên người mình.

Nàng trong gương, cầm lấy cái tay kia khóc nức nở, mượn sức của nàng, chủ nhân cái tay kia cũng hiện thân, lưng dày rộng, tóc đen nhánh, đồng dạng cầm y đỏ tươi, đồng dạng đẹp đẽ quý giá bức người.

Mà chờ người nọ xoay người, đối diện với Giang Dạ Bạch ngoài gương, Giang Dạ Bạch lại cũng vô pháp ức chế khiếp sợ trong lòng, thét ra tiếng chói tai.

“Hắn, hắn, hắn hắn! Là hắn!” Nàng mở to hai mắt, không dám tin.

Nam tử trong gương, là Cảnh Nguyên, nhưng cũng không giống Cảnh Nguyên.

Bởi vì Cảnh Nguyên một thân tử bào, đầu đội thúc quan, rõ ràng là y phục tu chân; trong gương hắn lại mặc hỉ phục, rõ ràng là tân lang.

Trong gương nàng và hắn sóng vai ngồi xuống, Cảnh Nguyên lau mặt nàng, thấp giọng nói gì đó, vì thế nàng liền khóc càng bi thương. Một cái chớp mắt, máu đỏ tươi nảy lên, che mất toàn bộ mặt gương.

Giang Dạ Bạch không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tiếp tục khẩn trương nhìn chăm chăm gương, màn sương máu trong kính qua một hồi lâu mới tán đi, trong gương vẫn là nàng mặc áo cưới, nhưng tóc tai tán loạn, sắc mặt tái nhợt, hai mắt đỏ đậm, cười lạnh không thôi nhìn chăm chú vào phía trước, sau đó, từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ, cắt đứt yết hầu chính mình!

Máu tươi lại bao trùm mặt kính...

Giang Dạ Bạch ngoài gương trái tim thỉnh thoảng đập mạnh, hai má tái nhợt cũng không có huyết sắc.

Đây là lời tiên đoán sao?

Đây là gương tiên đoán?

Dự báo nàng sẽ ở ngày nào đó thành thân cùng Cảnh Nguyên, tự sát?

Nhưng là! Vì sao????

Mang theo vô số nghi vấn Giang Dạ Bạch tiếp tục nhìn chăm chăm gương, nhưng chờ khi màn sương máu lần thứ hai lau đi, lại lập lại hình ảnh lúc trước Cảnh Nguyên vì nàng lau nước mắt, như thế, vòng đi vòng lại, cảnh tượng vô tận.

Giang Dạ Bạch theo bản năng cắn môi, nhìn hình ảnh kia lặp đi lặp lại nhiều lần. Cuối cùng ra kết luận —— là nàng, nhưng không phải hấn.

Sở dĩ nói là nàng, là vì nàng trong gương, trên cổ đeo một chuỗi ngọc phật châu, đó là trang sức hoan hỷ mẫu thân yêu nhất, nếu nàng xuất giá, mẫu thân tuyệt đối sẽ đem ngọc phật châu truyền cho nàng.

Mà sở dĩ nói không phải hấn, là vì Cảnh Nguyên trong gương thực yếu đuối, khi cùng nàng đứng chung một chỗ chiều cao xấp xỉ nhau, nhưng Cảnh Nguyên sư huynh trong hiện thực, ước chừng so với nàng cao hơn một cái đầu.

Do đó, nàng ngược lại càng thêm mê hoặc, gặp quỷ, đây rốt cuộc là cái gì ?

Nếu là lời tiên đoán, nàng dựa vào cái gì trong ngày tân hôn tự sát ?

Nếu không phải lời tiên đoán, lại vì sao chiếu ra nàng cùng Cảnh Nguyên !

Giang Dạ Bạch thở sâu, đối với những thứ hỗn loạn, nàng cho tới bây giờ chỉ có một biện pháp xử lý —— không nghĩ! Vì thế sau khi xác định mình trong khoảng thời gian ngắn sẽ không nghĩ ra được rõ ràng, nàng dứt khoát xoay người, đi đến nơi khác.

Bốn phía trên vách đá đều có khắc tranh chữ, nhìn kỹ một chút, phát hiện là tranh vẽ cảnh tượng ba trăm năm trước ma tộc xâm nhập. Không ngoài là ma tộc cỡ nào cỡ nào tàn nhẫn, mà Sùng Hương lại là cỡ nào cỡ nào kiên nghị, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của hấn, Thục Sơn trục xuất toàn bộ ma tộc, cũng che lại thiên nhãn, từ nay về sau, hoàn toàn ngăn cách tại ngoại giới.

Về phần vẽ chữ nhỏ chú giải khẩu quyết gì đó, Giang Dạ Bạch cơ bản đều có xem nhưng không biết. Tu vi mình quả nhiên vẫn là quá nhỏ bé. Nàng thật sâu có chút hổ thẹn.

Như thế một đường đi phía trước, sau khi kiến thức qua sự tích oai hùng của người lãnh đạo Thục Sơn trước đây, rốt cục xuất hiện cửa đá.

Trên cửa có khắc hoa văn khổng lồ phức tạp, thoạt nhìn là ấn ký cao thâm. Giang Dạ Bạch nguyên bản cảm thấy trên cửa cổ quái, phỏng chừng sẽ đánh không ra, kết quả tay mới nhẹ nhàng chạm vào một cái, cửa đá to nặng liền mở ra.

Ách, này...

Giang Dạ Bạch phản nộ: dễ dàng như thế, căn bản không xứng làm cửa của sơn động thần bí!

Đúng lúc này, xoát xoát xoát xoát —— sáu đạo ngân quang đồng thời xuất hiện ở trước mặt nàng, cùng với hàn khí bức người, thân thể của nàng nháy mắt liền căng cứng bất động .

“Người là ai? Lá gan thật lớn, không ngờ dám đến cấm địa phía sau núi!” Một thanh âm quát to.

Giang Dạ Bạch nhất thời rơi lệ đầy mặt.

Ai tới nói cho nàng, vì, vì, vì sao dưới phòng của Cảnh Nguyên, chính là phía sau núi Thục Sơn a!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm tạ “Ngự chi hấn ngôn” có tình tài trợ tên ma kính.

Ayu: dựa vào mấy lời của tác giả nên ta đoán:

- Ngự chi hấn ngôn : lời nói của hấn có ngụ ý/ có ý nghĩa.

=>> (1) Dự chi nó ngôn: lời nói của nó có dự đoán/ báo trước.

33. Chương 33: Quỳnh Hoa . . .

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là lập tức lui về phía sau, đóng sập cửa lại.

Trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng, sắp nhảy ra cổ họng.

Bất quá, theo như nàng đoán, cửa này từ bên trong mở ra dễ dàng, từ bên ngoài mở ra cũng rất gian nan, nàng đóng cửa như vậy, ngoài cửa sáu người kia liền lập tức không có động tĩnh.

Nhưng, chẳng qua là tạm thời mà thôi.

Trong lòng Giang Dạ Bạch rất rõ ràng, bọn họ nhất định sẽ đi bắt báo trưởng lão, mà chờ trưởng lão vừa đến... Nghĩ đến đây không khỏi lại hối hận, vừa rồi làm sao lại muốn trốn a, trực tiếp bị bắt ngược lại dễ dàng nói rõ ràng, trốn như thế, càng biểu hiện chột dạ.

Nàng âm thầm cắn răng, đi trở về, lại đi ngang qua mặt gương kia, trong lòng lộp bộp một chút.

Nếu ——

Nơi này chính là cấm địa phía sau núi...

Mà phòng Cảnh Nguyên, ở phía dưới, cư nhiên liền thông với cấm địa —— Cảnh Nguyên có biết hay không?

Nếu hắn không biết, thì phải là chính mình đánh bậy đánh bạ phát hiện, dựa theo hiểu biết của nàng đối với Cảnh Nguyên, người này tuyệt đối không có khả năng không biết. Nếu không, cấm địa phía sau núi không ở dưới phòng ai khác, lại chỉ độc ở dưới phòng hắn?

Như vậy, nếu Cảnh Nguyên biết. Lúc trước Quỳnh Hoa đến hậu sơn trộm thiên thư, bọn họ cũng không đi lồi dưới đất, điều này giải thích cái gì?

Bọn họ là minh hữu, hơn nữa từ năm năm trước mà bắt đầu dự mưu muốn tới trộm thiên thư, Cảnh Nguyên lại không đem chuyện trọng yếu như vậy nói cho Quỳnh Hoa, bởi vậy có thể thấy được, hắn có mưu đồ khác.

Hắn có mưu đồ gì?

Việc này, đúng là Giang Dạ Bạch trăm tư không thể giải.

Cảnh Nguyên là danh môn công tử, cháu của đương triều Thái Phó, địa vị cực cao, mẫu thân đường đường là quận chúa, thân phận cao quý, chính hắn lại thực trí tuệ, mười hai tuổi liền đỗ cử nhân, vô luận theo mặt nào, đều là một con đường lớn lên tận mây xanh, tiền đồ như gấm.

Hắn cố tình buông tha cho con đường làm quan, chạy tới Thục Sơn bá sự học nghệ. Tuy rằng nói làm tiên nhân thực là uy phong, nhưng là phi thường gian khổ. Hắn vì sao từ bỏ cảm ы ngọc thực ngày tháng an lành, chạy tới chịu cái khổ này?

Đáp án chỉ có một —— hắn muốn theo đuổi gì đó, so với vinh hoa phú quý đều quan trọng.

Giang Dạ Bạch suy bụng ta ra bụng người, nếu là mình, cái gì sẽ làm nàng thà rằng bỏ qua vinh hoa phú quý cũng muốn có được? Nàng nhú nhú mày, lại nhú nhú mày, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có phụ thân cùng mẹ.

Tỷ như nói, cha mẹ sinh bệnh, chỉ tiên thuật mới có thể chữa khỏi, như vậy mình sẽ đi tu chân.

Cảnh Nguyên cha mẹ rõ ràng khỏe mạnh, cha hắn trước đó không lâu vừa qua đại thọ bốn mươi, oanh oanh liệt liệt ở trên đài múa kiếm! Mẹ hắn lại nửa điểm tật xấu không có, còn có thể cùng tiểu thiếp tranh giành tình nhân.

Cho nên không có khả năng là nguyên nhân này. Vậy... sẽ là cái gì?

Lại liếc nhìn mặt gương một cái, bên trong vẫn là hình ảnh nàng rút dao tự sát, thật sự là điềm xấu, Giang Dạ Bạch phỉ nhổ một tiếng, đại cát đại lợi.

Trong bất tri bất giác, đi đến phía dưới cái miệng hố rơi xuống lúc này, hố còn đó, nhưng nàng không thể đi lên. Đang u sầu, phía trên hố đột nhiên xuất hiện đôi mắt, theo sát sau, một bóng tím lướt qua, người tới đúng là Cảnh Nguyên.

Cảnh Nguyên nhìn nàng, lại nhìn quanh xuống bốn phía, nhíu mày: “Sao lại thế này?”

“Ta cũng không biết sao lại rơi xuống ...” Trời đất chứng giám, nàng cũng thật không phải cố ý, mình phát hiện bí mật lớn động trời như vậy, không biết hẳn có thể giết người diệt khẩu hay không.

Ánh mắt Cảnh Nguyên nhìn về hướng cửa, sắc mặt lại biến đổi: “Người bị phát hiện ?”

Giang Dạ Bạch vừa muốn trả lời, phiến cửa đá liền mở ra. Chẳng lẽ là các trưởng lão đến đây? Nàng còn chưa kịp có phản ứng gì, Cảnh Nguyên giương tay áo lên, một cơn lốc từ trong tay áo cuốn ra, trước mắt nàng một mảnh đen, cả người đều bị hút đi vào.

“Ta đưa người đến chỗ Quỳnh Hoa tạm lánh!” Trong bóng đêm truyền đến một câu cuối cùng của Cảnh Nguyên, sau đó, tấm màn đen mất đi, một lần nữa hiện ra ánh sáng.

Giang Dạ Bạch cảm thấy mình bị đưa đến một nơi mềm nhũn, vội vàng bò lên, vừa thấy, là một gian phòng ở đặc biệt đẹp dễ tinh xảo, mà nàng đang ở, đúng là giường lớn mềm mại.

Đệm chăn màu vàng lọt thâu hoa sen, thất thải tầm ti bện ngọc chấm(1), Nam Hải minh châu xuyên thành màn... Dù là Giang Dạ Bạch xuất thân hào phú như vậy, đều bị hết thảy trước mắt làm hoảng sợ.

Nàng nâng tay sờ sờ hạt châu, mỗi viên đều muốn to hơn đầu nàng.

Trên thế giới làm sao có thể có hạt châu lớn như vậy a ! !

Đang lúc khiếp sợ, một thanh âm vô cùng lạnh lùng truyền tới: “Người là ai?”

Giang Dạ Bạch quay đầu, liền thấy Quỳnh Hoa, đứng ở cạnh một cái bình phong bằng phi thúy, Quỳnh Hoa một thân kim y.

Sở dĩ nhận ra hẳn là Quỳnh Hoa, là vì nghe ra thanh âm, nhưng nghiêm khắc mà nói tiếp, đây vẫn là lần đầu tiên nàng thấy rõ diện mạo Quỳnh Hoa.

Mặt mày như họa, xinh đẹp, làm người ta —— cảm thấy ngoài ý muốn.

Mà Quỳnh Hoa thấy nàng, ngăn ra, “Di, người không phải là cái kia... ai kia sao?”

Giang Dạ Bạch lẳng lẳng nhìn gương mặt so với Ngôn Sư Thái còn minh diễm hơn, so với Hoa Âm Túy còn quyến rũ hơn, nội tâm rùng rùng đổ máu —— khuôn mặt như vậy hẳn nên xuất hiện ở trên mặt ta a ! ! ! Như thế nào lại sai sót sinh ra ở trên người một đại lão gia?

“A! Là người! Chính là kẻ bị lão tử dùng sét đánh lại cứu trở về!” Quỳnh Hoa rốt cục cũng nghĩ ra thân thế của nàng, một phen chế trụ cổ tay nàng, “Nơi này là cấm địa của lão tử, người làm sao có thể vào? Ai cho phép người tùy tiện vào được?”

Nhìn khuôn mặt hé ra thiên kiều bá mị như vậy, một câu lại một câu lão tử, tâm Giang Dạ Bạch, lại lần nữa lấy máu...

Nàng liếm liếm môi, hồi đáp: “Cái kia, là Cảnh Nguyên sư huynh để cho ta tới .”

“Cảnh Nguyên?” Quả nhiên, Quỳnh Hoa vừa nghe tên này, sắc mặt vô cùng dị, nhưng vẫn giữ tay nàng, vẫn là không có buông ra, tiếp tục hỏi, “Hắn vì sao cho người tới nơi này? Làm cái gì?”

“Ta, ta ta...” Bởi vì không thể xác định Cảnh Nguyên có thực thân thiết với Quỳnh Hoa mà nói ra chuyện tình, Giang Dạ Bạch hạ quyết tâm, Cảnh Nguyên không mở miệng trước, tuyệt không từ nàng nói mà phá hỏng, “Việc này, ta...”

Quỳnh Hoa không hài lòng nheo mắt: “Có chuyện nói mau, đừng ấp a ấp úng !”

“Kỳ thật là ta cùng Cảnh Nguyên lưỡng tình tương duyệt quyết định bỏ trốn cho nên ta gạt sư phụ đồng môn trước thoát đi xuống núi ở chỗ này chờ hẳn!” Giang Dạ Bạch một hơi nói xong, mặt không đỏ tâm không loạn.

Cái này, ngược lại đến phiên Quỳnh Hoa đại loạn trận tuyến: “Cái gì, cái gì? Người, người là ...tiểu tử kia , ...”

Giang Dạ Bạch đón đầu: “Vị hôn thê.” Nàng thực không phải nói dối, nàng thật là vị hôn thê của Cảnh Nguyên, chẳng qua, là “Quá hạn” .

“CMN !” Quỳnh Hoa nổi giận, “Ta nói tiểu tử kia sao lại vô dụng như vậy, năm năm còn không có đem sự tình làm lưu loát cho ta, cảm tình tâm tư đều ở trên người nữ nhân!”

Giang Dạ Bạch gục đầu xuống, không đáp lời. Quỳnh Hoa mắng trong chốc lát, lại quay đầu chuyển hướng nàng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt rất kỳ quái.

Giang Dạ Bạch bị hấn nhìn, trong lòng bồn chồn: hấn có thể cảm thấy ta không xứng với Cảnh Nguyên hay không?

(Ayu: ha, tại sao ko phải là “hấn có cho rằng ta nói dối ko?” mà lại là “có xứng ko?” :]])

“Ha...” Quỳnh Hoa một vòng lại một vòng đi quanh nàng, vừa đi vừa gật đầu, “Không sai, coi như tên kia có mắt nhìn...”

Giang Dạ Bạch nhớ tới chuyện tình người này ngày trước từng làm đối với mình, bao gồm câu “Ngực thật lớn ” kia, nhất thời mồ hôi lạnh đầy đầu, nghĩ rằng, Cảnh Nguyên sư huynh sẽ không đưa ta vào miệng sói đi?

“Làm đúng lắm!” Quỳnh Hoa đột nhiên nói.

Giang Dạ Bạch ngẩn ngơ.

“Cái nơi thối nát như Thục Sơn, vẫn là tránh xa sớm một chút. Tuy rằng lựa chọn Cảnh Nguyên là có chút xấu, nhưng mặc kệ nói như thế nào, trước cứ chạy thoát khỏi nơi quỷ quái ấy rồi nói sau.”

Vị ca ca này, người rút cuộc cùng Thục Sơn có thâm cừu đại hận gì a... Giang Dạ Bạch khẽ nhắm mắt, lại mở ra, cổ lấy dũng khí hỏi: “Nơi này... Là làm sao?”

“Như thế nào? Tiểu tử kia không nói cho người?”

“Thời gian khẩn cấp, hấn chưa kịp nói...”

“Nhìn xem sẽ biết? Trừ bỏ uy chấn tứ hải danh dương bát phương bản đại nhân, còn ai có được nơi ở cực tốt như vậy?”

Nói như thế quả thật, chỉ nói bức rèm che... Giang Dạ Bạch bóp cổ tay, tùy tiện lấy một viên đi ra ngoài, cũng có thể làm cho phụ thân cười đến con mắt híp lại a!

“Vây đã quá rầy... Ách, Quỳnh Hoa đại nhân.” Giang Dạ Bạch bái tạ. Lúc này đột nhiên đỉnh đầu bay đến cái gì đó, to lớn kinh người, nàng theo bản năng chột né ra, vật nọ trôi giạt từ từ đến trên giường, chiếm cứ hơn phân nửa mặt giường.

Liếc qua vừa thấy, lại nguyên lai là tờ giấy, mặt trên viết một chữ thật to “Cút(2)” .

(1) Thất thải tâm ti bện ngọc châm: Gối ngọc bện tơ tằm 7 màu.

(2) Nguyên là “Cổn”, ta đoán bừa theo nội dung chương sau =__=.

Editor nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay mới để ý, ta hay để tên tác giả màu đỏ, tên ta màu lục. Mà đọc trong mấy truyện hay thấy ghi là màu đỏ và lục ở cạnh nhau không hợp, rất xấu... Ta thấy cũng đc đấy chứ, đâu đến nỗi . Chợt nghĩ đến que kem ba-li-bốp gì đó ngày trc có màu như thế =]] Chương này quá ngắn lắm nhầm tị cho thêm chữ .

34. Chương 34: Hồn Loạn . . .

Giang Dạ Bạch lập tức nhìn ra, đây là chữ viết của Cảnh Nguyên. Nàng lại ngẩng đầu, trần nhà vẫn trắng xóa một mảnh, phỏng chừng nàng vừa rồi vào bằng cách nào, trang giấy kia cũng vào bằng cách đó. Nói

cách khác, Cảnh Nguyên có thể nghe được nàng nói chuyện cùng Quỳnh Hoa, khó trách hấn yên tâm như thế một câu cũng không nói liền đem nàng quăng vào.

Đây cũng là giải thích, Cảnh Nguyên đã giải quyết nguy cơ bên kia? Nếu không nào có mất công mắng Quỳnh Hoa.

Vốn tưởng rằng Quỳnh Hoa khẳng định sẽ phản khởi phản kích, kết quả giấy này bay đến, hấn lại thành thật, lâu bầu vài tiếng sau đó tìm ghế dựa ngồi xuống, bắt đầu vận công chữa thương.

Giang Dạ Bạch hiểu kỳ nói: “Thương thế của ngươi còn chưa khỏi?”

Quỳnh Hoa trừng mắt liếc nàng một cái, “Nào có nhanh như vậy! Lũ tiểu nhân Thục Sơn kia, chiêu số âm mưu ám toán ti bỉ vô sỉ hạ lưu!”

Rõ ràng ngươi mới là kẻ ti bỉ vô sỉ âm mưu ấy? Giang Dạ Bạch thầm nghĩ. Sau đó nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Vô Cực thiên thư không tới tay?”

Quỳnh Hoa cũng không vận công, lập tức nhảy dựng lên: “CMN, tiểu tử kia cư nhiên ngay cả việc này cũng nói cho ngươi! Họa thủy! Quả nhiên là hồng nhan họa thủy!”

Giang Dạ Bạch bị hấn mắng á khẩu không trả lời được, yên lặng chịu đựng.

May mắn, Quỳnh Hoa mắng thì mắng, nhưng rất nhanh sẽ hết giận, sau đó thành thành thật thật thẳng thắn còn thật sự trả lời vấn đề của nàng: “Chúng ta thật vất vả đi vào, vừa thấy, căn bản không có! Mấy lão thất phu không biết xấu hổ, cư nhiên làm cái đồ giả hồ lộng mọi người! Tức chết ta!”

“Không có?” Giang Dạ Bạch ngăn ra. Nàng từ chỗ Cảnh Nguyên lấy ra một quyển a, nhưng lại trả lại cho đại trưởng lão. Bởi vì lúc ấy là ở trong ảo cảnh, bởi vậy không thể xác định có phải trước đó Cảnh Nguyên đã cùng các trưởng lão thương lượng hay không.

Đang lúc rõ ràng hỗn loạn, nghe Quỳnh Hoa lại nói: “Lão già mua danh chuộc tiếng âm hiểm giả dối kia, tốt nhất đừng có rơi vào tay ta, chờ ta chiếm được Vô Cực thiên thư, hừ hừ, xem ta như thế nào thu thập bọn họ!”

“Vô Cực thiên thư... Đến tốt cùng là cái gì?” Vì sao mỗi người đều muốn chiếm lấy a? Nàng ở sau núi lâu như vậy, cũng quả thật không phát hiện cái gì thư. Xem ra đã sớm bị dời đi vị trí khác.

“Là một loại thượng cổ thần khí, nói ngươi cũng không hiểu, tóm lại chính là có thể dùng để thực hiện một nguyện vọng.” Quỳnh Hoa nói đến đây, lộ ra biểu tình tâm trí hướng về, “Chờ ta chiếm được, ta liền...”

“Liền như thế nào?”

Quỳnh Hoa biến sắc, hung tợn trừng nàng nói: ” Liên quan gì ngươi!”

Giang Dạ Bạch bị hung, chỉ phải câm miệng. Mà lúc này, trên đỉnh đầu lại bay xuống tờ giấy thật lớn. Có kinh nghiệm lần trước, lần này nàng không bị dọa, ngược lại thuận tay đỡ, trải lên trên giường, mặt trên viết hai chữ “Lớn lên”.

Quỳnh Hoa cơ hồ là lập tức liền nhảy lại đây, một cước dẫm trên giấy, hỏn hển nói: ” Liên quan gì ngươi liên quan gì ngươi liên quan gì ngươi...”

Giang Dạ Bạch nhìn chữ trên giấy, nhìn xem Quỳnh Hoa, nhìn nhìn lại ngọc lớn nhỏ ở một bên đầu, bỗng nhiên hiểu được: “Nga —— nguyên lai không phải ngọc lớn như vậy, mà là —— ta nhỏ đi !”

Nàng sao lại quên, Quỳnh Hoa vài lần trước xuất hiện đều là người nhỏ như quả trứng gà, sau khi thi pháp mới trở nên giống như người thường, nàng vốn tưởng rằng đó là hấn vì tiện làm việc, nhưng hôm nay xem ra, ngược lại là...

Quỳnh Hoa mặt ửng hồng lên, lớn tiếng nói: “Nhìn cái gì vậy, còn nhìn lão tử lão tử tiếp tục dùng sét đánh ngươi!”

“Ngươi muốn Vô Cực thiên thư, là vì lớn lên?”

Quỳnh Hoa cả người chấn động thật mạnh, trên mặt biểu tình thay đổi liên tục, có xấu hổ có tự ti còn có sát khí, cuối cùng lại uốn éo đầu, xoay người chạy lấy người, còn đá bình phong phỉ thúy một cước, bình phong ngã xuống đất, vỡ vụn ra.

Giang Dạ Bạch rất đau lòng, bình phong này toàn bằng phỉ thúy, rõ ràng cũng là giá trị xa xỉ, bại gia tử kia nói đá liền đá... Nghĩ nghĩ, đột nhiên phì một tiếng nở nụ cười, nàng nhào vào trên giường, trang giấy cùng đệm chăn lăn xuống, càng nghĩ càng thú vị, càng nghĩ càng chịu không nổi, ôm gối cười ha ha.

Khó trách cho tới nay Quỳnh Hoa thủy chung không lộ ra bộ mặt chân thật, nguyên lai chân thân của hân, nhỏ như vậy —— a!

“Cười đủ chưa?” Một thanh âm gần trong gang tấc.

Giang Dạ Bạch quay đầu, nguyên lai là Cảnh Nguyên —— cách nàng rất gần rất gần.

Trong nháy mắt, khuôn mặt trước mắt này, cùng người trong gương ở sau núi kia trùng nhau, đồng dạng ngũ quan đồng dạng mặt mày thậm chí đồng dạng khoảng cách gần, lòng nàng, không hiểu liền rung lên.

Vội vàng xấu hổ nhảy xuống giường, không để ý vừa rồi bởi vì loạn cười mà tóc tán loạn, đỏ mặt hỏi: “Chuyện tình bên kia giải quyết?”

Cảnh Nguyên không lạnh không nhạt hừ nhẹ một tiếng.

Giang Dạ Bạch nghịch ngón tay: “Ta thật sự không phải cố ý tìm phiền toái cho ngươi, là Hoa Âm Túy chạy trong phòng ngươi đào hố tìm hạt giống Phật chê cười, kết quả không biết sao nước liền toát ra khắp nơi, nàng bỏ chạy, ta có thể để mặc phòng ở của ngươi ngập nước không? Vì thế ta liền uống hết nước, không nghĩ tới lại nhiều ra cái hố, hút ta vào. Ta nháy mắt, đi đến cấm địa phía sau núi...” Nàng cúi đầu cố gắng làm ra một bộ dạng sám hối, hy vọng không bị giết người diệt khẩu, “Cảnh Nguyên sư huynh, ngươi xem, kỳ thật ta lên núi thật là bị mẹ ta bức, hơn nữa ta tâm không chí lớn được chăng hay chớ, hoàn toàn không nghĩ tới muốn cùng ngươi đối nghịch, ngươi lại từ trên tay Nhất Cửu đã cứu ta, ngươi là đại ân nhân của ta, cho nên...”

“Cho nên?” Cảnh Nguyên biểu tình bí hiểm, rất khó phân rõ.

Giang Dạ Bạch xấu hổ vươn một bàn tay, nhẹ nhàng túm lấy một góc tay áo của hân, giương mắt, lông mi run rẩy, lại bối rối cúi xuống, dùng thanh âm so với muỗi vo ve lớn hơn không được bao nhiêu nói: “Cho nên, ta sẽ báo đáp sư huynh.”

“Bỏ trốn sao?” Khóe môi Cảnh Nguyên giơ lên một độ cong.

Giang Dạ Bạch trong lòng biết đây là chèn ép, trả thù lúc trước nàng lừa Quỳnh Hoa nói muốn cùng hân cùng nhau bỏ trốn, nhưng có việc cầu người, chỉ có thể âm thầm cắn răng nhịn, cường cười nói: “Sư huynh chê cười... Tóm lại, sau khi trở về gặp các trưởng lão, sư huynh bảo ta nói như thế nào, ta liền nói như thế, sư huynh bảo ta làm như thế nào, ta liền làm như thế đó!”

Cảnh Nguyên ánh mắt sâu kín, nhìn nàng, lại giống như không xem ở nàng. Tóm lại, kia ánh mắt phi thường quỷ dị, làm cho trong lòng nàng sợ hãi, càng phát ra bất ổn.

“Tiểu sư muội...” Hân bỗng nhiên nhẹ gọi.

“Có!” Nàng nhanh nhẩu trả lời.

Cảnh Nguyên cúi đầu thở dài, rõ ràng thán ở bên tai, lại giống như dừng ở trong lòng: “Ngươi... Không nên tới... Thục Sơn.”

Giang Dạ Bạch phản ứng đầu tiên chính là ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý đến a! Vừa phần nộ ngẩng đầu, lại thấy Cảnh Nguyên đầy mắt nhiều điểm trong suốt, mơ hồ lóe ra lệ quang, nhìn lâm râm đi? Nàng chớp chớp ánh mắt, lại nhìn, vẫn là lệ quang, nhất thời liền giật mình.

Cảnh Nguyên vươn hai tay, chậm rãi, cũng rất có lực đem nàng kéo vào trong lòng.

Nàng nghe thấy được một hương cỏ cây thơm ngát dễ ngủ, cảm giác được tay hân nhẹ nhàng dừng ở trên tóc nàng, sau đó tim của hân, thịch, thịch, đập nhanh giống như nàng.

“Bất quá...” Cảnh Nguyên ngừng lại, lại dẫn theo chút ý cười, “Nhưng người đã đến rồi, ta... Vẫn là thật cao hứng ...”

Cái gì —— sao —— tình —— hướng ——?

Giang Dạ Bạch hoàn toàn hỗn loạn.

Chẳng lẽ mặt gương kia là kính tiên đoán, hình ảnh trong kính là chuyện sẽ xảy ra sau này? Nàng cùng hắn, thật sự sẽ thành thân?

Giang Dạ Bạch rung mình, nàng cố nhiên không quên ngày tân hôn hắn đối với nàng ôn nhu, nhưng càng không quên ánh sáng lạnh lẽo của chủ thủ^[1] đặt trên cổ. Nàng không muốn chết! Hơn nữa người kia căn bản không phải Cảnh Nguyên, trừ phi hắn dùng Thiên thư kia biến đổi chính mình.

“Cái kia, Cảnh Nguyên sư huynh...” Giang Dạ Bạch đoán không ra, đơn giản trực tiếp hỏi, “Người vì sao cao hứng?”

Cảnh Nguyên nghĩ nghĩ, hướng nàng ném mị nhãn^[2]: “Thấy người liền cao hứng.”

“...” Rất giả!

Bỏ qua từ Cảnh Nguyên hỏi không ra được cái gì, Giang Dạ Bạch đơn giản chuyển đề: “Chúng ta khi nào thì về Thục Sơn?”

“Lập tức.”

“Sau khi trở về giải thích như thế nào với trưởng lão?”

“Người đã nói...” Cảnh Nguyên ở bên tai nàng thì thầm một phen, Giang Dạ Bạch càng nghe tâm càng lạnh

Thần a, đây là một cái đồ vô sỉ như thế nào a! ! !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: các người đoán ra nguyên do của gương

Lại đến xem đoạn này, ta cam đoan, sẽ rất cảm xúc.

[Ayu: vì sao tác giả nói vậy? Chương 50 giải thích :P]

[1] Dao găm.

[2] Ánh mắt mê hoặc.

35. Chương 35: Khảo Vấn . . .

Vô sỉ mặc vô sỉ, trợ Trụ vi ngược^[1] là chuyện còn phải làm.

Giang Dạ Bạch cảm thấy mệnh mình thực khổ, vừa thoát khỏi ma trảo của Nhất Cửu, lại rơi vào miệng sói của Cảnh Nguyên.

Nàng bị Bạch Nương Tử buộc chặt, áp tải lên Thượng Quang điện của Thục Sơn, trong điện ba vị trưởng lão cùng sáu Bạch y đệ tử thủ hộ phía sau núi tất cả đều khuôn mặt nghiêm túc, nhìn nàng đi vào, cùng nhìn quái vật đi vào không khác nhau.

Mà phía sau nàng, còn lại là đại nghĩa lăng nhiên một thân chính khí phàm là xuất mã nhất định công thành Thục Sơn kiêu ngạo —— Cảnh Nguyên.

Cảnh Nguyên đem nàng vào trong sảnh, tiến lên từng bước, tất cung tất kính hành lễ nói: “Sư phụ, trưởng lão, Giang Dạ Bạch đã đến.”

Giang Dạ Bạch run rẩy ngẩng đầu, hốc mắt đỏ lên, ánh mắt lóe ra.

Chu trưởng lão khó nhìn nhất nữ tử đáng thương như thế, vội đứng dậy đi qua cầm tay nàng: “Tiểu Dạ Dạ a, người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nơi nào không đi, đi cấm địa là làm sao?”

Giang Dạ Bạch chính là khóc, không nói được một lời.

Vì thế hắn đành phải đến hỏi Cảnh Nguyên: “Người ở đâu tìm được nàng?”

“Hồi bẩm tam trưởng lão, đệ tử lúc trước phụng mệnh đi thăm dò phương pháp giải trừ dọa hồn, vô tình đi ngang qua bích đàm, đáy nước có vật giấy dựa, tiến đến vớt lên, nguyên lai là nàng. Trên người nàng bị buộc vào tảng đá lớn, tay chân cứng ngắc, nếu không có đệ tử ngẫu nhiên phát hiện, giờ phút này đã muốn chết.”

Đến đây đến đây đến đây, âm mưu bước đầu tiên —— giả chết rồi sau đó hồi sinh.

“Nếu người cứ như vậy bị bắt trở về, bọn họ khẳng định sẽ truy vấn người nguyên do đến sau núi, người làm sao bây giờ?” Trong nhà Quỳnh Hoa, hết thấy hàm súc, nhưng người này ánh mắt như say, thanh âm ôn thuận, như mộng như ảo. [Ayu: Tiểu Bạch à người đã trúng mỹ nam kế của Cảnh Nguyên =))]

Vì thế đầu nàng cũng choáng váng hô hấp cũng choáng váng, thậm chí ngay cả nói chuyện đều hôn mê: “Ta thế thoát phủ nhận?”

“Tiểu ngu ngốc.” Miệng vô cùng thân thiết như vậy, “Người có biết , nếu đứa nhỏ phạm sai lầm trốn nhà, cha mẹ tất sẽ trách móc nặng nề, nhưng nếu đứa nhỏ này bên ngoài thiếu chút nữa đã chết, cử tử nhất sinh trở về?”

Giang Dạ Bạch a một tiếng, bừng tỉnh đại ngộ.

“Người phải chết trước một lần, làm cho bọn họ biết —— người có nguy hiểm. Phía sau người, có người khác.”

Đây là lúc trước Cảnh Nguyên đưa ra kế sách, nay ở trong Thượng Quang điện từng bước thực hiện .

Giang Dạ Bạch trong lòng phỉ nhổ, nhưng trên mặt lại như trước là một bộ lả chảnh khốc, biểu tình ủy khuất khôn kể, khiến Chu trưởng lão thấy đau lòng không thôi, cầm lấy tay nàng nắm lại nắm: “Ai nha nha, là ai nhẫn tâm như vậy, muốn hại Tiểu Dạ Dạ! Tiểu Dạ Dạ, người rốt cuộc bị ủy khuất gì, cứ việc nói ra, có sư thúc ta làm chủ cho người!”

Mà nàng chính là yên lặng rũ mắt, bất động, không đáp.

“Ta đây phải nói như thế nào?”

“Lúc sau, không trả lời, mới là trả lời tốt nhất.”

“Ta không trả lời? Bọn họ có thể buông tha ta?”

Cảnh Nguyên nở nụ cười, khi hắn cười lộ lên ánh mắt sẽ hơi hơi cong xuống dưới, lông mi thật dài tựa như cánh bướm, nhất động nhất tĩnh, đều là phong tình: “Để cho người khác thay người đáp.”

Bước thứ hai—— lập lại mâu thuẫn, vu oan hãm hại.

Giang Dạ Bạch a hạ miệng, lộ ra bộ dáng đau đớn, thân mình kịch liệt run lên. Cử động này quả nhiên khiến cho Chu trưởng lão khẩn trương, vội hỏi: “Tiểu Dạ Dạ người làm sao vậy?” Sau đó phát hiện cái gì, một phen kéo tay áo của nàng——

Ba vị trưởng lão nhất tề hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy nguyên bản trên cánh tay vốn trắng mịn, đều hiện lên hoa văn màu đỏ, xoay quanh thành một cái đồ án thần bí, thoạt nhìn quỷ dị lại xinh đẹp.

Đại trưởng lão cơ hồ lập tức nói: “Trừ bỏ Cảnh Nguyên cùng hai vị trưởng lão, những người khác đều lui ra ngoài trước.”

Lục tinh[2] đệ tử ngay cả đầy bụng hồ nghi, cũng chỉ lên tiếng trả lời rồi đi, kể từ đó, trong điện chỉ còn năm người bọn họ.

Chu trưởng lão cũng sửa vẻ lỗ mãng, trở nên ngưng trọng: “Tiểu Dạ Dạ, rửa ấn này sao mà có?”

Giang Dạ Bạch nước mắt lưng tròng nhìn hắn, lại như trước không đáp lời.

Nhị trưởng lão nói: “Tam sư đệ đừng hỏi, đây là ấn ký im lặng của ma tộc, trúng rửa, không thể tiết lộ bí mật, nếu không lập tức sẽ chết.”

“Vì sao lại trúng rửa này? Ngôn Sư Thái không phải bị chúng ta tiêu diệt sao? Chẳng lẽ...” Mí mắt Chu trưởng lão bắt đầu chớp động.

Cảnh Nguyên rất đúng lúc bổ sung một câu: “Có lẽ chính là không có Ngôn Sư Thái, vẫn còn Vụ Tiên chân nhân.”

Kỳ thật loại tình huống này bọn họ đã sớm dự liệu đến, chính là nay trở thành sự thật, sắc mặt ba vị trưởng lão vẫn là thật không tốt.

“Là hắc lại tới tìm người sao?” Sau khi Chu trưởng lão hỏi vấn đề này, vội vàng lại nói, “Người chỉ cần gạt đầu, hoặc lắc đầu là có thể. Có thể nói thì nói, không thể nói cũng không miễn cưỡng.”

Giang Dạ Bạch nhìn về phía Cảnh Nguyên, Cảnh Nguyên hơi hơi chuyển động hạ ánh mắt. Vì thế nàng do dự, lắc lắc đầu.

“Không phải Nhất Cửu?” Chu trưởng lão ngạc nhiên nói, “Đó là ai? Chẳng lẽ còn có cái ma tộc thứ hai?”

Giang Dạ Bạch đột nhiên từ trong lòng lấy ra vật gì đó, ném tới trên tay hắc.

Chu trưởng lão tập trung nhìn vào, là hạt giống. Kinh nghiệm phong phú như hắc, tự nhiên liếc mắt một cái nhìn ra đó là hạt giống Phật chề cười, lại liên tưởng đến lúc trước theo như lời Giang Dạ Bạch cùng Cảnh Nguyên khi bắt Nhất Cửu, lúc này sắc mặt đại biến.

Đại trưởng lão ở bên hỏi: “Ngày đó là ai dùng Phật chề cười đối với các người?”

Vấn đề này Giang Dạ Bạch tuy rằng không thể trả lời, Cảnh Nguyên lại có thể: “Hoa Âm Túy.”

Đại trưởng lão vỗ thật mạnh tay vịn ghế dựa: “Người tới, kêu Hoa Âm Túy đến!”

Thanh âm của hắc xuyên thẳng cửa điện truyền ra ngoài, ngoài cửa có đệ tử thủ hộ, nghe thấy mệnh lập tức đi tìm Hoa Âm Túy lại đây.

Bởi vậy, chờ khi Hoa Âm Túy tiến điện, thấy chính là ba trưởng lão vô cùng nghiêm túc, một Cảnh Nguyên bình tĩnh như trước, cùng với một kẻ nước mắt lưng tròng, Giang Dạ Bạch.

“Hoa Âm Túy bá kiến ba vị trưởng lão, cùng Cảnh Nguyên sư huynh.”

Đại trưởng lão cũng không vô nghĩa, trực tiếp hỏi: “Người có nhận ra vật này?”

Hoa Âm Túy theo ánh mắt của hắc nhìn về phía trong lòng bàn tay Chu trưởng lão, khuôn mặt bình tĩnh, còn dẫn theo hơi hơi nghi hoặc: “Đây là cái gì?”

Giang Dạ Bạch trong lòng thầm khen —— nhìn một cái hành động của người ta! Ngược lại chính mình, nhất thời tự biết xấu hổ.

“Người không biết đây là cái gì?” Đại trưởng lão đồng tử co rút lại.

Hoa Âm Túy có chút kinh ngạc có chút hổ thẹn, trên mặt còn có chút khiếp đảm nói: “Này... Đệ tử, đệ tử học nghệ không tinh, học thức ít ỏi, làm cho các trưởng lão thất vọng rồi...”

Nhìn xem, đây mới là tiêu chuẩn trả lời cao, hiển lộ đầy đủ chính mình đối với vật ấy xa lạ, lại lấy thái độ nho nhã lễ độ ở trong tiềm thức tranh thủ hảo cảm từ các trưởng lão.

Quả nhiên, hai vị trưởng lão ngay từ đầu vẫn là thanh sắc câu lệ, nhưng nàng vừa nói như vậy, tuy rằng vẫn là không tin, sắc mặt lại dịu đi rất nhiều.

Chu trưởng lão vẫn có chút suy nghĩ, đột nhiên giương mắt, nhìn chằm chằm nàng nói: “Cái này chẳng lẽ không đúng người vụng trộm trông ở chỗ của Cảnh Nguyên sao?”

“Cảnh Nguyên sư huynh?” Hoa Âm Túy bối rối chuyển hướng Cảnh Nguyên, lộ ra một loạt biểu tình như là ngưng ngừng, nhục nhã, xấu hổ, xấu hổ và cảm giận, e lệ, cảm thấy thẹn, ngưng ngừng, khiến cho Giang Dạ Bạch ở một bên xem là thần thánh cũng bái không thôi.

“Sư huynh...” Hoa Âm Túy ôn nhu kêu, “Việc này... Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Cảnh Nguyên cười nhẹ, ánh mắt lóe lên: “Không có gì. Các trưởng lão có chút nghi hoặc, hỏi người trả lời phải trả lời, trả lời không được cũng không có việc gì.”

Giang Dạ Bạch quyết định thu hồi ý tưởng lúc trước—— luận hành động, có vị này ở đây, Hoa Âm Túy tính cái gì?

Mà nghe những lời này của Cảnh Nguyên, Hoa Âm Túy như là ăn được thuốc an thần, trở về một cái tươi cười xấu hổ, mới đem ánh mắt quay lại đến trên mặt đại trưởng lão: “Trưởng lão, đệ tử thật sự không biết.”

Cảnh Nguyên ở một bên giúp đỡ nói chuyện: “Hoa sư muội là người Giang Bắc, lại mới biết tiên thuật, không nhận biết Phật chê cười cũng là bình thường.”

“Phật chê cười? Đây là Phật chê cười sao?” Hoa Âm Túy mở to hai mắt.

“Phải. Loại này khi nở hoa, lông lá phiền phức, tuyết trắng lửa đỏ, sắc hương câu mỹ, nên có danh này.” Cảnh Nguyên giống như nàng thật sự không hiểu, kiên nhẫn giải thích.

“Thì ra là thế... Nhưng cái này, cùng đệ tử có quan hệ gì đâu?”

Cảnh Nguyên nói: “Hoa sư muội đừng nóng vội, ta đã quên bổ sung một chút, hoa này có cái thực đặc biệt khác...”

“Sao? Nguyên nghe tường tận.”

“Đó là đừng thấy nó chỉ là một hạt giống bình thường, kỳ thật có chứa lân quang, chỉ cần đụng chạm qua vật ấy, bảy ngày nội trong đêm tối da thịt đều sẽ sáng lên.” Cảnh Nguyên nói xong vỗ vỗ tay, nguyên bản Thượng Quang điện rất sáng lập tức ám xuống, mà ở trong sắc ám, có ba điểm lục quang mỏng manh, phân biệt đến từ—— Giang Dạ Bạch, Chu trưởng lão, cùng...

Hoa Âm Túy.

Hai vị trưởng lão phân biệt phát ra một tiếng ‘di’.

Cùng lúc đó, Cảnh Nguyên vỗ tay, làm ánh sáng trong điện trở lại, chiếu lên mặt Hoa Âm Túy, một mảnh trắng bệch.

Cảnh Nguyên mỉm cười: “Hoa sư muội không biết, người lại không có tiếp xúc qua vật ấy, như thế nào trên tay cũng phát sáng?”

“Ta, ta ta...” Hoa Âm Túy vội vàng nhìn Chu trưởng lão, xem hạt giống trong tay hắn, lại nhìn xem tay mình, “Không có khả năng không có khả năng... Ánh sáng này không phải! Ánh sáng này không phải!”

“Phát sáng ngay tại trên tay người, người còn muốn chống chế?” Thanh âm Cảnh Nguyên lập tức bén nhọn lên.

Hoa Âm Túy thét to: “Là có người giả họa cho ta! Không có khả năng, hạt giống Phật chê cười căn bản sẽ không sáng lên, trên tay ta làm sao có thể...” Thanh âm của nàng bỗng im bật.

Ba vị trưởng lão trên mặt lộ ra thần sắc phần nộ.

Mà Cảnh Nguyên cũng là nở nụ cười, cười ôn nhu ôn tồn cùng ôn nhuận: “Ha, hạt giống Phật chê cười nguyên lai sẽ không sáng lên a... Hoa sư muội, người hiểu được... Thật nhiều đấy...”

Giang Dạ Bạch nhin không được phì một tiếng cười ra. Vừa rồi khi Cảnh Nguyên nói hạt giống sẽ sáng lên, nàng còn nhỏ nhỏ (tiểu nhân) kinh ngạc một chút, trên thế giới còn có hạt giống thần kỳ như vậy? Nguyên lai không phải hạt giống sáng lên, là hắc bố trí cạm bẫy làm cho người ta nhảy vào.

Hoa Âm Túy thực xui xẻo, gặp được đối thủ loại này. Dù cho hành động thế nào, cũng hoàn toàn vô dụng a...

Nàng càng phát ra ý tưởng sâu sắc tuyệt đối không thể đắc tội người này.

Mà bên kia, Hoa Âm Túy cũng biết mình trúng kế, hé ra mặt cười từ trắng đến đen, lại từ đen chuyển đỏ, tê thanh nói: “Người dám ám hại ta?” Nói xong liền hướng Cảnh Nguyên đánh tới.

Cảnh Nguyên dễ dàng liền chế trụ tay cổ tay nàng, từ từ nói: “Đâu có, làm sao so được với sư muội người đem hoa này trồng ở trong phòng ta để ‘Ám’ đây?”

Mặt Hoa Âm Túy trắng đỏ bừng đỏ bừng, không biết là tức giận hay là xấu hổ.

Cảnh Nguyên đột nhiên biểu tình biến đổi, ngữ tốc cực nhanh nói: “Nói, người muốn hại ta còn chưa tính, vì sao còn muốn hại Giang sư muội?”

“Cái gì, cái gì?”

“Người ở trong phòng ta gieo xuống độc hoa này không tính, còn mê loạn hồn chí Giang sư muội làm cho nàng đến phía sau núi giúp người trộm thư, sau sự tình bại lộ còn tại trên người nàng buộc tảng đá lớn muốn dồn nàng vào chỗ chết, người làm nhiều như vậy, cũng không sợ báo ứng sao?” Hắn hỏi vừa vội lại mau, trong thanh âm trầm thấp mang theo lực lượng của thần mê hoặc lòng người, giống như chỉ cần từ trong miệng hắn nói ra, chính là sự thật, đáng thương Hoa Âm Túy ở chuyện hạt giống bại lộ lại là chột dạ lại là bối rối, đến lúc này, mắt thấy hắt một chậu nước bắn hướng trên người nàng, cũng là nửa điểm lực phản bác đều không có .

“Ta, ta...”

“Người thân là Thục Sơn đệ tử, lại tận tâm làm ra chuyện tình ám muội gà chó không bằng, không tu luyện cho tốt, lại theo bàng môn tả đạo, người đến tốt cùng rắp tâm ra sao, lại là có mục đích gì? Nói! Vì sao gieo Phật chê cười đối với ta?”

“Ta, ta chỉ là...”

“Nói, người vì sao muốn hại ta cùng Giang sư muội?”

“Ta, ta không phải cái kia, cái kia...”

“Nói, người còn có bí mật khác không thể cho ai biết sao?”

“Không, không có...”

Cảnh Nguyên mỗi một câu hỏi, liền tiến lên phía trước thêm một bước, Hoa Âm Túy liền không thể không lui từng bước. Như thế một kẻ tiến một kẻ lui, ngược lại có vẻ Hoa Âm Túy càng thêm hết đường chối cãi.

Giang Dạ Bạch ở một bên che ánh mắt, không đành lòng lại nhìn.

Cảnh Nguyên quá độc ác!

Hắn mỗi câu đều phân hai nửa ý tứ, nửa câu đầu khẳng định là vu oan Hoa Âm Túy sai sử nàng đi trộm Thiên thư, nửa câu sau còn lại là Hoa Âm Túy đối với hắn dùng xuân dược. Mà Hoa Âm Túy rõ ràng trả lời là nửa câu sau, nhưng người ở bên nghe tới, giống như chính là nàng đã cam chịu nửa câu đầu.

Kỹ xảo hỏi nhin như thế, cho dù là đối chất nhau, đương sự nửa điểm phản kháng cũng không thể có a!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: JJ thật đáng sợ...

Ta muốn đổi nơi đăng văn ...

[1] Giúp kẻ xấu làm ác. « Có nguyên cái điển cố nhưng ta lười a ~ »

[2] Ban đầu Thất tinh trận có 7 người, thiếu mất Thiên Minh còn 6 nên gọi là Lục tinh.

36. Chương 36: Hang Hổ . . .

Hoa Âm Túy lại cũng không phải kẻ tầm thường, lập tức nhận ra Cảnh Nguyên đây là tiến thêm một bước ám hại nàng, vì thế chuyển hướng Chu trưởng lão, giọng the thé nói: “Trưởng lão ta muốn từ từ nói! Ta muốn một cơ hội từ từ giải thích.”

Chu trưởng lão mặt âm trầm hé ra, cười lạnh nói: “Từ từ giải thích? Đi —— người tới, đem nàng đến trong động Phản Tự, chờ chúng ta qua ngày chín tháng chín nói sau. Thế nào, còn có ba ngày, thời gian đủ lâu để giải thích chứ?”

Giang Dạ Bạch kinh ngạc một chút: sao lại thế này? Không quyết định thật nhanh đem sự tình triệt để điều tra xong, ngược lại muốn tha vài ngày?

Bên tai nghe Cảnh Nguyên lập tức tỏ thái độ nói: “Như thế rất tốt.” Đột nhiên ánh mắt hướng đến nàng, “Giang sư muội mặc dù có nỗi khổ khác, nhưng phạm vào điều luật xâm phạm cấm địa, cũng nên vào động Phản Tự tu tỉnh lại cho tốt. Để qua ngày mừng chín điều tra rõ chân tướng lại định đoạt sau.”

Chu trưởng lão môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ muốn phản đối, nhưng đại trưởng lão đã ở một bên vỗ bàn: “Cũng tốt. Liên làm như vậy, Lưu Băng tiến vào.”

Sau khi Lưu Băng tiến vào, nghe lệnh đem Hoa Âm Túy cùng Giang Dạ Bạch giải đi. Đương nhiên, trước đó vẫn là Chu trưởng lão phân biệt khóa pháp thuật các nàng.

Giang Dạ Bạch nghe nhị trưởng lão ở sau người thở dài: “Tân đệ tử năm nay, thật sự là một hai người, cũng không làm cho người ta bất lo.”

Đại trưởng lão đáp: “Đúng vậy... Bất quá nay trọng yếu nhất là đại hội vào ngày mừng chín, chuyện các nàng liền tạm thời từ từ giải quyết...”

Giang Dạ Bạch liếc cái xem thường, bọn họ giống như đều đã muốn quên, nàng mới là cùng đại kế và trời có liên hệ mật thiết—— thiên đồ a...

Lưu Băng đưa các nàng đến động Phản Tự.

Lúc này, là động Phản Tự thật sự, mà không phải cái loại ảo cảnh lần trước biến ra. Nhưng làm Giang Dạ Bạch thất vọng là, trừ bỏ không có nước giọt từ thạch nhũ, cái khác đều giống nhau như đúc.

Hơn nữa cũng không có cái gì ngăn gian, ở nơi lớn như vậy đem nàng cùng Hoa Âm Túy nhốt cùng nhau. Tuy nói nay hai người cũng không có khả năng dùng pháp lực, nhưng nếu đánh lên túm tóc bạt tai cào mặt cái gì cũng là thực đáng sợ a!

Giang Dạ Bạch cố gắng rụt lui vào góc tường, ý đồ làm nhạt cảm giác mình tồn tại.

Như cổ tình, ánh mắt Hoa Âm Túy như đao phi lại đây: “Có phải ngươi hay không?”

“Cái gì, cái gì?”

“Là ngươi mật báo cho trưởng lão bọn họ đúng hay không?” Không chỉ ánh mắt, ngay cả người bắt đầu bức lại đây.

Giang Dạ Bạch vội vàng phủ nhận: “Không phải a A Hoa, a không, Hoa sư tỷ, a không, Hoa sư muội, ta làm sao có thể biết ngươi ở trong phòng Cảnh Nguyên sư huynh gieo cái kia gọi là gì nhỉ? Phật chê cười, phải. Ta hoàn toàn không biết a!” Không phải so hành động sao? Nàng cũng có thể! Giang Dạ Bạch trong lòng âm thầm nổi giận với chính mình.

Hoa Âm Túy cũng là cười lạnh: “Ta trông hoa rõ ràng khi hắt ra ngoài, phòng trong lại chỉ có một mình ngươi, không phải ngươi, còn có thể là ai?”

“Ta?” Giang Dạ Bạch mở to hai mắt chỉ vào cái mũi của mình, “Ta lúc ấy ở trong phòng hắt?”

Kỳ thật Hoa Âm Túy hỏi vấn đề này thực có huyền cơ, nếu nàng cứ tư duy theo quán tính trả lời “Ta lúc ấy ngất đi rồi a làm sao có thể thấy ngươi trông hoa?” Vậy xong đời. Bởi vì Hoa Âm Túy cũng không có nói là thừa dịp nàng hôn mê bất tỉnh trông hoa. Cho nên, cổ tình hay vô ý, nàng đều không nên biết là khi nào thì trông hoa.

Quả nhiên, một lát sau khi Giang Dạ Bạch biểu đạt chính mình cũng không biết, ánh mắt Hoa Âm Túy nheo lại, từ trong khóe mắt trừng nàng trong chớp lát, buông tha cho đề tài này, mà là lạnh lùng nói: “Cảnh Nguyên nói ta xuống tay hại ngươi lại là chuyện gì xảy ra?”

“Ai nha, việc này ta cũng không biết !” Giang Dạ Bạch dậm chân, “Ta êm đẹp ở trong phòng, đột nhiên có người từ sau lưng gõ ta một cái, làm ta hôn mê, chờ khi ta tỉnh lại, liền thấy ẩm ướt đứng ở giữa bích đàm, bên cạnh còn có tảng đá lớn. Cảnh Nguyên sư huynh nói ta bị người cột vào tảng đá lớn chìm trong đàm, may mắn hần đi ngang qua, đã cứu ta gì đó... Người nói một chút xem là chuyện gì xảy ra a? Ta đến bây giờ còn như lọt vào trong sương mù cái gì cũng chưa hiểu được đâu.”

Không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con.

Đây là kế hoạch của Cảnh Nguyên, bước thứ ba.

“Tìm Hoa Âm Túy giăng co, hôm đó sẽ không có kết quả gì.” Hần nói như thế.

Mà nàng không rõ: “Vì sao?”

“Bởi vì Hoa Âm Túy sẽ không thừa nhận, mà chúng ta lại không có căn cứ chính xác thiết thực có thể chứng minh, còn có một chút chính yếu—— vụ oan chính là vụ oan, chuyện vụ oan vĩnh viễn sẽ không phải sự thật.”

Đại ca, nguyên lai người cũng biết điểm này a!

“Bằng vào chúng ta mà nói, là không đủ, cho nên, muốn cho chính nàng nói.”

“Nàng cũng không phải kẻ ngốc, làm sao có thể nói chính mình?”

“Cho nên ta sẽ tìm một cơ hội đem người cùng Hoa Âm Túy ở cùng một chỗ, người sẽ nhân cơ hội làm cho nàng nhiều lời.” Khi Cảnh Nguyên nói lời này, biểu tình có chút suy nghĩ, thoát nhìn có điểm ngưng trọng cùng bi thương, “Ta cảm thấy, người này tất không đơn giản, sau lưng khẳng định có mưu đồ khác.”

“Còn dùng ảo thuật?”

Cảnh Nguyên nở nụ cười: “Kỹ xảo dùng quá một lần, trên cơ bản sẽ mất tác dụng.”

Vì thế nàng chỉ có thể đỏ mặt.

Cứ như vậy, sự tình hoàn toàn đúng như ban đầu Cảnh Nguyên an bày. Hiện tại nàng cùng Hoa Âm Túy quả thực bị nhốt cùng nhau, vẫn là Hoa Âm Túy chủ động tìm đến nàng nói chuyện, kể từ đó, tạo thành cạm bẫy làm cho vị tỷ tỷ này không thể nào nói nổi.

Giang Dạ Bạch lộ ra mặt biểu tình đỏ hồng xấu hổ, nhẹ nhàng hỏi: “Cái kia... Hoa sư muội, ta nghe trưởng lão nói, cái kia, Phật chê cười, cái kia...”

“Người rút cuộc muốn nói cái gì!” Thấy nàng ấp a ấp úng, Hoa Âm Túy rõ ràng bắt đầu không kiên nhẫn.

“Người... Người có phải hay không thích Cảnh Nguyên sư huynh?” Nàng túm góc áo hỏi.

Hoa Âm Túy đáp lại là một tiếng cười lạnh.

Giang Dạ Bạch lấy ánh mắt khiếp sợ liếc nàng: “Không, không thích sao? Vậy vì sao đối hần dùng cái kia, cái loại vật này...”

Hoa Âm Túy cắn môi dưới, trong ánh mắt hiện lên gì đó thực phức tạp, nhưng rất nhanh chuyển thành băng hàn: “Liên quan gì người?”

“Ồi chao?”

“Đừng nói hần là vị hôn phu trước của người, cho dù đang là vị hôn phu của người, hai người các người còn chưa thành thân, ta đối với hần nghĩ như thế nào, đều không quan hệ với người!”

Giang Dạ Bạch sáng lên cảnh báo trong lòng, kinh ngạc nhìn nàng.

Mà Hoa Âm Túy không nói cái gì nữa, cũng đi đến khắp trong ngõ ngách, dựa vào tường ngồi xuống, có vẻ thực mệt mỏi.

Giang Dạ Bạch lần đầu tiên thực đánh giá nàng cẩn thận.

Tuy rằng ngày đó lên thuyền liền cảm thấy nàng xinh đẹp, nhưng thẳng đến giờ phút này, mới ý thức được — Hoa Âm Túy thật là một mỹ nhân.

Mặt thon dài mắt nhỏ, mũi thẳng, môi đỏ như son, vô luận nhìn từ góc độ nào đều hé ra khuôn mặt không tỳ vết, càng chưa nói tới dáng người đẹp, ngực ra ngực, eo ra eo, chân dài ra chân dài.

Đây là chân chính “Nữ nhân” đẹp trên định nghĩa.

Một đại mỹ nhân như vậy, vì sao muốn tới Thục Sơn tu chân? Hơn nữa mỹ nhân như vậy, hẳn là nhân vật bất động thanh sắc tùy ý cười một cái các nam nhân tranh cướp vây quanh đi lên hiến ân cần, như thế nào còn biểu hiện ra cái nhìn trông mong đối mỹ nam thêm nhỏ dãi, khiến cho giống kẻ háo sắc?

Càng nghĩ sâu, càng cảm thấy Cảnh Nguyên nói rất đúng, người này phức tạp, chỉ sợ còn hơn Ngôn Sư Thái.

Không được, nàng còn phải tiếp tục tìm tòi trước khi hành động, xâm nhập đào móc!

Giang Dạ Bạch nhìn Hoa Âm Túy trên váy thêu hoa, mỉm cười nói: “Người thực thích hoa đào.”

Hoa Âm Túy ánh mắt rơi xuống trên váy mình, biểu tình ôn nhu chút: “Ừ.”

“Hoa đào này thêu thật đẹp, cùng tên của người thực xứng, Hoa Âm Túy, Hoa Âm Túy, hoa âm dưới tàng cây túy mỹ nhân[1].”

Hoa Âm Túy khó được một chút nở nụ cười: “Ta tự mình thêu.”

Giang Dạ Bạch kinh ngạc: “A, nữ hồng[2] của người thật tốt!” Nàng không phải khoa trương, hoa đào kia thêu châm châm dây đặc, trông rất sống động, chỉ sợ ngay cả nàng cũng thêu không đến loại trình độ này.

Hoa Âm Túy càng có chút cao hứng, nhẹ nhàng vuốt ve góc váy, ánh mắt lộ ra sắc ôn nhu.

“Người yên tâm, ta tin tưởng tuyệt đối không phải Hoa sư muội người làm hại ta, chờ qua mùa chín, sau khi điều tra rõ sự tình chúng ta có thể đi ra ngoài, đến lúc đó, ta còn muốn tự mình hướng người lãnh giáo lãnh giáo thêu hoa. Mẹ ta sắp đại thọ, ta cũng nghĩ thêu cho người bộ quần áo.”

Mặt Hoa Âm Túy lập tức ảm đạm xuống, ánh mắt chớp động có chút suy nghĩ, cuối cùng tự giấu cười cười: “Nào có dễ dàng như vậy có thể đi ra ngoài...”

“Ai? Vì sao? Chúng ta cũng không phạm sai lầm lớn gì a!”

Hoa Âm Túy nhìn nàng, hồi lâu, nhẹ nhàng thở dài: “Không biết thực hạnh phúc.”

Giang Dạ Bạch còn muốn hỏi lại, cửa động đột nhiên mở, Chu trưởng lão đi đến, mang theo một cái giỏ, hướng nàng hi hi cười: “Tiểu Dạ Dạ, có đói bụng không?”

Nàng nhất thời nghe thấy được mùi đồ ăn. Quả nhiên, Chu trưởng lão đem giỏ để tới trước mặt nàng, xóc vãi che lên, bên trong tất cả đều là đồ ăn.

“Ta biết người hiện tại không thể dùng pháp thuật rất khó chịu, lại luôn luôn ăn quán, cho nên đặc biệt đem theo đồ ăn đến. Không biết người thích ăn cái gì, cho nên tùy tiện liền chọn một trăm món ăn.”

Giang Dạ Bạch rung động — một trăm món ăn còn gọi tùy tiện a!

Giỏ kia nhìn rất nhỏ, nhưng Chu trưởng lão lấy đồ ăn một đĩa tiếp một đĩa ra bên ngoài, đúng là không thiếu chút nào, cuối cùng tràn đầy xung quanh, quả nhiên có một trăm món. Nhìn qua thịt dê đã có mười ba loại, cái gì Thiên Sơn lai khách, Tây Vực tương dương, chân dê nướng dầu, tước sào dương bảo, hồng mai dương phương, thịt tươi nấu nhừ, thịt dê tẩm bột chiên giòn, thịt dê vông tịc trực...v.v...[3]

Đối với vị Chu trưởng lão cùng mẫu thân mình có chút liên quan này, không biết sao Giang Dạ Bạch cảm thấy đặc biệt thân thiết, hẳn đưa tới, nàng liền ăn, hưởng chi, nàng quả thật là đói bụng. Lúc này không chút nào khách khí bắt đầu ăn nhiều, vừa ăn còn tiếp đón Hoa Âm Túy: “Hoa sư muội, người không ăn một chút?”

Hoa Âm Túy nhìn đồ ăn, hừ một tiếng, lạnh lùng quay mặt đi.

Giang Dạ Bạch trong lòng biết nàng là cảm thấy trưởng lão bất công cho nên trong lòng không thoải mái, chính mình có ý tốt, kết quả nhận lấy mất mặt, đành phải yên lặng cúi đầu ăn, không dám lại đi đáp lời.

Chu trưởng lão mặc dù cứng nòng, nhưng vẫn là không đổi được thói quen thương hương tiếc ngọc, đem đĩa đồ ăn hưởng trước mặt Hoa Âm Túy xê dịch: “Các người ít nhất cũng bị giam ba ngày, lại tu vi còn thấp, vẫn là chịu chút đi.”

Hoa Âm Túy run run cắn môi, khóe mắt có điểm hồng, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, yên lặng cầm lấy chiếc đĩa cũng theo ăn.

Giang Dạ Bạch cũng ngượng ngừng ăn, làm cho Chu trưởng lão nhìn, vội hỏi: “Sư thúc người cũng ăn chút đi.”

“Ha ha, ta không cần đâu...”

Giang Dạ Bạch thế này mới nhớ đến, phải rồi, hẳn là tiên nhân đắc đạo, không cần ăn cái gì. Nếu không thể tiếp đón cùng nhau ăn cơm, chỉ có thể tiếp đón cùng nhau nói chuyện phiếm, vì thế mà bắt đầu tìm đề tài: “Sư thúc, ngày kia sau khi khai hội xong, chúng ta có thể ra ngoài sao?”

“Việc này... Phải đợi điều tra rõ đến tột cùng là ai hại người.”

“Sư thúc người nhất định phải điều tra rõ, giúp ta cùng Hoa sư muội trong sạch a!”

Chu trưởng lão liếc nhìn Hoa Âm Túy một cái, thần nhiên ừ một tiếng. Đột nhiên lại hỏi: “Đúng rồi Tiểu Dạ Dạ, người thực không thấy rõ là ai đã hại người sao?”

Giang Dạ Bạch lắc đầu.

“Vậy người vì sao cho chúng ta xem hạt giống Phật chề cười?”

“Ta lúc ấy là nghe thấy mùi của nó sau đó ngất xỉu đi.”

Chu trưởng lão chân mày cau lại, hẳn luôn luôn đều là cười tủm tỉm, giờ phút này không cười, thoát nhìn ngược lại có vẻ rất là đứng đắn, giống tiên nhân đắc đạo chân chính.

“Sư thúc, trong cấm địa phía sau núi có cái gì giá trị, đối phương tiêu phí tâm cơ như thế, hãm hại ta lại hãm hại Hoa sư muội, muốn có được?”

Chu trưởng lão ánh mắt chợt lóe, lại ha ha nở nụ cười: “Còn có cái gì, đơn giản là Vô Cực thiên thư thôi.”

“Vô Cực thiên thư, rốt cuộc là cái gì? Có phải quyển sách từ trên người Cảnh Nguyên sư huynh ta đựng đến trong ảo cảnh lúc trước?”

Chu trưởng lão có chút xuất thần, ánh mắt không có tiêu cự đưa đến một bên trên vách núi đá, thanh âm sâu kín: “Vô Cực thiên thư, là một... Hứa hẹn.”

Giang Dạ Bạch trong lòng cách một tiếng.

[1] Người đẹp say dưới bóng hoa ???

[2]Nữ hồng: chỉ việc thêu thùa.

[3]Một loạt tên mấy món ăn, ko bit edit ra sao, thôi thì kệ nó, cũng ko ảnh hưởng câu chuyện

37. Chương 37: Ăn Thịt Người . . .

“Hứa hẹn cái gì?”

“Ha ha, có chút phức tạp, hiện tại nói không rõ ràng, tóm lại, nếu không có vật này, Thục Sơn sẽ có phiền toái lớn.” Chu trưởng lão nói tới đây, thần sắc có điểm trầm trọng, tựa hồ không muốn nói chuyện nhiều, xoay người cầm lấy giỏ nói, “Tốt lắm, các người từ từ ăn đi, ta có dịp lại đến gặp các người.”

Giang Dạ Bạch vội vàng đưa hẳn tới cửa động, bạch quang chợt lóe, thân ảnh Chu trưởng lão liền biến mất.

Nàng xoay người tiếp tục ăn, chỉ chốc lát sau liền đem đồ ăn trước mặt mình hoàn toàn ăn sạch, bụng vẫn là chưa ăn no, liền kìm lòng không đậu hướng ánh mắt nhẹ nhàng qua trước mặt Hoa Âm Túy.

Nàng lặng lẽ đi lẩn tới trước từng bước, lại lẩn từng bước, mắt thấy sắp đến món khoai trần bì sườn cách nàng gần nhất, Hoa Âm Túy hừ một tiếng thật mạnh.

Giang Dạ Bạch ngượng ngừng bắt tay thu về bên hông, hướng nàng cười lấy lòng. Hoa Âm Túy liếc mắt trừng nàng một cái, đơn giản đem năm miếng sườn còn lại trên bàn toàn bộ nhét vào miệng.

Giang Dạ Bạch nghĩ, đây là sẽ không chia cho nàng. Quên đi, dù sao có thể ăn đến chín mười bảy món, cũng là kiếm được rồi.

Nàng chán đến chết bắt đầu thu dọn đĩa, nhất tề đôi một xếp chồng lên nhau. Hoa Âm Túy lang thôn hổ yết đem đầy miệng sườn nuốt xuống, không cẩn thận bị nghẹn, liều mạng ho khan.

Giang Dạ Bạch thân thiết hỏi: “Người không sao chứ?”

Nguyên vốn tưởng rằng chỉ là bình thường nghẹn, ho khan vài cái thì tốt rồi, kết quả Hoa Âm Túy càng ho càng nhiều, làm khuôn mặt trắng đỏ bừng đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của nàng cũng đột nhiên trở nên thực tàn ác hung dữ.

“Người... Làm sao vậy?” Giang Dạ Bạch vừa sợ hãi hỏi một câu, Hoa Âm Túy liền vội lại gần, một phen bóp chặt cổ của nàng: “Nhớ ra!”

“Ai? Cái gì?”

“Đem đồ ăn nhỏ ra!” Hoa Âm Túy quát, “Khụ khụ, người, người dựa vào cái gì ăn đồ ăn Chu, Chu trưởng lão đưa tới! Phun cho ta, nhỏ ra!”

Giang Dạ Bạch trong lòng khó hiểu. Đại tỷ, rõ ràng là người thơm lây của ta mới có thể được ăn được không? Nhưng nàng không dám cãi lại, bởi vì trên cổ đôi tay kia càng nắm càng chặt, chuyện tình tệ nhất quả nhiên đã xảy ra ——

Tuy rằng không có pháp lực, nhưng khí lực của Hoa Âm Túy vẫn lớn kinh người, đặt ở trên người nàng, hai tay tựa như cái kim chặt chẽ kẹp cổ nàng, nàng cảm thấy sắp không hít thở được.

“Thả, buông...”

“Đi chết đi, đi chết đi! Khụ khụ, người, nữ nhân này mau chết đi cho ta!”

“Cứu, cứu mạng...” Giang Dạ Bạch yếu đuối kêu cứu, tầm mắt bắt đầu biến thành màu đen, mà đúng lúc này, Hoa Âm Túy bỗng nhiên buông lỏng tay ra. Không khí mới mẻ nhất thời tiến vào xoang mũi —— được cứu rồi !

Giang Dạ Bạch vội ôm cổ trốn được một bên, hít thở từng ngụm từng ngụm nhìn Hoa Âm Túy, kinh thần[1]chưa định.

Hoa Âm Túy mờ mịt nhìn tay mình, phát ngốc, bỗng nhiên vừa ngoan độc liếc mắt trừng nàng một cái, dọa Giang Dạ Bạch run rẩy. May mắn cũng không có bước tiếp theo, Hoa Âm Túy xoay người đến góc sáng sửa ôm đầu gối ngủ.

Trong động Phần Tư im ắng, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau, vội vàng xao động mà ngán ngủ, qua một hồi lâu, mới chậm rãi bình ổn xuống. Giang Dạ Bạch nghĩ: xem ra vị tỷ tỷ này hoàn toàn phát điên rồi. Thật sự là... Đột nhiên xảy ra như vậy, rất kinh tởm[2]!

Nàng nghĩ đến sự tình dừng ở đây, liền mơ mơ màng màng ngủ. Kết quả ngủ thẳng một lúc, cái loại cảm giác hít thở không thông lại tới nữa, nàng bối rối mở to mắt, phát hiện Hoa Âm Túy hai mắt đỏ ngầu, không biết từ khi nào lại qua bóp cổ nàng.

Giang Dạ Bạch vội vàng dùng chân đá, lại bị nàng gắt gao áp ở dưới mặt đất, không thể động đậy. Hơn nữa lần này càng thêm không xong, còn không phát được thanh âm.

Cứu mạng a, Cảnh Nguyên sư huynh! Nàng trong lòng kêu rên.

Đều do Cảnh Nguyên không tốt. Không nên để nàng vào hang hổ cái gì, giờ thì hay rồi, chưa bắt được hổ, mạng nhỏ của mình đã sắp bay !

Tầm mắt lại lần nữa biến thành đen, ngay tại khi nàng sắp hôn mê, Hoa Âm Túy đột nhiên lại buông tay, thối lui đến một bên.

Giang Dạ Bạch lúc này muốn mắng nhưng khí lực của nàng không đủ, chỉ có thể nằm trên mặt đất thở dốc.

Hoa Âm Túy có vẻ có chút mờ mịt, lại có chút tức giận, cuối cùng vẫn là lấy lạnh lùng cảm tức chấm dứt, xoay người đi ngủ.

Giang Dạ Bạch cũng hoàn toàn không ngủ được .

Nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Hoa Âm Túy, đề phòng nàng lại nổi điên xuống tay với mình. Trong động Phần Tư không biết được ngày đêm thay đổi, bởi vậy cũng không rõ ràng về thời gian. Như thế cũng không biết trải qua bao lâu, Hoa Âm Túy trong lúc ngủ mơ đột nhiên lăn lộn một cái đứng dậy, xông đến hướng nàng.

Đến đây đến đây lại tới nữa!

Giang Dạ Bạch vội vàng né tránh.

Hoa Âm Túy vồ vào khoảng không, té ngã trên đất. Giang Dạ Bạch sợ nàng đứng dậy gây bất lợi với mình, lập tức một cước dẫm lên, cả người cũng đè ép lên theo.

Hoa Âm Túy cả giận nói: “Buông! Buông!”

“Không! Người vì sao muốn giết ta?”

“Bởi vì ngươi ăn của ta !”

“... Đó vốn chính là Chu trưởng lão cho ta được không? Hơn nữa sau đây ta cũng không cướp được a!” Nàng hét nói nổi. Cự nhiên là nguyên nhân đơn thuần như vậy.

“Dù sao ngươi nhất định phải chết!” Hoa Âm Túy liều mạng giãy dụa. Khí lực của nàng lớn hơn so với Giang Dạ Bạch, bởi vậy không lâu sau, liền giãy ra, một lần nữa hướng Giang Dạ Bạch xông lại.

Giang Dạ Bạch lúc này không thể lại có may mắn tránh đi, bị nàng lật lại, chờ khi phục hồi tinh thần lại, cổ lại bị bóp chặt.

Nàng mơ mơ hồ hồ nghĩ: quá tam ba bận, xem ra lần này là thật sẽ chết tại đây trong tay ...

Không được, dựa vào cái gì nàng phải chết !

Nhưng lại chết không minh bạch như vậy !

Một ý nghĩ vừa lóe, trong lòng đột nhiên dâng lên một cố ý niệm, pháp thuật bị Chu trưởng lão khóa lại giống như nháy mắt đột phá giam cầm, dâng lên mà ra, thân thể theo bản năng liền hành động đáp lại sự uy hiếp của cái chết ——

Roạt——

Giống như vải vóc hoàn toàn xé mở.

Giống như nước sông nháy mắt khô cạn.

Trước mặt, Hoa Âm Túy đột nhiên biến thành tờ giấy.

Trên mặt nàng có biểu tình sợ hãi đến mức tận cùng, bất quá nháy mắt, ánh sáng trong mắt liền tiêu thất, nhẹ bay bay hướng xuống dưới bụng Giang Dạ Bạch.

Giang Dạ Bạch phát ra một tiếng thét chói tai, vội vàng hất nàng ta sang một bên, thể này mới ý thức được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

—— một người sống sờ sờ, ngay tại trước mặt nàng, biến thành trang giấy như vậy!

Nói cách khác, Hoa Âm Túy, bị nàng... Ăn rồi !

A — a — a — a —

Giang Dạ Bạch tiếp tục thét chói tai, việc này không phải sự thật việc này không phải sự thật! Tuy rằng vô số lần nàng đều nghĩ muốn ăn thịt người, nhưng trời đất chứng giám, nàng chưa bao giờ thật tình muốn ăn ai cả!

Không phải nàng ăn không phải nàng ăn !

Giang Dạ Bạch nhìn một thước[3] di thể Hoa Âm Túy bên ngoài, cả người run run, chỉ cảm thấy tận thể cũng không quá như thế !

Lúc này cửa động Phần Tư đột nhiên mở, bóng áo tím quen thuộc đồng thời ánh vào mi mắt, thân thể của nàng đã tự phát hướng người tới xông đến: “Cứu, cứu cứu ta, Cảnh Nguyên sư huynh! Cứu cứu ta —— “

Người tới đúng là Cảnh Nguyên.

Hắn thuận thế ôm Giang Dạ Bạch.

Cảm ứng được hơi thở quen thuộc, thân thể ấm áp, nước mắt Giang Dạ Bạch lập tức liền chảy xuống, răng nanh khảnh khảnh run lên, khóc không thành tiếng: “Sư, sư huynh... Nàng, nàng... Ta, ta không phải cố ý ăn, ăn, ăn...”

Cảnh Nguyên vỗ nhẹ bả vai của nàng: “Không có việc gì, ta đến đây.”

Ngẩn ngẩn sáu chữ, lại như là chú ngữ thần kỳ nhất trên thế giới, nước mắt Giang Dạ Bạch lập tức liền dừng lại, nàng ở trong lòng hắn ngẩn đầu.

Trên mặt Cảnh Nguyên có biểu tình trấn định mãi mãi không thay đổi, bởi vì trấn định, cho nên làm cho người ta an tâm. Hắn hướng Hoa Âm Túy đi qua.

Giang Dạ Bạch trong lòng căng thẳng, vội vàng trốn phía sau hắn, không đành lòng lại nhìn.

Mà Cảnh Nguyên đã ngồi xuống, cẩn thận đem “Người giấy” lên kiểm tra một phen.

Ta ăn nàng... Một thanh âm ở trong đầu Giang Dạ Bạch không ngừng xoay quanh: ta ăn thịt người ... Ta ăn thịt người ... Giang Dạ Bạch, người ăn thịt người ...

Thần a!

Nàng nhân xấu hổ mà che mặt mình, cảm thấy một loại tuyệt vọng tự đáy lòng.

Loại tuyệt vọng này, người không tự mình trải qua, vĩnh viễn sẽ không minh bạch.

Nếu mẫu thân biết... Trong lúc nhất thời, trong đầu hiện lên khuôn mặt mẫu thân phần nộ thất vọng sợ hãi, Giang Dạ Bạch càng nghĩ lung tung.

Cảnh Nguyên đột nhiên trở lại, cầm tay nàng.

Trên tay ấm áp, đồng thời tâm bàng hoàng giống như cũng ấm áp lên.

Giang Dạ Bạch run rẩy giương mắt, thấy môi Cảnh Nguyên nhẹ nhàng mở ra, nói ba chữ. Nàng có điểm mộng mị, lại cảm thấy mình nghĩ sai rồi, hốt hoảng không biết thân đang ở nơi nào.

Vì thế Cảnh Nguyên nắm tay nàng, lại nắm thật chặt, lập lại một lần.

Thế này, nghe rõ rồi chứ, hắn nói là: “Theo ta đi.”

Đi? Đi đâu? Nàng có chút mờ mịt, lại có chút nghi hoặc, còn có chút hồn bay lên trời, ngay cả đầu óc cũng trở nên thực cứng ngắc.

Bất quá cũng là, gây họa lớn như vậy, là nên chạy thoát thân. Không trốn, chờ các trưởng lão đến xử phạt sao?

Tuy rằng là bị bức lên núi, tuy rằng đối với tu chân thành tiên như trước không có gì hứng thú, đã có thể ly khai như vậy, tâm bắt đầu nhộn nhạo, khó chịu ngay cả chính nàng cũng sợ hãi.

Có thể trốn chạy đi đâu đây? Mình chẳng qua là một phàm nhân, làm sao thoát được các trưởng lão đuổi bắt. Huống chi, còn làm phiền hà Cảnh Nguyên...

Giang Dạ Bạch nước mắt lưng tròng ngược mắt, nhìn nam nhân nắm tay nàng, sống lưng của hắn vẫn thẳng, cước bộ của hắn cũng tuyệt không hốt hoảng chút nào, hắn tựa hồ vô luận bất cứ lúc nào thoát nhìn, cũng luôn trấn định bình tĩnh như thế.

Cũng phải, Tử Y đệ tử của Thục Sơn tiền đồ như gấm, cao đồ trưởng lão vô cùng coi trọng... Mình, thật muốn kéo một người như vậy xuống nước sao?

Giang Dạ Bạch bỗng nhiên bám trụ hắn, không chịu đi nữa.

Cảnh Nguyên quay đầu, quả nhiên kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

Giang Dạ Bạch cắn cắn môi, vô cùng gian nan mở miệng nói: “Ta... Không thể liên lụy người!”

“Hử?” Cảnh Nguyên hơi nhướn mi.

“Ta ăn thịt người, ta... Ta tuy rằng hiện tại thực sợ hãi, nhưng, ta biết ta không thể cứ như vậy mà đi, ta muốn cho các trưởng lão một lời giải thích, cũng muốn ọi người trong nhà Hoa sư muội một cái công đạo ... Cho nên, sư huynh, ta không thể trốn!” Nàng nghẹn ngào, nắm chặt tay hắn, như là cầm lấy vật cuối cùng có thể dựa vào, “Ta càng không thể liên lụy sư huynh người, người nếu hiện tại một mình thả ta, ngày khác các trưởng lão truy cứu đến, sẽ làm tổn hại danh dự của người. Ta ta, ta không thể hại người hại mình, càng hại người!”

Sau khi thật vất vả nói ra những lời này, Giang Dạ Bạch thở sâu, dùng một loại tâm tình tráng sĩ chặt tay bị trắng từng chữ từng chữ trầm giọng nói: “Cho nên —— ta không đi. Ta muốn lưu lại, gánh vác hậu quả này!”

Cảnh Nguyên lẳng lặng nhìn nàng.

Con ngươi của hắn là màu đen rất thuần khiết, bởi vậy khi thâm trầm mở ra, liền tựa như viên ngọc đen tẩm trong nước, lại là sáng ngời, lại là tối đen, hoàn toàn nhìn không thấu biểu tình bên trong.

Mà hắn hay dùng loại ánh mắt này giống như ánh sáng lẳng đọng lại trăm ngàn năm, nhìn chăm chú vào nàng, thời gian thật dài.

Giang Dạ Bạch trong lòng bất ổn, như là nhẹ nhàng vất trên vách núi cao.

Sau đó, Cảnh Nguyên liền nở nụ cười.

Giờ này khắc này hắn cư nhiên còn có thể cười, Giang Dạ Bạch càng thêm bất an.

“Người nghĩ rằng ta mang người đi đâu?” Cảnh Nguyên hỏi.

“Hả? Không phải... bỏ trốn sao?”

Ánh mắt Cảnh Nguyên cong lên, ý cười sâu sắc thêm vài phần: “Người vì sao không xoay người xem?”

Giang Dạ Bạch ngẩn ra, sau đó, chậm rãi xoay người, liền thấy rõ ràng vốn nên là nơi cửa động Phản Tự, đột nhiên cảnh tượng chuyển hoá, biến thành một tòa kiến trúc vô cùng cao lớn.

Thượng, Quang, điện.

Bang ——

Có tiếng chuông ở trong đầu nàng kêu vang.

Lại quay đầu, lọt vào trong tầm mắt, vẫn là Cảnh Nguyên kia trương ra khuôn mặt tươi cười, nhìn thế nào cũng thấy cười thực âm hiểm.

“Ta dẫn người, tự nhiên là đến chịu phạt . Bỏ trốn... Ha ha, tiểu sư muội, thả người chạy, đối với ta có lợi ích gì? Người là đánh giá mình quá cao, hay vẫn là xem nhẹ ta?”

Trong lúc nhất thời, sao bay đầy trời.

Trước khi sắp ngất xỉu đi, Cảnh Nguyên lại nói một câu: “Người nghĩ xem giải thích với các trưởng lão như thế nào đi.”

Giang Dạ Bạch nghĩ, lúc này nàng chảy nước mắt cũng quá ——CMN—— hèn a!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bắc Kinh lại sét đánh trời mưa . . .

Quả nhiên từ lúc sửa lại tên này, Bắc Kinh liên tục hướng không ngừng a

Hy vọng ngày mai trăm ngàn là trời nắng

~Nếu là trời nắng, ta liền canh ba! ! ! !

[1] Kinh thần : kinh hoảng tinh thần.

[2] Kinh tũg:Sợ hãi, kinh dị.

[3] Một thước (xích) = 10 tấc = 0,23m.

Ayu: ta rất thắc mắc, vậy cái ‘Thần Y’ kia đâu rồi???

38. Chương 38: Ma Vật . . .

Có cái gì so với đang đầy ngập cảm động bỗng nhiên phát hiện nguyên lai là sự tình diễn ra càng thêm uể oải?

Đáp án là ——đầy ngập uể oải khi tiêu sái đến Thượng Quang điện rõ ràng phát hiện cư nhiên có vô số người đang chờ xử lý người!

Giang Dạ Bạch một chân đã muốn bước vào cửa điện, nhưng nhìn đến bên trong, hơn một ngàn cái đầu người, chấn động cứng đờ tại chỗ, lại cũng vô pháp nhúc nhích.

Hơn một ngàn ánh mắt xoát xoát xoát chuyển lại đây, nàng cảm thấy chính mình mới là một người giấy hàng thật giá thật.

Cảnh Nguyên tiến lên bấm báo nói: “Giang Dạ Bạch đã đưa đến.”

Những người đó bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, có nói mấy câu truyền vào trong tai ——

“Không thể nào? Chỉ là một con nhóc?”

“Thấy thế nào cũng là bộ dáng hoàn toàn không có thực lực ? Thật sự được không?”

“Hắc hắc, Thực Sơn thật sự là hết người, ngay cả loại mặt hàng này cũng đẩy ra ...”

Giang Dạ Bạch chuyển động con mắt, nhìn chung quanh những người này, ngây ngẩn nghĩ, nhiều người như vậy, Thượng Quang điện làm thế nào chứa được? Xem ra Thượng Quang điện tuy rằng đơn sơ, nhưng bên trong có Càn Khôn, giống dạ dày của nàng, vô luận bao nhiêu người cũng cất chứa được!

Nghĩ đến dạ dày mình, nhớ tới bị mình không cẩn thận ăn Hoa Âm Túy, Giang Dạ Bạch run rẩy một chút, bộ dáng khúm núm lo lắng hải hùng của nàng, rơi vào trong mắt mọi người, càng thêm hèn mọn. Một nam tử trung niên thân hình bư hần, trên mặt có chòm râu, mặc kim tử đạo bào đứng lên, lớn tiếng nói: “Tần trưởng lão, trừ ma không phải trò đùa, nàng này không hề có pháp lực, yếu đuối không chịu nổi, có thể nào đảm đương việc lớn?”

Bên cạnh lập tức có người tán thành: “Đúng vậy đúng vậy, nàng từ đầu đến chân có điểm nào giống thiên đồ ?”

“Loại non nớt này, ta một ngón tay liền bóp chết, còn đối kháng ma tộc, hay nói giỡn sao?”

“Tần trưởng lão...”

Tần trưởng lão cũng chính là đại trưởng lão đứng dậy, nâng nhẹ tay phất một cái tạo ra áp lực, toàn bộ đại điện lập tức im lặng. Ánh mắt của hắn chậm rãi nhìn chung quanh một vòng, trong sắc mặt bình tĩnh, có loại uy nghiêm trời sinh.

“Chư vị ——” Tần trưởng lão mở miệng nói, “Thiên đồ chính là Thần y chọn lựa, đều không phải là lão hủ bịa đặt. Cho mời Thần y.”

Một cỗ sương trắng từ trên người Giang Dạ Bạch bay lên, ở không trung ngưng tụ hình dáng y phục, ở đây thật ra có rất nhiều người nhận ra nó, đều lộ ra vẻ cung bái.

Giang Dạ Bạch thế này mới nhớ tới—— đúng vậy, mình có thần y hộ thể! Nhưng mà! ! Khi Hoa Âm Túy nhiều lần muốn bóp chết nàng, thần y lại không đi ra bảo hộ nàng!

Vì sao?

Nàng một ngàn một vạn cái không rõ.

Tần trưởng lão hướng thần y chấp tay, cất cao giọng nói: “Thần Quân lúc này, chư vị đều thấy ? Là nó chọn Giang Dạ Bạch.”

Thần cơ tiên xu ở bên hát đệm nói: “Quả thật, ta và phu thê Húc Dương cùng với ba vị trưởng lão Thục Sơn dắt tay triệu hồi Thần Quân ra. Lúc ấy Thần Quân quả thật lựa chọn vị Giang cô nương này.”

Đáng tiếc mọi người vẫn có nghi hoặc.

Một người hỏi: “Vị cô nương này thoát nhìn không có pháp lực gì...”

“Đúng vậy... Quả thật ngay cả Trúc Cơ[1] cũng không đến tầng thứ hai...”

“Nàng làm thế nào đi che thiên nhân đối kháng đại quân ma tộc?”

Âm thanh nghi ngờ này dấy lên xôn xao.

Thần cơ tiên xu nhíu nhíu mày, nói: “Ta tin tưởng thiên mệnh đều có định số, nếu Thần Quân lựa chọn vị cô nương này, nhất định có đạo lý của hần .”

Lúc này phía đông bắc điện có một người đứng lên, mọi người chợt thấy trước mắt sáng ngời. Người này mày kiếm mắt sáng anh khí bức người, hơn nữa chiều cao nổi bật, mặc một thân bạch lam bào, tựa như hạc giữa bầy gà.

Nam tử cười cười nói: “Thần Quân nghĩ như thế nào, chúng ta trực tiếp hỏi hần đi.” Thanh âm trong trẻo dễ nghe, càng thêm không ít cách biệt.

Thần cơ tiên xu nói: “Người này không phải làm khó chúng ta sao? Thần Quân sẽ không nói...” Lời của nàng còn chưa hết, nam tử áo xanh phát ra một chiêu, phía sau thần y đột nhiên xuất hiện một mảnh bạch mạc[2], thoát nhìn, cùng tài chất của thần y giống nhau như đúc, lóe ra vệt sáng nhợt nhạt.

“Thần Quân, đều không phải là chúng ta không tín nhiệm người, bất quá đại sự trừ ma, vẫn là cẩn thận cho thỏa đáng. Bất tài đến từ Nguyên Sơn, cả đời có một tuyệt kỹ, chính là có thể hỗ trợ dịch các loại ngôn ngữ. Bạch mạc phía sau người, sẽ đem ý đồ của người hiện ra văn tự. Chúng ta hiện tại cần hỏi người mấy vấn đề, người nếu nguyện ý, xin mời cho lời đáp lại.”

Người này bộ mặt anh tuấn, lại nho nhã lễ độ, nói một phen này, mọi người đều thực tin phục. Thần y cũng không ngoại lệ, cong cong cổ áo, cùng lúc đó, trên bạch mạc phía sau nó hiện ra một chữ “Được”.

Nam tử áo lam chứng minh hần quả thật có thể cho thần y “Nói”, trong lúc nhất thời, trong điện vô tay sấm dậy.

Nam tử áo lam cũng không kiêu ngạo, nhợt nhạt cười, liền bắt đầu đặt câu hỏi: “Ngài lần trước nhập thể, là khi nào?”

Thần y lắc lắc tay áo, bạch mạc viết: “Ba trăm năm trước.”

“Lần trước, là vì sự tình gì nhập thể?”

“Thiên nhân phá, ngay lúc đó Sùng Hương chương môn nhân Thục Sơn triệu hồi ta, tập hợp hai trăm chín mươi một lực lượng, khép kín thiên nhân một lần nữa.”

“Sau đó ngài đi nơi nào?”

“Sự tình hoàn thành, ta quá mức mỗi một, liền lâm vào ngủ say.”

Bọn họ nói chính là sự tình mọi người đều biết đến, nam tử áo lam chứng minh thần y này quả thật không phải giả, chuyển đề tài, dẫn vào mấu chốt vấn đề ——

“Như vậy lần này, Thần Quân vì sao lại xuất hiện ?”

“Là ba vị trưởng lão Thục Sơn, cùng ba tiên nhân bên kia, làm ta tỉnh lại.”

“Nói cách khác, kỳ thật ngài cũng không thể biết trước thiên nhân khi nào thì phá?” Lời vừa nói ra, phía dưới một mảnh ồ lên.

Vật áo Thần y ở không trung run run, tựa hồ cũng thực khiếp sợ, thực do dự, qua hồi lâu mới nói: “Phải...”

Thanh âm ồ lên càng phát ra lớn hơn.

Nam tử áo lam ý bảo mọi người im lặng, mới lại hỏi: “Người chính là bị động bị triệu hồi, sau đó đi theo Thục Sơn đệ tử đi vá trời, như vậy xin hỏi, thiên nhân làm thế nào che lại ?”

“Cái này... Là... Là Sùng Hương nói cho ta biết ...”

“Hắn nói cho người? Hắn nói thiên nhân bị che lại, người không có việc gì, người liền tiếp tục đi ngủ thật không?”

“... Phải.”

Mọi người lại lần nữa ồ lên. Cho tới nay, mỗi người chỉ nghe nói qua, ba trăm năm trước có ma tộc xâm nhập, sau đó Sùng Hương của Thục Sơn dẫn dắt các đệ tử che lại thiên nhân, ngăn chặn trận bi kịch này, cứu vớt thương sinh. Về sau, thanh danh Thục Sơn lan truyền lớn, rõ ràng đã là thái sơn bắc đẩu Tu Chân Giới.

Không nghĩ tới, nay nghe người áo lam cùng thần y một phen đối thoại, lại như là có chuyện xưa khác...

Trong lúc nhất thời, mỗi người trong đầu nghĩ tới hai chữ —— “Âm mưu”.

Tần trưởng lão sắc mặt đại biến, nghĩ muốn ngăn cản người áo lam tiếp tục hỏi, nhưng Chu trưởng lão ở một bên hướng hắn lắc lắc đầu. Đúng vậy, nếu giờ phút này ngăn cản, mọi người nghi hoặc chẳng những sẽ không tiêu trừ, ngược lại còn lớn hơn nữa.

Không thể ngăn cản...

Chỉ có thể trở mắt nhìn diễn biến như vậy?

Tần trưởng lão cùng nhị trưởng lão nhìn nhau, từ trên mặt đối phương đều thấy được bất an cùng bối rối.

Người áo lam còn đang tiếp tục hỏi: “Như vậy lần này vì sao người cảm thấy nữ hài tử này ——” hắn chỉ vào Giang Dạ Bạch nghiêm mặt trắng bệch vẫn đứng ở cửa, “Nàng có thể đảm đương đại kế vá trời?”

Thần y trầm mặc.

Bạch mặc phía sau, thật lâu không hề động tĩnh.

Mọi người đợi trong chốc lát, có người kiềm chế không được, đều kêu la lên: “Thần Quân, nói mau!”

“Đúng vậy, vì sao chọn nàng ?”

“Người cảm thấy nàng so được với với Sùng Hương?”

“Người có phải có nỗi khổ hay không?”

“...”

Lúc này, ngay cả Thần cơ tiên xu cũng đứng ra nói: “Thần Quân, lúc trước quả thật là chúng ta liên thủ triệu hồi ngài đến. Nhưng ngài tự mình lựa chọn Giang cô nương cũng là sự thật. Ngài nếu có nỗi khổ, giờ phút này chúng ta nhiều người ở đây như vậy, còn có cái gì không thể nói sao?”

Nàng này rất là thông minh, vừa nói như vậy, chẳng những thoát khỏi hiểm nghi cùng Thục Sơn có thông đồng, còn biểu lộ chính mình là đứng ở bên kia mọi người.

Có lẽ là nghe xong cam đoan của nàng, thần y giật giật, đột nhiên bay thẳng đến bên cạnh người áo lam.

Cùng lúc đó, trên bạch mạc viết nói: “Bởi vì nàng uy hiếp ta, nếu ta không chọn nàng, nàng liền ăn ta ăn ta!”

Ánh mắt mọi người trong đại điện, lại nhất tề xoát xoát hướng cùng một phương nhìn qua ——

Giang Dạ Bạch.

“Hơn nữa ——” chữ trên bạch mạc còn đang tiếp tục, “Nàng vừa nãy còn ăn Hoa Âm Túy ! Rõ ràng đồng môn sư muội ! Liền như vậy mắt cũng không chớp một cái ăn luôn ! Nàng cái gì cũng có thể ăn, nàng mới chân chính là ma vật!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: canh một đến!

4 giờ máy bay, 6 giờ bán đến kinh. 8 giờ bán có thể đi tiếp. Nếu hết thấy thuận lợi, trước 10 giờ có thể về nhà.

6161, nhất định phải bình an đến a!

Editor nói ra suy nghĩ của mình: Thần y này ta thấy như là một kẻ ngu dốt nhất gan ý.

[1] Trúc Cơ: Tên một huyết vị, bạn nào từng đọc truyện tu chân hay chơi những game như võ lâm sẽ hiểu rõ hơn.

[2]Bạch mạc: màn trắng.

39. Chương 39: Nói Dối . . .

Cơ hồ là trong nháy mắt, tất cả mọi người đều tự tạo một khoảng cách, những người cách cửa gần nhất, lại xông vào một chút, không còn một ai, để lại một khoảng trống lớn.

Mọi người đều tụ tập ở trên Thượng Quang điện, cách cửa rất xa.

Do đó, Giang Dạ Bạch một chân ở trong cửa, một chân ở ngoài cửa càng phát ra vẻ cô đơn chiếc bóng.

Mặt của nàng tái nhợt không có chút huyết sắc, tóc bởi vì lúc trước đánh nhau hỗn độn trên vai, thoát nhìn lại là chặt vật lại là khăn trướng.

Làm sư phụ của nàng, Tàn trưởng lão, trường hợp này, cũng chỉ có thể dẫn đầu đứng ra đặt câu hỏi, thanh âm nghiêm khắc biểu tình ngưng trọng: “Giang Dạ Bạch, theo như lời Thần Quân... Là thật vậy chăng?”

Giang Dạ Bạch ngược mắt, ánh mắt dời về phía thần y, thần y run rẩy, lập tức lui đến sau thân người áo lam. Đồng thời, trên bạch mạc vội vã hiện một đám chữ: “Là nàng là nàng chính là nàng! Nàng còn hút khô nước thánh trì, nuốt lấy linh kiếm trong trì, đúng rồi, còn có Bạch y đệ tử Thiển Minh của các người, cũng là bị nàng ăn luôn !”

Nhị trưởng lão cả kinh nói: “Cái gì? Thiển Minh rõ ràng bị ma phù phong ấn tại trong gương mà!”

“Trong gương là tàn ảnh, thật sự đã bị nàng ăn!”

Nhị trưởng lão chuyển hướng Cảnh Nguyên: “Là thật sao?” Cảnh Nguyên là người phụ trách giải kính, câu hỏi cũng giống như vừa rồi.

Cảnh Nguyên thần sắc lạnh nhạt, tuy rằng tôn kính, lại không chút để ý đáp: “Ma phù chưa cởi bỏ, cho nên không biết tình huống bên trong gương.” Đáp án này có thể nói là gần như không chịu trách nhiệm, nghe vào trong tai mọi người, càng như là vô cùng xác thực Giang Dạ Bạch có tội. Lúc này có người đứng lên, lòng đầy căm phẫn nói: “Buồn cười, đường đường Thục Sơn nhưng lại dung chứa ma vật này tồn tại, vị trí thiên hạ thương sinh để nơi nào, lại vị trí tu chân chúng ta nói thế nào?”

“Xử tử ma nữ!” Không biết là ai hô như thế.

Bên dưới lập tức kêu lên theo: “Xử tử ma nữ! Xử tử ma nữ! Xử tử nàng —— “

Bạch mặc trên không trung, thần y châm ngòi thổi gió nói: “Mọi người đừng quên, nàng cái gì cũng có thể ăn, có lẽ kế tiếp, liền ăn đến trên đầu các ngươi! Thừa dịp nàng hiện tại không có pháp lực, nhanh chóng phòng hoạn chưa xảy ra đi!”

“Xử tử ma nữ!”

“Xử tử ma nữ —— “

Một âm thanh, hò hét động trời.

Giang Dạ Bạch đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, giống như nghe hết được lời nói của mọi người, lại giống như cái gì cũng không có nghe vào.

Có đạo sĩ lá gan lớn, bắt nạt nàng tuổi nhỏ sức yếu, lúc này rút kiếm tiến lên, vung lên một đường kiếm xinh đẹp nói: ” Nhân giới ta mệnh mông, sao dung ma vật ngươi làm càn! Xem kiếm!”

Một kiếm vạch tới, đâm thẳng cổ họng.

Mắt thấy Giang Dạ Bạch sẽ bị đâm trúng, mũi kiếm đột nhiên bị chặt đứt, gập đôi lại, loảng xoảng rơi xuống đất.

Tất cả mọi người mở to hai mắt, bọn họ đều đang nhìn, lại không một người thấy rõ kiếm kia gãy như thế nào !

Đạo sĩ cầm đoạn kiếm gãy, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, mặt đỏ lên, xấu hổ đến cực điểm, cắn răng một cái, quát: “Ma nữ, dám hủy bảo kiếm của ta, ta liều mạng với ngươi!” Lập tức thanh kiếm dương lên, người xông đến.

Giang Dạ Bạch như trước bất động, nàng mở to một đôi mắt sương mù mệnh mông, dường như đã hoàn toàn bị dọa choáng váng.

Mà đạo sĩ kia vọt tới trước mặt nàng, hai tay vừa đụng tới quần áo của nàng, liền phát ra một tiếng hét thảm, đồng thời, khói đặc cuộn cuộn bốc hơi, tay hắn lấy tốc độ nhanh phi thường mà tiêu thất.

Cảnh Nguyên đứng cách bọn họ gần nhất, lúc này phi thân tiến lên túm gáy hắn lôi kéo, lại phịch một cái, đạo sĩ liên tục lăn mười mấy vòng trên mặt đất mới dừng lại, hai tay đã hoàn toàn biến mất!

Hắn nhìn đoạn cổ tay của mình, máu chảy như thác dâng lên mà ra, cũng biết không dọa, vẫn là đau, tiếng kêu thảm thiết liên tục.

Vẫn là Thần cơ tiên xu tâm địa tốt, nhanh chóng niệm pháp quyết, một đạo ánh sáng nhu hòa bao lấy hai cổ tay hắn, máu ngừng chảy.

Sự tình một khi mất khống chế, lập tức dấy lên phần nộ mãnh liệt. Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Giang Dạ Bạch, trong ánh mắt có chán ghét có sợ hãi cũng có hưng phấn.

Nàng quả nhiên là ma nữ!

Mà bọn họ là người trừ ma vệ đạo!

Không biết từ đâu thổi tới một trận gió, thổi tóc Giang Dạ Bạch phiêu tán mọi nơi, không gian càng có vẻ quỷ mị.

Trong không gian tĩnh lặng một người đột nhiên nhảy lên nói: “A a! Là nàng!”

Người bên cạnh hắn hỏi: “Là ai? Chuyết Ngô Tử, ngươi nhận ra được?”

Người tên là Chuyết Ngô Tử cả người đều rung rung lên, “Nàng, nàng là người trong viễn cổ bích hoạ [1] kia a!”

Viễn cổ bích hoạ, phàm là người dính dáng tu chân đều biết, hướng chi tất cả mọi người nơi đây, tiêu chuẩn nhất định đã là ngoài cao nhân.

Đó là bức tranh khắc trên vách tường của thiên điện. Ghi lại đại chiến người và ma từ xa xưa.

Sở dĩ có thể biết sự việc Sùng Hương và trời ba trăm năm trước, nguyên là trong viễn cổ bích hoạ ghi lại người và ma trong lúc đó, từng phát sinh một hồi đại chiến kinh thiên động địa. Ma tộc công chúa, chỉ một thân một mình, đã chinh phục và khống chế nhân giới. Sau, con người bắt đầu học tập tu chân, từ từ mò mẫm học tiên thuật, cuối cùng phản công, đánh bại ma nữ.

Được Chuy Ngô Tử nhắc nhở như vậy, mọi người nhất thời phát hiện: đúng là có chút giống như vậy.

Bất quá ma tộc công chúa cực kỳ xinh đẹp, mà tư sắc Giang Dạ Bạch, tuy có ba phần tương tự, vẫn kém vô số bậc.

Chuy Ngô Tử run giọng nói: “Nàng... Có thể là ma nữ chuyển thế hay không?”

“Cũng có thể!” Mọi người đều gật đầu. Nếu nói là luân hồi chuyển thế, đáng vẻ có chút không giống là bình thường.

“Nhưng...” Có người đưa ra dị nghị, “Pháp thuật của nàng thoát nhìn cùng với ma nữ kia... Không quá giống nhau...”

Theo bích hoạ ghi lại, ma nữ dùng ma khí là lá cây, lá cây đánh đến chỗ nào, đều bị hôi phi yên diệt[2].

“Đổi hình dạng là không phải rồi sao? Đừng quên, vừa rồi Hàn Quyết chỉ mới đụng tới nàng, tay biến mất. Loại thủ pháp hung tàn, tay tiếp xúc lập tức bị hủy này, căn bản mà nói, không phải giống ma diệt[3]sao!”

Mọi người khăng khái mà nói, hồn nhiên quên, là bọn hắn ra tay trước muốn giết đối phương, không để ý “Ma nữ”, chẳng qua là phản kích mà thôi.

Trong mắt Cảnh Nguyên, phảng phất có tiếng thở dài mỏng manh.

Cơ hồ đồng thời, một tiếng thở dài thật mạnh vang lên.

Mọi người hướng nơi phát ra thanh âm xem, người thở dài là Chu trưởng lão.

Chỉ thấy hắn lão đảo vài bước tiến về phía Giang Dạ Bạch. Có người kêu lên: “Đừng đi qua nữa, cẩn thận bị ăn mất!”

Hắn lạnh lùng liếc người nọ một cái, cước bộ không ngừng, tiếp tục từng bước một, đi tới trước mặt Giang Dạ Bạch.

“Ta...” Chu trưởng lão bỗng nhiên nâng tay, ở trong tiếng kinh hô của mọi người, xoa đầu nàng, “Ta tin tưởng đệ tử của ta.”

Mọi người bị ánh mắt kiên nghị của hắn rung động, trong lúc nhất thời, tất cả đều trở nên yên tĩnh.

“Tiểu Dạ Dạ của ta, không phải ma vật. Nàng không có ăn thịt người. Nàng cũng không phải ma nữ chuyển thế. Nàng là con người. Giống như chúng ta, con người!” Giữa một mảnh trầm tĩnh, Chu trưởng lão dùng biểu tình đứng đắn tất cả mọi người chưa từng gặp qua, nghiêm túc nói.

“Chu trưởng lão, tuy rằng mọi người đều biết người thương hương tiếc ngọc, nhưng bao che như thế có phải hay không cũng quá...” Có người ý đồ khuyên bảo. Kết quả bị Chu trưởng lão phóng một ánh mắt sáng lạnh qua, người nọ nhất thời ngậm miệng lại.

“Tiểu Dạ Dạ, đi. Có sự thúc ta ở đây, ai cũng không thể thương tổn người!” Chu trưởng lão nói xong kéo tay nàng, xoay người chạy lấy người.

Giang Dạ Bạch ngốc ngốc theo hắn đi.

Mọi người nhất thời sợ hãi, rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần, kêu lên: “Không được! Chu Đồ, lưu lại người này!”

Tần trưởng lão dứt khoát, tay áo vung lên, trước mặt hai người Chu trưởng lão và Giang Dạ Bạch nhất thời xuất hiện một hàng rào cản, ngăn lại đường đi.

Chu trưởng lão rút ra nhuyễn kiện[4] bên hông, đón gió run lên, trở nên trắng tấp, đang muốn hướng hàng rào chém tới, nhị trưởng lão đã giận dữ hét: “Chu Đồ, ngươi muốn phản bội sư môn sao? Mau buông nàng ra!”

Chu trưởng lão cười nhẹ: “Nếu nàng có gì ngoài ý muốn, sẽ làm Liễu Diệp thương tâm.”

Giang Dạ Bạch run lên thật mạnh, cái run này, tựa hồ cũng làm linh hồn của nàng hoàn toàn bình tĩnh .

Liễu Diệp, tên của mẫu thân.

Chu trưởng lão chẳng qua là một người theo đuổi mẫu thân năm đó, nay liền khẳng khái vì nàng xuất đầu như thế, mà nam nhân từng có hôn ước với nàng, giờ phút này cũng coi như đồng minh, lại ở một bên khoanh tay đứng nhìn.

So ra cũng một đôi như vậy, mình thật đúng là... Quá thất bại a...

Giang Dạ Bạch lộ vẻ cười sầu thâm, quay đầu nói với Chu trưởng lão: “Chu sư thúc, buông tay đi.”

“Không được, Tiểu Dạ Dạ, ta nhất định sẽ đưa ngươi bình an về nhà !”

“Chu sư thúc, đại ân đại đức của ngài ta lĩnh, thật sự, nhưng ta hiện tại, không thể đi, lại càng không muốn đi.” Nói xong một chữ cuối cùng, Giang Dạ Bạch dùng sức, tay Chu trưởng lão đã bị giấy mở ra, trên mặt hằn lộ ra biểu tình chuẩn bị không kịp, kêu: “Tiểu Dạ Dạ...”

Giang Dạ Bạch không để ý đến, mà là xoay người, ánh mắt chậm rãi đảo qua trên mặt mỗi người, khi đến Cảnh Nguyên ngừng một chút, nhưng rất nhanh liền lướt qua.

Tuy rằng nàng thoát nhìn gầy teo nhỏ nhỏ như trước, ôn nhu yếu đuối, nhưng không biết vì sao, vừa thấy nàng như vậy, mọi người đều lại im lặng .

Mọi người ngừng thở, tĩnh lặng chờ bước tiếp theo của nàng.

Mà Giang Dạ Bạch, bước tiếp theo chính là ——

Ngón tay khẽ ngoắc, rõ ràng ôn nhu, ôn tồn, ảm áp đến cực hạn.

Nhưng vèo một tiếng, thần y trốn sau người áo lam tựa như bị lực lượng nào đó mạnh mẽ kéo lấy, bay thẳng về hướng nàng.

Sau đó, đầu ngón tay thu lại, thần y nắm tại trong tay.

Tốc độ kia cực nhanh, nhanh đến bất luận kẻ nào cũng không có phản ứng gì.

Tốc độ kai lại thật chậm, chậm đến tất cả mọi người đều thấy được rành mạch.

Trên bạch mạc, thần y kêu cứu: “Cứu ta, mau cứu cứu ta! Cứu cứu ta a...”

Mọi người tuy có tâm cứu giúp, nhưng nhìn đến biểu tình trên mặt Giang Dạ Bạch, liền đều không dám đụng đến.

Giang Dạ Bạch cười lạnh, cười nhạo, nhẹ nhàng cười.

“Ngươi nói, ta uy hiếp ngươi, bắt ngươi chọn ta hôm đó, nếu không liền ăn ngươi, đúng không?” Thanh âm của nàng mềm mại, ôn nhu, miên nhu[5].

Thần y liều mạng run run.

“Thực buồn cười. Một bộ quần áo rách nát như ngươi vậy, chần chờ hai mặt, còn pháp thuật thấp kém như thế. Những con người ngu xuẩn kia, vì sao dành hết hy vọng như vậy, cho rằng, ngươi có thể thay bọn họ chọn ra nhân tài?”

Mọi người nghe xong lời này, biểu tình trên mặt đều bất đồng.

“Nếu nói ngay cả ngươi cũng có thể đại biểu thiên mệnh, như vậy ta ăn ngươi, lại là tồn tại bất phạm như thế nào đây?” Giang Dạ Bạch ôn ôn nhu nhu nói xong, hai tay nhẹ nhàng một chút, chỉ nghe xoẹt một tiếng, thần y từ chính giữa tách ra, bị xé thành hai mảnh.

Mà tay nàng không có ngừng, tiếp tục chậm rãi xé, từng chút từng chút, mỗi một âm thanh, đều như xé ở trong lòng người.

Cuối cùng, nàng đem thần y đã xé vụn, chậm rãi để vào trong miệng, nhai, nuốt vào.

Ánh mắt mỗi người theo tay nàng, chuyển qua môi của nàng, lại chuyển qua yết hầu của nàng, mắt thấy cổ họng vừa trượt, tâm mọi người không hện mà cùng run lên.

Giang Dạ Bạch chỉ ăn một cái, tất cả cái khác đều thả tay, quăng đi.

Thần y không còn là thần nữa, hơn nữa, ngay cả bộ quần áo cũng không tính là phải. Nó giờ phút này chính là mấy chục mảnh vải xé vụn, bị Giang Dạ Bạch dẫm nát dưới chân.

“Đây là hậu quả của nói dối.” Giang Dạ Bạch ngược mắt, hướng mọi người mỉm cười, “Các người, có phải cũng nói dối hay không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngược lưng, về nhà đã muộn không sai biệt lắm 10 giờ, sau đó bằng hữu lại đây xem 61

Chờ tiến bước các nàng, vừa vặn 11 giờ

Cho nên canh hai đến chậm.

Tóm lại, cảm ơn mọi người chúc phúc. Cùng ông trời hỗ trợ.

61 bình an thuận thuận lợi lợi đến nhà của ta.

Hảo vui vẻ.

[1]Viễn cổ bích họa: bức tranh vẽ thời cổ đại xa xưa.

[2]Hồi phi yên diệt: Tan thành tro bụi.

[3]Ma diệp: lá cây ma thuật, vũ khí của ma nữ.

[4]Nhuyễn kiện: vũ khí của Chu Đồ, một cái gì đấy dạng mềm (0.0)?

[5]Miên nhu: Triền miên, nhu hòa.

40. Chương 40: Thần Rửa . .

“Nàng là ma nữ! Nàng quả nhiên là ma nữ!” Thanh âm Chuyết Ngô Tử run rẩy phát khóc.

“Ma nữ... Ma nữ...” Đây tứ cũng đi theo hòa cùng, nhưng lúc này đây, đã khác trước, thiếu đi khí thế, nhiều hơn sợ hãi.

“Ma nữ sao?” Giang Dạ Bạch cười lạnh, “Đến bây giờ các người còn tin tưởng lời nói của cái rở rách này?” Nàng dùng sức trên chân giẫm một cái, trên bạch mạc liền hiện ra thần y kêu cứu: “Cứu, cứu cứu ta! Nàng sẽ ăn ta, cũng sẽ ăn các người, cuối cùng tất cả mọi người sẽ bị nàng ăn hết, ăn hết toàn bộ!”

Không thể không nói, những lời này thực sự gây xúc động mọi người ở đây, mọi người không hện mà cùng nghĩ tới Hàn Quyết kia máu tươi đầm đìa cổ tay, lúc này có người rút kiếm đứng ra: “Chúng ta đã tro mắt nhìn ma nữ này ăn mất Hàn Quyết, ăn luôn thần y, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục để mặc bị nàng ăn sao?”

Người nọ chắc là đứng đầu một phái, hấn thét to một câu như vậy, bên cạnh lập tức nhảy ra mười mấy người đi theo, bày ra kiếm trận hướng Giang Dạ Bạch xông đến.

Giang Dạ Bạch lạnh lùng nói: “Các người không nên ép ta.”

Người cầm đầu cười nhạo: “Chúng ta có nhiều người như vậy, còn sợ người chỉ là một tiểu yêu? Lên!” Vung tay lên, ánh sáng của hơn mười thanh kiếm đan vào thành một cái lưới lớn, thẳng hướng Giang Dạ Bạch phóng đi.

Ánh mắt Giang Dạ Bạch lóe lên giận dữ, nghĩ rằng dù sao ăn một kẻ không ít, ăn thêm một kẻ cũng không nhiều, thần y nàng cũng đã ăn rồi, cũng không cần phá bình phá ngã[1], để tội danh ma vật ăn thịt người thành sự thực. Vì thế liền thở sâu, đang muốn thúc giục dẫn niệm lực hút toàn bộ những người này, một bàn tay bỗng nhiên xuất hiện, giữ chặt cánh tay của nàng.

Giang Dạ Bạch nhìn lại, cư nhiên là Cảnh Nguyên.

“Buông tay!” Nàng cắn răng.

Cảnh Nguyên không nghe theo, tay áo vung vào không trung, phía trước bọn họ xuất hiện rào cản, đúng là cái thứ lúc trước Tần trưởng lão dùng để ngăn cản nàng và Chu Đồ.

Lưới kiếm đụng vào rào cản, tia lửa văng khắp nơi.

Người đầu lĩnh biến sắc nói: “Như thế nào, Thục Sơn các người muốn bao che ma nữ này sao?” Vừa dứt lời, Giang Dạ Bạch liền ngã xuống.

Chuẩn xác, vừa văng ngã xuống dưới chân hắn.

Đầu lĩnh hoảng sợ, nhất thời không phản ứng lại, đây là chuyện gì xảy ra.

Cảnh Nguyên từ từ thu hồi tay, từ trên cổ Giang Dạ Bạch, một đạo hồ quang màu trắng xoay quanh rồi đi, bay trở về đầu ngón tay của hắn.

Mọi người thế mới biết, nguyên lai hắn không phải mới vừa cứu Giang Dạ Bạch, hoàn toàn ngược lại, là vì chế trụ nàng. Nàng thấy đồng môn tới cứu, phòng bị chậm lại, thế này mới có thể một đòn mà trúng.

Đầu lĩnh thấy hiểu lầm Cảnh Nguyên, vội vàng cười ha ha, sửa lời nói: “Quả nhiên không hổ là Cảnh tiểu tiên hữu mấy năm nay nổi bật nhất Thục Sơn, nhớ vừa rồi lướt con dao ở sau gáy ma nữ kia, thật sự là rõ ràng lưu loát a!”

Cảnh Nguyên cười nhẹ: “Tiên ông quá khen.” Vừa nói vừa nâng Giang Dạ Bạch lên, ngẩng đầu hướng Tần trưởng lão nói: “Sư phụ, xử trí như thế nào?”

Đường đường Thục Sơn lại tạo ra một quái vật như vậy, Tần trưởng lão chỉ cảm thấy mặt mũi đều mất hết, may mắn cuối cùng là đệ tử từ nhà mình bắt lại, tính ra vẫn hồi được một chút. Làm thế nào xử trí cho tốt đây? Đang trầm ngâm, người áo lam bỗng nhiên mở miệng nói: “Tại hạ có một đề nghị, chư vị tiên hữu nhìn xem có được không?”

Từ sau khi người này làm cho thần y nói chuyện, mọi người đều đối với hắn không hiểu có vài phần tín nhiệm, bởi vậy giờ phút này hắn có ý kiến, nhiều người liền vội vàng đáp ứng: “Mau nói nghe một chút.”

“Ma tộc tất diệt.” Khi người áo lam đang nói bốn chữ này, ánh mắt lạnh liệt^[2] như đao, nhưng thoát cái, lại chuyển thành ý cười đầy gió xuân, “Cho nên, tổ tiên đối phó ma tộc công chúa như thế nào, chúng ta liền làm như thế là được.”

Sắc mặt Tần trưởng lão đột biến: “Người nói chẳng lẽ là...”

Bên cạnh, nhị trưởng lão giúp hắn kêu nốt ra tiếng — “Vạn thần rửa!”

Ầm ỳnh ỳnh, ngoài điện sấm sét sáng chói. Nhưng trong điện hơn ngàn người đều không để ý, đơn giản là, nhị trưởng lão nói ba chữ kia, dừng ở trong lòng bọn họ, so với sấm sét bên ngoài càng rung động cũng càng khủng bố một ngàn lần, một vạn lần!

Vạn thần rửa.

Đó là hình pháp đầu tiên thể nhân công nhận từ khai thiên lập địa tới nay.

Cũng là đem một vạn loại pháp thuật đồng thời giáng lên trên cơ thể của một người, hình pháp cực hạn.

Thần từ bi, thần vốn không nên có rửa.

Nhưng là vì từ bi, trước là rửa cho người, đồng thời, cũng là ình.

Người thi pháp rửa sẽ tan thành tro bụi.

Mà người thi pháp rửa chắc chắn — chịu tội nhiều mà sa đọa thành ma.

Từng, loài người vì tiêu diệt ma tộc công chúa, vận dụng pháp thuật này.

Ma nữ chết đi.

Mà người thi pháp rửa mở ra thiên nhãn, một mình nhảy vào, ngăn cách chính mình ở bên ngoài nhân giới.

Hắn nằm đó vì ngăn chặn hậu hoạn vạn bất đắc dĩ mở ra thiên nhãn, ai ngờ lại ở ngàn năm sau, tất cả thành tồn tại tai hoạ ngầm.

Bởi vì, có thể theo nó đi ra ngoài, liền tự nhiên cũng có thể theo nó tiến vào.

Giờ phút này, người áo lam thể nhưng lại đề cập pháp thuật này. Ở đây mọi người đều sắc mặt ngưng trọng, không yên bất an.

Vạn thần rửa tất nhiên có thể tiêu trừ Giang Dạ Bạch, nhưng, do ai thi pháp? Sau khi thi pháp lại làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại lần nữa mở thiên nhãn ra làm cho người thi pháp rời khỏi nhân giới sao? Sau đó, vạn nhất không chế không được, khiến ma tộc nhân cơ hội mà vào thì làm sao bây giờ? Ai có thể gánh vác hậu quả này? Ai có thể cam đoan vạn vô nhất thất[3]?

Lúc này có mấy người đều lắc đầu nói: “Không ổn, không ổn, pháp thuật này không có đường lui, không đến vạn bất đắc dĩ, tốt nhất vẫn là không nên đụng...”

Người áo lam bình tĩnh, cũng không thất vọng, giống như sớm biết sẽ như vậy cười cười: “Cho nên nói tại hạ chính là có một đề nghị nho nhỏ. Tiếp thu hay không đều nghe các vị tiên hữu.”

“Ta cảm thấy... Trước mắt quan trọng nhất, là khóa pháp thuật của nàng đi?” Có người đề nghị.

Chu Đồ cười khổ nói: “Thực không dám đầu điểm, ta lúc trước, xác thực đã khóa pháp thuật của Tiểu Dạ Dạ.”

“Ha ha, Chu tiên hữu luôn luôn nhân từ nương tay, khả năng không phong ấn hoàn toàn, bị nàng giẫy thoát. Không bằng để cho lão hủ đến thử xem.” Một lão giả cao cao gầy gầy phất áo bước ra khỏi hàng.

Mọi người nhận được lời của hắn, nhất thời vui mừng: “Như Ý lão quân đến đây, rất tốt rất tốt, có lửa như ý của người, lúc này khẳng định có thể phong ấn hoàn toàn!”

Như Ý lão quân hiển nhiên là danh nhân, nghe vậy đắc ý liếc mắt nhìn Chu Đồ một cái, bước nhanh đi đến trước mặt Cảnh Nguyên.

Cảnh Nguyên tất cung tất kính đem Giang Dạ Bạch giao cho hắn, thối lui đến một bên.

Bàn tay Như Ý lão quân vừa lật, trong lòng bàn tay nhảy ra một ngọn lửa diễm lệ màu lam, ánh lên toàn bộ đại điện đều biến thành màu lam theo.

Hắn đang cầm ngọn lửa, như là đang cầm giữ người trong lòng, thật cẩn thận đem nó đến trên trán Giang Dạ Bạch, trong hôn mê Giang Dạ Bạch nhất thời nổi lên một trận rung mình.

Như Ý lão quân cười nói: “Lửa Như Ý này của ta mọi thứ đều tốt, chỉ là có chút tàn nhẫn. Đợi cho vị này... à, khi ma nữ toàn thân đều biến thành màu lam, gân mạch trong cơ thể nàng tương đương toàn bộ đốt thành nước, dung nhập máu, vĩnh viễn không thể chữa trị. Toàn bộ quá trình sẽ có vẻ khủng bố, có bắn ánh mắt mọi người, lão hủ đắc tội.”

Lửa lam ở trên trán Giang Dạ Bạch nhảy vài cái, quả nhiên như lời lão quân nói, làn da Giang Dạ Bạch giống bị một cái bàn chải lớn chấm thuốc màu lam quét qua, chậm rãi từ nhạt biến đậm, mà ở dưới màu lam đó, nhan sắc cũng là nhìn thấy màu đỏ tươi ghê người của mạch máu, nhìn qua cực kì dọa người.

Giang Dạ Bạch hôn mê phát ra rên rỉ thống khổ, môi của nàng run run, mấp máy vài từ: “Mẹ... Mẫu thân...”

Như Ý lão quân lắc đầu thở dài: “Khó được ma vật cũng có thân tình, đáng tiếc a, ma chính là ma, cho dù chộp vào thể xác một người, nhưng một lòng vẫn là ma tâm dơ bẩn không chịu nổi!”

“Mẹ... Mẫu thân...” Giang Dạ Bạch bỗng nhiên tê thanh kêu lên, thân thể cũng kịch liệt vặn vẹo. Như Ý lão quân bất vi sở động, cưỡng chế nàng, đem lửa lam tiếp tục cuốn cuộn không ngừng mà thiêu vào trong cơ thể nàng.

Cách xa đó ba bước, Cảnh Nguyên yên lặng nhìn chăm chú vào hết thấy diễn biến, ánh mắt sâu kín, nhìn không ra cảm xúc gì.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: sau khi xem chương này, các người khẳng định sẽ rất hận Cảnh Nguyên đi?

Ha ha

Không có việc gì, lập tức liền đến phiên ngược hẳn

Này xem như... Ngày hôm qua canh ba?

Ấn! Hôm nay còn có thể có hai chương, kính thỉnh kiên nhẫn chờ đợi!

[1] Phá bình phá ngã: bỏ cái cũ, ý ở đây là cũng ko cần cố bỏ tội danh đó đi, đã thế cho nó thành thật luôn :3

[2] Lạnh liệt: Lạnh lòng, mãnh liệt.

[3] Vạn vô nhất nhất: Vạn lần tính không có một lần sai.

41. Chương 41: Hi Sinh . . .

Hắn tuy rằng bình tĩnh không nhúc nhích, nhưng Chu Đồ nhìn không nổi, đột nhiên tiến lên, kiên quyết một phen đè Như Ý lão quân lại. Trong điện tất cả mọi người đồng thời đứng lên, ngay cả Tần trưởng lão cũng thất thanh nói: “Tam sư đệ, không thể!”

Mà Như Ý lão quân bị chặn đứng lại không hề kinh hoảng, chỉ là quay đầu lạnh lùng nhìn Chu Đồ. Trong lòng biết giờ phút này, trước mặt chính là những người tu chân, trước mắt bao người, Chu Đồ lại to gan lớn mật như thế, nhưng cũng không dám làm gì hắn.

Quả nhiên, Chu Đồ tuy rằng đè vai hắn lại, trên mặt thần sắc thay đổi liên tục, nhưng vẫn đành chậm rãi buông tay.

Giang Dạ Bạch đã biến thành màu lam đậm của biển lớn về đêm, dưới màu lam đậm, máu nóng như lửa, nhìn qua tựa như đám lửa hừng hực thiêu đốt dưới đáy biển.

Nàng còn đang thì thào vô nghĩa: “Mẹ... mẹ...”

Tâm Chu Đồ quặn đau.

“Nàng mới mười sáu tuổi...” Hắn lẩm bẩm nói, “Mười sáu tuổi đó! Vì sao đối với một đứa nhỏ mười sáu tuổi đuổi tận giết tuyệt! Vì sao?”

“Bởi vì nàng là ma nữ!” Như Ý lão quân hừ một tiếng.

Chu Đồ lại giữ chặt vai hắn, lúc này, Như Ý lão quân mặc kệ, vụt đứng lên, để mặc ngọn lửa ở tay kia, cầm phát trần thẳng tắp chỉ vào chóp mũi của hắn: “Chu Đồ, đừng có không biết xấu hổ, nếu không nể mặt mọi người đều là người tu đạo, thêm ta cùng với Thục Sơn có quan hệ sâu xa, ngươi vừa rồi dám can đảm quấy rầy ta thi pháp, sớm đã chết vạn lần!”

Chu Đồ cười lạnh: “Muốn giết ta? Cũng phải nhìn ngươi có bản lĩnh này hay không!”

Hai mắt đối địch, không ai nhường ai, đại chiến hết sức căng thẳng, Cảnh Nguyên đột nhiên mở miệng nói: “Ngọn lửa ma nữ tiêu thất.”

Như Ý lão quân vừa nghe, vội vàng quay lại nhìn, quả nhiên, mới gián đoạn một cái ngắn ngủn như vậy, nguyên bản rõ ràng đã tiến vào lửa lam tầng thứ tám, đột nhiên bị diệt.

Lửa lam phân chín tầng, mắt thấy có thể thiêu sạch sẽ, bây giờ còn có một tầng nữa. Như Ý lão quân trong lòng buồn bực nghĩ. Bất quá cũng may mắn hiện tượng này sinh ra, làm không khí giương cung bạt kiếm nháy mắt biến mất, Như Ý lão quân tiếp tục cúi đầu thi pháp, mà Chu Đồ đã bị nhị trưởng lão kéo đến một bên.

“Tam sư đệ, không cho phép ngươi lại xằng bậy.” Tần trưởng lão cảnh cáo.

Ánh mắt Chu Đồ chính là nhìn Giang Dạ Bạch, đáy mắt lóe ra ngấn lệ.

Lại một lần thi pháp.

Lại một lần đem kinh mạch vận gãy, hoá tắng.

Người thường trải qua một lần đã là muôn lần chết, mà Giang Dạ Bạch vẫn sống sờ sờ trải qua lần thứ hai.

Mồ hôi của nàng giống như con suối cuộn cuộn không ngừng chảy, cùng lúc đó, nguyên bản làn da thanh xuân tươi mới lại nhanh chóng héo rút, tựa như một mảnh vải, bị một cơn gió thổi bay.

Mà lần này, ngay cả tiếng rên rỉ đều không phát ra được.

Chu Đồ đột nhiên giãy dựa, nhị trưởng lão vội vàng giữ chặt hẳn: “Nhị sư đệ, người đây là muốn làm cho cả Thục Sơn đều cùng tuần táng theo người ư!”

“Ta làm!”

“Cái gì?”

“Vạn thần rửa, ta thi pháp!” Thanh âm Chu Đồ cao vút sáng ngời, sáu chữ vô cùng đơn giản này, thẳng hướng tận trời. Âm uỳnh uỳnh, bên ngoài, hợp với tình hình có sét đánh xuống. Mà trong điện, mọi người đều giật mình.

Thượng Quang điện yên lặng một lát, mới xuất hiện thanh âm nghị luận, mọi người nhỏ giọng thương thảo, châu đầu ghé tai, trong lúc nhất thời ong ong đều là thanh âm.

Cuối cùng, vẫn là từ đầu lĩnh kiểm trận ra tay với Giang Dạ Bạch, là người dẫn đầu tỏ thái độ: “Nếu Chu trưởng lão kiên trì nói vậy, đây vẫn có thể xem là phương pháp tốt nhất, ta tán thành!”

“Ta phản đối.” phu thê Húc Dương, phu nhân béo phản bác, “Thiên nhân mở ra, mạo hiểm quá lớn! Đừng quên chúng ta là vì nguyên nhân gì tụ tập lúc này, chúng ta tâm tâm niệm niệm muốn vá trời, vì một ma nữ mà mở thiên nhân, cái đó và mổ gà lấy trứng có gì phân biệt?”

“Phu nhân nói rất đúng.” Thần cơ tiên xu đứng ở nàng bên kia, “Một ma tộc, chúng ta còn ứng phó lại được, thiên nhân mở ra, ngàn vạn ma tộc, chúng ta không có biện pháp ứng đối!”

“Nhưng ai nói thiên nhân liền nhất định sẽ phá? Nhìn vào phương diện tốt, Chu tiên hữu giết ma nữ, thuận lợi rời đi, thiên nhân mở ra khép kín bất quá một cái chớp mắt, ta không tin, ma tộc còn canh giữ ở ngay bên kia! Tin tức của bọn chúng nào có linh thông như vậy? Đừng quên, Ma giới muốn thông qua chân không đi đến chỗ thiên nhân, phải mất một trăm năm!”

“Cẩn tắc vô áy náy, chúng ta không thể mạo hiểm như vậy.”

“Vậy tùy ý để ma nữ này sống?”

Như thế mọi người chia làm hai phái, trong đó một phái tán thành hy sinh một Chu Đồ, đổi lấy một thời an toàn, một phái khác thà rằng lưu giữ tai họa Giang Dạ Bạch này, cũng không cho phép đưa tới tai họa lớn hơn nữa.

Như thế hai phái người một lời ta một câu, tranh luận không ngớt. Ngẫu nhiên còn có phái trung gian nghiêng ngả chen vào một câu ——

“Mọi người đừng âm ỉ, kỳ thật hiện tại Như Ý lão quân không phải đang phong ấn pháp lực ma nữ sao, phong ấn nàng cũng sẽ không mất nhiều công sức.”

“Ma chính là ma, cho dù không có pháp lực, bọn chúng còn có phương pháp có thể dụ dỗ con người sa đọa. Tóm lại, lưu giữ nàng, hậu họa vô cùng!”

“Phải giết nàng!”

“Vấn đề chính là giết không chết đó! Nàng giờ phút này chẳng qua là bám vào trên thể xác một người bình thường, chúng ta giết nàng, chết là Giang Dạ Bạch, mà ma nữ, còn sống ở nhân gian! Chỉ có vạn thần rửa, có thể hoàn toàn tinh lọc ma tính, đây mới là ý nghĩa tiêu trừ chân chính...”

Chu trưởng lão thấy mọi người âm ỉ khí thế ngất trời, không dứt, lại liếc mắt nhìn Giang Dạ Bạch, còn đang gập khố hình trong lửa lam, mắt thấy vừa sắp đến tầng thứ chín. Nếu thực sự thiêu hủy toàn bộ kinh mạch của nàng, cả đời này, nàng, không khác gì hoạt tử nhân[1] !

Nghĩ đến đây, hần giãy khỏi tay nhị trưởng lão, bước đến giữa điện, ôm quyền hướng mọi người ở đây thi lễ: “Chư vị tiên hữu, thỉnh hãy nghe ta nói.”

Mọi người tò mò nhìn hần.

“Chư vị tiên hữu, trước mắt, các người lo lắng quá là khi thiên nhân mở, ma tộc nhân cơ hội xâm nhập đúng không?” Ánh mắt của hần nhẹ nhàng lướt qua trên mặt mọi người, “Ta có biện pháp, ngăn chặn khả năng này.”

Đám người lập tức sôi trào, “Nói mau nói mau!”

Chu Đồ quay đầu, nhìn Giang Dạ Bạch sống không bằng chết liếc mắt một cái, trên mặt hiện lên gì đó thực ôn nhu, sau đó chậm rãi chuyển thành kiên định: “Ma tộc với loài người mà nói, tuy rằng chỉ có một phương pháp tiêu trừ là vạn thần rửa, nhưng đối với chính bọn chúng mà nói thì sao?”

“Chính bọn chúng? Có ý tứ gì?” Đầu lĩnh mờ mịt.

Người áo lam nói ra đáp án: “Thiên ma giải thể đại pháp.”

Lời vừa nói ra, lại giống một tia sét đánh xuống, chấn động làm mỗi người trong điện sắc mặt trắng bệch.

Thiên ma giải thể đại pháp ai cũng đã nghe qua, đó là vương bài lộ ra cuối cùng của ma tộc, ngọc đá cùng nát, khi bọn hần biết không có hy vọng thắng lợi, sẽ sử dụng một loại pháp thuật phản phệ, lấy sinh mệnh chính mình đổi lấy thương tổn lớn nhất.

Mà loài người yếu đuối không đỡ được quá một chiêu. Tuy rằng ma tộc sử dụng chiêu này đều đã chết, nhưng bọn chúng trước khi chết, lại có thể sát hại vô số người!

Bất quá, Chu Đồ giờ phút này nhắc tới loại pháp thuật này, nhưng thật ra là vì mọi người mở ra một đường hy vọng ——

“Ta thi triển vạn thần rửa đối với nàng, sau đó, ta sa đọa thành ma, trước lúc tâm trí bị mất, dùng loại đại pháp này tự giết mình. Như vậy thì thế nào?” thanh âm Chu Đồ phi thường bình tĩnh, bình tĩnh như là đang nói chuyện thời tiết hôm nay, “Cứ như vậy, không cần phải đi vào thiên nhân, không có gì tổn thất. Như thế nào?”

Mọi người trầm mặc.

Tuy rằng đây quả thật là phương pháp rất tốt, nhưng Chu Đồ này bỏ qua hi sinh bản thân mình trấn an mọi người, giờ phút này, liền khiến cho hình như là đang ước gì hần đi chịu chết. Bởi vậy, cuối cùng đều hướng ánh mắt đến Tần trưởng lão, vô luận như thế nào, Chu Đồ là người của Thục Sơn, Tần trưởng lão thân là chủ môn là người không thiếu thực quyền nhất, phải tỏ thái độ.

Tần trưởng lão không phụ sự mong đợi của mọi người đứng lên, đi qua hướng Chu Đồ.

Ánh mắt hai người nửa đường đối chọi, không đợi Tần trưởng lão mở miệng, Chu Đồ đã cười cười, lộ ra biểu tình lỗ mãng như ngày thường nói: “Sư huynh, người nếu thực đau xót ta, liền tiễn ta đi.”

“Người a...” Tần trưởng lão sắc mặt bị thống, vô hạn cảm khái, “Tu luyện nhiều năm như vậy, như thế nào còn không vượt qua nổi một chữ ‘Tình’?”

Người xung quanh có hiểu rõ, nghe thấy lời ấy cũng đều lộ ra vẻ đồng tình.

Chính như Chu Đồ đối với Giang Dạ Bạch, hần năm đó là vì theo đuổi thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Liễu Diệp bất thành, vì thế lên núi làm đạo sĩ. Vốn là một chuyện tình rất buồn, nhưng hần luôn cười hì hì không chút đứng đắn, lại hơn nữa phạm là gặp con gái, đều phải trêu đùa vài câu, cố tình hòa tan cái cảm giác hần là người si tình.

Hãy nhìn hành động của hần hôm nay, lại có ai có thể nói, cất giấu dưới mặt nạ cười hì hì kia, không phải một trái tim đã muốn vỡ nát nhưng vẫn vô hạn ôn nhu đây?

Chu Đồ thấy không khí áp lực, lại nở nụ cười, chớp chớp ánh mắt nói: “Ai nha nha, sư huynh người thật đúng là nói đúng, chết vì tình, ta chết quang vinh a! Sau này phạm là hậu nhân nhắc tới ta, còn không vô cùng sùng bái nói một câu —— Chu trưởng lão, đàn ông đích thực! Mà những nữ đệ tử, lại ngấm mãi bức

họa của ta mà ôm ngực khóc rống —— sao không cho ta gặp được lang quân tốt trọng tình trọng nghĩa như vậy đây! Ai nha nha, Sùng Hương cũng chưa bằng hình tượng của ta a...”

Tần trưởng lão buồn cười, chỉ có thể cười khổ nói: “Người nếu cho rằng đáng giá, vậy đi làm đi.”

Chu Đồ thu lại nụ cười, nghiêm trang đứng ở trước mặt hắn, chậm rãi nói bốn chữ: “Cám ơn sư huynh.”

Cứ như vậy, giải quyết dứt khoát.

Kết cục của Giang Dạ Bạch, liền biến thành để đến trăng tròn mười lăm, Chu Đồ thi pháp, lấy vạn thần rửa tinh lọc.

Mùng chín tháng chín, Thục Sơn mây mù quay chung quanh, sấm sét sáng ngời.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: canh hai khả năng sẽ huyền. . . Ta tranh thủ. . .

Ayu: Mấy chap gần đây ngắn, làm nhanh được

[1] Hoạt tử nhân: con rối, người thực vật, xác ko hồn...

42. Chương 42: Thóa Mạ . . .

Tiếng sấm vẫn âm vang như trước, ánh sáng lạnh lẽo lần lượt xé rách đêm đen, ý đồ đem bóng tối không cùng đánh rách tả tơi, nhưng mà, điện quang thạch hóa, sáng lạn bất quá một cái chớp mắt, lại quy về đêm tối.

Một ngọn đèn lắc lư lắc lư, chiếu lên Giang Dạ Bạch, lam diễm đã thành, gân mạch nàng đã đứt. Đại hội giải tán, Lưu Băng chuyển nàng tới động Phần Tư. Có lẽ là thấy nàng thật sự đáng thương, liền trải thêm chiếu trên mặt đất.

“Năm đó ta đưa ngươi lên núi, nếu sớm biết kết cục hôm nay, không đến thì tốt...” Lưu Băng mang thương hại nhìn nàng một cái, Giang Dạ Bạch trên chiếu bất động, mặc dù năm giác quan vẫn tồn tại, nhưng thân thể tẫn hỷ, cũng không khác gì người chết.

Lưu Băng lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa động lại.

Ánh mắt Giang Dạ Bạch lập tức lặng lẽ mở ra.

Trong khoảnh khắc, ngọn đèn như trở nên âm đạm.

Nàng cứ như vậy mở to một đôi mắt cơ hồ đáng sợ, thẳng tắp nhìn chăm chú vào vách tường nham thạch phía trước, giống như muốn thiêu ra cái lỗ ở trên vách đá.

Lỗ còn chưa thiêu ra, cửa lại mở lần thứ hai.

Áo bào tím cùng giày trắng như tuyết, hương nàng chậm rãi đi vào. Giày, áo bào phiêu phiêu, sau đó, cúi xuống, dừng ở trước mắt.

Giang Dạ Bạch vẫn mở to mắt, sâu trong con ngươi, mệnh môn một mảnh.

Người tới vươn tay, vuốt tóc nàng, động tác của hắn mềm nhẹ mà ngưng trọng, giống như không như vậy thì không đủ để thể hiện thâm tình trong đó, cuối cùng đã mở miệng, âm thanh truyền xuống: “Người hôm nay làm sai ba chuyện...”

Lông mi Giang Dạ Bạch nổi lên một chút rung động rất nhỏ.

Ngón tay cái, nhẹ nhàng cầm tóc của nàng lên, phân ra ba lọn, hắn một bên chậm rãi chải vuốt sợi tóc, một bên chậm rãi nói: “Việc thứ nhất, người không nên ăn Hoa Âm Túy. Ăn thịt người, đáng sợ nhất cũng không ở chỗ người ăn ai, mà là làm cho loại sinh vật con người luôn luôn cảm giác mình tốt nhất này, ý thức được —— nguyên lai chúng ta có thể bị ăn. Người khiến mọi người khủng hoảng như vậy, cho nên bọn họ sẽ tiên hạ thủ vi cường, nhất trí đứng lên xử lý người.”

Lọn tóc thứ nhất, thả xuống, rơi trên vai phải Giang Dạ Bạch.

“Thứ hai, trừng phạt Thần y có rất nhiều phương thức, người không thể nghi ngờ đã chọn lựa cách tệ nhất. Mọi người vốn là kiêng kỵ người ăn thịt người, mà người lại rõ ràng thể hiện người thật sự có thể ăn bọn họ. Uy hiếp là loại thủ đoạn vi diệu, phải biết phân rõ đối tượng. Cỡ như con khỉ, giết gà có thể dọa, nhưng con người... Người không nên tự tin cho rằng người có thể uy hiếp con người? Chẳng lẽ không biết con người cho tới bây giờ đều là sinh vật sau khi bức đến tuyệt cảnh ngược lại sẽ trở nên đáng sợ cùng mạnh mẽ sao? Lần sau nhất định phải nhớ kỹ: bất luận thế nào đừng xem thường —— người.”

Lon tóc thứ hai, thả xuống, rơi trên vai trái Giang Dạ Bạch.

“Thứ ba, người đã tin nhầm người. Đây là sai lầm lớn nhất của người.” Người tới nói xong câu đó, ngón tay buông lỏng, toàn bộ tóc còn lại liền rơi trở về.

Mà ở giữa một đồng tóc bay rối, Giang Dạ Bạch có một chút dị thường gian nan lại vô cùng kiên nghị nâng lên ánh mắt, nhìn chằm chằm người tới, khóe môi giờ lên, đúng là nở nụ cười: “Đúng vậy... Sai lầm lớn nhất của ta, chính là lầm tin —— người a —— phi!”

Một ngụm nước miếng cứ như vậy không hề dự liệu trước phun vào trên mặt đối phương.

Người tới không có lấy tay lau, cũng không có động, vẫn tiếp tục duy trì tư thế cùng nàng đối mắt.

Giang Dạ Bạch động môi cười ha ha: “Nguyên lai trên đời này thực sự có người gắng chịu nhục, được! Tốt! Tốt lắm! Cảnh Nguyên sư huynh, người thật sự là người duy nhất!” Nàng rõ ràng toàn thân đều tê liệt, hiểu rõ ngay cả cổ cũng không động đậy, nhưng giờ phút này cười to, cũng là cười đến hết sức không bị cản trở.

Người tới đúng là Cảnh Nguyên.

Hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào Giang Dạ Bạch, mặt tuấn tú, tựa như bạch ngọc tinh tế điêu khắc mài dũa, nhưng nguyên nhân vì quá mức tinh xảo, ngược lại đã không có biểu tình dư thừa.

Người này... Sao có thể bình tĩnh như vậy?

Ở thời điểm đem nàng hơ trên hồ lửa, hắn không cảm thấy một chút ít áy náy cùng sám hối sao?

Hắn dựa vào cái gì không đếm xỉa đến?

Lại dựa vào cái gì sau đó nhảy ra ngược lại đến chỉ trích nàng làm không đúng?

Dựa vào cái gì dựa vào cái gì dựa vào cái gì?

Chỉ bằng mình... Thích hắn?

Giang Dạ Bạch cắn răng, kiệt lực khống chế được nước mắt dâng lên. Nàng không thể khóc. Nay chỉ còn lại đôi mắt còn có thể xoay tròn nhìn quanh, nàng muốn xem, nàng muốn triệt để hoàn toàn thấy rõ ràng người này!

Cảnh Nguyên vươn tay, như là muốn sờ mặt của nàng, Giang Dạ Bạch lạnh lùng nói: “Đừng dùng cái tay bẩn của người chạm vào ta.” Vì thế tay hắn liền ngừng ở giữa không trung, một lát sau, chậm rãi thu hồi.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Giang Dạ Bạch không cam lòng cứ không minh bạch như vậy đã chết, nàng muốn đáp án, nàng phải biết được, vì sao Cảnh Nguyên phải làm một loạt chuyện tình lén lút như vậy, mục đích của hắn là gì? Chẳng lẽ chính là hãm hại nàng? Cũng không cần phiền toái như thế, có thể trực tiếp giết nàng. Nàng có phải ma nữ hay không người khác không biết, nhưng hắn phải là người biết rõ ràng nhất! Nàng là máu thịt bình thường, chỉ cần cắt cổ họng, hoặc là đâm thủng trái tim sẽ triệt để chết hoàn toàn, mà không cần thiết kế nhiều âm mưu như vậy, trăm phương ngàn kế như vậy. Làm như vậy đối với hắn có lợi gì?

Cảnh Nguyên mấp máy môi, bỗng nhiên đứng dậy, quay lưng lại. Giống như chỉ có làm như vậy, mới có thể nói ra sự thật.”Ta muốn làm gì, người sau này sẽ biết.”

“Sau này là khi nào? Ba ngày sau, trong một khắc ta chết kia sao?”

“Ta sẽ không để người chết.” Cảnh Nguyên đột nhiên trở lại, nhìn nàng, từng từ đều nói rất thấp trầm, “Tin tưởng ta.”

“Phải không?” Giang Dạ Bạch lại nở nụ cười, nàng, nay cả khuôn mặt đều là nếp nhăn bạo liệt cùng khô héo, chỉ có mắt vẫn vẫn duy trì bộ dáng ngập nước, có thể nhìn ra bóng dáng lúc đầu, “Đáng tiếc, ta ... Không tin người.”

Sẽ không bao giờ tin tưởng hẳn nữa.

Không bao giờ nữa, nghĩ đến toàn thân tâm trả giá sau đó lần lượt bị thương tổn như vậy.

Lần đầu tiên lần thứ hai là nàng ngốc, nếu còn có lần thứ ba, thì phải là trời đất không tha!

Đồng tử Cảnh Nguyên co rút lại.

“Cảnh Nguyên sư huynh, ta có thể cầu xin người một việc cuối cùng hay không?”

Cảnh Nguyên cười cười: “Người không phải không tín nhiệm ta sao?”

“Nhưng chuyện này, đối với người thực mới có lợi.” Giang Dạ Bạch nhìn ánh mắt hắn, so với thời điểm nào cũng đều ôn nhu, nhưng là so với thời điểm nào cũng đều bình tĩnh, “Sau khi ta chết, người đến nhà ta, mang ẹ ta một bức thư, nói ta thiên phú dị bẩm, lại gặp cơ duyên, đắc đạo thành tiên. Không thể lại trở về hiếu kính song thân, cầu nhĩ lão tha thứ. Bất quá, người nguyện ý làm con nuôi của bọn họ, thay ta tiếp tục chiếu cố bọn họ.”

“Làm như vậy ta được lợi gì?”

“Bọn họ sau trăm tuổi, tất cả tài phú họ sở hữu, sẽ đều là của người. Thế nào? Dụ hoặc này lớn hay không lớn?”

Cảnh Nguyên trầm mặc, lông mi thật dài phủ xuống, che khuất ánh mắt, vì thế cảm xúc bên trong, lại càng thấy không rõ.

Giang Dạ Bạch cười lạnh ở trong lòng: cứ giả vờ đi giả vờ đi, nói thêm mấy lời nữa làm ra vẻ do dự, lại miễn cưỡng đồng ý đi. Đó là tài phú lớn nhất thiên hạ, nếu Cảnh Nguyên người thật sự là người thanh tâm quả dục tu đạo, ta tin tưởng người sẽ không cần, nhưng người rõ ràng không phải, như vậy, ta không tin người không cần cầu!

Mang theo vui sướng, mang theo si tâm vọng tưởng đi tìm cha mẹ ta đi, đi đem hết những âm mưu của người đều dùng vào bọn họ đi.

Sau đó, người sẽ biết —— đắc tội Giang gia, đáng sợ bao nhiêu.

Nếu cha ta xuyên thấu nguy trang của người, người sẽ chết không có chỗ chôn, người xuất thân nghèo rớt lại đi từng bước một mà thành thiên hạ đệ nhất phú thương, tuyệt đối không phải loại mặt hàng như người có khả năng đánh đồng làm đối thủ.

Nếu cha ta không có xuyên thấu nguy trang của người, rất tốt. Tài phú quá lớn làm người ta lạc lối, dục vọng của người cuối cùng sẽ hủy diệt chính người.

Cảnh Nguyên, đây là ta để lại cho người... Cam bẫy cuối cùng, cũng là duy nhất.

Đi thôi!

Hơi thở của Giang Dạ Bạch từ dồn dập chuyển về chậm rãi, thấy Cảnh Nguyên còn không có tỏ thái độ, liền lại bổ thêm khiêu khích: “Người cắt một lọn tóc của ta, mang cho bọn họ. Bọn họ sẽ tin tưởng người. Sau đó, cầu xin người... Hãy xem ta bị hại như vậy, cũng không có so đo với người, lại nhìn núi vàng núi bạc kia, làm chút chuyện tốt, giúp cho hai lão nhân sớm mất con gái an tâm một chút.”

Cảnh Nguyên quả nhiên không ngăn cản được dụ hoặc này, mi mắt nâng lên, nhìn chăm chăm nàng nói: “Được.”

Rõ ràng là mình lập ra cam bẫy đối với hắn, rõ ràng một lòng chờ đợi hắn trúng kế, mà khi Cảnh Nguyên nói ra một chữ được này, Giang Dạ Bạch cảm thấy toàn bộ thế giới đều vỡ vụn .

Thất vọng ư? Tuyệt vọng ư? Nguyên lai, còn có sự tình so với thất vọng cùng tuyệt vọng càng đau hơn...

“Cám ơn.” Mặt nàng để trên mặt đất, mệt mỏi nhắm mắt lại, không còn có khí lực nói đến chữ thứ ba. Lúc trước kia ghen một hơi cũng muốn quật cường mở mắt, đều ở trong chữ “Được” của Cảnh Nguyên mà tan thành tro bụi. Giờ phút này, nàng đã muốn hoàn toàn chìm vào đêm tối khôn cùng, sẽ không còn được gặp lại chút ánh sáng.

Thoáng nghe thấy Cảnh Nguyên hỏi: “Còn muốn ta làm gì?”

Nàng không đáp lại nữa.

Vì thế Cảnh Nguyên đợi trong chốc lát, quyết định buông tha, xoay người rời đi. Vừa đi tới cửa thì thiếu chút nữa va vào một người.

Hắn vội vàng lui ra phía sau từng bước, sau khi thấy rõ khuôn mặt người tới, lập tức hành lễ: “Tam trưởng lão.”

“Thế nào? Tiểu Dạ Dạ sao rồi?” Chu Đồ vô cùng khẩn trương hỏi.

Cảnh Nguyên quay đầu liếc nhìn Giang Dạ Bạch một cái, đáp: “Nàng gân mạch đứt đoạn, không thể nhúc nhích, ngay cả nói chuyện cũng thực gian nan.”

“Làm vậy!” Chu Đồ dậm chân, mắng, “Người chờ xem đi, sớm hay muộn sẽ có báo ứng! Một đám luôn mồm trừ ma vệ đạo, nhưng kỳ thật tất cả đều là một đám tôn tử chỉ biết bắt nạt nhỏ yếu để tư lợi! Tu Chân Giới cái gì, cứt chó! Toàn bộ đều là cứt chó!”

Cảnh Nguyên lẳng lặng nghe, không có tỏ thái độ.

Chu Đồ vỗ vỗ vai hắn: “Tốt lắm, để cho ta nói mấy câu với nàng, người đi ra ngoài canh giữ đi.”

“Dạ.” Cảnh Nguyên lên tiếng trả lời, rồi khỏi, đóng cửa lại.

Chu Đồ phát tay, trên cửa lóe một cái, nhất thời xuất hiện tầng ánh sáng xanh lục, lặng lẽ, tựa như ma trời.

Hắn thế này mới xoay người đi đến trước mặt Giang Dạ Bạch, ngồi xuống xoa đầu nàng: “Tiểu Dạ Dạ, ta đến thăm ngươi, nghe được sao?”

Giang Dạ Bạch vốn một chút khí lực đều không có, nhưng người này không phải người khác, chính là Chu sư thúc hỷ sinh mình cùng nàng tuần táng, bởi vậy có suy yếu như thế nào, vẫn cố mở mắt, bình tĩnh nhìn về phía hắn.

“Người không cần phải nói.” Chu Đồ biết nàng giờ phút này nói chuyện gian nan, ra hiệu chó có lên tiếng, sau đó lại quay đầu nhìn cửa, thấp giọng nói, “Ta làm cách âm thuật ở trên cửa, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cho nên nghe kỹ lời ta nói, ta chỉ nói một lần, người nhất định phải nhớ ở trong lòng. Nếu đồng ý, người hãy chớp mắt.”

Giang Dạ Bạch chớp mắt.

“Được.” Chu Đồ nhanh chóng niệm câu khẩu quyết, “Nhớ kỹ câu khẩu quyết này. Ba ngày sau, bọn họ sẽ đem ngươi đến tế đàn trên núi Vân Mông — nghe nói đó là nơi ma lực yếu nhất mà linh lực lại mạnh nhất nhân giới. Vừa đến nửa đêm, ta sẽ sử dụng vạn thần rửa với ngươi, thời điểm ta niệm đến chú ngữ thứ bảy, ngươi sẽ nói ra câu khẩu quyết này, nhất định phải là trước lúc chú ngữ thứ bảy bắt đầu! Còn lại — toàn bộ giao cho ta. Nghe rõ rồi chứ? Rõ ràng thì chớp mắt.”

Giang Dạ Bạch lại chớp mắt.

Chu Đồ nhẹ nhàng thở ra, xoa đầu nàng trấn an, trong mắt tình cảm dịu dàng vô hạn: “Ta nhất định sẽ hoàn hoàn chính chính đưa ngươi bình an về bên người Liễu Diệp. Tin tưởng ta.”

Ngon đèn cô độc vẫn lay động như trước, trong động Phản Tư lạnh lẽo thấu xương.

Nhưng mà, bởi vì có một người như vậy, một câu như vậy, mà trở nên ấm áp, không hề sợ hãi.

Giang Dạ Bạch không khống chế mình, để mặc nước mắt cảm kích chảy xuống dưới.

“Cảm... cảm...”

“Đứa ngốc. Với ta cần gì cảm ơn a...” Chu trưởng lão ôn nhu vuốt tóc nàng, trong nháy mắt có chút giạt mình, cảm khái nói, “Nếu năm đó ta đuổi theo mẹ ngươi, ngươi hẳn là đã biến thành nữ nhi của ta ... nữ nhi của ta... Aiz...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta phía trước có phục bút

Ta mặt sau muốn bùng nổ

Ai cũng không biết

Ta có bao nhiêu bí mật

Ta có rất nhiều tiểu bí mật

Sẽ không nói cho người

Sẽ không nói cho người

Sẽ không ~ nói cho người

~~

43. Chương 43: Tạm Biệt . . .

Khi Cảnh Nguyên ra khỏi động Phản Tư, sấm sét đã ngừng, mưa cũng không còn, chân trời lộ ra ánh sáng mỏng manh.

Hắn nhắm mắt, sau đó yên lặng nhìn tầng ánh sáng kia, như ngây ngốc.

Đến khi một tiếng cười xinh đẹp từ phía trước truyền lại: “Này, ánh sáng mặt trời đẹp lắm sao?”

Cảnh Nguyên nghe vậy, hướng nơi phát ra thanh âm vòng vo đi tới, đáp: “Đẹp. Vô luận thế nào, tia nắng ban mai đều là đẹp nhất. Sớm. Thần cơ tiên xu.”

“Sớm.” Người tới đúng là Thần cơ tiên xu. Nắng ban mai chiếu lên dung nhan của nàng càng tỏa ra xinh đẹp, hơn nữa quần áo trắng càng làm nổi bật lên. Nhưng nàng nhìn Cảnh Nguyên, khuôn mặt xinh đẹp đã có vẻ lo lắng khó nén.

Vì thế Cảnh Nguyên không khỏi cười cười: “Làm sao vậy? Trên mặt ta có nhoe?”

“Không hiểu nổi.” Thần cơ tiên xu than nhẹ một tiếng, nói, “Hiện tại thu tay lại, còn kịp.”

“Đừng ngớ ngẩn, ta làm sao có thể bỏ dở nửa chừng.”

“Nhưng ngươi...”

Cảnh Nguyên vươn một bàn tay ra hiệu nàng ngừng nói, ngó nhìn phương xa, ánh mắt kiên nghị, kiên định, kiên trì: “Năm năm nay, ta làm hết thấy đều là vì giờ khắc này, cho nên, ta tuyệt đối sẽ không buông tay — cho dù phải trả giá lớn như thế nào.”

Thần cơ tiên xu mấp máy môi, muốn nói lại thôi, cuối cùng trầm mặc.

“Tiên tử, ngươi nhất định phải giúp ta.” Ánh mắt Cảnh Nguyên lập tức trở nên mãnh liệt. Hắn luôn luôn không có nhiều biểu cảm, bởi vậy, một khi xuất ra biểu tình liền biến thành một loại mị lực làm cho người ta khó có thể cự tuyệt, Thần cơ tiên xu đỏ mặt, cúi thấp đầu xuống: “Ta, ta tự nhiên là sẽ giúp ngươi ...”

“Chỉ cần có được Vô Cực thiên thư, thế giới chính là... của ta...” Cảnh Nguyên cầm tay Thần cơ tiên xu.

Ánh mặt trời từ chân trời chiếu qua, quần quanh thân ảnh hai người, nam cao gầy, nữ yếu điệu, một cặp trời sinh.

Thần cơ tiên xu thẹn thùng cúi đầu, bởi vậy nàng không nhìn thấy, trên mặt Cảnh Nguyên chợt lóe qua chút áy náy, ở trên mặt hần yên lặng xuất hiện, yên lặng biến mất, biến thành bi thương.

Hần rõ ràng cùng nàng đứng chung một chỗ, nhưng trong trời đất, lại như chỉ còn lại có một mình hần.

Cứ cô đơn như vậy, kiên định, vì đạt được mục đích liền linh đứng thẳng.

Trên đường Tu La[1], một đóa hoa trắng nhỏ bé lặng lẽ nở ra.

Sau đó, lại héo rũ rất nhanh.

Mười lăm tháng chín. Giờ hội (~23h).

Điện Vân Mông.

Phi kiểm tề tụ, áo bào bay theo gió.

Hơn một ngàn nhân sĩ tu chân, chiếm đầy toàn bộ đỉnh núi. Có ngồi trên chiếu, có ngồi ở trên cây, thật sự không có chỗ ngồi, liền bay giữa không trung.

Chính giữa đám người, là thần khí quan trọng nhất núi Vân Mông —— Thông Thiên trụ[2].

Có truyền thuyết nói phía trên cây cột chính là thiên giới, cũng có truyền thuyết nói nó là định hải Thần Châm[3] thật sự tồn tại, nếu phá hủy, hậu quả thực không dám tưởng tượng.

Đến tận cùng phía trên đó là cái gì, bởi vì không có ai từng đi lên, cho nên không thể nào biết được. Nhưng khu vực xung quanh cột này linh khí cực mạnh, phàm là người có chút tu vi, đều có thể cảm thụ được.

Bởi vậy, khi Chu trưởng lão đề nghị xử trí Giang Dạ Bạch ở nơi này, tất cả mọi người không dị nghị mà đồng ý. Vì đề phòng vạn nhất, còn có năm vị tông sư[4] cùng nhau liên thủ, bày trận Ngũ Tinh xung quanh cột trụ.

Kể từ đó, đừng nói pháp thuật của Giang Dạ Bạch mất hết, cho dù là đầy sinh lực, cũng khó có thể trốn thoát.

Đám người rộn ràng nhốn nháo nghị luận.

“Sao còn chưa mang người đến? Đã sắp giờ hội!” Đang lúc mọi người chờ đến bắt đầu có chút không kiên nhẫn, một vệt sáng xanh thoáng hiện giữa không trung, Lưu Bằng mang theo một cái thùng lớn bay đến.

Hần điều khiển phi kiểm vững vàng đứng ở trên kiểm trận, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, sạch sẽ trơn tru.

Một lão ông vuốt râu nói: “Tuy rằng mấy năm gần đây Thực Sơn nhân tài điêu linh, khiến ột mình Cảnh Nguyên siêu quần xuất chúng, nhưng xem đệ tử áo xanh này, cũng là tiềm chất vô cùng, tương lai không thể đo lường a.”

“Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa thôi. Mặc kệ nói như thế nào, mấy trăm năm qua, Thực Sơn coi như là thống lĩnh Tu Chân Giới.”

“Thôi đi, chúng nó sở dĩ có danh tiếng lớn như vậy, còn không phải bắt đầu từ Sùng Hương? Không có Sùng Hương và trời ngày trước, ai biết nguyên căn Thực Sơn là thế nào? Hơn nữa, ngày đó xem đối thoại cùng Thần Y, sự kiện và trời kia có phải thật sự hay không, còn chưa tra xét đâu...”

“Đã là chuyện xưa cũ ba trăm năm trước, còn tra xét cái gì! Việc cấp bách là diệt trừ ma nữ trước rồi nói sau.”

“Hắc hắc, cũng coi như vận số Thực Sơn ngắn ngủn, năm nay số con rệp, yêu ma quỷ quái gì đều từ phái bọn họ mà ra !”

Lão ông liếc Chu Đồ đứng ở trong trận doanh phái Thực Sơn, thấp giọng nói: “Cái này gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn[5]. Năm đó khi Thực Sơn thu nhận Chu Đồ ta cũng rất không xem trọng, xem đi, quả nhiên, nhiều năm như vậy, nửa điểm tiến bộ cũng không có. Đường đường một thể hệ trưởng lão thế nhưng còn không bỏ xuống được một chút tư tình nhi nữ, chắc chắn chắc...”

“Người cũng đừng nói, Liễu Diệp kia năm đó ta cũng từng gặp qua, quả thật là... Người kia, hắc hắc... Nam nhân khó mà cầm lòng, trách không được Chu Đồ si tình như thế.”

“Nói trở về, Giang Dạ Bạch này không phải được xưng là nữ nhi của Liễu Diệp sao? Sao lại không kế thừa chút nào mỹ mạo của mẹ nàng?”

“Không có biện pháp, ai bảo cha nàng rất xấu. Ta đã thấy Giang cỡ nhỏ, hắc cùng Liễu Diệp đứng cạnh nhau, nói ‘Mỹ nữ cùng dã thú’ vẫn là khoa trương hắc, kia căn bản là ‘Hằng Nga cùng Võ Đại Lang[6] sau khi hủy dung ‘a! Thật không rõ, năm đó ngàn chọn vạn tuyển sao lại gả ột người quái dị như vậy?’”

“Người kia quái dị nhưng là kẻ giàu nhất thiên hạ, nghe nói còn nhiều tiền hơn cả hoàng đế. Phàm nhân phần lớn tham tài, nữ nhân có đẹp như Hằng Nga cũng không ngoại lệ.”

“Aiz...”

“Aiz...”

Tiếng thở dài liên tiếp.

Thông Thiên trụ, Lưu Băng mở thùng ra, ôm ra Giang Dạ Bạch toàn thân xụi lơ, sau đó dùng hai xiềng xích, trói tay chân nàng vào trên cây cột.

Trong toàn bộ quá trình, Giang Dạ Bạch hoàn toàn không giãy dụa cũng không phản kháng. Đương nhiên, giờ phút này nàng căn bản cũng không có sức lực để giãy dụa hay phản kháng. Ánh mắt của nàng thực bình tĩnh nhìn phương xa, rõ ràng là đêm trăng tròn, nhưng trên trời không có ánh trăng, cũng không có sao, bầu trời là khoảng không đen như mực, không gì có thể làm xao động.

Như lòng của nàng.

“Tiểu sư muội, đặc tội.” Sau khi Lưu Băng trói chắc, thấp giọng nói một câu, sau đó lui ra. Đến phiên Cảnh Nguyên đi tới, kiểm tra xiềng xích lại một lần nữa, xác định không có vấn đề, gật gật đầu, mở miệng nói: “Người còn có gì muốn nói không?”

Con mắt Giang Dạ Bạch giật giật, hướng hắc chuyển lại.”Có.”

“Sư muội mời nói.”

“Ta thích huynh.”

Bên dưới ồ lên một mảnh.

“Không thể nào? Có lầm hay không? Loại thời điểm này mới thổ lộ?” Có nam đệ tử giơ chân.

“Ai nha nha, thật sự là thời khắc sinh ly tử biệt mới thổ lộ a! Quá lãng mạn, quá đẹp đẽ!” Có nữ đệ tử ôm mặt.

Mà Tần trưởng lão thì kinh ngạc quay sang nhị trưởng lão: “Giang Dạ Bạch thích Cảnh Nguyên?”

Nhị trưởng lão mồ hôi lạnh đầy đầu, nghĩ nghĩ, hàm hồ đáp: “Bọn họ từng là vị hôn phu, hôn thê, có lẽ, là thế đi...”

Mà đối tượng đương sự bị nói trắng ra, cũng như ngây dại, ước chừng nửa ngày cũng không phản ứng.

Giang Dạ Bạch nhìn Cảnh Nguyên vẫn không nhúc nhích, thản nhiên cười, “Cho nên cầu mong sư huynh... nhất định phải... Nhớ rõ ta.” Nói xong câu đó, nàng liền nhắm hai mắt lại, khóe môi mang theo nụ cười, như là nghĩ tới gì đẹp nhất trên đời, khuôn mặt tản ra vầng sáng hạnh phúc.

Biểu tình ấy ngọt ngào quá đáng, hòa cùng khuôn mặt tiêu tụy khô vàng, ánh mắt Cảnh Nguyên bỗng nhiên rối loạn.

Hắn tiến lên từng bước, giữ lấy đầu nàng, sau đó hôn xuống thật sâu, thật sâu ——

Trời đất nhất thời mênh mông.

Vạn vật nhất thời không tồn tại.

Cảnh Nguyên đang nâng mặt nàng, hôn thật sâu, như là khí lực từ khi sinh ra đều dùng để làm chuyện này, hoặc như là muốn đem hết tất cả gút gao nắm ở trong tay, hôn kịch liệt mà tuyệt vọng.

Một cái chớp mắt, hình ảnh trong « dự chi nó ngôn »[7] thoáng hiện trong đầu Giang Dạ Bạch, bất ngờ không kịp phòng bị, cứ như vậy mà lướt qua:

Hắn mặc hỉ phục.

Nàng dùng dao tự vẫn.

Hắn cùng nàng sóng vai ngồi xuống.

Nước mắt nàng cuộn cuộn không ngừng chảy xuống...

Hình ảnh hỗn độn đan vào, vụn vụn, quay về, sinh sôi như là phải móc ra tim phổi của nàng. Sao còn có thể đau như vậy? Sao còn đau như vậy?

Rõ ràng quãng thời gian thống khổ, tuyệt vọng nhất đều đã ở trong động Phản Tư, ương ngạnh mà sống qua ngày, vì sao đến giờ phút này, khi làn môi lạnh lẽo của Cảnh Nguyên chạm đến trên môi nàng, cảm giác thống khổ lại theo thân thể từng chút dâng lên, lặp đi lặp lại, dây dưa dây dưa, điên cuồng điên cuồng, hồng mắt hồng mắt.

Giang Dạ Bạch trượt mở to mắt.

Nàng dùng hết khí lực cuối cùng toàn thân, hung hăng há mồm cắn xuống!

Trong miệng lập tức cảm nhận được mùi máu.

Cảnh Nguyên buông lỏng tay, sau đó lui ra phía sau từng bước.

Môi dưới của hắn bị cắn sứt một mảng, bộ dáng nhìn qua chật vật nói không nên lời, mà hắn nhưng không có chút kinh hoảng hay đáng về phần nộ, chỉ là tiếp tục lẳng lặng nhìn nàng, nhìn nàng thật sâu, nhìn nàng thật lâu.

“Sao lại thế này?” Mọi người qua hồi khiếp sợ, thấp giọng nghị luận, “Một màn này sao lại làm ta nghĩ đến Đát Kỷ trước khi chết còn giữ quái chiêu mê hoặc người? Nhưng Cảnh Nguyên này lại là xảy ra chuyện gì?”

“Nghe nói bọn họ từng có hôn ước, định chung thân.”

“Còn có việc này?”

“Ừ, xem ra là dấu lia ngõ ý còn vương tơ lòng, dư tình chưa hết a.”

“Thực Sơn a Thực Sơn, ta nói, người có cái gì tốt đâu, sao kẻ si tình toàn tập trung vào nhà người? Rốt cuộc là tu chân hay là đàm luận tình ái! Rất kỳ cục!”

Sắc mặt Tần trưởng lão khó coi, nói với Lưu Băng: “Đi, kéo sư huynh người xuống dưới!”

“Dạ.” Lưu Băng trở về trong trận, nói với Cảnh Nguyên, “Sư huynh, thời gian sắp hết, chúng ta đi xuống đi.”

Cảnh Nguyên không hề động đậy.

Giang Dạ Bạch bị trói cười khê, trừng mắt nhìn hắn, lại ngọt ngào cười:

“Cảnh Nguyên sư huynh, hẹn gặp lại.”

Gặp lại.

Nếu không gặp lại.

Mang theo vết thương ta lưu lại ở trên môi người, mang theo áy náy đêm khuya tỉnh mộng, đêm dài tĩnh lặng lương tâm phát tác, sống sót đi.

Sau đó, vĩnh viễn không quên được ta.

Cảnh Nguyên a Cảnh Nguyên, đây là, nguyên rửa cuối cùng —— của ta đối với người.

Bước chân Cảnh Nguyên lảo đảo, thất hồn lạc phách đi theo Lưu Băng rồi đi. Đi được một nửa, đột nhiên quay đầu nhìn lại, Giang Dạ Bạch trên Thông Thiên trụ, đã gục đầu xuống, giống như nặng nề ngủ.

Trong mắt hắn dâng lên ngàn vạn biến hóa, sau đó nhất nhất chìm nghỉm.

“Cảnh Nguyên sư huynh...” Lưu Băng khẩn trương gọi hắn.

Cảnh Nguyên thở dài, đầu tiên là cười khổ, sau đó lắc đầu, sau đó vừa khổ vừa cười, cuối cùng một tay che môi bị cắn nát, một tay đỡ lấy bả vai Lưu Băng nói: “Chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Lưu Băng theo bản năng đỡ lấy hắn dựa vào thân mình, đi về hướng trận doanh Thục Sơn. Nhưng dư ảnh khóe mắt, lại nhìn thấy ghê người——

Máu.

Một giọt, hai giọt, vô số giọt.

Theo khe hở bàn tay Cảnh Nguyên che miệng kia, từng chút chảy ra, nhờ áo bào che lại mà lặng yên không một tiếng động giọt vào cổ tay áo của hắn.

Lưu Băng căng thẳng, kinh ngạc nói: “Cảnh Nguyên sư huynh người...”

Tay Cảnh Nguyên đặt trên vai hắn mạnh mẽ nắm chặt, Lưu Băng bị đau, vội vàng im tiếng.

“Đi.” Cảnh Nguyên che miệng nói ra một chữ như vậy, thanh âm trầm thấp như không có việc gì.

Lưu Băng không dám lại nói nhiều, cứ như vậy chịu sức nặng toàn thân Cảnh Nguyên, đi bước một, trở về phương doanh. Trong đầu xoay quanh nghi hoặc không tan, không ngừng hỏi ——

Sư huynh hắn... Làm sao có thể chảy nhiều máu như vậy?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai buổi sáng 7h đi Thượng Hải

Tiểu tâm can của ta a, lại là hưng phấn lại là không yên a...

Nếu khách sạn không có điều kiện mới, như vậy sẽ chờ ta thứ Hai trở về lại có

Trên mạng ta sẽ vẫn có manh mối tra ra chân tướng

Bất quá bởi vì duyên cớ muốn xuất bản, đại kết cục sẽ không đăng lên

Dù sao mọi người xin yên tâm, cuối cùng tất cả mọi người hạnh phúc khoái hoạt sinh sống cùng nhau

~~Bất quá ——

Viết chương này làm tâm tính thiện lương của ta đau a

Cảnh Nguyên thật đáng thương a

Làm sao bây giờ lòng ta đau quá (+ +)

~[1] Đường Tu La: tên con đường dẫn từ Ma giới đến Nhân giới, đã đc nhắc đến trong các chương trước.

[2] Thông Thiên trụ : cây cột thông với trời.

[3] Định hải thần châm: chính là cây gậy Như Ý của Tôn Ngộ Không đó

[4] Tông sư : ~ trưởng môn.

[5] Bề trên không nghiêm thì người dưới chắc chắn sẽ loạn.

[6] Võ Đại Lang : anh trai của Võ Tông – một trong 108 vị anh hùng Lương Sơn trong truyện Thủy Hử (chắc vì xấu quá nên vợ mới bỏ theo Tây Môn Khánh :]] đã xấu lại còn bị hủy dung thì ko tưởng tượng nổi còn xấu đến thế nào nữa =]])

[7] Dòng chữ trên « Ma kính » đã được nhắc tới trong chương 32.

44. Chương 44: Thiên Nhân . . .

Tần trưởng lão nghiêm khắc liếc mắt nhìn Cảnh Nguyên một cái, mở miệng nói: “Thời gian không còn sớm, Chu sư đệ, người chuẩn bị đi.”

“Được, sư huynh.” Chu Đồ cười nhẹ, đi ra khỏi hàng ngũ.

Hôm nay, hắn mặc một bộ sa bào đỏ thẫm khác với bình thường, tóc dài đen như mực dùng một nhành liễu vắn lên lỏng lẻo, hắn vốn phong tư tú nhã, mặt mày ản tình, lại ăn mặc như vậy, chẳng khác nào tân lang, thế nào còn có nửa phần bóng dáng của người tu chân đạo?

Tần trưởng lão khoe mắt run rẩy —— rất mắt mặt xấu hổ ! Thật sự là một kẻ hai kẻ ba kẻ, người người đều như vậy làm cho hắn không bớt lo!

Mọi người ở đây thấy Chu Đồ khác thường, tuy có dị nghị, nhưng lo đến hắn sắp phải chết, lại không đành lòng đi soi mói hay chỉ trích hắn .

Mà Chu Đồ, cứ diễm lệ như vậy, tà áo bay bay đi tới trước mặt Giang Dạ Bạch.

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Đồ cười trong sáng. Không thể không nói, cho dù là ở loại thời điểm này, thấy một người cười như vậy, vẫn là sự việc làm người ta khoái trá.

Vì thế Giang Dạ Bạch cũng miễn cưỡng mình nở nụ cười cười theo.

Chu Đồ đặt một bàn tay trên đầu nàng: “Đừng sợ, ta vẫn ở đây.”

Giang Dạ Bạch lóe lên nước mắt phức tạp. Lời nói ấm áp như thế, quả nhiên... Cho tới bây giờ cũng sẽ không xuất ra từ... miệng người kia ...

Tiền đà lại bắt đầu phỉ nhổ mình: vì sao còn nhớ, còn đang nằm mơ.

Đã sớm nhìn rõ rãnh mạch hết thấy không phải sao?

Đã sớm hết thấy không còn ôm hy vọng gì không phải sao?

Như vậy... Lúc này, ở sâu trong nội tâm bắt đầu dấy lên một chút chua chát, một chút bi thương, một chút giãy dụa muốn sống lại chờ mong, rốt cuộc là cái gì? Là cái gì ?

Trời đêm như mực, trên núi Vân Mông lại một mảnh sáng ngời.

Nhiều tiên nhân như vậy, nhiều thần khí như vậy, Tu Chân Giới thâm ảo rộng lớn như vậy, lại không thể chứa một nữ tử nhu nhược là nàng.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì?

Thực sự cho Giang Dạ Bạch nàng là tượng đất, mặc người dày vò, sẽ không phản kháng sao?

Giang Dạ Bạch ngược lên, ánh mắt sáng ngời, chuyển tầm mắt từ trên mặt Chu Đồ hướng về đám người phía sau hắn, lộ ra những khuôn mặt, hoặc chờ đợi, hoặc khấn nguyện, hoặc hèn mọn... Duy nhất là không có thông cảm.

Không ai thông cảm nàng mười sáu tuổi sẽ bị đưa lên đoạn đầu đài;

Không ai thương tiếc nàng chẳng qua là đệ tử mới nhập môn cái gì cũng còn không hiểu lắm;

Không ai để ý nàng cũng có cha có mẹ còn đang sống;

Càng không ai quan tâm nàng bị oan uổng hay không, có ản tình khác hay không...

Giang Dạ Bạch nhẹ nhàng, thản nhiên nở nụ cười.

Chu Đồ tò mò nhíu mày: “Làm sao vậy? Tiểu Dạ Dạ?”

“Ta cảm thấy... Ta nghĩ đã tìm được mục đích ta đến Thục Sơn...”

“Hả?” Chu Đồ rõ ràng ngẩn ra.

Giang Dạ Bạch cười cười, không nói rõ ràng. Nhưng nàng chỉ cảm thấy trong lòng sáng sủa như gương, nhìn lại tất cả những chuyện đã phát sinh từ khi lên núi tới nay, trở nên rõ ràng cùng sáng tỏ.

Hào phú thiên kim[1], ban đầu chỉ là “Dưỡng ở khuê phòng, không ai biết”, xác thực nên nói, căn bản chính là “Dưỡng ở khuê phòng, không biết ai”. Cho nên, mẫu thân luôn luôn yêu thương nàng, nhưng lại có thể quăng nàng một thân một mình lên Thục Sơn, làm cho nàng trải qua sương gió bão táp, nhận thức nhân tính. Làm cho nàng biết đến thế giới, làm cho nàng biết lòng người đa đoan, càng làm cho nàng biết ——đau đớn người như thế nào, trưởng thành như thế nào.

Mà ngày đó, chỉ cần nàng tiếp tục ở lại trong nhà, sẽ vĩnh viễn không biết.

Cho nên ——

Mẹ, cảm ơn...

Vì đã hiểu rõ nỗi khổ tâm của ngài, cho nên ——

Ta sẽ không chết.

Yên tâm đi. Ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không cứ như vậy mà chết ở chỗ này. Chết tại đây, trong tay một lũ vô sỉ.

Một tiếng chuông thảng lên tận trời, vang vọng trời đất.

Âm thanh trấn động bên tai mỗi người, trong lòng đều tự nhủ —— đã đến giờ!

Một người nhin không được lên tiếng hô to: “Chu Đồ người còn chờ cái gì?”

Lập tức có được rào rào hưởng ứng: “Vạn thần rửa!” “Vạn thần rửa!” “Vạn thần rửa!” “Vạn thần rửa!”

Trong lúc nhất thời, trong trời đất giống như chỉ còn lại có ba chữ như vậy, kết thành từng đoạn gông xiềng, trói chặt hai người, không thể thoát ra.

Chu Đồ cúi đầu cười lạnh, nỉ non một câu: “Một lũ kiến hôi, vì tư lợi không biết sống chết...” Sau đó ngẩng đầu, ôn nhu nhìn chăm chú vào Giang Dạ Bạch: “Tiểu Dạ Dạ, người chuẩn bị tốt rồi chứ?”

“Vâng.”

“Tình lọc gần như thống khổ, nhưng đau khổ qua đi, người sẽ trọng sinh[2]. Cho nên, nhất định phải kiên trì trụ vững!” Chu Đồ vừa nói, vừa chậm rãi lật lại bàn tay đang đặt trên đầu nàng, lòng bàn tay hướng lên.

Vì thế nguyên bản bầu trời đêm rõ ràng đen như mực, đột nhiên không gian sôi trào, phun ra từng đợt bọt khí.

“Lấy pháp ngữ trong bí kinh, có thể độ người thành tiên, chế tinh, chế ma, chế thủy, trấn ngũ phương, tế pháp giới, viết thần rửa.” Thanh âm Chu Đồ, trong màn đêm sôi trào, nghe qua tao nhã trầm hoãn, có loại lực thần bí kích động, “Đệ tử Chu Đồ, lấy thân xác phạm nhân, mượn lực chư thần, tẩy yêu địch ma tịnh vạn vật, trả lại nhân giới yên ổn, an bách thế thanh tịnh.”

Theo lời nói của hắn, bầu trời đêm sôi trào tràn ra vô số tia sáng thật nhỏ, thoạt nhìn giống như là nguyên bản sao trên trời bị phá nát, theo tiết tấu lời nói của hắn mà lóe ra, lại chậm rãi hội tụ về một chỗ.

“Thứ nhất, rửa —— Thái thượng đài tinh, ứng biến vô ngừng. Trừ tà phục mị, bảo mệnh hộ thân. Trí tuệ trong vắt, tâm thần an ninh. Tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh.” Ánh sao vỡ vụn tụ thành một đạo hồ quang rơi xuống, ở trong tay Chu Đồ biến thành một quả cầu, “Lập tức tuân lệnh.” Cùng với bốn chữ này, hắn nhẹ nhàng nhấn một cái, quang cầu nhập vào đỉnh đầu Giang Dạ Bạch, Giang Dạ Bạch lập tức liền mở to hai mắt.

“Thứ hai, rửa —— đan chu khẩu thần, phun uế trừ phân. Thiệt thần chính luân, thông mệnh dưỡng thần. La ngàn xỉ thần, lại tà vệ thực. Hầu thần dũng sĩ, khí thần dẫn tân, tâm thần đan nguyên, làm ta thông

thực. Tinh thần luyện dịch, ngôn khí thường tồn.” Lại một đạo hồ quang hạ xuống, cũng tụ thành quả cầu nhỏ như thế, Chu Đồ vừa ngâm “lập tức tuân lệnh”, vừa ấn quả cầu nhỏ vào đầu Giang Dạ Bạch.

Thân mình Giang Dạ Bạch lay động vài cái, ánh mắt lại càng phát ra sáng ngời.

“Thứ ba, rửa——”, cứ như thế, Chu Đồ mỗi lần niệm một rửa, liền hạ xuống một quả cầu. Từ đầu tới cuối, tay hắn đều rất ổn, không có chút run rẩy, thanh âm của hắn lại xa xưa vang vọng, khiến mỗi người ở đây đều nghe được rành mạch.

Vốn có rất nhiều người trong lòng đều coi khinh hắn, dù sao người này lực căn[3] không tịnh, vì chỉ là tình kiếp mà hy sinh, còn chẳng phải cứu người trong lòng mình, mà là con của người trong lòng cùng nam nhân khác sinh ra... Tóm lại ở trong mắt đám người lấy thoát tục thành tiên làm mục tiêu, là hành vi vô cùng ngu xuẩn. Nhưng mặt khác, cũng không phải loại người nào cũng có thể thi triển Vạn thần rửa .

Tên như ý nghĩa, đây còn là thay thần thi rửa, tu vi nếu không đủ, chỉ sợ chưa thi triển xong đã tự diệt mình, mà Chu Đồ không hổ là một trong tam đại trưởng lão của Thục Sơn, nhìn hắn giờ phút này niệm rửa, toái tinh phí thiên[4], đúng là hạ bút thành văn, không chút nào cố sức.

Trong lúc nhất thời, mỗi người đều thu hồi tâm tính xem náo nhiệt, trở nên thán phục cùng trang nghiêm.

Như thế, Chu Đồ niệm xong rửa thứ sáu: “Chân linh hạ phán, tiên bá lâm hiền...” Ánh mắt hắn nhìn về phía Giang Dạ Bạch, yên lặng gật đầu.

Trong lòng Giang Dạ Bạch biết đây là đang ám chỉ nàng lập tức sẽ đến câu thứ bảy, nàng phải nói ra trước câu rửa thứ bảy, thay đổi tất cả.

Bởi vậy, khi Chu Đồ lại há miệng, chậm rãi nói ra hai chữ “Thứ bảy”, nàng đột nhiên chặn đứng lời nói của hắn: “Rửa —— vân triện rất hư, hạo kiếp thủy đến!”

Tần trưởng lão ở dưới nhất thời biến sắc, lập tức hét lên: “Ngăn nàng lại!”

“Có gì sáng tỏ, minh minh sao vô?”

“Mau ngăn cản nàng! ! !” Tần trưởng lão rống to!

“Lao nịch chớ phù, âm u có đường.”

Cái này người bên ngoài cũng nhìn ra có gì đó không đúng, vội vàng xông lên trước ngăn trở. Đáng tiếc, không chờ bọn họ chạy đến trước cột, tinh quang trên trời đột nhiên hạ xuống, thật giống như ông trời rút cục nhìn không nổi, lật úp toàn bộ bầu trời đêm đang sôi trào, đổ xuống dưới, tiêu diệt vạn vật.

Mà ở khoảng không trên bầu trời, xuất hiện một tia sét.

Tia sét nguyên bản thật nhỏ, nháy mắt liền bành trướng mấy vạn lần, rạch ra một lỗ hổng thật to.

Tần trưởng lão vọt tới, nửa đường ngẩng đầu nhìn thấy lỗ hổng, tức khắc mặt xám như tro tàn: “Thiên, thiên, thiên nhân... Đã, đã mở...”

Thiên nhân ——

Mở.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chú ngữ chương này, đến từ hoàng kinh tập chú , có chút cải biến.

PS: lúc trước ở Thượng Hải, thực bị kịch, WIFI khách sạn chậm muốn chết, ngay cả vi bác đều xoát không ra.

Cho nên ngừng lâu như vậy.

Bất quá không quan hệ, ta Hồ Hán Tam lại về Bắc Kinh đến đây, oa ha ha ha

Tiếp tục đại cao trào!

[1] Hào phú thiên kim: Con gái nhà giàu có.

[2] Trọng sinh: hay “trùng sinh” – sống lại.

[3] Lục căn: (thuật ngữ Phật giáo): gồm nhãn mắt, nhĩ tai, tị mũi, thiệt lưỡi, thân thân, ý ý.

[4] Toái tinh phí thiên: Sao vỡ vụn, bầu trời sôi trào.

Editor nói ra suy nghĩ của mình: thứ lỗi ta ngu dốt @_@ ko hiểu đạo pháp, thôi thì cứ lướt qua đi nha

45. Chương 45: Hạo Kiếp . . .

Chỉ trong khoảnh khắc, rõ ràng một cái chớp mắt, lại như trải qua cả ngàn năm.

Xé rách màn đêm đen đặc, hàn quang lóe ra, trong hàn quang chói mắt, đại đoàn bóng ma dâng lên mà ra, giống như một bàn tay với móng vuốt sắc nhọn, từng chút xé mở tấm vải nhân giới đang bao bọc nó.

Mắt đi kết giới bảo hộ mọi người một mảnh khủng hoảng. Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn dị tượng trên trời cao, không biết là ai hô một câu: “Còn ngây ngốc cái gì, mau ngăn cản!” Mọi người lúc này mới như tỉnh mộng.

Nhưng là, ngăn cản như thế nào?

Một người hướng chỗ nứt ra thì triển thuật tu bổ, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, vì thế những người khác đều đã bị dẫn dắt, các loại pháp thuật toàn bộ dừng mãnh hướng trời cao, một mảnh hoa cả mắt.

Cũng có người cho rằng đây là Giang Dạ Bạch gỡ trò quỷ, lúc này xông đến chỗ nàng, lại bị Chu Đồ một cước đá văng ra, áo bào đỏ phát qua, hất một tay ôm lấy Giang Dạ Bạch, một tay chặt đứt khóa sắt, phi kiếm bay lên.

Tần trưởng lão quá sợ hãi nói: “Tam, tam sư đệ, người, người làm cái gì?”

Chu Đồ lạnh lùng cười, không trả lời. Thân kiếm càng bay càng cao, chỉ chớp mắt đi đến chỗ nứt ra, đang lúc mọi người nghĩ đến hấn muốn ôm Giang Dạ Bạch cùng nhau nhảy vào đó, hấn lại đứng ở không trung, cái tay kia thuận thế vung lên, ngay tại nguyên bản chỗ hồng bành trưởng, xả lớn hơn nữa.

Hấn đang làm cái gì?

Mọi người không dám tin, lại mỗi người nhìn thấy rõ ràng ——

Chu Đồ gia tốc mở thiên nhãn? ? ? ? ! !

“Mau ngăn cản hấn!” So với thiên nhãn không thể không chế, tất nhiên là người thì thật sự dễ đối phó hơn, bởi vậy, có nhiều người nghĩ thế cũng vội vàng phi kiếm xông lên phía trước.

Đối mặt đám đông hướng về phía hấn, khóe môi Chu Đồ nhếch lên nhẹ nhàng cười, cái gì cũng chưa nói, chỉ là hơi hơi lui một bước nhỏ ——

Từ thiên nhãn phía sau hấn, bóng ma dừng mãnh tiến ra lập tức nhấn chìm tất cả.

Đám đông nhập vào bóng ma, tựa như vài giọt nước rơi vào hắc trì[1], nháy mắt bị cắn nuốt.

Người đi sau vừa thấy không thích hợp, vội vàng thu tay lại, nhưng còn chưa kịp lui về, bóng ma mãnh liệt tới, bọn họ cũng bị nuốt hết toàn bộ.

“Mau lui lại mau lui lại!” Có người hét chói tai, có người đơ ra, có người thoát đi...

Toàn bộ đỉnh núi Vân Mông, một mảnh hỗn loạn.

Mà bầu trời tối như mực theo thiên nhãn mở ra, cũng trở nên càng ngày càng dày, theo góc độ nào đó mà nói là cách mặt đất càng ngày càng gần, cứ như vậy đè ép xuống khắp nơi.

“Hạo kiếp... hạo kiếp...” Tần trưởng lão rơi lệ đầy mặt.

Nhị trưởng lão run rẩy đỡ lấy cánh tay của hấn, phẫn nộ ngẩng đầu: “Chu Đồ, người có biết mình đang làm cái gì hay không?”

“Đương nhiên.” So với mọi người chật vật, giữ Chu Đồ đứng ở giữa thiên nhãn bất động như núi, thần thái muốn bao nhiêu trấn định có bấy nhiêu trấn định, khóe môi hơi nhếch lên cũng có vẻ ý cười trong suốt.

“Người trợ giúp ma nữ mở thiên nhân, khiến a tộc xâm nhập, đối với người có lợi ích gì ?” Nhị trưởng lão vô cùng đau đớn giẫm chân.

“Có lợi ích gì? Người đợi lát nữa chẳng phải sẽ biết ?” Chu Đồ cười càng mê người, cúi đầu chuyển hướng Giang Dạ Bạch trong lòng, “Thế nào Tiểu Dạ Dạ, trận tuồng này người xem có vừa lòng?”

Ánh mắt Giang Dạ Bạch chớp động, như bị hết thấy trước mắt làm cho khiếp sợ, nói không ra lời.

Phản ứng của nàng lại lấy lòng Chu Đồ, Chu Đồ cười càng tỏ ra vui vẻ: “Những người này muốn người chết, hiện tại, chúng ta sẽ khiến bọn họ chết, người nói, được không?”

“Người... Có thể thao túng ma tộc?” Trong lòng (Chu Đồ) truyền đến tiếng Giang Dạ Bạch yếu ớt hỏi.

“Ha ha ha ha...” Chu Đồ thoải mái cười to, lồng ngực chấn động, Giang Dạ Bạch cảm thấy khó chịu, “Chẳng lẽ người bây giờ còn không nhìn ra...”

Lời nói của hắn còn chưa hết, có một thanh âm khác đồng thanh cùng hắn——

“Chẳng lẽ người bây giờ còn không nhìn ra, thân thể hắn, đã là ma?”

Thanh âm trong trẻo thanh thúy, rõ ràng đến từ phương xa, lại như là đang nói sát bên tai. Giang Dạ Bạch trong lòng run lên, theo bản năng quay đầu, liền như vậy ——

Thấy Ngôn Sư Thái.

Không, phải nói là, Nhất Cửu.

Bởi vì, Ngôn Sư Thái trong ấn tượng của nàng, là một nữ tử. Giờ phút này khoảng cách xa bất quá một trượng, cùng với bóng ma tràn ngập trên bầu trời, có thêm một người nhàn nhã, là Ngôn Sư Thái ngũ quan minh diễm, cùng nam tử thân hình cao gầy cường tráng, hơn nữa mặc một thân áo lam giống như đã từng quen biết.

Đồng tử Giang Dạ Bạch bắt đầu co rút lại —— là hắn!

Nguyên lai, ngày đó ở điện Thượng Quang, người áo lam nhảy ra làm phiên dịch cho Thần y, cũng là Nhất Cửu biến ảo mà thành!

Nàng đã nói sau khi Ngôn Sư Thái tan biến, Nhất Cửu liền mai danh ẩn tích, làm sao an phận như vậy, quả nhiên âm thầm có âm mưu khác. Mà trong âm mưu của Nhất Cửu, chẳng lẽ cũng bao hàm ... Chu sư thúc?

Giang Dạ Bạch run rẩy nâng mi nhìn về phía Chu Đồ.

Chu Đồ lại cười tùm tùm nhìn Nhất Cửu: “Sự tình tiến hành thực thuận lợi.”

“Đúng vậy, loài người thật sự là ngu xuẩn vượt quá dự đoán của ta...” Khi Nhất Cửu nói lời này, ánh mắt như có như không liếc về phía Giang Dạ Bạch. Nhất thời mặt Giang Dạ Bạch càng thêm tái nhợt. Nàng đột nhiên ý thức được mình làm nên sự tình gì.

—— nàng, nghe theo Chu Đồ an bài, niệm chú ngữ.

Mà câu chú ngữ kia, làm cho thiên nhân, mở trước tiên!

Chu Đồ là đang dối gạt nàng? Vẫn là, người trả bất cứ giá nào để cứu nàng, rồi kết quả lại thành đồng lõa của ma tộc?

Nhất Cửu và hắn đi cùng nhau từ khi nào?

Câu nói ‘hắn thân mình đã là ma’ lại là có ý tứ gì?

Tất cả mọi sự việc, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Vô số nghi vấn quanh quẩn trong đầu, mà đáp án, lại có thể mơ hồ cảm thấy được.

Trong tầm mắt, Nhất Cửu cùng Chu Đồ cầm tay nhau, trên mu bàn tay Chu Đồ, nhất thời xuất hiện ấn ký màu xanh, mà ấn ký này nhìn vô cùng quen mắt —— lúc trước, trên đạo ma phù dùng để phong ấn Thiên Minh sư huynh kia, cũng có đồ hình này!

“Hoan nghênh thành toàn cho chúng ta.” Nhất Cửu nói.

“Mục tiêu của chúng ta là một.” Chu Đồ trả lời.

Sau đó hai người đồng thời cười to.

Trong tiếng cười, bóng ma khổng lồ bao phủ thế gian. Mọi người ở dưới bóng ma điên cuồng chạy trốn, cái gì pháp thuật, cái gì đạo hạnh, ở giờ khắc này đều biến thành hư ảo.

Tuy rằng cho tới nay, trong truyền thuyết lâu đời đều miêu tả ma tộc xâm nhập đáng sợ cỡ nào, nhưng hòa bình thời gian dài, sớm làm cho loài người quên mất vết sẹo trước đây. Cũng bởi vậy một khi tai nạn ập đến, liền tạo thành cục diện thúc thủ vô sách[2].

Tần trưởng lão ở giữa đám đông đang chạy loạn ý đồ ổn định cục diện: “Mọi người trước đừng kinh hoảng, tập trung lại cùng nhau, mọi người đừng kinh hoảng, đừng kinh hoảng...”

Nhưng giờ phút này mỗi người chỉ lo chạy trốn chết, lại có ai chịu đi nghe hấn?

Kẻ lớn gan, sau khi hướng bóng ma đánh ra vài pháp thuật, phát hiện chỉ như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không có phản ứng, cũng đều đã chết tâm, xoay người rời khỏi. Một lát sau, núi Vân Mông rộng lớn trống trải. Chỉ còn ít ỏi mấy người vẫn cố chấp ở lại. Trong đó trừ hai vị trưởng lão Thục Sơn gặp gian khó không bỏ, bên ngoài, còn có Cảnh Nguyên cùng Thần cơ tiên xu.

Tần trưởng lão thấy đại thế đã mất, suy sụp nói: “Các người... Cũng nhanh chóng chạy trốn chết đi thôi...”

Cảnh Nguyên cười khổ lắc đầu: “Tổ chim rơi, trứng không thể nguyên vẹn. Xuống dưới thiên tháp, sao có thể an toàn?”

“Kể sách hiện nay, chỉ có dựa vào Vô Cực thiên thư!” Thần cơ tiên xu gấp giọng nói, “Trưởng lão, mau xuất ra Vô Cực thiên thư, có lẽ còn có thể ngăn cơn sóng dữ!”

Nhị trưởng lão vừa nghe, ánh mắt cũng sáng lên, “Đúng vậy sư huynh, chúng ta còn có Vô Cực thiên thư, nắm đó nghe nói chính là dùng thiên thư đánh bại ma tộc, cuối cùng che lại Thiên Nhân, mau! Chúng ta nhanh thử một lần!”

Mặt Tần trưởng lão lộ vẻ do dự.

“Trưởng lão, giờ phút này quyết định sinh tử tồn vong, chẳng lẽ ngươi còn luyến tiếc một vật chết sao? Mạng sống quan trọng hơn!”

“Đúng vậy sư huynh, thiên thư ở đâu? Mau lấy ra!”

Tần trưởng lão lộ ra nét mặt già nua, từ đỏ biến trắng, lại từ trắng biến đỏ, thấy được khó khăn cực điểm.

Thần cơ tiên xu thúc giục nói: “Trưởng lão có lời khó nói? Nhưng còn có cái gì so với được với giờ phút nguy cấp này?”

“Các người không nên ép hấn.” Thanh âm du dương từ đám mây truyền đến, đúng là Chu Đồ, chỉ thấy hấn cười tủm tỉm nhìn Tần trưởng lão, chậm rãi nói, “Bắt buộc hấn cũng vô dụng. Đúng hay không, sư huynh tốt của ta?”

Trong mắt Tần trưởng lão đột nhiên chảy xuống hai hàng lệ, vệt quỳ rạp xuống đất, “Chư vị tổ tiên Thục Sơn ở trên, thỉnh trừng phạt tội nhân là ta đi!”

“A ha ha ha ha ha...” Chu Đồ lớn tiếng cười dài.

Thần cơ tiên xu lo âu nói: “Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Thiên thư, thiên thư...”

“Thiên thư đã sớm dùng rồi.” Chu Đồ nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tần trưởng lão đập đầu thật mạnh trên mặt đất, từng chút từng chút, máu từ trán hấn chảy xuống, mặt hấn mờ hồ.

Nhị trưởng lão tiến lên một phen túm áo của hắn, “Làm sao có thể dùng rồi? Dùng lúc nào ? Người nói mau! Đang nói với người đấy!”

“Vô Cực thiên thư, tiêu trừ vạn ma, có thể trị bách bệnh, lưu truyền thiên cổ. Vật trọng yếu như vậy, đương nhiên dùng để cứu người là quan trọng nhất...” Chu Đồ mở miệng, ngữ điệu chậm rãi, có thể khiến người chết tức khí sống lại.

Mà Tần trưởng lão nghe hắn nói, vẻ mặt lại khô khan, cuối cùng thở dài một tiếng nói: “Thôi thôi, ta tạo nghiệt, ta dùng mệnh bồi thường!” Nói xong liền vận công, nâng tay hướng thiên linh cái^[3] của mình chụp xuống.

Một đạo bạch quang hiện lên, ôn nhu cuốn lấy tay hắn, ra tay ngăn trở, đúng là Bạch Nương Tử của Cảnh Nguyên. Cảnh Nguyên nói: “Sư phụ, không thể.”

“Người đừng ngăn cản ta, ta bản thân tự dục dẫn đến đại họa, dùng thiên thư, khiến cho giờ phút này sinh linh đồ thán, không thể văn hồi. Ta nghiệp chướng nặng nề !”

Chu Đồ ở trên trời hắc hắc cười lạnh: “Người là nghiệp chướng nặng nề, lại ra vẻ đạo mạo. Thật muốn làm ọi người đều đến nghe một chút, đại trưởng lão Thục Sơn của chúng ta, đến tột cùng là vì ai, đã dùng thiên thư trọng yếu như vậy...”

“Tam sư đệ người câm miệng!” Nhị trưởng lão rống lên một tiếng.

“Người bảo ta câm miệng?” Ánh mắt Chu Đồ lập tức sắc bén lên, “Người xác định sao? Hừm? Chỉ là con người.” Bốn chữ cuối cùng, cơ hồ đè nặng màn đen đầy trời, cùng nhau bức xuống.

Mắt thấy nhị trưởng lão cũng khó trốn vận mệnh bị bóng ma cắn nuốt, Giang Dạ Bạch trong lòng Chu Đồ đột nhiên mở miệng: “Ông ấy cứu ai?”

Thanh âm của nàng tinh tế yếu đuối, nhưng vấn đề đó lúc này, lại tạo đến hiệu quả rất tốt, bởi vì ánh mắt Chu Đồ lập tức nhìn qua hướng nàng, vẻ mặt nháy mắt hóa dịu dàng, thâm tình chân thành đáp: “Hắn đi cứu người thương của hắn.”

“Người thương?”

“Đúng vậy...” Chu Đồ lại cười, “Không nghĩ tới, đại trưởng lão được xưng rất cương trực, công chính vô tư nhất Thục Sơn, cũng có người thương! Hơn nữa người thương kia, là nữ nhân vừa già lại xấu lại nghèo khổ, ha ha ha ha ha...”

Tần trưởng lão lộ vẻ sâu thẳm nói: “Người nói ta là được rồi, cần gì phải chửi bới nàng...”

“Ả vốn là vừa già lại xấu lại nghèo khổ, ta chẳng lẽ nói sai sao? Hơn nữa, cái loại nữ nhân này thừa dịp người ra ngoài cùng người bỏ trốn, người vẫn còn nhớ thương, còn vì ả phạm sai lầm lớn, trộm Vô Cực thiên thư đi cứu ả!”

Tần trưởng lão cúi đầu không nói.

Chu Đồ cười, trừng mắt nhìn Giang Dạ Bạch: “Tiểu Dạ Dạ, không thể tưởng tượng được phải không? Điều nói ta là kẻ si tình, kỳ thật vị đại trưởng lão này của chúng ta, cũng không chút nào kém cỏi đâu. Thê tử của hắn bỏ trốn đi cùng người khác, hắn liền lên núi xuất gia, kết quả thê tử bị người quăng bỏ, lang bạc kỳ hồ^[4] còn biến thành một thân bệnh tật, khóc suốt suốt tìm đến hắn, hắn vẫn mềm lòng cứu nàng. Chắc chắc chắc, thật sự là cảm động vô cùng... Đáng tiếc, hắn không biết...” Nói tới đây, hắn nở nụ cười, bên cạnh hắn Nhất Cửu cũng quỷ dị cười rộ lên theo.

Giang Dạ Bạch nhìn không được hỏi: “Biết cái gì?” Trong đầu đột nhiên xuất hiện linh cảm, nghĩ tới đáp án: “Kỳ thật là các người... Là các người ra tay đúng hay không?”

“Không như vậy, sao lừa hắn dùng thiên thư?” Nhất Cửu thần sắc đắc ý.

Tần trưởng lão vừa nghe, hai mắt trừng trừng, khàn khàn nói: “Là các người! Là các người dùng rửa mắt hồn đối với Tiểu Đồng?”

“Người cho là thế?” Chu Đồ ném mị nhân, “Khi đại sư huynh người dùng thiên thư cứu nữ nhân kia, ta ở bên ngoài nhìn, cảm động đến không tìm được!”

Nhất Cửu bổ sung nói: “Đúng vậy, giờ phút này nếu người có thiên thư trong tay, ta ngay cả không cam lòng, cũng chỉ đành ngoan ngoãn nghe lệnh. Đáng tiếc người chỉ vì một nữ tử loài người, liền lãng phí bảo vật trọng yếu như vậy.”

Chu Đồ hỏi: “Cho nên thế này có tính là trời giúp chúng ta không?”

Nhất Cửu thần nhiên: “Đây là trời muốn diệt người.”

Chu Đồ khoa trương ôm ngực: “May mắn ta không phải người!”

Nhất Cửu đáp: “May mắn ta cũng không phải.”

Sau đó hai người lại nhìn nhau mà cười.

Giang Dạ Bạch trong lòng Chu Đồ đột nhiên sâu kín nói một câu: “Nhưng ta là người...”

Vẻ tươi cười trên mặt Chu Đồ nhất thời cứng lại, sau đó cúi đầu, ôn nhu nhìn nàng: “Yên tâm đi, Tiểu Dạ Bạch, người sẽ không có việc gì.”

Thần sắc Nhất Cửu cũng hơi hơi thay đổi, trong mắt hiện lên thần sắc khó có thể nắm lấy, nhưng cái gì cũng không nói.

Giang Dạ Bạch hỏi: “Vì sao ta không có việc gì?”

“Bởi vì đây là lời hứa của ta. Ta nói rồi, muốn đem người nguyên vẹn đưa về bên người mẹ người, ta nói được thì làm được.”

Giang Dạ Bạch buồn bã cười: “Cho nên, người nghĩ người là vì ta, mới dẫn thân vào ma tộc?”

Chu Đồ nhìn nàng, ánh mắt lập tức thâm trầm.

[1] Hắc trì : hồ nước đen.

[2] Thúc thủ vô sách : ko có cách chống lại đành bó tay chịu trời.

[3] Thiên linh cái : tên 1 huyết vị trên đỉnh đầu.

[4] Lang bạc kỳ hồ : phiêu bạt, lang thang, nay đây mai đó.

46. Chương 46: Công Chúa . . .

“Đã lâu không gặp, tật xấu tự mình đa tình của người, vẫn không chịu sửa.” Có người chê cười như thế. Giang Dạ Bạch quay đầu, thấy Nhất Cửu phía sau Chu Đồ, đang nhìn nàng mỉm cười, đồng tử hình như lóe ra vô vàn tia sáng, đùa cợt, không hiểu sao lại thân thiết.

Người này từng ở trong cơ thể nàng, chứng kiến sự sống chết của nàng, làm bạn cùng ăn cùng ngủ với nàng, thậm chí còn là một nửa sư phụ dạy nàng tu chân. Nói xa lạ lại quen thuộc, nói quen thuộc lại hoàn toàn không biết, bởi vậy, giờ phút này khi thấy Nhất Cửu dùng lời nói rõ ràng là châm chọc, lại có chút rất quen thuộc nói chuyện cùng nàng, trong lòng Giang Dạ Bạch dâng lên cảm xúc thực phức tạp.

Nàng lại hít sâu, cố gắng làm mình giữ vững bình tĩnh, sau đó quay ra mỉm cười với hắn: “Đã lâu không gặp, người cũng không thay đổi chút nào? Vẫn còn hành động châm ngòi ly gián đục nước béo cò.”

Nhất Cửu da mặt dày đáp lại: “Xem ra chúng ta đều không có thay đổi gì, thật sự là một chuyện tốt.”

Giang Dạ Bạch trừng mắt lườm hắn một cái, quyết định không muốn cùng người này nói lời vô nghĩa, tiếp tục truy vấn Chu Đồ: “Chu sư thúc, tánh mạng của ta, chẳng lẽ quan trọng hơn so với vạn vật dưới bầu trời này? Đáng giá để người trợ Trụ vi ngược như thế, thậm chí không tiếc tự hủy linh nguyên đạo thân vào ma đạo?”

Chu Đồ nhìn chăm chú vào nàng thật lâu.

Nhất Cửu lại lần nữa khịt mũi: “Đã nói ngươi là tự mình đa...” hắn còn chưa dứt lời, Chu Đồ đã vươn một bàn tay, ý bảo hắn không cần nhiều lời. Vì thế Nhất Cửu liền ngậm miệng lại.

“Tiểu Dạ Dạ, việc ta muốn làm, ngày sau ngươi sẽ hiểu được.”

Ngày sau ngày sau, một kẻ hai kẻ toàn bộ đều nói với nàng là về sau! Nàng muốn là hiện tại!

Giang Dạ Bạch dấy dựa, đột nhiên không biết từ đâu dâng lên luồng sức mạnh, một phen đẩy Chu Đồ ra, từ trong lòng hắn rơi xuống.

Chu Đồ kinh hãi: “Cẩn thận!”

Nhưng nàng đã từ trên trời rơi xuống, tốc độ cực nhanh, khi mắt thấy sẽ ngã tan xương nát thịt, một đạo bạch quang hình cung bay tới, nhất thời Giang Dạ Bạch cảm thấy mình ngã vào một cái đệm bông mềm mại, toàn thân dào dạt ấm áp bao quanh.

Cùng lúc đó, chiến đấu hết sức căng thẳng.

Vô số đạo linh quang ở không trung công kích nhau, màng tai bị tiếng gió chấn động run lên. Bất chấp choáng váng, Giang Dạ Bạch vừa ổn định thân mình, mới phát hiện mình không phải ngã vào trong đệm gì, mà là vừa rồi trong lúc chỉ mình treo chuông, Cảnh Nguyên dùng Bạch Nương Tử đỡ được nàng.

Mà cứ như vậy rơi vào thế đối địch, Chu Đồ không nói hai lời ra tay, giờ phút này đang cùng Cảnh Nguyên đấu cùng một chỗ, linh quang đúng là từ trên người hai người phát ra, lóe ra chói mắt, với tu vi kém cỏi của nàng, đến tột cùng hoàn toàn không nhìn ra cái gì.

Nhưng Nhất Cửu thật ra đang canh giữ thiên nhân, sắc mặt ngưng trọng nhìn chăm chú vào hai người đánh nhau, bỗng nhiên nói: “Ta đã nói rồi người này không thể giữ lại, quả nhiên thời khắc mấu chốt gây ra vướng bận...” Nói xong sắc mặt đành lại, phi thân lên phía trước, muốn hạ sát thủ với Cảnh Nguyên.

Vừa vọt tới nửa đường, có một bóng người chột lóe, phi lên ngăn cản.

Nhất Cửu xem, nguyên lai là Thần cơ tiên xu, liền cười lạnh nói: “Lui ra, ngươi không phải đối thủ của ta.”

Thần cơ tiên xu cũng không tức giận, ý cười trong suốt: “Ta không được, nhưng nếu là —— “

“Là cái gì?”

“Ba người chúng ta thì sao?” Thay nàng tiếp lời là Tần trưởng lão. Rõ ràng một khắc trước còn đang vẻ mặt bi tình muốn tự sát, đột nhiên tựa như thay đổi cả con người, quanh thân tản mát ra ánh sáng trang nghiêm. Nhất Cửu kinh hãi trong lòng, thầm kêu một tiếng không tốt, dưới chân đã bị một sức mạnh lớn trối chặt.

Hắn cúi đầu vừa thấy, không biết khi nào thì có thêm một cái kết ấn bên trên, mà mình đúng là một bước tiến vào bên trong kết ấn.

Trúng kế !

Hắn lập tức nghĩ tới điểm này, nhưng đã không kịp. Hai vị trưởng lão cùng Thần cơ tiên xu ba người bên kia đã khởi động trận pháp, ba đạo lam quang dựng lên, chặt chẽ khóa hắn ở trong trận.

Không trung, Cảnh Nguyên cùng Chu Đồ đánh ra bảy bảy bốn mươi chín loại pháp thuật, Cảnh Nguyên bị một tia sáng đâm trúng, tử bào trên người nháy mắt tan thành tro bụi, mà người kia cũng xoay người một cái, từ không trung hạ xuống, trên mặt đất lăn vài chục vòng mới dừng lại.

Chu Đồ cười lạnh nói: “Tư chất của ngươi quả nhiên hơn người, ngắn ngủn năm năm đã có tu vi như thế. Đáng tiếc, vẫn là quá non !”

Cảnh Nguyên phun ra một ngụm máu. Máu đen như mực, cho thấy bị thương không nhẹ.

Chu Đồ nói: “Ngay cả sự phụ trợ giờ phút này cũng đã không phải đối thủ của ta, ngươi dựa vào đâu mà tự tin lớn đến mức cho rằng có thể đơn thương độc mã đối phó ta? Vừa rồi một kiếm kia đã đâm thủng ngũ pháp[1] của ngươi, ta xem ngươi cầm cự tới lúc nào thì tiêu tán!”

Cảnh Nguyên lại phun ra một ngụm lớn máu đen, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cũng bắt đầu tan rã, đúng là điềm báo thoát hồn.

Thần cơ tiên xu vội vàng bỏ mặc trận pháp thi triển đến một nửa, bay đến bên người hấn gấp giọng nói: “Cảnh Nguyên người sao rồi?”

Nàng bên này mới vừa đi, bên kia Nhất Cửu liền phá trận mà ra, tay áo vung lên, cát bay đá chạy, vô số khối đá khổng lồ nện xuống hai vị trưởng lão, trong đó một khối tránh cũng không thể tránh, vừa vịn nện trên lưng Tần trưởng lão, Tần trưởng lão cũng vụt ngã xuống, nhị trưởng lão vội đi thăm dò xem nói: “Đại sư huynh!”

“Ha ha ha ha ha...” Chu Đồ thấy tình trạng như vậy, giương giọng cười to, “Tần Hòe ơi Tần Hòe, người cũng có ngày hôm nay!”

Tần trưởng lão buồn bã nói: ” Thực Sơn ta đối đãi người không tệ, tiên sư lại đối với người bồi đắp tài năng, người vì sao làm phản, dẫn thân vào ma tộc, diệt giới chúng ta?”

Nhất Cửu che miệng mà cười, hấn tuy rằng giờ phút này là thân nam nhi, nhưng rất nhiều động tác vẫn là khá là quyến rũ: “Không như vậy, sao có thể cưới công chúa của tộc ta đây?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

“Công chúa?” Tần trưởng lão thất thanh hô lên, “Người muốn kết hôn với công chúa ma tộc?”

Sắc mặt Chu Đồ âm trầm, nhưng đôi mắt lại đột nhiên sáng lên: “Phải.”

Trong lòng Giang Dạ Bạch run lên, không biết vì sao, bỗng nhiên dự cảm có điềm xấu. Quả nhiên, ngay sau đó, Nhất Cửu liền quay đầu về phía nàng, ha ha cười hỏi: “Tiểu Dạ Dạ đáng yêu của chúng ta, người có muốn biết công chúa ma tộc ở nơi nào hay không?”

Giang Dạ Bạch ở trên Bạch Nương Tử kim lòng không đậu bắt đầu run run, có chút ngồi không xong, thanh âm của nàng cũng phát run theo: “Nghe nói... Nàng bại bởi Sùng Hương, đã chết.”

“Sai, sai, sai. Công chúa của ma tộc ta, làm sao có thể chết?” Nhất Cửu đắc ý, “Đừng nói vạn thần rửa, cho dù vạn vạn thần, cũng chỉ tính là cái —— rơm.” Một chữ cuối cùng, cơ hồ là đè nặng đầu lưỡi nói ra, vô cùng mềm nhẹ, cũng không kém bén nhọn.

Vì thế trong lòng Giang Dạ Bạch dự cảm xấu càng sâu, cắn cắn môi dưới, lắp bắp hỏi: “Không, chẳng lẽ... Người muốn nói cho ta biết, công chúa kia là, là là... Ta?”

Ánh mắt nàng hồ nghi nhìn mặt Chu Đồ, sau đó nghe được xì một tiếng, cũng là Nhất Cửu vừa cười: “Đã bảo người phải sửa tật xấu tự mình đa tình này...”

Không phải nàng?

Thật tốt quá!

Bên này vừa mới buông lòng, vì câu thứ hai của hấn lại lập tức co thắt——

“Uổng người là nữ nhi của công chúa, mà nửa phần trí tuệ của công chúa cũng chưa kế thừa được, cho nên nói máu loài người chính là dơ bẩn, làm cho huyết mạch của công chúa không sạch sẽ ...”

Những lời nói tiếp theo, Giang Dạ Bạch rốt cuộc không có nghe thấy.

Ánh mắt nàng mở rất lớn, trong đầu trống rỗng.

Chỉ có một sự thật, vô cùng tàn khốc lại chân thật hiện ra trước mặt ——

Công chúa ma tộc... Là mẫu thân... của nàng...

Không! ! ! ! ! ! ! !

Đây không phải sự thật! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rõ ràng hấn là viết giai đoạn đại cao trào kích tình mênh mông

Nhưng vì sao ta lại thủy chung tinh tâm không đến?

Ai...

Quả nhiên, khỏe mạnh mới là thứ quan trọng nhất trên thế giới này

16 hôm nay lại không thể nào ăn cái gì (+ +)

~

[1]Ngũ phách : hồn phách của con người – Cảnh Nguyên bị đánh tan 5 phách.

Ayu: chương trc thì tận 8 trang word, chương này lại chỉ có 5 trang ==’

47. Chương 47: Thức Tỉnh . . .

Ký ức năm mười sáu tuổi nhanh chóng thoáng hiện, khuôn mặt mẫu thân hiện lên rõ ràng trong đầu.

Dáng vẻ nàng ôn nhu cười yếu ớt; dáng vẻ nàng đập bàn khóc lóc om sòm; dáng vẻ nàng thông minh xảo quyệt; dáng vẻ nàng ra vẻ rộng lượng...

Mẫu thân của nàng, mặc dù có khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, nhưng tính cách cũng chẳng khác gì một nữ tử bình thường, hơn nữa theo thời gian thay đổi, nếp nhăn trên mặt cũng càng ngày càng nhiều...

Một nữ tử bởi vì trượng phu uống rượu mà giận dữ, bởi vì con cá mình nuôi đã chết mà vụng trộm rơi lệ, bởi vì mấy bộ xiêm y xinh đẹp liền vui vẻ ra mặt... Người, dĩ nhiên là công chúa ma tộc?

Làm sao có thể? Không thể nào!

“Không thể nào...” Giang Dạ Bạch thì thào, “Mẹ ta ngay cả thêu hoa cũng làm bị thương tay mình, nuôi mười con cá thì chết chín con, còn bị người ta lừa bỏ vốn đi buôn bán mất cả vốn gốc...” =))

Trong mắt Nhất Cửu hiện lên lửa giận, hừ lạnh nói: “Cho nên nói, loài người các ngươi ti bỉ vô sỉ, biến công chúa của tộc ta thành bộ dáng gì nữa !”

Biến? Có ý tứ gì? Giang Dạ Bạch đang khó hiểu, Nhất Cửu vỗ vai Chu Đồ nói: “Xem, thiên nhân lập tức sẽ mở hoàn toàn!”

Theo một chữ cuối cùng, cái khe trên trời chợt trần động, sau đó, toàn bộ bầu trời đều sáng lên theo, ánh lửa đỏ rực từ trên trời giáng xuống, bắn tung tóe trên mặt đất, sấm sét sáng ngời.

Tuy rằng thân ở không trung, nhưng Giang Dạ Bạch có thể cảm giác được chấn động ở mặt đất, trong không khí nơi nơi đều là hương vị hư thối cùng huyết tinh, xông vào xoang mũi, vừa ẩm ướt vừa nóng.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ!

Chẳng lẽ trở mắt nhìn ma tộc cắn nuốt nhân giới?

Giang Dạ Bạch đột nhiên nghĩ tới mẫu thân của nàng, lúc này bắt lấy Bạch Nương Tử hô: “Ta muốn về nhà! Mau đưa ta về nhà!”

Bạch Nương Tử bất vi sở động.

Nàng đành phải nhìn qua Cảnh Nguyên đang hấp hối, nhin không được khóc thành tiếng: “Cảnh Nguyên... Ta, ta muốn về nhà...”

Cái bóng màu hồng lóe qua trước mắt, trong nháy mắt Chu Đồ đã đi tới trước mặt, một tay kéo nàng từ trên Bạch Nương Tử đến, ôm vào lòng ôn nhu nói: “Chờ chúng ta nhận được công chúa, liền mang người quay về Ma giới. Đó mới là nhà của chúng ta.”

Giang Dạ Bạch không chút suy nghĩ, liền vung một cái tát qua.

Mà Chu Đồ nhưng lại không trốn, cứ thế đã trúng một cái tát này.

“Bà cô đây rành rành cốt nhục con người 10 tháng mang thai, không giống với kẻ phản bội như ngươi! Ngươi phải làm ma làm yêu, cứ việc đi, không động chạm ta, cũng đừng vội liên lụy đến mẹ ta!” Giang Dạ Bạch nói vô ích, lại đẩy hắn ra, thả người nhảy xuống.

Nàng giờ phút này cách mặt đất đến hơn mười trượng, ngã xuống không chết cũng sẽ gãy tay gãy chân, có lẽ là Chu Đồ hai lần bị cự tuyệt đã có tức giận, bởi vậy thấy nàng lại nhảy, cũng chỉ là mắt lạnh nhìn, không đi cứu nữa.

Những người khác lại đều tự thân khó bảo toàn.

Khi mắt thấy Giang Dạ Bạch sẽ va đập mạnh với mặt đất, lam quang hiện ra, lúc này đây, cũng là Nhất Cửu ra tay cứu giúp. Hắn xách cổ áo của nàng, chờ sau khi hai chân vững vàng rơi xuống đất, liền đem nàng quăng một cái, lạnh lùng nói: “Ngươi muốn sống, không dễ dàng như vậy, muốn chết, nhưng cũng rất khó.”

“Ngươi đến tột cùng muốn thế nào?” Giang Dạ Bạch trợn mắt nhìn.

“Ma vương có mệnh, phải mang ngươi và công chúa về cùng nhau. Cho nên, ngươi hãy ngoan ngoãn ở đây cho ta, xem hết trận tuồng này đi.” Nhất Cửu nói xong, vi vu vài tiếng ở bên cạnh nàng thiết hạ kết giới. Giang Dạ Bạch thấy như có rất nhiều dây thừng vô hình bay lại đây, trói mình thật chặt, không thể động đậy chút nào.

“Buông buông!” Nàng ra sức giãy dụa.

Nhất Cửu không lại để ý tới, nói với Chu Đồ: “Thiên nhân đã mở, mất đi lưới trời bảo hộ, đường Tu La nháy mắt sẽ thành, đại quân của tộc ta lập tức đi ra. Hiện tại nhanh chóng dọn dẹp, một kẻ cũng không thể buông tha, trước lúc Vương đến cần phải thu thập xinh đẹp sạch sẽ.”

Chu Đồ gật gật đầu: “Còn công chúa thì sao?”

“Công chúa đã mang lại đây.” Cơ hồ là Nhất Cửu vừa dứt lời, xa xa liền bay tới một đạo hồng quang, dừng ở bên người hắn.

Trong kết giới Giang Dạ Bạch lập tức hét rầm lên: “Mẹ!”

Mẫu thân của nàng, Liễu Diệp, đang bị một Nhất Cửu khác —— Ngôn Sư Thái giữ lấy, vẻ mặt hoảng sợ: “Dạ Bạch! Dạ Bạch, đây là có chuyện gì vậy?”

Nhất Cửu ngoéo tay một cái, Ngôn Sư Thái liền biến mất, sau đó xoay người, quỳ xuống trước mặt Liễu Diệp: “Ma sử Nhất Cửu, bái kiến công chúa.”

“Công cái đầu ngươi!” Liễu Diệp một cước bay lên, chính xác đá vào trên đầu hắn, “Đi chết đi, đi chết đi, các ngươi là ai? Sao bắt ta tới đây? Trời, gặp quỷ, đây là xảy ra chuyện gì? Còn có Dạ Bạch, ngươi làm gì ở đây? Người kia là Cảnh Nguyên sao? Hắn sao lại bộ dạng như sắp chết?”

“Liễu Diệp...” Run run kêu gọi, Chu Đồ chạy như bay, gần ngay trước mắt.

Chu Đồ chăm chú nhìn nữ tử mong nhớ ngày đêm, biểu tình trên mặt vừa chua xót vừa kích động: “Liễu Diệp... Ta, chúng ta... Rốt cục lại gặp lại ...”

Liễu Diệp cũng kinh ngạc nhìn lại Chu Đồ.

Trong mắt Chu Đồ lập tức nhấp nháy lệ quang: “Liễu Diệp... Nhiều năm như vậy ... Nhiều năm như vậy a... Chúng ta rốt cục... gặp lại ...”

Biểu tình Liễu Diệp thay đổi liên tục, môi đỏ mọng khẽ nhếch, chậm rãi nói: “Ngươi —— là —— ai ?”

Phốc! Mặc dù ở dưới tình trạng như thế, Giang Dạ Bạch vẫn không nhịn được cười.

Nhất thời mặt Chu Đồ tái nhợt, cả người hắn chấn động thật mạnh, “Nàng không nhận ra ta ?”

“Bệnh thần kinh, già đầu còn mặc cát phục[1], còn tự xưng là chú rể!” Liễu Diệp cực khinh thường liếc mắt nhìn hắn, mặc kệ hắn thấp thỏm, quay đầu nhìn lại Cảnh Nguyên, “Này, tiểu tử, ngươi đã chết chưa hả?”

Cảnh Nguyên vẻ mặt mê man ngẩn đầu, tuy rằng suy yếu đến cực điểm, nhưng vẫn hướng nàng nở nụ cười: “Nhạc mẫu đại nhân...”

Trong lòng Giang Dạ Bạch run lên.

“Nhạc mẫu đại nhân cái đầu! Ta còn chưa tính với người cái bức thư từ hôn kia đâu!” Liễu Diệp quả nhiên cũng không hoà nhã đối với hắn, mắng xong hắn lại đi mắng Nhất Cửu, “Đồ ẻo lả nhà người tốt cuộc muốn làm sao? Vì sao túm ta đến nơi đây?”

Trên mặt Nhất Cửu tươi cười không thay đổi: “Công chúa đã quên mình là ai, nhưng không vấn đề gì, ngài rất nhanh có thể nhớ lại.”

“Nhớ tới cái gì?” Liễu Diệp mới hỏi một câu như vậy, đột nhiên tất cả hồng quang trên trời đều hội tụ lại cùng nhau, sau đó hướng nàng đánh xuống.

Giang Dạ Bạch ở một bên lập tức che mắt —— mẹ ơi, thế này cũng quá thảm ! So với lúc trước Quỳnh Hoa đánh nàng, còn mạnh hơn một ngàn lần một vạn lần a!

Hồng quang ở trên người Liễu Diệp nổ tung, Giang Dạ Bạch vốn tưởng rằng mẫu thân khẳng định sẽ giống mình lúc trước biến thành cháy sém, kết quả, sau khi hào quang tan hết, Liễu Diệp vẫn hoàn hảo đứng tại chỗ, da thịt tuyết trắng tóc dài xanh sẫm.

Giang Dạ Bạch mờ mịt chớp chớp mắt.

Liễu Diệp cũng thực mờ mịt, mờ mịt qua đi còn lại là nỗi giận: “Làm cái quỷ gì! Vừa rồi đó là cái gì...” Còn chưa nói hết, một đạo bạch quang đột nhiên tập kích đến, chặn ngang một tầng.

Nhất Cửu cùng Chu Đồ nhất tề lấp bắp kinh hãi, trăm miệng một lời nói: “Buông công chúa ra!”

Quả cầu bạch quang ở đầu ngón tay Cảnh Nguyên biến ảo thành, rõ ràng Cảnh Nguyên đã muốn đứng cũng không đứng lên nổi, ngoài dự kiến của mọi người ngay lúc này nắm lấy cổ Liễu Diệp.

Cái này, ngay cả Giang Dạ Bạch cũng nóng nảy: “Cảnh Nguyên, người muốn làm gì?”

“Đem lửa ma thu hồi đi.” Cảnh Nguyên lạnh lùng phân phó.

Trên trán Chu Đồ nổi gân xanh: “Người nói cái gì?”

“Không muốn công chúa của các người lại chết lần nữa, mau ra lệnh lửa ma đình chỉ công kích.”

“Chỉ bằng người sao?” Nhất Cửu nhú mày, “Đừng quên, người tự thân cũng khó bảo toàn, còn muốn giết nàng ấy?”

” Nếu người không tin, có thể thử xem. Ta đếm một đến ba, nếu còn có một ngọn lửa ma tồn tại, nàng sẽ chết ngay lập tức.” Biểu tình Cảnh Nguyên thực trấn định, tay kê ở trên cổ Liễu Diệp cũng thực ổn định, mà ánh mắt của hắn, lại sắc bén như là mũi băng nhọn, làm cho người ta cảm thấy bị đe dọa.

Liễu Diệp trong lòng hắn, cũng không biết là bị dọa, hay là quá giận, cứ như vậy vẫn không nhúc nhích, hoa dung thất sắc.

“Một...” Cảnh Nguyên bắt đầu đếm.

Nhất Cửu cùng Chu Đồ nhìn nhau, cả hai đều do dự.

“Hai.”

Nhất Cửu giật mình, Chu Đồ vội vàng khấn trương đè hắn lại.

Cảnh Nguyên nhắc mi, “Ba...” Vừa phát ra âm thanh, hoa lửa vấy ra khắp nơi trên trời đồng thời biến mất, trong trời đất từ cực độ hỗn loạn lập tức biến thành cực độ yên tĩnh.

Cảnh Nguyên nở nụ cười: “Tốt lắm. Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.”

“Lửa ma đã thu. Người mau thả công chúa!” Chu Đồ cắn răng nói.

“Bước tiếp theo, vá trời.”

“Người nói cái gì?”

“Ta nói, vá trời lại. Nếu không, nàng sẽ chết.” Trên tay Cảnh Nguyên dùng sức, Liễu Diệp liền phát ra một tiếng hét thảm, có vẻ vô cùng thống khổ.

“Người!” Chu Đồ tức giận đến cực điểm, nhưng cũng không có biện pháp, đành phải bình tĩnh nói, “Người không thể ép buộc. Thiên nhân đã mở, thiên giới đã vỡ, làm sao lấp vá được?”

“Không được sao? Vậy nàng sẽ chết.” Ánh mắt Cảnh Nguyên lãnh khốc đầy đủ thuyết minh rằng tuyệt không dằn xếp đường sống.

Chu Đồ giận đến giơ chân, Nhất Cửu ở bên ngăn hãm lại nói: “Người đừng đầu trần tuyền đã tự loạn. Cứ mặc cho hắn động thủ.” Nói xong, nhìn chằm chằm Cảnh Nguyên cười lạnh, “Ra tay đi, ta không tin, một con người như ngươi có thể giết chết được công chúa. Năm đó Sùng Hương cũng không thể làm được, người làm thật cho ta xem.”

Chu Đồ đơn giản cũng mặc bất cứ giá nào, “Đúng! Nhất là ngũ phách của người đã tiêu tán, xem người với một phách cuối cùng này có thể giãy dụa được bao lâu!”

Cảnh Nguyên cười càn phát ra trấn định tự nhiên: “Tốt. Trọn to mắt chó của các người, xem cho rõ.” Bạch Nương Tử theo đầu ngón tay hãm lại lần nữa bay lên, bay múa vòng quanh Liễu Diệp, biểu tình Liễu Diệp thoát nhìn vừa mờ mịt vừa thống khổ.

Chu Đồ mấy độ muốn tiến lên, đều bị Nhất Cửu bắt lấy: “Người phải tin tưởng công chúa. Đừng xem thường ma tộc.”

“Ta chỉ là tức khí, chẳng qua chỉ là một tiểu tử mà kiêu ngạo như thế!”

Nhất Cửu âm trầm nghiêm nghị nói: “Gấp cái gì, rồi sẽ tới thời điểm hắn rơi vào tay chúng ta, đến lúc đó người muốn tra tấn như thế nào, thì tra tấn thế ấy.”

Liễu Diệp ở dưới Bạch Nương Tử quay chung quanh kêu rên, chọc Chu Đồ một trận kinh hoàng.

Đúng lúc này, Giang Dạ Bạch đột nhiên thấy trên người buông lỏng, dây thừng vô hình giống như không biết chạy đi đâu, nàng không chần chờ, lập tức liền xông đến chỗ Cảnh Nguyên. Cảnh Nguyên vốn suy yếu, hơn nữa hết sức chăm chú ở trên người Liễu Diệp, vô ý bị nàng xô ngã xuống đất.

“Thả mẹ ta ra!” Giang Dạ Bạch cắn xuống cánh tay hắn. Máu tươi lập tức ào ạt chảy ra, nàng bị nghẹn ho khan.

Cứ việc như thế, Cảnh Nguyên vẫn không buông Liễu Diệp ra, chỉ là thần sắc phức tạp liếc nhìn Giang Dạ Bạch một cái, không nói gì, tiếp tục nhìn chằm chằm Chu Đồ cùng Nhất Cửu.

Giang Dạ Bạch lại chửi lại đánh: “Buông mẹ ta ra! Khốn khiếp! Người buông người ra!” Nhưng mặc kệ nàng cắn như thế nào đánh như thế nào, thậm chí cắn khắp cả cánh tay Cảnh Nguyên, Cảnh Nguyên cũng không buông tay.

Sau một thời gian đồng tử Liễu Diệp tan rã, hoàn toàn cứng.

Chu Đồ cả kinh: “Công chúa!”

“Không thể nào...” Nhất Cửu cũng là vẻ mặt bất khả tư nghị, “Không thể nào! Người không thể thật sự giết được công...”

Mới nói đến đây, Liễu Diệp đột nhiên lại mở mắt, hơn nữa nguyên bản con người nâu đen biến thành đỏ như máu, làm tất cả mọi thứ quanh mình đều ánh thành màu đỏ.

Giang Dạ Bạch theo bản năng buông Cảnh Nguyên ra, ngây ngẩn nhìn mẫu thân mình, thử gọi một tiếng: “Mẹ?”

Hai tay Cảnh Nguyên từ trên gáy Liễu Diệp chảy xuống, người của hắn cũng lách xuống theo, tựa như một đồng quần áo rơi xuống trên mặt đất, không một tiếng động.

Trong lòng Giang Dạ Bạch nhảy dựng, vội vàng thò tay đi kéo tay áo hắn: “Cảnh Nguyên?”

Một làn khói trắng từ từ lượn lờ theo trong mũi hần bốc lên, ngay cả Giang Dạ Bạch tu vi còn thấp, cũng nhìn ra đây là một phách cuối cùng của Cảnh Nguyên, sau khi kiên trì lâu như vậy rốt cục tan rã.

Không biết vì sao, nước mắt của nàng lập tức rơi xuống.

“Cảnh... Nguyên?” Nàng kéo kéo ống tay áo của hần, “Người, người... Người đừng làm ta sợ... Cảnh Nguyên?”

Hần đã chết sao?

Cứ như vậy mà chết?

Cái gì cũng chưa nói với nhau cái gì cũng chưa giải thích đã chết?

Đương lúc Giang Dạ Bạch hết sức hỗn loạn, Liễu Diệp lại đứng lên, ánh mắt đầu tiên là ở trên mặt Nhất Cửu và Chu Đồ, sau đó ngẩng đầu chuyển hướng nhìn bầu trời.

Bầu trời giờ phút này, tuy rằng lửa ma đã thu, nhưng vẫn là một cái lỗ hổng lớn tối như mực, bên kia lỗ hổng, có khói đặc cuộn cuộn không ngừng thổi vào, đến chỗ nào, hoa cỏ nháy mắt khô héo, nước sông bốc hơi, động vật hư thối suy kiệt...

Đây là chương khí của ma tộc, bọn họ đang dùng lực lượng cường đại đáng sợ này, phá hủy tất cả.

Liễu Diệp đều thu hết thở vào đáy mắt, sau đó nhẹ nhàng, thản nhiên, như đã trải qua ngàn năm, lại lần nữa quay đầu tang thương thở dài: “Quả nhiên... Tất cả lại tái diễn...”

Nhất Cửu lập tức bước lên phía trước hành lễ nói: “Công chúa, người tỉnh rồi!”

Liễu Diệp chuyển mắt nhìn hần: “Tiểu Nhất, người lớn như vậy ...”

Nhất Cửu lộ ra sắc mặt mừng như điên, “Công chúa, người còn nhớ rõ ta!”

“Năm đó ta ra đi, người bắt quá cao đến đầu gối...”

“Đúng vậy, công chúa!” Nhất Cửu quỳ rạp xuống đất, cúi đầu khóc lớn, “Ba trăm năm ! Công chúa, ba trăm năm, Nhất Cửu rốt cục tìm được người trở về !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương tiếp theo, nguyên căn công đạo.

[1] Cát phục : Áo cưới, áo hỉ.

48. Chương 48: Mổ Bụng . . .

Liễu Diệp nhẹ nhàng thở dài: “Người tội gì...”

Nhất Cửu liền như vậy vừa quỳ vừa lết qua bên cạnh nàng, ôm lấy chân nàng hôn xuống: “Năm đó nếu không có công chúa cứu ta, ta đã sớm chết. Cho nên, vì cứu công chúa trở về, Nhất Cửu muôn lần chết không hối từ, hướng chi chính là chỉ là đi một đoạn đường mà thôi.”

Giang Dạ Bạch bỗng nhiên nhớ tới Cảnh Nguyên từng nói qua với nàng: “Khoảng cách giữa ma giới và nhân giới, nghe nói có một con đường rất dài, ở trên con đường này không thể sử dụng pháp thuật gì, chỉ có một phương pháp đi bộ hành tẩu, bọn họ đi tới nơi, ước chừng cần một trăm năm.” Nói cách khác, Nhất Cửu là vì tìm kiếm công chúa ba trăm năm trước bị Sùng Hương giết chết, đã đi bộ một trăm năm trên đường Tu La mới đến nhân gian ? Nhưng thiên nhân chưa mở, hần vào bằng cách nào đây?

Tuy rằng không biết đó là một loại hy sinh như thế nào, nhưng thực rõ ràng, đối ma tộc mà nói, đó là một việc rất tàn nhẫn, bởi vì trong mắt Nhất Cửu có không dấu được tự hào, mà ánh mắt mẫu thân nhìn hần, lại càng bị thương : “Người, hài tử[1] ngốc...”

“Công chúa! Tất cả cực khổ đã trôi qua! Đại quân ma tộc tiến đến, Vương lại đích thân đón người về nhà!”

“Phụ vương...” Liễu Diệp ngẩng đầu, nhìn trời ênh mờ, trên mặt buồn vui khó phân biệt.

“Đúng vậy, công chúa, người chịu khổ ... Chúng ta, có thể về nhà ...” Nhất Cửu gào khóc, khóc hoàn toàn không có hình tượng. Nhưng cái dạng này của hắn, bởi vì xa lạ, cho nên trong mắt Giang Dạ Bạch, ngược lại có vẻ chân thật.

Đây... Chính là dáng vẻ Nhất Cửu... chân chính a...

Hắn không phải là một thanh âm, một đám sương, một cái , mà biết khóc rống vui mừng, kích động thất thố... là một sinh vật thật sự.

Biểu tình Liễu Diệp thực phức tạp, cuối cùng lắc lắc đầu nói: “Không, ta không thể đi. Các người, cũng không nên đến.”

Nhất Cửu đau khổ: “Công chúa?”

“Năm đó khi ta bại trong tay Sùng Hương từng có lời thề, ma tộc vĩnh viễn không xâm phạm nhân giới. Các người giờ phút này phá trời mà vào, coi lời thề của ta chẳng là gì?”

Nhất Cửu thoải mái cười, đứng lên: “Công chúa nguyên lai là lo lắng việc này, không sao cả, bởi vì —— Vô Cực thiên thư đã không còn.”

Liễu Diệp kinh ngạc: “Cái gì?”

Nhất Cửu lập lại rõ ràng từng chữ một: “Ta nói —— Vô Cực thiên thư công chúa thề năm đó, đã, không còn.”

Liễu Diệp chấn động thật mạnh.

Mà Giang Dạ Bạch cho đến giờ phút này, mới nghe ra một chút mạch lạc.

Nói cách khác: ba trăm năm trước, mẫu thân, thân là công chúa ma tộc, bại bởi Sùng Hương, vì thế thề rằng ma tộc sẽ không quấy nhiễu nhân giới, mà nàng lập lời thề, liền viết trên cái Vô Cực thiên thư gì đó. Thiên thư ngày đó còn có công hiệu khác, tỷ như phá giải nguyên rửa của ma tộc.

Mà năm đó nàng đã cứu tiểu ma Nhất Cửu, cảm động và nhớ nhung ân đức của nàng, không cam lòng công chúa lưu lạc nhân giới như vậy, vì thế đi bộ một trăm năm, lại dùng biện pháp hà khắc nào đó tiến vào nhân giới, lấy thân phận Vụ Tiên chân nhân phiêu đảng ở nhân giới. Lúc này, hắn gặp Chu Đồ, Chu Đồ bởi vì ái mộ mẫu thân, cho nên lạc vào sa đạo, Nhất Cửu vừa vận nhân cơ hội mà xâm nhập, hai người liên thủ, tìm cách làm cho Vô Cực thiên thư biến mất.

Chỉ cần không có thiên thư, hứa hẹn sẽ không còn tồn tại .

Cứ như vậy, bọn họ tìm được nhược điểm của Tần trưởng lão—— vợ trước, hạ rửa mất hồn lên nữ nhân kia, Tần trưởng lão vì cứu vợ trước, bất đắc dĩ dùng thiên thư.

Bọn họ lại mở phong ấn mẫu thân ra, làm cho nàng khôi phục trí nhớ khi còn là ma tộc, chuẩn bị đưa nàng về nhà.

Giang Dạ Bạch càng nghĩ càng rõ ràng, càng nghĩ càng hiểu được, chi tiết rắc rối phức tạp lúc trước, như thế nhất tề thông suốt tập hợp lại, trở nên vô cùng rõ ràng.

Nhưng nàng vẫn có ba điểm nghi vấn:

Một, Cảnh Nguyên vừa rồi rõ ràng muốn giết mẫu thân, hơn nữa nhìn qua cũng quả thật là mẫu thân đã chết, nhưng vì sao đột nhiên lại sống lại ?

Hai, Nhất Cửu đến tột cùng là làm thế nào để tiến vào nhân giới?

Ba, mẫu thân nếu thật là công chúa ma tộc, năm đó vì sao không có hồn phi phách tán, ngược lại dùng thân xác con người sống sót ở hiện thế, hơn nữa có sinh lão bệnh tử giống như người bình thường?

Mang theo ba nghi vấn lớn, Giang Dạ Bạch hướng ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn Cảnh Nguyên, hắn tứ chi xụi lơ, không nhận rõ hơi thở, thật là bộ dạng đã chết đi.

Cảnh Nguyên... Người từng bước trừ tính, sắp đặt cơ quan, chẳng lẽ kết cục cũng chỉ là như vậy sao?

Trong lòng, rõ ràng là phán xử hần chết hơn trăm ngàn lần, nhưng giờ phút này hần thật sự đã chết, ngược lại cảm thấy nặng trĩu, như bị cái gì đó nghẹn ở cổ họng, thực sự khó thở.

Giang Dạ Bạch vuốt nhẹ tay Cảnh Nguyên, đôi tay luôn luôn ấm áp, giờ khắc này, vô cùng lạnh lẽo.

Nước mắt của nàng lại rơi xuống, rớt xuống trên mu bàn tay Cảnh Nguyên, từng giọt từng giọt.

Trong tai, nghe được mẫu thân đứng im hồi lâu rồi chợt phục hồi lại tinh thần, mở miệng nói: “Vô Cực thiên thư... Đã không còn?” Nàng hỏi rất chậm, rất nhẹ, thật cẩn thận.

Nhất Cửu cười nói: “Đúng vậy công chúa, đã bị con người ngu xuẩn này dùng rồi.” Nói xong chỉ chỉ Tần trưởng lão.

Bị tảng đá lớn đập trọng thương, Tần trưởng lão lộ ra vẻ xấu hổ, trên mặt lão lệ^[2] tung hoành.

“Không đúng.” Liễu Diệp lắc đầu.

Nhất Cửu kinh ngạc: “Không đúng?”

“Ta viết thiên thư, có dùng hay không ta biết rõ ràng nhất. Nó chẳng những không có biến mất, hơn nữa...” Liễu Diệp xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn Giang Dạ Bạch, chậm rãi hô ra bốn chữ cuối cùng, “Còn đang ở đây.”

Nhất Cửu biến sắc, cũng chuyển hướng Giang Dạ Bạch, biểu tình trên mặt ngay từ đầu vẫn là nghi hoặc, đột nhiên liền biến thành hoảng sợ.

Liễu Diệp bước từng bước về hướng Giang Dạ Bạch, Giang Dạ Bạch vội vàng lui về phía sau từng bước. Liễu Diệp lại đi từng bước, tìm Giang Dạ Bạch đập nhanh đến như muốn vọt lên cổ họng: “Đứng lại! Người đừng tới đây.”

Liễu Diệp nhướn mi, sau đó diễm lệ cười: “Con nói chuyện với mẹ như vậy sao?”

“Người là mẹ ta, hay là công chúa?” Đáp án này quá trọng yếu! Trọng yếu đến mức, quyết định được sinh tử tồn vong của nhân loại. Giang Dạ Bạch không thể không bỏ xuống cảm xúc cá nhân trước, tràn đầy đề phòng nhìn chằm chằm nàng.

“Ta đương nhiên là mẹ con.” Liễu Diệp một bên cười, một bên ôn nhu hướng nàng vươn hai tay, “Đến đây, bảo bối, mẹ ôm một cái.”

Giang Dạ Bạch giật mình, Liễu Diệp lại mỉm cười với nàng, vẻ đề phòng trong mắt nàng (GDB) nhạt đi, dè dặt từng bước đi về phía nàng ấy.

“Ngoan, lại đây.” Liễu Diệp ngoắc.

Vì thế Giang Dạ Bạch lại tiến từng bước về phía trước, khi ngón tay vừa chạm đến nhiệt độ cơ thể trên tay mẫu thân, nhất thời liền không khống chế được, vội tiến lên ôm cổ nàng nói: “Mẹ —— “

Thanh âm của nàng bỗng im bặt.

Bởi vì, một bàn tay Liễu Diệp, đã cắm vào trong bụng của nàng, cầm dạ dày của nàng, sau đó, dùng sức lôi kéo.

Máu ồ ạt chảy ra không ngừng.

Cùng với sắc đỏ của máu, tay Liễu Diệp trắng nõn như ngọc, giữa năm ngón tay thon thả, Giang Dạ Bạch thấy dạ dày của mình.

Nàng phát ra một tiếng thét chói tai thật dài.

Dù là ai tận mắt thấy nội tạng xuất hiện ở trước mắt mình, đều sẽ chịu không nổi, huống chi, đó rõ ràng là từ trong bụng nàng moi ra, hơn nữa, đối tượng làm việc này là mẫu thân nàng!

“Vị, vị...” Giang Dạ Bạch rất muốn hỏi một câu vì sao, nhưng máu tươi không ngừng trào ra, tràn ngập cổ họng nàng, nàng rốt cuộc không phát ra được thanh âm đầy đủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: quá ngược a quá ngược a quá ngược a ngược ta chịu không nổi oa

[1] Hải tử : đứa trẻ.

[2] nước mắt của người già, dễ nguyên thì hay hơn.

49. Chương 49: Sống Lại . . .

Liễu Diệp nhìn cái dạ dày kia, lại ngạo nghễ liếc nhìn Cảnh Nguyên một cái, cười cười: “Người thật ra cũng thông minh, biết giấu vật trọng yếu như vậy ở chỗ này. Đáng tiếc... Vô dụng. Vẫn bị ta phát hiện...”

Cảnh Nguyên đã là một cỗ thi thể, căn bản sẽ không đáp lại.

Vì thế Liễu Diệp đành phải tịch mịch xoay người, quăng cái dạ dày cho Nhất Cửu: “Tiêu hủy nó.”

Nhất Cửu vội vàng tiếp được: “Phải! Cứ như vậy, thiên thư sẽ thật sự biến mất! Vẫn là công chúa anh minh, phát giác quỷ kế của loài người, chúng ta thiếu chút nữa đã bị lừa!” Sau khi nói xong mấy câu đó, lúc này hưng trí bừng bừng dùng sức nắm chặt.

Chu Đồ đột nhiên hét lớn: “Khoan —— chậm đã!”

Nhưng đã không kịp!

Bùm một tiếng, cái dạ dày yếu ớt ở trong tay Nhất Cửu nổ tung, cũng không có máu huyết bay tứ tung giống như bọn họ tưởng tượng, mà là đột nhiên xuất hiện một cái hố đen xoay tròn. Hố đen nháy mắt mở rộng mấy vạn lần, Nhất Cửu còn chưa kịp kêu ra tiếng, đã bị hút vào, biến mất không thấy đâu.

Mà Chu Đồ biết tình huống không đúng, sớm cưỡi phi kiếm rút lui khỏi đó.

Nếu nói, thiên nhân lúc trước như là xé một tấm vải, giờ phút này, hố đen là xoay tròn, cuốn vào toàn bộ chương khí hắc ám.

Theo chương khí lui tán, nước sông một lần nữa xuất hiện mạnh mẽ, đóa hoa một lần nữa nở ra, mặt cỏ cũng khôi phục màu xanh, tựa như một bàn tay thần kỳ phát qua mặt đất rộng lớn, qua nơi nào, vạn vật nơi ấy trong sạch tươi sáng.

Giang Dạ Bạch vẽ mặt mê mang nhìn hết thấy, không rõ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Bụng của nàng rõ ràng vừa rồi mở một cái hố lớn như vậy, ngay cả dạ dày cũng bị moi ra, nhưng không cảm thấy chút đau đớn nào.

Thân thể của nàng, rõ ràng vẫn luôn đỏ máu, nhưng cả người lại càng ngày càng nhẹ tênh, cảm giác áp lực nặng trĩu trong dĩ vãng, cảm giác ngưng trệ, đều giống như theo máu trôi qua mà tiêu thất.

Này... Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Không trung, Chu Đồ phẫn nộ quát: “Công chúa, chúng ta có lòng tốt cứu nàng, nàng vì sao ngược lại đối phó chúng ta?”

Liễu Diệp nhắc mi: “Cứu ta? Thật sự là buồn cười, con mắt người thế nào thấy ta không tốt, cần người tới cứu?”

“Nàng!” Chu Đồ chán nản, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, giọng nói gấp gáp, “Nàng chớ quên, nàng là công chúa ma tộc, có thể nào tình nguyện làm một phạm nhân?”

“Con mắt người thế nào thấy ta là chỉ là phạm nhân?” Liễu Diệp cũng tức giận, chống nạnh cả giận nói, “Lão nương là thê tử của người giàu nhất thiên hạ, vinh hoa phú quý, phạm là những gì loài người có khả năng hưởng thụ cao nhất, ta đều được hưởng thụ. Người muốn hủy diệt cuộc sống như vậy của ta, làm cho ta quay về cái Ma giới âm lãnh căn cõi kia? Người đến tột cùng bảo an cái gì tâm?”

Chu Đồ bất ngờ ngẩn ra.

Liễu Diệp tiếp tục mắng: “Còn có, người rút cuộc là ai? Tiểu Nhất chạy đến nhân gian quấy rối cũng đành thôi, ta tạm thời niệm tình hân trung tâm vì chủ, vẫn còn trẻ người non dạ, không cùng hân so đo. Người

nhìn thế nào cũng là một lão già bốn năm mươi tuổi, dựa vào cái gì quản nhân sự[1] của ta? Bản công chúa yêu thích ở nhân gian đời thì đời, liên quan gì người?”

Mặt Chu Đồ từ trắng biến hồng, lại từ hồng biến thành đen, muốn bao nhiêu xấu hổ có bấy nhiêu xấu hổ, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi. Cuối cùng cắn răng nói: “Ta, ta ta... Ta chỉ là muốn cứu nàng...”

“Cứu ta?” Liễu Diệp cười một tiếng, ánh mắt trào phúng nói, “Chỉ sợ người không phải vì cứu ta, mà là vì... muốn có được ta?”

Chu Đồ bị nàng nói trúng tâm sự, sắc mặt lại đỏ lên.

“Chắc chắn, rõ ràng căn cốt rất tốt, một người rất có thiên phú, lại bị sắc dục trói buộc, đả mình. Người cho là người thành ma tộc thì ta sẽ thích người? Người cho là mở thiên nhãn làm cho ta khôi phục trí nhớ, ta sẽ cảm kích người?” Liễu Diệp thu lại nụ cười, đột nhiên lạnh lùng nói, “Đừng có nằm mộng! Người hủy gia đình của ta, lừa nữ nhi của ta, còn muốn phá hoại ta, cũng không nhìn xem thân phận của mình!”

Chu Đồ rút cuộc không chịu nổi vũ nhục, hét lớn một tiếng, bay về hướng nàng.

Liễu Diệp nhanh nhẹn tránh qua một bên, Chu Đồ mắt thấy thất bại chệch mục tiêu, mà vị trí mình nhắm tới không biết sao biến thành hố đen, vội vàng khựng lại, kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Liễu Diệp ở bên cười nhẹ.

Trong con mắt hắn, liền biến thành mười phần mười khinh thị. Chu Đồ ngửa mặt lên trời thét dài, phát ra tiếng thét chói tai liên tiếp, cùng với tiếng huýt gió của hắn, trời đất bắt đầu chấn động, sắc mặt Liễu Diệp đột biến, thu lại tâm tính trên cột, vội vàng xoay người bắt lấy Giang Dạ Bạch cùng Cảnh Nguyên, mỗi tay một người bay lên, như là muốn trốn vào trong hố đen.

Phía sau, hồng quang liên tiếp truy tới nhanh chóng, đúng là Chu Đồ nổi giận phát ra kiếm khí.

Liễu Diệp vì bảo hộ Giang Dạ Bạch, đã trúng một kiếm của hắn, vốn tưởng rằng có thể trốn vào hố đen, không nghĩ tới kiếm khí kia lại đuổi kịp, nhất thời làm thân thể của nàng khựng lại.

Ba người cùng nhau rơi trên mặt đất.

Liễu Diệp bất chấp đau đớn, vội vàng đứng dậy, nhìn Chu Đồ đuổi sát tới, gấp giọng nói: “Người muốn làm gì?”

“Nàng không phải khinh thường ta sao? Ta hiện tại khiến cho nàng biết, cho dù ta là từ người thành ma, cho dù nàng là công chúa cao quý, cũng không phải đối thủ của ta!” Chu Đồ nhe răng cười, vung trường kiếm đánh xuống.

Hắn cực kỳ xảo hoạt, mục tiêu không phải Liễu Diệp, mà là Giang Dạ Bạch bên người Liễu Diệp. Do đó, Liễu Diệp vì bảo hộ nữ nhi, đành phải cúi người xoay qua dùng lưng chắn, không có gì ngăn đỡ, sơ hở khắp nơi.

Mắt thấy một kiếm kia sẽ đâm vào trên người Liễu Diệp, trong mắt Chu Đồ đã lộ ra thần sắc mừng như điên, một bàn tay đột nhiên tiến sát lại, vung vàng kẹp lấy một kiếm kia.

Hai ngón tay thon dài sạch sẽ.

Một vạt áo tuyết trắng thanh khiết.

Nguyên bản người nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, thoáng như đã chết, Cảnh Nguyên, đột nhiên ngồi dậy. Không chỉ có như thế, hắn còn đột nhiên vươn tay, kẹp lấy kiếm của Chu Đồ.

Chu Đồ chấn động, mà Giang Dạ Bạch gần trong gang tấc lại rung động.

Liễu Diệp lại dường như sớm biết sẽ như vậy, thở dài một hơi nói: “Người giờ mới tỉnh...”

“Truy hồi[2] ngũ phách không dễ, ta đến chậm, nhạc mẫu đại nhân.” Cảnh Nguyên mỉm cười.

Giang Dạ Bạch nghe được bốn chữ cuối cùng, trong lòng lại run lên.

So với vẻ cứng nhắc xấu hổ không được tự nhiên của nàng, Liễu Diệp lại giống như thực thản nhiên đã tiếp nhận xưng hô này, ôm nữ nhi lui ra sau, “Người này chấp niệm sâu đậm, bởi vậy ma lực cường đại, người phải cẩn thận.”

“Xin cứ yên tâm giao cho ta đi.” Cảnh Nguyên nói xong, răng rắc một tiếng, bẻ gãy chuỗi kiếm. Đồng thời, thân hình phi lên, một cước đá vào mặt Chu Đồ.

Chu Đồ vội vàng lật người, né tránh cú đánh này. Hai người người truy ta đuổi, lại lần nữa đấu với nhau.

Giang Dạ Bạch nhìn hai thân ảnh quần lầy nhau chiến đấu, bởi vì kiến thức quá ít, thật sự đến tột cùng không nhìn ra cái gì, đành phải quay đầu chuyển qua mẫu thân: “Mẹ, đây... Là chuyện gì xảy ra?”

Liễu Diệp khẩn trương nhìn Cảnh Nguyên, không đáp lời của nàng.

Giang Dạ Bạch đành phải tự mình đoán.

Đầu tiên! Mẹ từ trong cơ thể mình moi dạ dày ra, cái dạ dày kia giống như chính là Vô Cực thiên thư, khi thiên thư ở trong cơ thể nàng có thể hút vạn vật, nay phóng xuất, lại lập tức giết Nhất Cửu.

Sau đó, mẹ liền cố ý kích thích Chu Đồ buộc hẳn bạo phát, dụng ý là gì?

Lại sau đó, Cảnh Nguyên sống lại! Vẫn là trước đó đã cùng mẫu thân thương lượng rất tốt!

Ôi, thần ơi, ai tới nói cho nàng, này đến tột cùng là tiết mục bất ngờ biến đổi quanh co như thế nào đây!

Dù là Giang Dạ Bạch trí tuệ hơn người như thế nào, giờ phút này đều bị chuyển biến thật lớn này nhào thành một đồng tương hồ. Nàng chỉ có thể cố nén tò mò, ngơ ngác nhìn Cảnh Nguyên đấu pháp cùng Chu Đồ. Chờ mong tra ra hết thấy manh mối có thể nói cho nàng biết.

Liễu Diệp ở một bên, chau mày, xem biểu tình của nàng chỉ biết Cảnh Nguyên vẫn còn rất nguy hiểm.

Mà Chu Đồ tốt xấu cũng ở trên Thục Sơn tu luyện vài chục năm, Cảnh Nguyên mới năm năm, nghĩ như thế nào hai người cũng không cùng một cấp bậc.

Bất quá, Cảnh Nguyên ơi Cảnh Nguyên, người nhất định phải cố gắng, tánh mạng thân gia của chúng ta, cùng với ta có thể nghe được nguyên do chân chính chuyện xưa hay không, phải dựa vào một trận chiến này của người, có thể thắng hay không! Giang Dạ Bạch túm chặt vạt áo của mình, nhìn xem rồi rầm vô cùng.

Lúc này, Liễu Diệp đột nhiên mở miệng, nói xong Giang Dạ Bạch nghe không hiểu gì.

Cảnh Nguyên lại nghe hiểu, đột nhiên xoay người bay nhanh.

Chu Đồ cao giọng nói: “Chạy đâu cho thoát!”

Cảnh Nguyên bay đến trước hố đen, Chu Đồ đâm tới một kiếm, không đâm trúng hẳn, mà là lợi dụng kiếm phong đẩy cái hố đen kia tránh qua một bên. Cảnh Nguyên quá sợ hãi, hiển nhiên cũng không nghĩ tới, pháp lực của Chu Đồ thế nhưng đến ngay cả một cái hố đen lớn như vậy cũng có thể di dời.

Chu Đồ đắc ý lạnh lẽo cười rộ lên: “Người nghĩ gạt ta tiến vào hố đen, đừng tưởng ta không biết!”

“Ta không nghĩ lừa người tiến vào hố đen.” Cảnh Nguyên cúi đầu thở dài.

“Hả?”

Cảnh Nguyên đột nhiên ngẩng đầu, tinh thần phấn chấn nở nụ cười rất là trong sáng: “Ta chỉ là khiến người tiến vào hố đen mà thôi.” Nói xong, hần vươn ngón cái và ngón giữa, cứ như vậy nhẹ nhàng bắn ra.

Giang Dạ Bạch bỗng thấy bụng căng thẳng, cái loại cảm giác đói khát lại lần nữa đánh úp lại, hơn nữa lúc này đây, không chút suy nghĩ đã hướng phía trước mở miệng ——

Trước mặt nàng, đúng là Chu Đồ.

Biểu tình trên mặt Chu Đồ còn hoàn toàn chưa kịp thay đổi, liền biến thành tờ giấy, nhẹ nhàng bay xuống.

Mà cái cảm giác đói khát từ bên trong Giang Dạ Bạch không có lúc nào gián đoạn, ở giờ khắc này, lại được hoàn toàn thỏa mãn.

Nàng khiếp sợ bưng kín miệng mình.

Hố đen trên trời vẫn xoay tròn, hút chương khí nhân giới.

Mà Chu Đồ, đã ở trước người nàng ba thước, biến thành người giấy, cùng bộ dạng Hoa Âm Túy lúc trước giống nhau như đúc.

Giang Dạ Bạch bắt đầu phát run, khớp hàm run lên hỏi: “Ta... Ta... Ta lại ăn thịt người ?”

“Đúng vậy. Nàng ăn hân.” Người đáp lời, là Cảnh Nguyên.

Hân nhún chân một cái, từ trên mây vũng vàng rơi xuống, đi về phía nàng.

Trời, dần dần sáng lên.

Phảng phất có tia sáng mỏng manh trên bầu trời tỏa sáng phía sau hân, thân ảnh của hân thoát nhìn, rõ ràng tồn tại, lại dường như ... Không phải thực.

Giang Dạ Bạch tiếp tục run run: “Người, người không phải đã chết sao?”

“Ta đã chết.”

“Này, này làm sao có thể...”

“Là mẹ nàng đã cứu ta.” Khi nói chuyện, Cảnh Nguyên đã đi tới trước mặt nàng, quì một gối, sát lại đỡ lấy cánh tay của nàng. Ngay không lâu trước nàng còn chạm vào tay hân, rõ ràng là lạnh lẽo, giờ phút này, lại khôi phục độ ấm.

Giang Dạ Bạch không rõ.

Hết thấy nàng đều không rõ.

Nàng vừa mở miệng cũng muốn hỏi, mặt Cảnh Nguyên bỗng gần sát, sau đó, môi ấm áp đã hôn xuống.

Tay nàng chạm vào, là trong khuôn ngực dày rộng của hân, cùng đôi tay rắn chắc.

Hân ôm nàng thật chặt.

Thân thể cảm thấy đau đớn, đồng thời, tinh thần lại sung sướng khôn kể. Bờ môi của hân mềm mại ướt át, tựa như mưa, tắm hóa khô héo trên mặt nàng.

Giờ khắc này, hết thấy quanh mình không còn tồn tại nữa.

Trong trời đất, chỉ có hân cùng nàng, trong ánh nắng ban mai từng chút dâng lên, dùng sức hôn sâu.

Không biết qua bao lâu, Giang Dạ Bạch duy nhất có thể khẳng định là khi Cảnh Nguyên rút cục buông nàng ra, trời đã sáng hoàn toàn. Hố đen cũng không biết biến mất khi nào. Mẫu thân đứng ở ngoài nơi xa mười bước, nhìn bọn họ, ý cười trong suốt.

Trên mặt nàng nhất thời phiếm hồng, vội vàng đẩy Cảnh Nguyên ra.

Cảnh Nguyên vẫn như trước nắm đôi bàn tay nàng, trong ánh mắt tối đen, lần đầu tiên có thân ảnh rõ ràng trong sáng, đó là quang sáng tên là thích, nam nhân này chưa bao giờ biểu lộ tình cảm ra ngoài.

Vì thế Giang Dạ Bạch liền không khỏi nhìn đến ngây người.

Trong lúc nàng đại ra, Cảnh Nguyên lại ôm chặt lấy nàng, như là ôm trân bảo đã mất đi mà tìm lại được, cả người đều phát run: “Dạ Bạch... Ta, ta... Ta rốt cục, cứu sống nàng.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nga nga nga nga, ta lập tức viết ra một đoạn kiều diễm ~~ cũng là ước nguyện ban đầu ta viết văn này

50. Chương 50: Trọng Sinh[1] . . .

Cái gì ——?

Rốt cuộc là ai chết mà lại “Sống” đây!

Giang Dạ Bạch còn chưa hiểu ra làm sao, ánh mắt Cảnh Nguyên đã chuyển hướng đến nơi khác, sau đó nhẹ nhàng cười: “Dạ Bạch, nàng xem.”

Nàng theo phương hướng hần quay đầu, liền thấy ——

Một người, hai người, ba người...

Ba người nàng tưởng đã tiêu thất ...

Người thứ nhất, hai mươi tuổi đầu, ngũ quan tuấn mỹ, thần sắc lạnh lùng, áo trắng phiêu phiêu, tựa như băng tuyết.

Giang Dạ Bạch xoa xoa mắt, lại xoa xoa mắt, mới kêu ra tên của hần: “Thiểm Minh... Sư huynh?”

Người này không phải bị ma rửa phong ấn ở trong gương sao?

Người thứ hai, một thân y bào màu đỏ tía, cao gầy già cả, khi hành tẩu mơ hồ có lam quang bao quanh thân.

Giang Dạ Bạch nhìn đến hần, thân mình liền không tự chủ được run lên: “Như Ý lão quân...” Cho dù nàng quên, thân thể của nàng cũng không quên nhớ, người này lúc trước từng dùng Như ý hỏa tra tấn nàng như thế nào.

Người thứ ba, nguyên ngay từ đầu Giang Dạ Bạch không thấy, nhưng hần vẫn ở trên vai Thiểm Minh giống như chim sẻ nhảy nhót loạn xạ, vì thế rốt cục nàng mới thấy được.

Nhỏ bé như thế, mê người như thế, không cần nhắc, chỉ có thể là —— Quỳnh Hoa.

Thiểm Minh không hờn giận nhú mày, mở miệng nói: “Người đừng có nhảy nữa, nhảy nữa cũng không cao lên đâu.”

Quỳnh Hoa nhất thời nổi giận: “Người nói cái gì? Người tưởng rất cao là giỏi hả, còn không phải bị lão tử đâm nát dưới lòng bàn chân?”

Thiểm Minh không nói hai lời, đánh hần văng xuống dưới. Quỳnh Hoa ở không trung, thả người một cái, lại vững vàng đứng ở trên bờ vai của hần, đắc ý nói: “Muốn quăng lão tử? Cửa cũng không có. Lão tử cứ đứng thế này, thoải mái.”

Thiểm Minh thần nhiên nói: “Tùy người. Dù sao ta không cảm giác có sức nặng gì.”

Quỳnh Hoa lại nhảy dựng: “Sức nặng sức nặng sức nặng, tin hay không lão tử đem núi Thái Sơn lại đây áp trên người ngươi? Cho ngươi cảm thụ rõ một chút cái gì gọi là sức nặng!”

Bên kia hai người khắc khẩu đấu võ mồm, bên này Giang Dạ Bạch nhìn mà hoàn toàn choáng váng. Đây... Quỳnh Hoa và Thục Sơn không phải thề chết đối đầu sao? Sao lại đứng trên người Thiểm Minh rồi? Hơn nữa bộ dáng thoát nhìn... Còn rất quen thuộc?

Ba người đến gần, Như Ý lão quân trước hướng Liễu Diệp thi lễ: “Công chúa từ biệt nhiều năm, phong tư vẫn như xưa.”

Liễu Diệp lập tức hành đại lễ, ngưng mắt cười: “Tiên quân cũng vậy. Lần này nếu không có tiên quân, nữ nhi này của ta còn không biết phải chịu tra tấn gì đâu. Dạ Bạch, mau cảm ơn tiên quân.”

Cái gì? ! Giang Dạ Bạch mở to hai mắt, chính lão gia hỏa này thiêu hủy toàn thân gân mạch nàng đó, còn cảm ơn hần! Không —— ôi chao?

Nàng sờ sờ mặt mình, lại sờ sờ cánh tay mình, rốt cục ý thức được không thích hợp.

Nàng —— từ khi nào thì bắt đầu cử động được ?

Rõ ràng tê liệt a!

Rõ ràng toàn thân đều héo rút mà!

Nhưng là, nàng hiện tại có thể đứng có thể đi, có thể hít có thể thở, hơn nữa làn da cũng chậm chậm đầy đặn mềm mại lên...

Thần a...

Nàng cố gắng nhớ lại một chút, hình như là từ lúc cho Chu Đồ một bạt tai, khi đó mình bắt đầu có khí lực... Mà nàng lúc ấy đang nổi nóng, bởi vậy không ý thức được có bao nhiêu không thích hợp.

Như Ý lão quân nhìn nàng, cười ha ha. Điều cười này, lúc trước xem thế nào cũng thấy hung tàn, giờ phút này lại nhìn thế nào cũng thấy hòa ái: “Giang tiểu hữu[2], ngươi còn có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?”

“Ai?” Không thoải mái ... Hoàn toàn không có!

Liễu Diệp ở một bên nói: “Lão quân đối với Như ý hỏa nắm trong tay, quả nhiên là thiên hạ vô song. Nếu không có lão khổng chế lam diễm hết sức vi diệu ở lúc trọng điểm tới tầng thứ chín, ngươi giờ phút này sẽ thật sự tê liệt, vạn thân khó cứu.”

Như Ý lão quân khiêm tốn nói: “Có gì đâu, có gì đâu. Chu Đồ, người này trời sanh tính đa nghi, giáo hoạt như hồ ly, nếu ta thi pháp không đúng, tuyệt đối không lừa được hắn, bởi vậy chỉ có thể ủy khuất tiểu hữu bị một phen chịu tội lớn.”

Giang Dạ Bạch kinh ngạc nói: “Ngươi lúc ấy... Không có thật sự phong ấn ta?”

“Ha ha. Ngươi cũng không phải ma nữ, ta phong ấn ngươi làm cái gì?”

“Nhưng Chu Đồ...”

“Ta chỉ là cho Chu Đồ bậc thang để xuống, dụ hắn ra khỏi hang mà thôi. Nếu không bằng này, Chu Đồ dùng có gì nhảy ra để cho ngươi thi triển vạn thân rửa, lừa ngươi mở thiên nhãn ra đây?”

“Vì sao các ngươi muốn cho hắn mở thiên nhãn ra?”

“Chuyện xưa này... Cũng rất dài rất dài ...” Liễu Diệp có chút suy nghĩ nói, cuối cùng chuyển ảnh mắt hướng nơi nào đó, “Kỳ thật, chúng ta đều là người ngoài cuộc. Nguyên do trong đó, vẫn là để cho đương sự —— cũng là một đương sự duy nhất, đến nói cho con.”

Ánh mắt của nàng hướng đến, một thân áo bào nguyệt sắc, trên áo vết máu loang lổ, nam tử vẫn như trước quỳ một chân, cúi xuống bên người nàng.

Hắn cười ôn nhu như thế.

Thỏa mãn như thế.

Lại... Tang thương như thế.

Cảnh Nguyên.

Tim Giang Dạ Bạch từ bình ổn dần dần dồn dập.

Cảnh Nguyên ôn nhu đem tóc mái hỗn độn vén đến sau tai nàng: “Hỏi đi.”

“Cái gì?”

“Nàng muốn biết gì, đều có thể. Hỏi đi.” Trong mắt Cảnh Nguyên, có ánh nước nhọt nhọt, ánh nước kia làm cho cả người hắn thoát nhìn lại là mềm mại, lại là ưu thương, “Ta a... Chờ một khắc này có thể nói cho nàng tất cả, không cần lại lừa nàng, không cần lại giấu giếm nàng, đợi... Suốt năm năm.”

Có lẽ là bị bi thương trong giọng nói của hắn cuốn hút, Giang Dạ Bạch nhin không được liếm liếm môi, khẩn trương hỏi: “Năm năm trước làm sao vậy?”

Cảnh Nguyên nhìn vào mắt nàng, từng chữ từng chữ nói: “Năm năm trước... Ta trọng sinh.”

Trọng sinh!

Hai chữ, lại hô hấp không thông, lại giống hai tia sét cực lớn, âm vang bỏ xuống.

Giang Dạ Bạch nổi lên một trận run rẩy.

Mà thanh âm của Cảnh Nguyên, cùng tính cả cánh tay hần, như có dòng nước ấm ào lại bao lấy nàng, khiến cho nàng không phải sợ hãi, cũng không bị bàng hoàng: “Nàng có còn nhớ nàng ở cấm địa phía sau núi nhìn đến mặt gương kia hay không?”

“Dự chi nó ngôn?” [3]

“Phải. Cảnh tượng ở trong gương nàng nhìn thấy lúc ấy, không phải lời tiên đoán.”

“Không phải lời tiên đoán?”

Cảnh Nguyên gật gật đầu, đồng tử trong mắt sáng rực như băng tuyết, đó là tuyệt vọng cực độ, mới có thể lưu lại dấu vết ở trong lòng một người: “Mà là sự thật.”

!!! Giang Dạ Bạch nhất thời liên kinh ngạc. Ở trong nháy mắt điện quang thạch hỏa, nàng đột nhiên đã biết là chuyện gì xảy ra.

Mà những miêu tả tiếp theo của Cảnh Nguyên, quả nhiên đem suy nghĩ trong đầu nàng giờ phút này, nhất nhất hóa thành việc thực ——

“Sự thật chính là, chúng ta đính hôn từ nhỏ, sau khi lớn lên, hai nhà lui tới thân mật, chúng ta cũng thuận lý thành chương yêu nhau. Ta thi đậu công danh, ở tuổi mười bảy, coi như tuần phủ, được Hoàng Thượng rất coi trọng. Ngay tại Trung thu một năm kia, cũng chính là hôm nay, ta cưới nàng...”

Trong gương, giá y[4] màu đỏ.

Nàng cùng hần, ngồi trong động phòng hoa mỹ, thâm tình tương vọng[5].

“Ta nghĩ đến đó là hạnh phúc bắt đầu. Không ngờ, cũng là một khắc thiên nhân vĩnh quyết[6]. Ma tộc xâm nhập, thiên hạ đại loạn, nàng trời sanh tính cương liệt, không chịu chịu nhục, ở đêm tân hôn, dùng chủy thủ tự sát.”

Trong gương, máu tươi bao trùm mặt kính.

Nàng mặc giá y, ngã xuống trong vũng máu.

“Ta vốn muốn tự sát cùng nàng, nhưng lúc này, mẹ nàng đi ra ngăn cản ta. Cũng ngay tại thời khắc lửa ma hàng thế[7] đó, phong ấn của nàng bị xốc lên, khôi phục trí nhớ. Người nhớ rõ người là ma tộc công chúa ba trăm năm trước bại bởi Sùng Hương, cũng nhớ rõ mình lập lời thề đối với Sùng Hương, chỉ cần có Vô Cực thiên thư trong tay, ma tộc sẽ tuân thủ lời hứa. Nhưng thiên thư đã bị Chu Đồ hủy. Không có thiên thư, mẹ nàng cho dù có là công chúa cao quý, cũng không có sức mạnh ngăn cản toàn tộc, vì thế, người dùng toàn bộ ma lực, làm một sự kiện duy nhất có thể làm—— “

“Ta làm cho hần trọng sinh. Trở lại năm năm trước, ở trước khi bị kịch còn chưa hình thành, đi viết lại lịch sử.” Liễu Diệp thay Cảnh Nguyên nói tiếp, sau đó cười cười, “Ta làm việc này thật đúng đắn. Ta quả nhiên không có chọn sai người, Cảnh Nguyên, người thành công.”

Ánh mắt Cảnh Nguyên thủy chung cố định vào khuôn mặt Giang Dạ Bạch, giây lát không rời. Bởi vì chỉ có hần biết, để được đơn giản chăm chú nhìn gần như thế này, đều thập phần không dễ dàng gì.”Ta mở to mắt, lại nhớ tới mười hai tuổi. Quanh mình hết thấy đều không có biến[8], nhưng chính ta, lại thay đổi. Ta biết, có nam nhân tên là Chu Đồ, bởi vì không thể được mẹ nàng yêu mà dọa thân thành ma; ta biết trước sẽ xảy ra chuyện hần hủy diệt thiên thư; ta biết Trung thu năm năm sau, hần sẽ thành công mở thiên nhân ra, dẫn ma tộc xâm nhập; ta càng biết, năm năm sau, mọi người đều phải chết, mà nàng... Cũng sẽ chết...”

Hần vươn ngón tay run run, đầu tiên nhẹ nhàng đụng chạm một chút trên mặt Giang Dạ Bạch, sau đó, chậm rãi sát lại, áp khuôn mặt nàng trong tay.

Chạm đến chân thật như thế ...

Khuôn mặt xinh đẹp như thế ...

Hô hấp nóng rực như thế ...

Chân thật mà kiên định còn sống như thế.

Hai hàng nước mắt, từ trong ánh mắt còn sâu thẳm hơn mặc ngọc, sáng ngời hơn thủy tinh, cứ thế chảy xuống.

Cảnh Nguyên bỗng nhiên ôm lấy Giang Dạ Bạch, như là đem áp lực cả đời của tình cảm thật sâu đậm bạo phát ra.”Cho nên, ta không hề đọc sách, lên Thục Sơn; cho nên, ta bỏ qua thời gian chung sống với nàng; cho nên, sau khi nàng cũng lên núi, đối với nàng làm như không thấy, không dám nhận thức...”

Đó là một đoạn thời gian giấy dựa thống khổ như thế nào.

Bao nhiêu lần, có bao nhiêu lần muốn liều lĩnh tiến lên, ôm lấy nữ tử không biết mình, thậm chí còn cầu giện mình này, mà nói: “Dạ Bạch, Dạ Bạch, nàng còn sống!”

Có bao nhiêu lần trở mắt nhìn nàng chịu khổ, hận không thể thay nàng nhận hết;

Có bao nhiêu lần trái lương tâm nói dối, cố ý xa cách, ngay cả ba chữ “Tiểu sư muội”, đều chỉ dám nhẹ nhàng băng quơ gọi, sợ gọi lớn, sẽ phát hiện chỉ là một giấc mộng. Mộng tỉnh lại, thê tử của hắn vẫn là chết ở trong lòng hắn, đầm đìa máu tươi;

Khi trúng độc hoa Phật chê cười, hết sức ý loạn tình mê, gọi nàng một câu “Muội muội”, mà cảm giác như thời gian nghịch chuyển, hết thấy một lần nữa lại tới, một đời này Giang Dạ Bạch cũng không biết, từng, hắn gọi nàng “muội muội” vô số lần...

Năm năm .

Năm năm .

Từ sau ngày trọn mắt trọng sinh, qua suốt năm năm, sáu mươi tháng luân phiên thay đổi, một ngàn tám trăm hai mươi lăm ngày đêm đan vào... hắn ẩn nhẫn, hắn thiện biến[9], hắn không từ thủ đoạn, hắn dối trá lừa gạt, hắn sẵn lòng làm hết thảy cũng chẳng qua là vì giờ khắc này ——

Sống sót.

Ayu: xúc động ~ing ()

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: câu đố giải khai

Mọi người có vừa lòng?

Oa ha ha ha, kỳ thật! !

Đây là một cái —— trọng sinh văn a! ! ! !

Chương tiếp theo tiếp tục công đạo tiền căn hậu quả

Yên tâm, từng cái nghi vấn của các người, đều cũng có đáp án

~[1] Trọng sinh: hay ‘trùng sinh’, thường là chết đi sau đó linh hồn nhập vào thể xác mình trong quá khứ mà sống lại.

[2] Tiểu hữu: bạn nhỏ.

51. Chương 51: Sơ Ngộ[1] . . .

Cảnh Nguyên lần đầu tiên nhìn thấy Giang Dạ Bạch, đúng là năm mười hai tuổi hứng thú phấn chấn.

Lúc đó, tha hương đi thi trung học, đạt thành tích Giải Nguyên đầu bảng, phong quang vô hạn. Trong lúc nhất thời, người ta tới cửa làm mối nhiều như khách qua sông, nhiều đêm không xuể.

Hắn không chịu nổi quấy rầy, đơn giản dẫn theo thư đồng lên núi xây nhà dốc lòng tĩnh tâm học tập, tránh đi đạo lý đối nhân xử thế đáng ghét này.

Mùa đông năm ấy tuyết rơi sớm hơn mọi năm trước, bắt đầu mới đầu tháng mười một, bông tuyết đã bay đầy trời. Thư đồng ra ngoài lấy nước chậm chạp chưa về, hắn có chút lo lắng, liền đi tìm.

Trên trời mưa tuyết bay tán loạn, bên ngoài tuyết phủ trắng xóa. Đường núi lầy lội, hắn đi không xong. Thật vất vả đến được ven hồ ngày thường tiểu đồng lấy nước, chỉ thấy một cô nương bị rơi xuống nước.

Hồ nước vốn đã kết băng, giờ phút này lại bị cô nương kia làm ra một cái lỗ thùng lớn, nàng ở trong lỗ thùng vùng vẫy, liệu mạng kêu cứu.

Quá trình tiếp theo thuận lý thành chương, hắn tự nhiên là đi qua cứu giúp.

Kéo người ra khỏi lỗ thùng mới phát hiện, cô nương kia trên tay còn kéo một người, không phải ai khác, đúng là thư đồng của hắn.

Nguyên lai, thư đồng tới đây lấy nước, không ngờ mặt băng đột nhiên vỡ vụn, rớt xuống. Thời điểm nguy cấp có người đi ngang qua, phần đầu quên mình ra tay cứu giúp, người nợ chính là —— không biết kỹ năng bơi, Giang Dạ Bạch.

Cảnh Nguyên chấn kinh[2] nửa ngày, mới cảm khái nói: “Nguyên lai người không biết bơi...”

Giang Dạ Bạch khoác áo khoác của hắn, ngưỡng chừng gãi gãi đầu: “Ta nghĩ hắn nhỏ như vậy, ta lôi kéo sẽ ra được ngay, không nghĩ tới mình cũng ngã xuống ...”

Cảnh Nguyên nhìn xem Giang Dạ Bạch, thân hình cao gầy như là đại cô nương mười sáu tuổi, nhìn nhìn lại rõ ràng mười sáu tuổi nhưng thư đồng còn thấp hơn nàng một cái đầu, cuối cùng không nói gì.

Đang muốn đáp tạ, Giang Dạ Bạch lại đột nhiên lại nhảy dựng lên: “Ai nha nguy rồi!”

“Cái gì?”

“Mẹ ta còn ở trong miếu trên núi chờ ta, ta phải đi về !”

Trên núi có Linh Khán tự, nghe nói hương khói tràn đầy, thập phần linh nghiệm. Nguyên lai nàng là theo người nhà cùng nhau đến bái Bồ Tát. Đương lúc Cảnh Nguyên nghĩ như vậy, Giang Dạ Bạch đột nhiên xoay người tìm kiếm gì đó chung quanh.

Hắn nhìn nửa ngày, nhện không được hỏi: “Người tìm cái gì?”

“Mẹ ta bảo ta tìm chút muối than gì đó, ta vốn định đốt cành khô có thể làm than dùng tạm, nhưng vừa lấy ra mới biết được, đều bị tuyết làm ướt, căn bản không dùng được!” Giang Dạ Bạch vô cùng buồn rầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại một đám.

“Cần muối than để làm gì?”

“Linh Khán tự có vách tường trăm phúc, người biết chứ?”

Cảnh Nguyên gật đầu. Vách tường trăm phúc của Linh Khán tự có một đoạn vách tường nổi danh nhất, trên vách đá điêu khắc rất nhiều chữ phúc do chủ trì đảm nhiệm viết. Chỉ cần chạm vào từ chữ phúc thứ nhất đến một chữ phúc cuối cùng, có thể có bệnh chữa bệnh, có tai tiêu tai[3].

Giang Dạ Bạch chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Mẹ ta năm trước đến cầu đầu không có tóc bạc, kết quả năm nay nàng vẫn dài thêm hai sợi tóc bạc trên đầu, bởi vậy nàng rất tức giận, nói vách tường kia không cho phép, muốn đi phá nó!”

Cảnh Nguyên im lặng.

Mất thấy Giang Dạ Bạch còn tìm, hắn liền đề nghị: “Ta có mực. Có lẽ so với muối than tốt hơn chút?”

Nhất thời trước mắt Giang Dạ Bạch sáng ngời: “Nhà người gần đây?”

“Ngay tại cánh rừng bên kia.”

“Vậy còn chờ cái gì! Nhanh chút, ta cũng đang muốn đốt lửa hong khô quần áo.” Giang Dạ Bạch vô cùng cao hứng liền hướng bên kia cánh rừng mà đi. Cảnh Nguyên cũng thư đồng, đi theo phía sau nàng rất là buồn bực.

Làm sao có thể có cô nương lớn gan như vậy? Nàng không sợ là có cạm bẫy, bị lừa đến nhà người khác đem bán đi sao?

“Ai nha người đi nhanh chút!” Giang Dạ Bạch còn quay đầu thúc giục hần.

Cảnh Nguyên cũng thư đồng nặng gầy bằng hần, vốn là thực cố hết sức, hơn nữa đường tuyết lầy lội khó đi, đầu đầy mồ hôi, thấy nàng dùng một loại ánh mắt quái dị từ trên xuống dưới đánh giá hần, cuối cùng nói một câu: “Người quá lùn...”

“... ..”

“Quên đi, vẫn là để ta công hần đi!” Giang Dạ Bạch vô cùng trượng nghĩa muốn tới hỗ trợ. Cảnh Nguyên lại hơi nhếch môi bất giác lánh đi, trầm giọng nói: “Ta có thể .”

Cứ như vậy hai người một đường không nói chuyện cho đến căn nhà tranh. Giang Dạ Bạch cũng nhìn ra hần mất hứng, vội vàng nói: “Ta nhóm lửa trước, nghiên mực đen thì phiền toái người.” Liền tránh vào gian trong.

Cảnh Nguyên dần xếp cho thư đồng vẫn đang hôn mê nằm trên giường nhỏ trong thư phòng, lấy đồ đi vào gian trong: “Mực của người...” Nói đến một nửa, bỗng nhìn thấy quang cảnh gian trong, nhất thời liền đình trệ .

Gian trong, lò đồng tử kim thủy thú[4] lửa than hừng hực, thư đồng vẫn ngủ rớt nước miếng, cả gian phòng đầy hương thơm.

Cô gái thoát áo ngoài, đưa lưng về phía bình phong màn trướng, lộ tấm lưng trắng nõn trơn bóng, tóc đen dài nửa ẩm ướt rồi tung, mơ hồ có thể thấy được vòng eo trong suốt thon gọn. (Ayu: hờ hờ, thoát ngoại sam thì vẫn còn nội y nha :]])

Cảnh Nguyên đột thấy miệng khô lưỡi khô, tim đập gia tốc.

Hần vội vàng dừng lại, nhìn bông tuyết bay tán loạn bên ngoài, cảm thấy gì đó giống như sợi bông lướt nhẹ qua khe chạm vào lòng hần, làm cho hần ngứa ngáy tâm can, bình sinh lần đầu tiên bối rối như ma.

Cổ tình, Giang Dạ Bạch quay đầu thấy hần, lơ đãng gật đầu: “Lấy đến đây, để trên bàn được rồi.”

Hần đột nhiên tức giận, chất vấn: “Người, người sao không mặc quần áo?”

Giang Dạ Bạch mở to hai mắt: “Gì?”

“Ở trong nhà nam tử xa lạ, người, người có thể nào tùy ý cởi áo tháo thắt lưng như vậy? Cũng không, không sợ thẹn sao...” Hần lắp bắp chất vấn.

Mà Giang Dạ Bạch cũng là xì một tiếng nở nụ cười: “Cái gì nha, ta mặc xiêm y a!” Nàng xoay người lại, quả nhiên, cái yếm trên cổ lộ vẻ phẩn nộn.

Nhưng mặc thế này, căn bản so với không mặc còn quá đáng hơn. Cảnh Nguyên bỗng thấy đầu ông một tiếng, máu theo chân lên tới đầu, không cử động nổi nửa phần. (Ayu: may mà còn chưa phun máu mũi nhé ==]])

“Hơn nữa, nam tử, nơi này nào có nam tử? Ta vừa xem qua một vòng, người, ta, còn có thư đồng của người là ba người.”

“Ta, ta ta không phải?”

Ánh mắt Giang Dạ Bạch trong như nước nhìn hần từ đầu đến chân tinh tế đánh giá một lần: “Người... Có đến mười tuổi sao?”

Cảnh Nguyên xô cửa mà ra.

Đứng ở trong gió tuyết, hắn nắm chặt tay, nói cho bản thân phải bình tĩnh, bình tĩnh. Hắn nhưng là tân khoa Giải Nguyên, lương đồng tương lai của quốc gia, tuyệt không thể bị chút việc nhỏ như vậy đá kích được.

Thật vất vả bình phục xuống nỗi lòng lo lắng, hắn chuẩn bị tốt để đối mặt với nàng, kết quả vào phòng, lại thấy —— Giang Dạ Bạch ghé vào hỏa lò, ôm một cái gối đầu của hắn, còn khoác áo ngoài của hắn, cứ như vậy tựa đầu ở trên mép giường mà ngủ.

Cảnh Nguyên trợn mắt há hốc mồm.

Nghĩ tới đi gọi nàng tỉnh dậy, nhưng đi được vài bước, thấy nàng ngủ thật sự sâu, lông mi thật dài phủ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng như ngọc, phần phần nộn nộn vô cùng đáng yêu.

Quên đi, người này tốt xấu coi như là đã cứu mạng thư đồng nhà hắn!

Hắn đành phải ở một bên chờ.

Chờ một mạch, liền từ sáng đợi cho đến tối, ngoài cửa bỗng nhiên rầm rĩ tiếng động lớn, hắn đi ra ngoài xem, chỉ thấy một đồng người đốt đuốc đang tìm tiểu thư.

Nghe nói tiểu thư ở trong phòng hắn, trong đám người có một phụ nhân[5] quần áo hoa lệ lao ra, không nói hai lời liền hướng buồng trong. Phụ nhân đi qua bên cạnh hắn, kinh hồng thoáng nhìn, bình tĩnh thiên nhân.

Hắn không yên bất an đi theo vào, mơ hồ dự cảm có điềm xấu.

Quả nhiên, trở ra chỉ thấy phụ nhân lay Giang Dạ Bạch vẫn đang ngủ ở bên giường, sau đó quay đầu, đôi mắt thu thủy[6] sáng lên lén lút theo dõi hắn: “Nàng mặc quần áo của người?”

“A... Phải.”

“Nàng ôm gối của người?”

“A... Phải.”

“Nàng tới đây như thế nào?”

“A... Nàng rơi xuống nước, ta cứu ...”

“Thì phải là ấp áp ôm ôm qua một cái?”

“Hả?” Hắn lại đỏ từ đầu đến chân.

Phụ nhân còn đẹp hơn cả tiên nữ liền như vậy hai tay chống nạnh tiêu sái đến trước mặt hắn, lạnh lùng hỏi: “Người tính phụ trách như thế nào đối với nữ nhi của ta?”

“...” Ngay cả chỉ mới mười hai tuổi, nhưng Cảnh Nguyên biết xưa nay nam nữ thụ thụ bất thân, bỗng thấy mình tiến vào trong một cái cạm bẫy. Quả nhiên, câu tiếp theo của mỹ phụ nhân chính là: “Quên đi, ta xem bộ dáng người coi như đoan chính, lại là người đọc sách, liền ủy khuất một chút, đem nữ nhi của ta gả cho người đi.”

“...” Đang lúc xấu hổ trầm mặc, Giang Dạ Bạch mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn xem mỹ phụ nhân lại xem hắn: “Thực xin lỗi ta đang ngủ... Mẹ, các người có quen biết?”

Mỹ phụ nhân thần nhiên cười, kéo tay nàng, lại bắt tay hắn, mạnh mẽ đưa tay bọn họ trông lên nhau: “Quen biết là duyên, hai người các người, sau này phải tương thân tương ái ở chung cho tốt nha.”

Hai tiểu nhân tất cả đều mở to hai mắt, Giang Dạ Bạch là kinh ngạc, Cảnh Nguyên lại là hết đường chối cãi.

Cảnh Nguyên lần đầu tiên nhìn thấy Giang Dạ Bạch, bị ép cưới một cô vợ.

Cảnh gia dòng dõi thư hương thân phận cao quý không có cách nào, cũng chỉ đành chấp nhận thân gia thương nhân này.

Lúc này sau một đoạn thời gian rất dài, hần đều hoài nghi mình là bị thiết kế. Vì thế ở trước lúc thành thân hỏi Giang Dạ Bạch: “Nàng nói, mẹ nàng không phải là cố ý an bài chúng ta gặp nhau? Nếu không, nàng vì sao cố tình ngày đó đi Linh Khán tự, lại vì sao không cho hạ nhân đi tìm cái gì muối than, muốn tiểu thư như nàng tự thân xuất mã?”

Giang Dạ Bạch bình tĩnh đại ngộ: “Cũng có thể! Hơi quá đáng, mẹ ta đem bán ta!” Nói xong nắm tay muốn đi, lại bị hần một phen giữ lại: “Làm gì vậy?”

“Ta muốn đến hỏi nàng, vì sao làm như vậy a! Rất qua loa, ngay cả nữ nhi của mình cũng hồ!”

Cảnh Nguyên run rẩy khóe mắt: “Nàng cảm thấy... Gả cho ta là bị hồ?”

Giang Dạ Bạch tự biết nói lỡ, vội vàng cố đánh trống lảng: “Aha, ta đột nhiên nhớ tới đến bức tranh ‘phúc mai hạc’ của ta còn chưa thêu xong, ta đi xem một chút...”

“Giang Dạ Bạch!”

“Ai nha việc gấp việc gấp ta phải đi thêu hoa ...” Thân ảnh cao gầy liền như vậy cực kỳ không phụ trách nhiệm chạy trốn. Y như mười hai tuổi năm ấy cực kỳ không phụ trách nhiệm ngủ ở bên giường hần. Thê tử của hần thủy chung là tính cách tùy tiện vô tâm vô phế. Lúc ấy rất có tiếc nuối, nhưng sau khi trọng sinh có muốn, cũng là phúc khí cầu cũng cầu không được.

Mà lần đó gặp nhau, đến tốt cùng có phải âm mưu của nhạc mẫu đại nhân hay không, sau khi trọng sinh cũng biết được đáp án.

Đầu tháng mười một, bởi vì không hề muốn tiếp tục khoa khảo, tự nhiên cũng sẽ không cần lên núi đọc sách.

Nhưng Cảnh Nguyên vẫn đi đến căn nhà tranh.

Vẫn như trước là thời điểm trận tuyết lớn đến sớm.

Hần trên đường đi tới hồ nước trước đây, một lòng, giống như bèo trôi nổi trên mặt nước, trôi giạt từ từ. Có chút mơ hồ chờ mong, có chút khắc chế bi thương, chúng nó tụ tập lại thành ra hần giờ phút này vô cùng lo lắng, làm hần không thể lại tĩnh tâm xuống.

Sau đó liền đi tới ven hồ. Trên mặt nước có băng mỏng manh. Chính là lúc này đây hần biết, không có thư đồng nào rơi vào, cũng không có công tử cùng tiểu thư sơ ngộ.

Tuyết rơi rất lớn rất lớn.

Hần đứng ở bên bờ ngóng nhìn thật lâu, như ngây như ngốc. Sang năm hần sẽ lên Thục Sơn tu chân, cha mẹ tất cả đều không rõ là cái gì làm cho đứa nhỏ luôn luôn nhu thuận dịu ngoan yêu thích đọc sách này ở trong một đêm thay đổi mục tiêu. Chỉ là cho tới bây giờ bọn họ đã thông suốt, hần cố ý phải làm, bọn họ cũng đành thuận theo.

Nay, hần ở một ngày đầu tháng mười một này, đi đến nơi đây, chờ vận mệnh chậm rãi buông xuống.

Sẽ tùy theo thay đổi? Hay vẫn là sẽ tiếp tục cố chấp ràng buộc cùng một chỗ?

Cảnh Nguyên chờ lại chờ, ngay cả chính hần cũng không biết đợi bao lâu, lâu đến mức hần quyết định buông tha, xem ra lúc này đây, khi vận mệnh đã thay đổi, một loạt thanh âm ồn ào đột nhiên vang lên ở sau người

“Quá đáng ghét quá đáng ghét quá đáng ghét! Ta đã nói đừng tới, không nên đến Linh Khán tự quỷ quái này, tức chết ta!”

Một thanh âm khác nói: “Tiểu thư người vì sao tức giận, hòa thượng kia thật sự nói thực chuẩn, chuyện mới trước đây của tiểu thư hần đều nói đúng đấy. Cho nên, hần nói người phải gả cho công tử của nhà Thái Phó đương triều, khẳng định cũng đúng vậy. Hôn sự này thật tốt!”

“Người thì biết cái gì! Ta a, tận mắt thấy mẹ ta ở phía sau vụng trộm đưa bạc cho chủ trì không biết xấu hổ kia, dẫn hần đợi lát nữa trước mặt các phu nhân tiểu thư nói như vậy.”

“Thế cũng rất tốt a. Mấy phu nhân tiểu thư này yêu nhất nói huyền thuyên, tin tức này chỉ sợ không phải sẽ rơi vào trong tai Cảnh gia sao. Có lẽ thật có thể thành đó.”

“Loại duyên phận sắp đặt này ta mới không cần đâu!” Thanh âm thờ phì phì, chạy vào trong tai Cảnh Nguyên, hần bỗng nhiên nhin không được cong khóe môi nở nụ cười.

Nhớ tới bộ dáng người kia khê nhần mày cười yếu ớt, nhớ tới ngày nào đó phía sau lưng tuyết trắng, nàng ôm lô sưởi, nhớ tới vẻ xinh đẹp của nàng, nhớ tới điều tốt đẹp của nàng. Hần nghĩ hết thấy hết thấy của nàng, cảm thấy tâm mình, đều đã hòa tan.

Nguyên lai, một đời này, duyên phận còn tiếp tục, không có biến hóa.

Chẳng sợ nó bắt đầu là cạm bẫy.

Chẳng sợ nó kết cục là bi kịch.

Lúc này đây, hắn muốn, hơn nữa nhất định phải, giữ gìn chặt chẽ, sau đó, thay đổi kết cục.

Cảnh Nguyên xoay người, không phải đi gặp Giang Dạ Bạch. Mà là về nhà, nói với cha mẹ muốn cưới nữ nhi Giang gia làm vợ. Cha mẹ thật cao hứng, cảm thấy nếu định việc hôn nhân cho hắn, hắn có lẽ sẽ buông tha cho ý niệm tu chân trong đầu.

Bởi vậy liền trông mong đi Giang gia cầu thân .

Ai ngờ năm thứ hai, con vẫn lên núi .

Cảnh phu nhân từng vô cùng nghi hoặc hỏi hắn: “Con nếu muốn tu chân thành tiên, vì sao lại muốn chúng ta định ra việc hôn nhân với Giang gia, chậm trễ nữ nhi nhà người ta?”

Cảnh Nguyên trầm mặc hồi lâu, mới đáp: “Vì không muốn bỏ qua.”

“Bỏ qua cái gì?”

“Bỏ qua chân chính gần nhau.”

Không gặp nhau, không đến gặp lại, không đi gần nhau. Chính là vì cuối cùng, cuối cùng, có thể sống sót, sau đó, bên nhau mãi mãi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trước giải thích một chút lần đầu gặp

Ôn nhu một chút

Thuận tiện giải thích vì sao Cảnh Nguyên ở trong gương có vẻ thấp

Mà hiện tại cao

Là vì bị Tiểu Dạ Dạ kích thích a, oa ha ha ha...

[1] Lần đầu gặp.

[2] Chấn kinh: chấn động, kinh ngạc.

[3] Tiêu trừ hết mọi tai ương, tai nạn.

[4] Cái lò sưởi bằng đồng có khắc hình thuy thú (chắc là giống con lân) màu vàng tím.

[5] Phụ nhân: người phụ nữ.

[6] Tả đôi mắt đẹp, như trong Truyện Kiều cũng có nhắc đến “Làn thu thủy, nét xuân sơn”.

52. Chương 52: Đến Đây . . .

Thời gian năm năm, với Giang Dạ Bạch mà nói là chút bất tri bất giác lặng yên trôi qua cực nhanh.

Nhưng với Cảnh Nguyên, là mỗi một ngày đều sống bằng một năm.

Từ một văn nhược thư sinh, đến đệ tử mỗi ngày ngồi xuống tu hành, từ sống an nhàn sung sướng, đến nhọc thân mệt lực. May mắn hần vốn thông minh, lại gắng dụng công sức, bởi vậy học tập pháp thuật cũng nhanh hơn so với người thường. Mới có một năm, đã được ban thưởng áo xanh, năm thứ hai, trực tiếp nhảy cấp trở thành Hôi Y (áo xám) đệ tử. Sau đó lại nhần nhin ba năm, mới thăng đến Tử Y.

Những người bên cạnh thấy quả thực là thăng cấp thần tốc, nhưng chính Cảnh Nguyên cũng là khổ không nói nổi. Bởi vì Trung thu năm thứ năm, Chu Đồ sẽ động thủ. Mà hần, ngay cả áo trắng cũng chưa mặc vào.

Tuy rằng cũng từng có ý đồ thuyết phục Chu Đồ, ngăn cản hần sa đoạ, nhưng sau lại phát hiện, đây căn bản không phải chuyện của năm năm sau. Nói cách khác, từ hai mươi năm trước Chu Đồ bị Liễu Diệp cự tuyệt, bị phần mà lên núi, bắt đầu thời khắc đó, hần cũng đã nhập ma.

Vì thế Cảnh Nguyên chỉ có thể buông tha.

Không phải Bạch Y sẽ không vào được phía sau núi. Nghe nói Vô Cực thiên thư giấu ở phía sau núi.

May mắn Cảnh Nguyên cũng không phải người làm theo từng bước. Ở trên Thục Sơn tháng thứ nhất, hần gặp Quỳnh Hoa.

Quỳnh Hoa lên lút lên núi, mục đích của hần cũng là thiên thư.

Chẳng qua Thất Tinh kiếm trận phía sau núi thật sự quá mức lợi hại, hần ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, ngược lại bị trọng thương. Cảnh Nguyên có rắp tâm khác cứ như vậy cứu hần, giấu hần ở trong tay áo mình, tránh thoát truy đuổi và tra xét của sư môn.

Quỳnh Hoa cũng hiểu được tiểu đệ tử Thục Sơn này không giống những người khác, dùng lời của hần miêu tả chính là “Không cổ hủ, còn thực tà ác”, vì thế kết luận là cùng một loại người với mình, hận gặp nhau trễ. Hơn nữa cả hai đều muốn có thiên thư, liền quyết định liên thủ.

“Người muốn thiên thư làm cái gì?” Hần từng nhiều lần khác nhau hỏi qua Cảnh Nguyên, cũng nghĩ nếu Cảnh Nguyên sử dụng cũng là loại tiêu hao[1], liền lập tức giết hần.

Kết quả, Cảnh Nguyên trả lời: “Dùng để bức lui ma tộc.”

“Bức lui?”

“Ừ. Sau đó không lâu ma tộc sẽ xâm nhập, đến lúc đó triển lãm thiên thư, cần phải cầu bọn họ tuân thủ hứa hẹn ngoan ngoãn trở về.”

Quỳnh Hoa vừa nghe chỉ muốn xuất ra để triển lãm một chút là có thể, không cần phải sử dụng đến, an tâm.

Hai người như vậy đạt thành hiệp nghị.

Quỳnh Hoa giúp Cảnh Nguyên nhanh chóng tăng tu vi, mà Cảnh Nguyên cũng lợi dụng thân phận đệ tử Thục Sơn vào bên trong Thục Sơn làm gian tế, nội ứng ngoại tiếp, lấy trộm thiên thư.

Bởi vậy, Cảnh Nguyên có thể thăng cấp nhanh như vậy, công của Quỳnh Hoa không thể không kể đến. Chỉ tiếc, tu hành dù sao không phải bản sự khác có thể một lần là xong, cần tích lũy tháng ngày lắng đọng lại cùng luyện tập, bởi vậy, vì đề ngừa vạn nhất, Cảnh Nguyên đồng thời còn thi hành kế hoạch khác.

Cái kế hoạch thứ nhất là đào hầm.

Hần dùng thời gian suốt ba năm, tránh né mọi người, bao gồm cả Quỳnh Hoa cũng không được biết, đào một cái mật đạo thông đến phía sau núi. Cái mật đạo kia ngay tại dưới chiếu của hần. Hần hành sự bí mật, lại cẩn thận khắp nơi, bởi vậy, một mạch đến khi mật đạo thông, cũng không bị người phát hiện.

Bất quá, Cảnh Nguyên đến cấm địa, lại thất vọng rồi.

Bởi vì, bên trong không có Vô Cực thiên thư. Chỉ có một mặt gương.

Trong kính không ngừng lộ ra tình cảnh đúng là Trung thu ngày đó ma tộc xâm nhập, đem đại hôn, Giang Dạ Bạch tự sát, huyết quang hiện lên khắp nơi, mơ hồ mặt kính, đồng thời, cũng mơ hồ ánh mắt của hần.

Kỳ thật theo thời gian trôi qua, sự việc đều đã có chút trở nên mờ nhạt. Tựa như buổi sáng mỗi ngày, một khắc từ trong giấc mơ tỉnh dậy mở to mắt, sẽ không phân biệt được, đến tột cùng người nào mới là cảnh trong mơ.

Là hắn có một giấc mộng thực dài, tràng tử vong kia chỉ là hư cấu? Hay vẫn là giờ phút này hắn tu chân, là đang nằm mơ, mộng sau khi tỉnh lại sẽ phát hiện mình cũng không có trọng sinh, hết thấy còn dừng lại ở đêm tân hôn đỏ thân mình trong vũng máu.

Bởi vậy, thấy “Dự chi nó ngôn” ở cấm địa, không thể nghi ngờ là một đòn quất roi đối với hắn, máu tươi đầm đìa nhắc nhở hắn —— người là vì sao mà sống !

Nếu người không cố gắng, nếu người thất bại, hết thấy trong gương, chính là kết cục.

Cảnh Nguyên cắn răng, cắn đến bật máu, sau đó mắt đỏ hồng từ mật đạo trở về phòng nhỏ của mình, thức trắng đêm.

Hắn ngủ không được.

Thời gian càng ngày càng cấp bách, mà hắn lại có thể nói là không thu hoạch được gì.

Cứ như vậy, hắn quyết định bắt đầu thực thi kế hoạch thứ hai —— làm cho thiên thư chủ động xuất hiện.

Theo hắn lén quan sát, ma tính của Chu Đồ đã càng ngày càng nặng, rất nhanh sẽ hoàn toàn ma hóa.

Kỳ thật, muốn chia rẽ Liễu Diệp cùng Giang cổ nhỏ, vốn có rất nhiều loại biện pháp, nhưng người này lòng tham quá mức, không cam lòng chỉ có được thân thể Liễu Diệp mà không chiếm được lòng của nàng. Cho nên, hắn lựa chọn mở ra thiên nhãn, dẫn ma tộc tiến vào, sau đó dùng lửa ma, thức tỉnh trí nhớ của Liễu Diệp. Làm cho Liễu Diệp biết thân phận chân chính của nàng, như vậy, thân là ma tộc công chúa nàng liền không thể lại cùng một con người ở bên nhau.

Kỳ thật tư tưởng như vậy cũng không sai. Chẳng qua, Chu Đồ phạm vào một sai lầm trí mạng—— hắn tuy rằng yêu Liễu Diệp, yêu đến tấu hỏa nhập ma, lại một chút cũng không hiểu nàng.

Liễu Diệp cũng không phải ma tộc bình thường, nàng năm đó đã có dũng khí lớn bỏ lại hết thấy mà chuyển thế, sao có thể bởi vì trí nhớ sống lại sẽ dao động. Bởi vậy, nguyên lai ở trong chuyện xưa, sau khi Liễu Diệp bị lửa ma làm tỉnh lại, đã làm một lựa chọn duy nhất chính là cứu Cảnh Nguyên đang chuẩn bị cùng chết đi theo Giang Dạ Bạch, sau đó nói cho hắn: “Đi thay đổi tất cả!”

“Thay đổi?”

“Phải! Ma lực của ta không thể ngăn cản ma tộc xâm nhập, thậm chí cũng không có cách cứu tánh mạng Dạ Bạch trở về, nhưng ta có dị năng hạng nhất, chính là quay ngược thời gian. Chẳng qua loại pháp thuật này không thể tùy ý sử dụng, thứ nhất, ta dùng pháp thuật này, sẽ chân chính hồn phi phách tán, như vậy biến mất; thứ hai, bởi vì cơ hội chỉ có một lần, cho nên, nếu thất bại, sẽ không còn hy vọng.” Liễu Diệp nói lời này, đã không còn là nữ chủ nhân Giang gia tùy ý làm bậy, thông minh ngang bướng, mà là một vị mẫu thân kiên định, cơ trí, thậm chí có thể nói là một nữ tử kiên cường siêu việt hơn người, “Cảnh Nguyên, người có bằng lòng thử một lần hay không?”

Cảnh Nguyên lễ bái thật sâu, từng chữ từng chữ nói: “Nhạc mẫu đại nhân có dũng khí đập nổi chìm thuyền[2], Cảnh Nguyên sao lại không quyết tâm qua sông vượt lửa? Con nguyện làm theo!”

Tay Liễu Diệp vô cùng mềm nhẹ lại vô hạn sức nặng đặt lên trên bờ vai của hắn: “Tốt, ta năm đó quả nhiên... Không có chọn sai người.”

Cứ như vậy, công chúa thi pháp, chết đi, sau đó thời gian nghịch chuyển, Cảnh Nguyên trọng sinh, trở về mười hai tuổi.

Ba năm sau, đào thành mật đạo, hắn lại bị ai phát hiện, bên trong không có Vô Cực thiên thư.

Theo như cách nói của Liễu Diệp lúc trước, trước một ngày Chu Đồ mở ra thiên nhãn đã hủy diệt thiên thư. Nhưng hắn không thể chờ cho đến lúc đó, phiêu lưu rất cao, nguy hiểm quá lớn. Hắn tất nhiên làm theo cách ngay từ đầu đem thiên thư khổng lồ ở trong tay mình, đây mới là vương bài[3] chân chính.

May mắn, hẳn có người đồng minh, cái kẻ đồng minh kia tự cho là thực tà ác, hung ác, kỳ thật suy nghĩ đơn giản, lỗ mãng, kém hiểu biết. Người kia tự nhiên chính là kẻ luôn luôn chống đối Thục Sơn—— Quỳnh Hoa.

Cảnh Nguyên cho Quỳnh Hoa tin tình báo giả dối, làm cho Quỳnh Hoa uống say, lại đến hậu sơn, Quỳnh Hoa tự nhiên thất bại. Mà Quỳnh Hoa liên tiếp đến trộm, làm Thục Sơn phòng bị càng nghiêm. Sau đó, Cảnh Nguyên sẽ giả bộ vô tình đi thổi gió bên tai Chu Đồ: “Có nhiều người bụng dạ khó lường mơ ước có được thiên thư như vậy, izz, thật không hiểu ngày nào đó, sơ sót một cái, thiên thư đã bị trộm đi.”

Biết tầm quan trọng của thiên thư Chu Đồ đương nhiên khẩn trương.

Vì thế Cảnh Nguyên lại hay nói giỡn: “Còn không bằng chính chúng ta cứ dùng đi, hơn là để ở một chỗ cố định, không dùng thì lại phải lo lắng bị mất.”

Cứ như vậy, Chu Đồ cùng Nhất Cửu tra ra trước lúc Tần trưởng lão xuất gia có cô vợ bỏ trốn. Bọn họ thông qua thuật truy tung đã tìm được nữ nhân kia, hạ mất hồn rửa của ma tộc với nàng, đem nàng đưa đến trước mặt Tần trưởng lão.

Tần trưởng lão quả nhiên không đành lòng, quyết định dùng Vô Cực thiên thư có thể giải ma rửa cứu nàng.

Thiên thư bị hút, đồng nương[4] sống lại, xuống núi, từ trong miệng thốt ra một cái túi nhỏ, thiên thư, chính là hoàn hảo không tổn hao gì nằm ở trong túi nhỏ. Mà chính nàng cũng nhanh chóng biến hóa, biến trở về bộ dáng ban đầu —— Thần cơ tiên xu.

Cứ như vậy, Cảnh Nguyên thông qua Thần cơ tiên xu giúp, chiếm được thiên thư. Nhưng cuộc sống hàng ngày hẳn lại khó an, bởi vì, thiên thư phải bảo quản ở nơi nào mới có thể không bị Chu Đồ phát hiện, lại phải làm sao mới có thể cam đoan một khắc ma tộc xâm nhập, thành công lấy nó ra?

Ngày qua ngày nghĩ, đêm hàng đêm nghĩ, nhanh chóng tiêu tụy.

Lúc này, trong nhà nhị lão thấy hẳn thăng Tử Y, trên con đường tu chân càng tiến càng xa, mắt thấy cách cuộc sống phàm nhân càng ngày càng xa, cảm thấy không thể cứ như vậy chậm trễ thanh xuân của nữ nhi nhà khác, đơn giản thay hẳn ra mặt, lui hôn sự với Giang gia.

Liều Diệp giận dữ, mệnh cho nữ nhi lên núi.

Cứ như vậy, duyên phận giữa Cảnh Nguyên và Giang Dạ Bạch lại tiếp diễn.

Cảnh Nguyên sau khi trọng sinh lần đầu tiên nhìn thấy Giang Dạ Bạch, Giang Dạ Bạch đang nửa chết nửa sống.

Nàng bị Quỳnh Hoa rồi việc đến quấy rối đánh chết, sau đó lại bị Nhất Cửu có rắp tâm khác khóa trụ hồn phách, lại bị Lưu Băng nâng lên núi.

Hơn nữa cơ duyên xảo hợp, bị Tần trưởng lão giao cho hẳn.

Ngay cả nàng ấy nằm ở trên chiếu nhìn chấy đen, ngay cả nàng không thể động dậy cũng không thể nói, nhưng Cảnh Nguyên vẫn liếc mắt một cái là nhận ra —— Dạ Bạch.

Là nàng...

Nói là ngũ lôi oanh đỉnh cũng được, nói là núi lở cũng thế, Cảnh Nguyên nhìn chăm chú vào nàng trên chiếu, cơ hồ ngay cả hô hấp đều đình chỉ.

“Sư huynh?” Lưu Băng thấy hẳn bất động thật lâu, nhin không được lên tiếng thử, “Cảnh Nguyên sư huynh?”

Một câu sư huynh này, gọi tâm thần của hẳn trở về, cũng nhanh chóng lau đi nước mắt hẳn sắp chảy ra, hẳn thở sâu, tận lực dùng thái độ chẳng hề để ý miệng nói: ” ‘Thiên khiến’[5] của Quỳnh Hoa?”

Sau khi Lưu Băng trần thuật hết xong xoay người rời đi. Không còn người ngoài, hẳn ở trong phòng, nhìn chăm chú vào thê tử không phải thê tử của hẳn, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cuối cùng hóa thành cười khổ.

Thôi. Thôi. Thôi.

Muốn đặt nàng an toàn ở nơi rất xa, vui vui vẻ vẻ lớn lên.

Nhưng mà, không thể đủ.

Nghĩ muốn xóa bỏ tên mình bên người nàng, chờ sau khi hết thấy nguy hiểm đi qua, lấy bộ dáng tốt nhất tái xuất hiện, lại tiếp tục trở lại bên người.

Nhưng mà, không thể đủ.

Muốn làm giống như cái gì cũng không phát sinh, cái gì cũng không nói cho nàng, khiến cho nàng cả đời đều vô ưu vô lo không có phiền não sống trong hạnh phúc.

Nhưng mà, không thể đủ.

Muốn cho bầu trời của nàng vĩnh viễn xanh thẳm không có mưa gió, muốn cho trong thế giới của nàng không có tai nạn không có đau khổ.

Nhưng mà, không thể đủ...

Việc hần muốn làm nhiều như thế, mà việc có thể làm lại ít như vậy.

Giờ khắc này, vận mệnh ở trước mặt Cảnh Nguyên mở mắt thật lớn, con mắt kia vẫn nhìn chăm chăm vào hần, mãi đến khi hần thỏa hiệp.

Được, vậy đến đây đi.

Cùng chung một thể với vận mệnh của ta.

Đến theo ta cùng nhau trải qua kiếp nạn, cùng nhau thừa nhận thống khổ, lại cùng nhau, cùng nhau đạt được hạnh phúc.

53. Chương 53: Dạ Bạch . . .

Cảnh Nguyên với quyết tâm cùng nghị lực lớn nhất của một nam nhân, đã thần nhiên tiếp nhận chuyện thực sự Giang Dạ Bạch cũng đến Thục Sơn. Sau đó, xoay người đi tìm Quỳnh Hoa, bắt hần cứu người.

Lúc này hần rốt cục đã tìm được chỗ an trí thiên thư.

Đó là — Giang Dạ Bạch.

Vào lúc Quỳnh Hoa thi pháp cứu Giang Dạ Bạch, Cảnh Nguyên bất động thần sắc lợi dụng áo tàng hình của hần, đem thiên thư lặng lẽ đưa vào cơ thể Giang Dạ Bạch. Làm được hết thấy người không biết quỷ không hay, Quỳnh Hoa đang thi pháp, cùng Nhất Cửu bên trong Giang Dạ Bạch cũng không phát hiện.

Tiếp theo tất cả đều thuận lý thành chương .

Giang Dạ Bạch sống lại, nhưng thiên thư chiếm cứ ở trên dạ dày của nàng, bởi vì thiên thư vốn là là ma vật, bởi vậy trời sinh có bản linh hút linh lực. Việc này cũng làm cho khẩu vị của Giang Dạ Bạch mở rộng, gặp cái gì ăn cái nấy.

Sau khi Cảnh Nguyên phát hiện điểm ấy, có ý thức bắt đầu bồi dưỡng nàng lợi dụng thiên thư gia tăng tu vi, mà Giang Dạ Bạch lại được Nhất Cửu chỉ điểm, quả nhiên không ít thành tựu. Tới cuối cùng, cơ bản chính là — chỉ cần nàng muốn ăn cái gì, chúng căn bản không thể thoát được.

Bên kia, Chu Đồ cùng Nhất Cửu tuy rằng lén thông đồng, nhưng hai kẻ đều mang ý xấu. Mục đích cuối cùng của Chu Đồ là có được Liễu Diệp, cho nên hần cần lợi dụng ma tộc thức tỉnh nàng, mà Nhất Cửu muốn lợi dụng Chu Đồ mở thiên nhãn đón công chúa trở về. Do đó, tuy rằng mục tiêu giống nhau, nhưng mỗi kẻ đều có tư tâm, không thể hoàn toàn tín nhiệm. Tỷ như nói, Chu Đồ không chịu để cho Nhất Cửu tiến vào Thục Sơn, như vậy làm việc thực bất tiện, một khi Nhất Cửu bại lộ, hần lo lắng mình sẽ bị bán đứng. Mà Nhất Cửu cũng không hoàn toàn tín nhiệm Chu Đồ, tuy rằng cũng tham dự bày kế khiến cho Tàn trưởng lão dùng đến thiên thư, nhưng hần vẫn luôn cảm thấy còn có thể cảm ứng được hơi thở của thiên thư, cho

nên hoài nghi Chu Đồ lừa hấn. Cứ như vậy, Nhất Cửu biến thành một nữ đệ tử tên là Ngôn Sư Thái, làm môn hạ nương tựa Thục Sơn.

Trên đường, hấn bỗng nhiên phát hiện nguyên lai trong những tân đệ tử cùng thuyền thể nhưng còn có Giang Dạ Bạch —— nữ nhi của công chúa ở nhân gian!

Tâm tình Nhất Cửu nhất thời trở nên thực phức tạp.

Cùng lúc hấn vô cùng thống hận Giang Dạ Bạch làm bẩn dòng máu ma tộc cao quý, về phương diện khác hấn lại vô cùng sùng bái cùng tôn kính Liễu Diệp. Bởi vậy, hấn quyết định lợi dụng nữ nhi này làm việc ình, đồng thời, muốn cho nàng thống khổ sống không bằng chết.

Hấn thừa dịp Quỳnh Hoa đánh chết Giang Dạ Bạch, phân ra một nửa hồn phách vào trên thân thể Giang Dạ Bạch.

Cho nên, sau đó hấn nhìn ra Giang Dạ Bạch thích Cảnh Nguyên, liền lấy thân phận Ngôn Sư Thái áp chế Giang Dạ Bạch đi giết Cảnh Nguyên; cho nên, hấn tuy rằng nhận thấy được trong cơ thể Giang Dạ Bạch có một nguồn sức mạnh thần kỳ, kỳ thật là ma lực, nhưng không những không ngăn cản, ngược lại cổ vũ nàng ăn tận tình, hại nàng thiếu chút nữa đã bị kiếm khí phản phệ giết chết.

Hấn ngàn tính vạn tính, chỉ là không tính đến Giang Dạ Bạch thể nhưng lại thắng thần với Cảnh Nguyên, cũng thừa dịp lúc giải độc ở trong nước tránh thoát giám thị của hấn hoàn thành bày kế đối phó Ngôn Sư Thái. Cứ như vậy, kế hoạch của hấn bị hủy.

Đồng thời, kế hoạch hấn gạt Chu Đồ tự mình trên núi cũng thành phí công.

Chu Đồ tuy rằng giận dữ, nhưng vẫn phải ra tay cứu giúp, trong lúc Ngôn Sư Thái hội phi yên diệt, bí mật mang Nhất Cửu ra khỏi Thục Sơn. Kể từ đó, Nhất Cửu đành phải toàn tâm toàn ý dựa vào Chu Đồ, nghe theo an bài của hấn, cuối cùng lấy thân phận người áo lam, xuất hiện ở trên đại hội thương nghị.

Mà Cảnh Nguyên cũng không nhận rồi, mang theo cái gương chứa Thiển Minh bị phong ấn tìm được Như Ý lão quân, cầu xin hấn dùng lửa Như Ý thiêu Ma phù trên gương, cứu Thiển Minh ra.

Mặt khác, Chu Đồ cũng đã nhận ra Cảnh Nguyên có chút quỷ dị. Liền an bài Hoa Âm Túy dùng Phật chế cười đi mê hoặc và thử Cảnh Nguyên, ai ngờ sự tình Hoa Âm Túy bại lộ. Hấn đành phải giả dạng đem đồ ăn cho Giang Dạ Bạch ăn không phải trả tiền, đồng thời, ở trong đồ ăn của Hoa Âm Túy động tay chân một chút, làm nàng tâm trí thất thường, phát cuồng, muốn bóp chết Giang Dạ Bạch. Kết quả bị Giang Dạ Bạch ăn.

Kể từ đó, Giang Dạ Bạch bị trở thành ma nữ cũng bị xử trí, Chu Đồ hành sự tùy theo hoàn cảnh, đơn giản trợ giúp, làm cho Nhất Cửu giả miêng Thần y vu oan cho Giang Dạ Bạch, đem tội danh ma nữ làm thành thực, sau đó đưa ra đề nghị vạn thần rửa, lại tự mình ra mặt làm bộ tình thánh.

Cứ như vậy, vô cùng thuận lợi an bài kế hoạch tại đêm Trung thu.

Hấn lừa Giang Dạ Bạch nói ra chú ngữ mở thiên nhãn. Trong lòng tràn đầy tưởng rằng kế hoạch thành công, Liễu Diệp sắp tới tay, không nghĩ tới Như Ý lão quân cũng không có thật sự phá hủy hồn phách Giang Dạ Bạch.

Chu Đồ cuối cùng thất bại trong gang tấc, bị Giang Dạ Bạch ăn.

“Sự tình trải qua là như thế này...” Cảnh Nguyên nói tới êm tai, thần sắc lạnh nhạt như đã trải qua cả ngàn năm, “Ta sở dĩ phải đợi cho thiên nhãn mở sau đó mới có thể nói toạc hết thấy, là vì thiên thư tuy rằng là ta bỏ vào trong cơ thể nàng, nhưng nó là vật của nhạc mẫu đại nhân, hơn nữa ở trong cơ thể nàng lại thông qua hút linh lực mà được thăng cấp, sau, tu vi của ta đã không đủ để lấy nó ra. Cho nên, phương pháp duy nhất chính là mở ra thiên nhãn, làm cho nhạc mẫu đại nhân thức tỉnh, sau đó từ người —— chủ nhân của thiên thư, tự mình lấy thiên thư từ trong cơ thể nàng ra. Quá trình này thiếu một thứ cũng không được. Cho nên, bắt đắc dĩ, khiến nàng chịu rất nhiều khổ ải, bị cho là ma nữ, bị mọi người nhục nhã.”

Ánh mắt Giang Dạ Bạch đỏ bừng.

Nàng không biết mình còn có thể nói cái gì.

Một nam nhân từ bỏ mọi thứ vì nàng, chịu đựng sau khi trong sinh mọi người đều say một mình ta tỉnh, nàng, thân là đối tượng chân chính được che chở bảo hộ tử mĩ, có khả năng nói cái gì đây.

Cảm kích sao? Bi thương sao? Vui sướng sao? Hay là... Cảm giác đau lòng áp lực khiến cả người gần như muốn sụp đổ?

Giang Dạ Bạch đột nhiên lật tay ôm lấy Cảnh Nguyên, tựa như hân ôm nàng chặt chẽ như vậy, sau đó khóc không thành tiếng.

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi!” Nàng liên tục hô mấy chục câu thực xin lỗi, nước mắt mãnh liệt chảy xuống, “Cảnh Nguyên, thực xin lỗi...”

Cảnh Nguyên vươn đầu ngón tay thon dài, lau đi một chút nước mắt trên mặt nàng, ôn nhu cười nói: “Đồ ngốc, căn bản là không phải lỗi của nàng ...”

“Không, là lỗi của ta!” Giang Dạ Bạch dùng sức lắc đầu, “Bởi vì nguyên lai ta rất vô dụng, khi ma tộc xâm nhập chỉ biết nghĩ đến tự sát, để huynh một mình, cô đơn lưu tại trên đời, sau đó, đơn độc nhận ủy thác của mẹ ta, lại đơn độc trọng sinh... Cảnh Nguyên, ta ...”

Nàng ôm lấy hắn, dừng ở ánh mắt của hắn, còn thật sự nói: “Nếu là ta hiện tại, lại trải qua chuyện như vậy, Cảnh Nguyên, ta nhất định sẽ không tự sát, ta muốn còn sống, sau đó, cùng huynh cùng nhau trở về, cùng nhau cố gắng, đánh bại Chu Đồ. Tuyệt đối không để huynh đơn độc!”

Cám ơn mẫu thân.

Cám ơn mẫu thân đưa nàng lên núi. Làm cho nàng trải qua tất cả những chuyện này.

Trong lần quay ngược thời gian này, trọng sinh, kỳ thật đầu chỉ Cảnh Nguyên, còn có nàng, từ trước nàng ngây thơ kém hiểu biết, nhu nhược yếu đuối!

Cũng chỉ có trải qua ma luyện nàng trưởng thành trở nên kiên cường tự tin lại trí tuệ, mới có tư cách làm thê tử của Cảnh Nguyên, theo bên hắn cả đời!

Giang Dạ Bạch đến đây, triệt để hiểu ra.

Còn Cảnh Nguyên lại ngây dại.

Hắn kinh ngạc nhìn Giang Dạ Bạch, nhìn nữ tử kỳ thật ở trong lần trọng sinh này, cũng không có xuất hiện bên hắn nhiều lắm, thậm chí chưa kịp phong hoa tuyết nguyệt khanh khanh ta ta bồi dưỡng cảm tình, nhìn nàng đỏ mắt đỏ mũi toàn bộ, nước mắt mơ hồ khuôn mặt của nàng, nàng thoát nhìn quen thuộc lại xa lạ, sau đó, tâm của hắn, bỗng nhiên vỡ tan.

Vỡ tan hoàn toàn.

Vỡ òa hạnh phúc.

“Cám ơn...” Cảnh Nguyên một bên cười, một bên vuốt ve mái tóc dài của nàng, dùng thanh âm của hai đời ôn nhu nói, “Cám ơn, muội muội. À không, tiểu sư muội, cám ơn.”

Trong sắc thu vô cùng tươi sáng, bầu trời xanh thẳm làm nền, kiếp sau trọng sinh hai người gắt gao ôm nhau.

Tình yêu, giống một bức họa, trước khi vẽ xong, lại bị xé bỏ, sau đó lung tung ghép lại, nhưng ở giờ khắc này, đường nét tiêu tán toàn bộ, màu sắc lại rõ ràng, cuối cùng rốt cục hình thành hoàn toàn hình ảnh tươi đẹp.

Trong hình ảnh, chỉ có hắn cùng nàng, hai người, gắt gao dựa vào nhau.

Phía sau bọn họ, Liễu Diệp mỉm cười, Như Ý lão quân mỉm cười, Thiển Minh tuy rằng không biểu tình, nhưng ánh mắt cũng là nhu hòa, mà Quỳnh Hoa tuy rằng một bộ dáng khinh thường, nhưng cũng không nói gì thêm.

Tại nơi xa một chút, Thần cơ tiên xu yên lặng nhìn chăm chú vào hai người ôm nhau, xoay người rời đi.

Đêm, hoàn toàn trôi qua.

Sấm, ngừng hẳn.

Trên núi Vân Mông, trời quang đãng.

Phía sau núi Thục Sơn.

Trên mặt gương « Dự chi nó ngôn » nổi lên một tầng kim quang.

Sau khi kim quang tán đi, hiện ra bên trong là động phòng đỏ rực như trước. Giá y màu đỏ bay bay, ngọc phật châu rải rác trên mặt đất.

Ánh mắt Giang Dạ Bạch, hoảng sợ run rẩy, sau đó, màu đỏ bao trùm...

Vận mệnh, lại một lần nữa thay đổi.

hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-loi-cuon-cuon-den>